

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* bestselling author of
Every Breath You Take

GREAT
BOOK!
GREAT
PRICE!

JUDITH McNAUGHT

REMEMBER WHEN

"Judith McNaught is in a
class by herself."

—*USA Today*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

v1.0

Şubat 2007

Hatırla Ne Zaman

Judith McNaught

Houston'daki Beyaz Orkide Yardım Balosu'nun mehtaplı balkonunda tek başına Diana Foster, ailesinin *Beautiful Living* dergisinin ışıltılı imajını cesaretle koruyordu. Kısa bir süre önce nişanlısı tarafından İtalyan bir varis için terk edilen Diana, adı bir magazin gazetesi tarafından hakarete uğramıştı ve artık herkesin gözü önünde nişanlı değildi ve etrafı aşağılayıcı dedikodularla çevriliydi. Peki milyarder Cole Harrison neden iki kristal kadeh ve bir şişe şampanyayla ona doğru yaklaşıyordu?

Eski seyis amcasından bir  ltimatol almıştı: Cole ya eve bir eş getirecek ya da hızla büyüyen çok uluslu şirketteki payını kaybedecekti. Soğukkanlı bir analist ve dikkat çekici bir çekiciliğe sahip olan Cole, bir gelinde ne istediğini biliyordu ve Diana Foster zengin, güzel ve prensip sahibi olarak bu role mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ancak uzun ve yavaş bir öpücük her ikisinin de ikilemlerini çözen pazarlığı müh rlerken, ikisi de o unutulmaz gecede başlayacak olağanüstü yolculuğu hayal etmemişti...

İçindekiler

[1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26](#)

[27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46](#)

[47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 Sonsöz](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür.

Telif Hakkı © 1996 Eagle Syndication, Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

ISBN: 0-7434-6728-0

İlk Pocket Books ciltsiz baskısı Ekim 1997 A.B.D.'de
basılmıştır.

*Aziz Jude'a, İmkânsız Şeylerin Koruyucu Azizi
Buna çok fazla mesai harcadın- Teşekkür ederim.*

Teşekkür

Bu sayfa, geleneksel olarak, yazarların romanlarının yazımı sırasında oldukça yardımcı olan ya da son derece hoşgörölü davranan kişilere birkaç teşekkür sözcüğü sundukları sayfadır. Yazımı sonsuza dek süren bu roman söz konusu olduğunda, aşağıdaki kişilerden birine bile muazzam yardımları, anlayışları ve destekleri için *gerektiği* gibi teşekkür etmek için bu sayfada yeterli yer yok. Umarım her biriniz benim için ne kadar önemli olduğunuzu ve olduğunuzu fark edersiniz...

Dr.

John M. Lewis'e, kalplerin

koruyucusuna;

Keith Spalding, her zaman ve daima en yakın dostumdur;

George Bohnenburger, şaşırtıcı konulardaki karmaşık sorulara anında cevap veren kişi;

Betty Mitchell, hayallerin kurucusu;

Bruce Monical, sanatçı, danışman ve en yakın

dost; Mark Strickler, en sabırlı dost;

Jim Hime, titizlik ve dürüstlük kavramlarını yeniden tanımlıyor.

Ve

John ve Whitney Shelley ve Clay McNaught-ailem oldukları için ve arkadaşlarım.

Bölüm 1

Houston, 1979

DIANA, HÂLÂ UYANIK MISIN? SENİNLE KONUŞMAK İSTİYORUM."

Diana yatağının yanındaki lambayı kapatırken durdu ve sırtını yastıklara yasladı. "Tamam," diye seslendi.

Babası yatağına doğru yürürken, "Jet lag nasıl, tatlım?" diye sordu. "Yorgun musun?" Kırk üç yaşındaki Robert Foster uzun boylu, geniş omuzlu, saçları erken ağarmış, normalde kendine güveni olan bir Houston petrolcüsüydü ama bu gece öyle değildi. Bu gece belirgin bir şekilde huzursuz görünüyordu ve Diana bunun nedenini biliyordu. Henüz on dört yaşında olmasına rağmen, adamın oraya jet lag olup olmadığını konuşmak için geldiğini düşünecek kadar aptal değildi. Onunla yeni üvey annesi ve üvey kız kardeşi hakkında konuşmak istiyordu, ki onlarla ilk kez bu öğleden sonra okul arkadaşlarıyla gittiği Avrupa tatilinden eve döndüğünde tanışmıştı. "Ben iyiyim," dedi.

"Diana-" diye başladı; sonra tereddüt etti, yatağına onun yanına oturdu ve elini eline aldı. Bir süre sonra tekrar başladı. "Bugün eve gelip yeniden evlendiğimi öğrenmenin sana ne kadar garip geldiğini biliyorum. İkinizin birbirinizi sevmeyi öğreneceğinizden emin olmasaydım, kesinlikle *emin* olmasaydım, birbirinizi tanımanıza fırsat vermeden Mary ile asla evlenmezdim, buna inan lütfen. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu endişeyle, yüzüne bakarak. "Sevdiğini söylemiştin-"

Diana başıyla onayladı ama adamın neden hiç tanımadığı ve bugüne kadar hiç karşılaşmadığı biriyle evlendiğini anlamıyordu. Annesinin ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca, gerçekten güzel ve çok hoş Houston'lı kadınlarla çıkmıştı ama işler ciddiye binmeden önce onları Diana'yla tanıştırır ve üçünün birlikte vakit geçirmesi için ısrar ederdi. Şimdi gerçekten de biriyle evlenmişti ama bu Diana'nın daha önce hiç görmediği bir kadındı. "Mary gerçekten hoş birine benziyor," dedi bir süre sonra. "Sadece neden bu kadar acele ettiğini anlamıyorum."

Utangaç görünüyordu ama cevabı tartışmasız bir şekilde içtendi. "Hayatınızda birkaç kez tüm içgüdüleriniz size bir şey yapmanızı söyleyecek, mantığa meydan okuyan, planlarınızı altüst eden ve hatta başkalarına çılgınca gelebilecek bir şey. Bu olduğunda, *yaparsınız*. İçgüdülerinizi dinleyin ve diğer her şeyi görmezden gelin. Mantığı görmezden gelin, olasılıkları görmezden gelin, karmaşıklıkları görmezden gelin ve sadece yapın."

"Ve sen de bunu mu yaptın?"

Başını salladı. "Mary ile tanıştıktan birkaç saat sonra onun tam da kendim ve senin için istediğim kişi olduğunu anladım ve Corey ile tanıştıgımda dördümüzün son derece mutlu bir aile olacağımızı biliyordum. Ancak, tüm içgüdülerim Mary'ye karar vermesi için biraz daha zaman tanırsam, tüm engelleri düşünmeye ve onlar üzerinde acı çekmeye başlayacağı ve sonunda beni reddedeceği konusunda beni uyardı."

Sadakat ve sağduyu bu olasılığı Diana'ya tamamen ihtimal dışı gösteriyordu. Önceki kadınlar babasının ilgisini çekmek ve onu elde tutmak için saçma sapan yollara başvurmuşlardı. "Bana öyle geliyor ki dışarı çıkardığın neredeyse her kadın seni istemiş."

"Hayır tatlım, çoğu benim onlara verebileceğim maddi güvence ve sosyal kabulü istedi. Sadece birkaçı beni gerçekten istedi."

"Ama Mary'nin seni gerçekten istediğinden emin misin?" Diana, Mary'nin onu geri çevireceği yönündeki açıklamasını düşünerek sordu.

Babası sırtıttı, gözleri şefkatle parlıyordu. "Ben *tamamen* Tabii ki yaptı ve yapıyor da."

"O zaman neden seni geri çevirdi?"

Gülümsemesi genişledi. "Çünkü o paralı askerliğin ve statü bilincinin tam tersi. Mary çok zekidir ama Corey ile birlikte Houston standartlarına göre kimsenin varlıklı olmadığı küçük bir kasabada basit bir hayat sürdürdüler. O da bana benim ona aşık olduğum kadar çabuk ve derinden aşık oldu ve bir hafta içinde benimle evlenmeyi kabul etti ama burada nasıl bir hayat yaşadığımızı anlayınca geri adım atmaya başladı."

"Corey ve kendisinin uyum sağlayamayacağından, affedilmez bir sosyal hata yapıp bizi utandıracaklarından endişeleniyordu. Bunu düşündükçe, bizi hayal kırıklığına uğratacağına daha çok ikna oluyordu."

Uzandı ve Diana'nın yanağındaki bir tutam parlak kestane rengi saç nazikçe düzeltti. "Düşünsene, Mary ona verebileceğim tüm maddi şeyleri, herkesin elde etmek için can attığı her şeyi bir kenara atmaya hazırdı çünkü beni bir eş olarak, seni de bir anne olarak hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bunlar onun için önemli olan şeyler."

Diana yeni üvey annesiyle bugün tanıştığında onu yeterince sevmiştir ama babasının gözlerindeki şefkat ve Mary'den bahsederken sesindeki sevgi Diana'nın üzerinde büyük bir ağırlık yaratmıştı. "Ondan çok hoşlanıyorum," diye itiraf etti.

Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Yapacağını biliyordum. O da senden hoşlanıyor. Çok tatlı ve çok dengeli olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra ön kapıdan girip daha önce hiç duymadığın bir üvey anneyle karşılaştığında histerik olmaya hakkın olduğunu söyledi. Ve yeni büyükanne ve büyükbabanla tanışana kadar bekle," diye ekledi coşkuyla.

Diana, on üç yaşındaki üvey kız kardeşinin birlikte geçirdikleri ilk gün boyunca verdiği tüm bilgileri düşünerek, "Corey onların gerçekten harika olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

"Öyleler. İyi, dürüst, çalışkan, çok gülen ve birbirlerini çok seven insanlar. Corey'nin büyükbabası mükemmel bir bahçıvan, amatör bir mucit ve yetenekli bir marangoz. Büyükannesi çok sanatsal ve el işlerinde çok yetenekli. Şimdi," dedi yine biraz gergin görünerek, "bana Corey hakkında ne düşündüğünü söyle."

Diana bir süre sessiz kaldı, yeni üvey kardeşiyle ilgili duygularını kelimelere dökmeye çalıştı; sonra öne doğru eğildi, kollarını dizlerine doladı ve gülümsedi. "Tanıdığım diğer kızlardan farklı. O... arkadaş canlısı ve dürüst ve aklından geçenleri söylüyor. Teksas'tan başka bir yerde bulunmadı ve havalı ve sofistike davranmaya çalışmıyor ama benim asla yapmadığım pek çok şeyi yaptı. Oh, ve *senin* bir kral *olduğunu* düşünüyor," diye ekledi Diana sırtarak.

"Ne kadar zeki, anlayışlı bir genç bayan!"

"Öz babası, Corey daha bebekken annesini ve onu terk etmiş," dedi Diana, bir ebeveynin böylesine ağza alınmayacak bir davranışta bulunabileceği düşüncesiyle ayılmış bir halde.

"Onun aptallığı ve sorumsuzluğu benim iyi şansım ve Mary ile Corey'nin de kendilerini şanslı hissetmelerini sağlamak niyetindeyim. Bunu başarmamda bana yardım etmek ister misin?" diye sordu, ayağa kalkıp ona gülümseyerek.

Diana başını salladı. "Emin olabilirsin," dedi.

"Unutmayın, Corey sizin sahip olduğunuz avantajların çoğuna sahip değil, bu yüzden ağırdan alın ve ona ipleri öğretin."

"Tamam, yapacağım."

"İşte benim kızım." Eğildi ve kızın başının üstünü öptü. "Sen ve Mary harika arkadaşlar olacaksınız."

Uzaklaşmaya başladı ama Diana'nın sessiz anonsu geri dönüp durmasına neden oldu. "Corey sana baba demek istiyor."

"Bunu bilmiyordum," dedi Robert Foster, sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Mary ve ben bir gün bunu isteyebileceğini umuyorduk ama bunu kabul etmesinin çok uzun zaman alacağını düşünmüştüm." Uzun bir süre Diana'yı inceledi ve sonra tereddütle, "Corey'nin bana baba demesi konusunda ne hissediyorsun?" diye sordu.

Diana sıırttı. "Bu benim fikrimdi."

Koridorun karşısında, Mary Britton Foster on üç yaşındaki kızının yatağında oturuyor ve konuşacak bir şey bulamıyordu. "Bugün Diana'yla iyi vakit geçirdin mi?" diye Corey'e üçüncü kez sordu.

"Evet."

"Peki Diana bu öğleden sonra seni Hayward'ların evine götürdüğünde atlarına binmek hoşuna gitti mi?"

"Anne, hepimiz ergenlik çağındayız; bize çocuk dememen gerekiyor."

"Özür dilerim," dedi Mary, Corey'nin bacağını battaniyenin altından ovuşturarak.

"Ve ev diyebileceğin bir yer değildi; o kadar büyük ki, neredeyse bir motel!"

"O kadar büyük mü?" Mary alay etti.

Corey başıyla onayladı. "Yaklaşık bizim evin büyüklüğünde."

Diana ve Robert'ın evinden "bizim evimiz" diye bahsetmesi Mary için çok açıklayıcı ve son derece güven vericiydi. "Peki ya

Haywards'ın evinde bir ahır mı var?"

"Buraya ahır diyorlar ama ahırla aynı şey, sadece dışarıdan güzel bir taş ev gibi görünüyor ve içi de bir ahır kadar temiz. Ahırda yaşayan ve atlara bakan bir adamları bile var. Ona seyis diyorlar, adı Cole ve kızlar onun tam bir yakışıklı olduğunu düşünüyor. Üniversiteden yeni mezun olmuş, nerede olduğunu unuttum ama sanırım burada, Houston'da olduğunu söyledi."

"Düşünebiliyor musunuz?" dedi Mary şaşkınlıkla başını sallayarak. "Şimdi bir ahırda atlara bakmak için bile üniversite mezunu olmak gerekiyor."

Corey bir kahkahayı bastırdı. "Hayır, demek istediğim sömestri yeni bitirdi ve çok yakında yeni bir sömestre başlayacak. Atlar harika!" Corey, kendisini asıl ilgilendiren konuya geçerek ekledi. "Gelecek hafta Barb Hayward'ın doğum günü partisinde tekrar ata bineceğim. Barb beni davet etti ama sanırım Diana ondan bunu yapmasını istedi. Bugün Barb ve Diana'nın bir grup arkadaşıyla tanıştım. Benden pek hoşlandıklarını sanmıyordum ama Diana sadece hayal gördüğümü söyledi."

"Anlıyorum. Diana hakkında ne düşünüyorsun?"

"Diana'nın..." Corey duraksadı, düşünüyordu. "Diana iyi biri. Bana hep bir kız kardeşi olmasını istediğini söyledi, belki de bu yüzden bana bu kadar iyi davranıyor. Hiç de züppe biri değil. Hatta bana istediğim kıyafetlerini ödünç alabileceğimi bile söyledi."

"Çok nazik bir davranış."

Corey başıyla onayladı. "Ve ona saçını yapma şeklini beğendiğimi söylediğimde, birbirimize farklı stiller uygulayabileceğimizi söyledi."

"Ve... um... başka biri hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kim gibi?" Corey şaşkınlıkla sordu.

"Benim gibi ve bunu biliyorsun."

"Bir düşüneyim. Oh, evet, şimdi hatırladım! Senin kötü ve sinsi görüldüğünü söyledi ve ben balolara gidip prenslerle dans ederken senin muhtemelen onu evde oturtup yerleri fırçalatacağını söyledi. Ona muhtemelen haklı olduğunu ama evden çıkmadığı sürece cam ayakkabıyı giymesine izin vermeni isteyeceğimi söyledim."

"Corey!"

Corey gülerek öne doğru eğildi ve sonunda gerçeği söylediği için annesine sarıldı. "Diana çok iyi görüldüğünü ve senden hoşlandığını söyledi. Katı olup olmadığını sordu, ben de bazen olduğunu ama sonra kendini suçlu hissettiğini ve bunu telafi etmek için bir sürü kurabiye pişirdiğini söyledim."

"Gerçekten benden hoşlandığını söyledi mi?"

Corey hüznle başını salladı. "Diana'nın annesi o daha beş yaşındayken öldü. Sen olmasaydın hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum anne-"

Mary kızına sıkıca sarıldı ve yanağını Corey'nin sarı saçlarına koydu. "Diana senin sahip olduğun pek çok avantaja sahip değil. Bunu hatırlamaya çalış. Giyecek bir sürü kıyafetin ve büyük bir yatak odanın olması, seni sevecek ve onlarla birlikte yaşarken öğrendiğin her şeyi sana öğretecek bir deden ve büyükannen olmasıyla aynı şey değil."

Corey'nin gülümsemesi biraz soldu. "Onları çok özleyeceğim." "Ben de öyle."

"Diana'ya onlardan bahsettim ve çok ilgisini çekti. Onlarla tanışabilmesi için onu yakın bir zamanda Long Valley'e götürebilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Ya da belki Robert'tan ziyarete gelmelerine izin vermesini isteyebiliriz."

Mary ayağa kalktı ve gitmeye başladı ama Corey'nin tereddütlü sesi onu durdurdu. "Anne, Diana Robert'ı arayabileceğimi söyledi, baba. Sence sakıncası var mıdır?"

"Bence buna *bayılırdı!*" Sonra biraz üzgün göründü ve ekledi, "Belki bir gün Diana bana anne demek isteyebilir."

Corey bilmiş bir gülümsemeyle, "Yarın," dedi.

"Yarın ne?"

"Yarından itibaren sana anne diyecek."

"Oh, Corey, harika değil mi?" Mary gözleri yaşlarla dolarak, "Harika değil mi?" dedi.

Corey gözlerini devirdi ama bunu inkâr etmedi. "Sana anne demesi benim fikrimdi. Tek yaptığı bunu yapmak istediğini söylemekti."

Bayan Foster kızını öperken gülerek, "Sen de harikasın," dedi. Çıkarken ışığı söndürdü ve kapıyı kapattı. Corey

Orada uzanmış, konuşmayı düşünüyor ve Diana'nın uyuyup uyumadığını merak ediyordu. Birkaç dakika sonra yataktan fırladı ve önünde "KAPLUMBAĞALARI KURTARIN" yazan geceliğinin üzerine eski ekose pazen bornozunu geçirdi.

Koridorda el yordamıyla Diana'nın odasının kapısına doğru ilerlerken koridor zift gibi karanlıktı. Parmak uçları sonunda kapının pervazıyla karşılaştı ve kapıyı çalmak için elini kaldırdığı anda kapı açıldı ve ondan boğuk bir ciyaklama yükseldi. "Ben de uyanık mısın diye bakmaya geliyordum," diye fısıldadı Diana, geri çekilip Corey'yi odasına çağırarak.

"Baban bu gece seninle konuştu mu?" Corey, Diana'nın yatağının kenarına tüneyip Diana'nın yüksek belli, soluk gül rengi sabahlığının boğazındaki ve bileklerindeki krem rengi dantel firfırlara ve uyumlu kapitone terliklerindeki narin dantel süslemelere hayranlıkla bakarak sordu.

Diana başını salladı ve onun yanına oturdu. "Evet. Annenin yanında bir tane var mıydı?"

"Evet."

"Sanırım birbirimizden hoşlanmayacağımızdan korkuyorlardı."

Corey alt dudağını ısırды ve sonra ağzından kaçırdı, "Babana ona baba dememle ilgili bir şey sordun mu?"

Diana, iki kişilik bu sıcacık pijama partisnin ebeveyn kararıyla sona ermemesi için sesini alçak tutarak, "Evet, bu fikre bayıldı," dedi.

"Emin misin?"

"Evet. Hatta boğazı düğümlendi." Diana kucağına baktı ve uzun bir nefes aldı, sonra gözlerini Corey'ninkilere dikti. "Annene ona anne dediğimden bahsettin mi?"

"Evet."

"Bir şey söyledi mi?"

"Senin harika olduğunu söyledi," diye yanıtladı Corey, sahte bir anlaşmazlıkla gözlerini devirerek.

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Yapamadı," diye yanıtladı Corey. "Ağlıyordu."

İki kız gülümseyen bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar, sonra sanki karşılıklı anlaşmışlar gibi sırt üstü uzandılar. "Bence," dedi Diana bir an düşündükten sonra, "bu gerçekten, gerçekten *harika* olabilir!"

Corey kesin bir inançla başını salladı. "Tamamen harika," diye ilan etti.

Yine de o gece yatağında uzanırken Corey, Diana'yla işlerin bu kadar iyi gittiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

O günün erken saatlerinde bunun mümkün olduğuna asla inanmazdı. Diana'nın babası iki haftalık bir flörtten sonra Corey'nin annesiyle evlenip yeni karısını ve kızını Houston'daki evine getirdiğinde, Corey üvey kız kardeşiyle tanışmaktan korkmuştu. Diana hakkında daha önce öğrendiklerine dayanarak Corey, birbirlerinden nefret edecek kadar farklı olduklarını düşünmüştü. Zengin olarak doğmasının ve bu büyük malikânede büyümesinin yanı sıra, Diana Corey'den bir yaş büyüktü ve çok iyi bir öğrenciydi; Corey Diana'nın kadınısı yatak odasına bir göz attığında, her şey onu ürpertecek kadar düzenliydi. Duyduklarına ve gördüklerine dayanarak Diana'nın iğrenç derecede mükemmel ve tam bir züppe olacağından emindi. Diana'nın Corey'nin aptal bir hödük ve pasaklı olduğunu düşüneceğinden daha da emindi.

Bu sabah fuayeye girdiğinde Diana'ya ilk bakışı Corey'nin en kötü korkularını doğrulamıştı. Diana minyon tiptiydi, dar bir beli, ince kalçaları ve gerçek göğüsleri vardı, Corey ise bunun aksine kendini deforme olmuş, düz göğüslü bir dev gibi hissediyordu. Diana, *Seventeen* dergisinden bir model gibi giyinmişti; ten rengi kısa bir etek, krem rengi tayt ve ten rengi-mavi ekose bir yeleğin üzerine, önünde amblemi olan gösterişli ten rengi bir blazer ceket giymişti. Corey kot pantolon ve sweatshirt giymişti.

Yine de, Corey'nin Diana'nın kendini beğenmiş bir züppe olacağına dair kesin inancına rağmen, aralarındaki buzları eriten Diana olmuştu. Corey'nin el boyaması, önünde at olan sweatshirt'üne hayran kalan ve her zaman bir kız kardeşi olmasını istediğini ilk itiraf eden Diana olmuştu. O öğleden sonra Diana Corey'i Haywards'ların evine götürmüştü, böylece Corey Diana'nın babasının ona verdiği yeni fotoğraf makinesiyle Haywards'ların atlarının fotoğraflarını çekebilecekti.

Diana babasının Corey için aldığı süslü fotoğraf makinesine içerlemiş ya da onu Corey ile paylaşma fikrinden nefret etmiş gibi görünmüyordu. Ve eğer Corey'nin

aptal bir taşralıydı ama bunu kesinlikle belli etmemiştir. Gelecek hafta Diana onu Barb Hayward'ın herkesin ata bineceği doğum günü partisine götürecekti. Diana arkadaşlarının Corey'nin de arkadaşları olacağını söyledi ve Corey onun haklı olduğunu umdu.

Bu son kısım, birlikte vakit geçirip konuşabileceği, kendi yaşına çok yakın bir kız kardeşe sahip olmak kadar önemli değildi -ve Corey de tüm alma işini yapmayacaktı- Diana'ya verebileceği bazı şeyler vardı. Bir kere, Corey'ye göre Diana son derece korunaklı bir yaşam sürmüştü. O gün daha önce hiç büyük bir ağaca tırmanmadığını, asmadan çilek yemediğini ve bir gölette taş sektirmediğini itiraf etmişti.

Gözlerini kapatan Corey rahatlayarak iç çekti.

Bölüm 2

" ^ "

COLE HARRISON omzunun üzerinden, ahırın açık kapısında ellerini arkasında kavuşturmuş, Barbara Hayward'ın doğum günü partisine katılan diğer kızlarla birlikte binicilik ringindeki yeni üvey kız kardeşini izleyen DIANA Foster'a baktı. Bir fırça ve saç tıraşı aldı ve ahırlardan birine girerken durdu. "Senin için bir at eyerlememi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi ve yumuşak sesi o kadar kibar ve yetişkindi ki Cole gülümsemekten kendini alamadı.

Üniversiteye giderken son iki yıldır Hayward malikânesinde seyis olarak çalışıyordu ve bu süre zarfında Houston'ın ultra zenginlerinin genç kızları hakkında bazı güçlü izlenimler oluşturacak kadar çok şey görmüş ve duymuştu. Bu gözlemler arasında Barbara Hayward'la takılan on üç ve on dört yaşındaki kızların hepsinin

Erkekler ve atlar için çıldırıyorlardı ve her ikisinde de becerilerini mükemmelleştirmek için umutsuzca istekliydiler. Erkeklerle olan takıntılarına ek olarak, görünüşlerine, kıyafetlerine ve akranları arasındaki statülerine tamamen takıntılıydılar. Kişilikleri sersemden somurtkana kadar değişiyordu ve çekici olabilmelerine rağmen aynı zamanda talepkar, kibirli ve sinsiydiler.

Kızlardan bazıları ailelerinin içki dolaplarını yağmalamaya başlamıştı bile, çoğu çok fazla makyaj yapıyordu ve *hepsi* onunla flört etmeye çalışıyordu. Geçen yıl bu çabaları komik bir şekilde beceriksizceydi ve kolayca savuşturulabiliyordu ama büyüdükçe daha cesur olmaya başladılar. Sonuç olarak, kendini bir grup tek fikirli, erken gelişmiş ergen kız için bir seks objesi gibi hissetmeye başlamıştı.

Kendilerini kızarmak ve kıkırdamakla sınırlasalardı bu kadar sinir bozucu olmazdı, ama son zamanlarda bakışlar ve baygın bakışlar atmaya başlamışlardı. Bir ay önce Barbara'nın arkadaşlarından biri Cole'a Fransız öpücüğü hakkındaki fikrini cesurca sorarak "kovalamacada" başı çekmişti. Klığın tartışmasız lideri olan Haley Vincennes, Cole'a onun "harika bir poposu" olduğunu düşündüğünü söyleyerek liderlik pozisyonunu anında geri aldı.

Diana Foster'ın yeni üvey kız kardeşini Barbara'yla tanıştırmak için ahıra getirdiği bir hafta öncesine kadar Cole Diana'yı nadiren görmüştü ama bu minyon esmer kız ona her zaman canlandırıcı bir istisna gibi gelmişti. Onunla ilgili her şey çekici ve sağlıklıydı ama yine de onda diğer kızlarda olmayan derinlikler olduğunu hissetmişti. Koyu bakır renginde saçları ve şaşırtıcı derecede iri, uzun kirpikli bir çift gözü vardı - ona ve dünyasının geri kalanına gerçek bir ilgiyle bakan berrak, parlak, büyüleyici yeşil gözler. Etkileyici gözlerdi, canlı bir zekâyla parlıyor, zekâyla ışıldıyor ve yine de Cole'un ona gülümseme hissini hiç kaybetmeyen bir tatlılıkla doluydu.

Kısrığı fırçalamayı bitirdiğinde Cole onun böğrünü okşadı ve ağır meşe kapıyı arkasından kapatarak ahırdan çıktı. Tarak ve fırçayı rafa koymak için döndüğünde Diana'nın gitmediğini görünce şaşırdı. Hâlâ kapının girişinde duruyordu, elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti, binicilik ringindeki ve onun dışındaki alıştırma alanındaki gürültülü faaliyetleri izlerken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

İzlediği şeye o kadar dikkatle bakıyordu ki Cole binicilik ringini daha iyi görebilmek için sola doğru eğildi. İlk başta tek fark ettiği, birbirlerini sek sek koşarken ya da alçak engelleri atlarken izlerken gülüşen ve bağırarak yirmi kızdı. Sonra Diana'nın yeni üvey kardeşi Corey'nin ağılın uzak tarafında tamamen yalnız olduğunu fark etti. Corey, diğer üç kızla birlikte yanından geçen Haley Vincennes'e iltifat etmek için bağırdı, ama Haley sanki ondan gelen bir iltifat tamamen anlamsızmış gibi Corey'ye doğru baktı, sonra diğer kızlara Corey'ye bakıp gülmelerine neden olan bir şey söyledi. Corey'nin omuzları çöktü; atını döndürdü ve sanki sessizce dışlanmak yerine sözlü olarak kovulmuş gibi ringden tırısyla çıktı.

Diana'nın elleri arkasına doğru sarsılarak sıkıldı ve Cole onun alt dudağını sertçe ısırıldığını gördü, bu ona yavrusunun yuvanın dışında iyi durumda olmadığını bilen sıkıntılı bir anne kuşu hatırlattı. Diana'nın yeni üvey kız kardeşinin içinde bulunduğu durumdan duyduğu bariz dehşet onu hem şaşırtmış hem de etkilemişti ama Corey'nin kabul edileceğine dair umudunun muhtemelen boş olduğunu da biliyordu.

Geçen hafta Corey'i ahıra ilk getirdiğinde ve onu Barbara ve yeni tayı görmek için ahıra gelen diğer kızlarla tanıştırdığında oradaydı. Diana'nın tanıştırmasını izleyen şaşkın sessizliğe tanık olmuş ve yeni gelen genç kızların Corey'nin geçmişini keşfedip onu aşağı gördüklerinde düşmanca bir üstünlük ifadesi takındıklarını görmüştü.

O gün Diana, Corey'nin zengin dostları tarafından hoş karşılanacağını gülümseyerek kabullenmiş gibiydi. Cole'a göre, Corey'yi keskin ve kalıcı hayal kırıklıkları bekliyordu ve Diana'nın endişeyle kaşlarını çatmasına bakılırsa, o da aynı sonuca varıyordu.

Kadının etkileyici yüzündeki duygu yoğunluğundan etkilenen Cole onun dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Corey oldukça iyi bir binici. Onu bu kadar yakından izlemene ya da onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

Yarı yolda döndü ve ona güven verici bir gülümseme verdi. "O sırada endişelenmiyordum; düşünüyordum. Bazen düşündüğümde kaşlarımı çatırım."

"Ah," dedi Cole, ona inanıyormuş gibi yaparak saygınlığını korumaya çalışarak. "Bunu pek çok insan yapar." Söyleyecek başka bir şey düşündü. "Ne?"

"Atları sever misin?"

"Çok," dedi garip bir şekilde yetişkin ve garip bir şekilde sevimli bir şekilde. Elleri hâlâ arkasında kenetliyken tamamen ona doğru döndü, belli ki konuşmaya devam etmek istiyordu. "Onlara bir torba elma getirdim," diye ekledi, kapının hemen içindeki büyük kahverengi bir çuvalı işaret ederek.

Görünüşe göre onları beslemeyi tercih ettiği için, onlara binmeyi değil, Cole bariz bir sonuca vardı. "Nasıl binileceğini biliyor musun?"

Başını sallayarak onu bir kez daha şaşırttı. "Evet."

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye şaka yaptı. "Buraya geldiğinde, tüm arkadaşların ata binerken bile sen binmiyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Ata binmeyi biliyorsun ve atları çok seviyorsun. Değil mi?"

"Doğru."

"Aslında atları o kadar çok seviyorsunuz ki onlar için elma getiriyorsunuz, değil mi?" "Yine doğru."

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirdi ve merakla onu inceledi. "Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Yerdeyken onları *daha* çok seviyorum."

Sesinde mahcup bir kahkaha vardı ve bu o kadar bulaşıcıydı ki Cole sıırttı. "Sakın söyleme, tahmin edeyim. Fırlatıldın ve yaralandın, öyle mi?"

"Anladın," diye itiraf etti. "Bir çite çarptım ve bileğim kırıldı."

Cole, "Korkunuzu yenmenin tek yolu hemen geri dönmektir," diye öğüt verdi.

"Bunu ben yaptım," diye ağırbaşlı bir şekilde ama yeşil gözlerinde bir pırıltıyla ona güvence verdi.

"Ve?"

"Ve beyin sarsıntısı geçirdim."

Cole'un midesi guruldadı ve düşünceleri elmalara kaydı. Kısıtlı bir bütçeyle yaşıyordu ve asla tatmin olmayan bir iştahı var gibiydi. "Şu elma torbasını, üzerine basılmadan ya da biri onu ezmeden kaldırsam iyi olacak.

üzerinde geziniyor," dedi. Harrison çantayı aldı ve ahırın arka tarafına doğru ilerlemeye başladı, niyeti tamamen atların ödülünü paylaşmaktı. Uzun koridorun sonundaki ahırlardan birinin yanından geçerken, Buckshot adındaki yaşlı bir at başını kapının üzerinden uzattı, gözleri umutlu ve meraklıydı, yumuşak burnu Cole'un kolundaki çantayı hedef almıştı.

"Yürüyemiyorsun ve göremiyorsun ama koku alma duyunda bir sorun yok," dedi Cole ata, çantadan bir elma çıkarıp verirken. "Sadece gidip ahır arkadaşlarına bu elmalardan bahsetme. Bazıları benim."

Bölüm 3

" ^ "

COLE BOŞ AHIRLARA TAZE SAMAN KOYUYORDU ki ata binen kızlardan birkaçı ahıra girdi. Haley Vincennes, "Diana, seninle Corey hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi. Cole başını işinden kaldırıp gruba bir göz attı ve kızlardan oluşan jürinin kararını vermek üzere olduğunu anladı. Ve bu iyi bir karar olmayacaktı.

Diana da belli ki bunu hissetmişti ve tatlı ve ikna edici sesiyle onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Corey'i tanıdığınızda hepinizin ondan hoşlanacağını biliyorum, o zaman hepimiz iyi arkadaş olacağız."

"Böyle bir şey olamaz," dedi Haley mağrur bir kararlılıkla. "Hiçbirimizin adını bile duymadığımız taşralı bir kasabadan gelen biriyle ortak bir yönümüz yok. Yani, geçen hafta onu buraya getirdiğinizde giydiği sweatshirt'ü *gördünüz* mü? Büyükannesinin onun için üzerine at kafası *çizdiğini* söyledi."

"Hoşuma gitti," dedi Diana inatla. "Corey'nin büyükannesi bir sanatçı!"

"Sanatçılar tuvallere resim yapar, tişörtlere değil ve bunu sen de biliyorsun. Ve bugün giydiği kot pantolonun Sears'tan geldiğine dair bir aylık harçlığına bahse girerim!"

Diğer kızlardan gelen mırıltılı kahkahalar aynı fikirde olduklarının kanıtıydı; sonra Barb Hayward nihayet çoğunluk görüşüne kendi oyunu ekledi, ama zavallı Corey'nin kaderini belirlerken biraz çekingen görünüyordu: "Onun nasıl bizim ya da senin arkadaşın olabileceğini anlamıyorum, Diana."

Cole, Corey'ye duyduğu empatiyle ve yoğun akran baskısı altında boyun eğeceğinden emin olduğu zavallı küçük Diana'ya duyduğu sempatiyle yüzünü buruşturdu ama zavallı küçük Diana, sesi yumuşaklığını hiç kaybetmemesine rağmen bir santim bile pes etmedi. "Hepinizin böyle hissetmesine gerçekten üzüldüm," dedi içtenlikle ve sözlerini Cole'un bu işin lideri ve muhaliflerin en çirkini olduğunu zaten bildiği Haley'ye yöneltti. "Sanırım ona bir şans verirsiniz rekabetten korkacağınızı hiç fark etmemiştim."

"Ne yarışması?" Barb Hayward şaşkın ama endişeli bir ifadeyle sordu.

"Erkeklerle rekabet. Demek istediğim, Corey çok güzel ve çok eğlenceli, bu yüzden doğal olarak nereye giderse gitsin erkekler onun etrafında dolacaktır."

Cole kızların karşısındaki bölmede durakladı, elinde dirgen, Diana'nın stratejisini anlayınca ağzında hayranlık dolu bir gülümseme belirdi. Orada çalışırken öğrendiği gibi, erkekler genç kızlar için en cazip, en değerli mallardı ve Corey'nin kolektif inlerine daha fazla erkek çekme olasılığı neredeyse karşı konulmazdı. Bu olasılığın, Corey'nin mevcut erkek arkadaşlarını çalma tehdidinden daha ağır basıp basmayacağını merak ediyordu ki Diana yumuşak bir sesle araya girdi: "Tabii ki Corey'nin evde zaten bir erkek arkadaşı var ve burada başka bir erkek arkadaş edinmekle ilgilenmiyor."

Barb, doğru ile yanlış arasındaki farkı bilen ama lider olma cesaretinden yoksun bir kızın ciddi ve tereddütlü ses tonuyla, "Bence onu grupta istemediğimize karar vermeden önce ona bir şans vermeli ve onu tanımak için biraz zaman ayırmalıyız," dedi.

"Çok sevindim!" Diana mutlu bir şekilde söyledi. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Eğer bıraksaydın, hepinizi özleyecektim-bazı şeylerimi paylaşmayı özleyecektim."

En iyi kıyafetlerimi sana verdim ve gelecek yaz bizimle New York'a gelmeni özledim."

"Bizi özledin mi? Ne demek istiyorsun?"

"Yani Corey benim en iyi arkadaşım olacak. Ve en iyi arkadaşlar birbirlerine destek olmalıdır."

Diğerleri partiye dönmek için ayrıldıklarında Cole, Diana'yı şaşırtarak tezgâhtan çıktı. "Bana bir şey söyle," dedi komplocu bir sırıtışla. "Corey'nin evde *gerçekten* bir erkek arkadaşı var mı?"

Diana yavaşça başını salladı. "Evet."

"Gerçekten mi?" Cole onun parlayan gözlerindeki suçlu kahkahayı fark ederek şüpheyle sordu. "Bu erkek arkadaşının adı ne?"

Dudağını ısırды. "Biraz tuhaf bir isim."

"Ne kadar tuhaf?"

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Onun yüzü, sesi, sadakati ve zekâsıyla büyülenen Cole, işaret parmağıyla kalbinin üzerine bir X işareti çizdi.

"Adı Sylvester."

"Ve o bir-?" Cole sordu.

Bakışları muzipçe onunkilerden uzaklaştı, kıvrırcık kızıl kirpikleri elmacık kemiklerine gölge düşürürken gözlerinin yeşim taşının üzerine indi. "Bir domuz," diye itiraf etti.

Sesi o kadar alçaktı ve Cole, Sylvester'ın bir kedi ya da köpek olduğundan o kadar emindi ki yanlış anladığını düşündü. "Domuz mu?" diye tekrarladı. "*Oink* gibi mi? Domuz yavrusu gibi mi?"

Başını salladı. "Aslında 'domuz' gibi," diye itiraf etti parlayan yeşil gözlerini onunkilere kaldırırken. "Corey bana onun çok büyük olduğunu ve evde Cocker Spaniel gibi peşine takıldığını söyledi. Eski evinde yani."

O anda Cole, Corey'nin Diana Foster gibi ufak tefek ama güçlü bir şampiyona sahip olduğu için çok şanslı bir kız olduğuna karar verdi. Onun sessiz iltifatlarından habersiz Diana ona baktı. "Burada içecek bir şey var mı? Gerçekten susadım."

Cole gülümsedi. "Aldatmak zor iş, değil mi? Ve susuzluğunu gidermek için yarım düzine kendini beğenmiş kızla savaşmak gibisi yoktur, değil mi?"

Hiç utanmadan gözlerini ona çevirdi ve gülümsedi. Cole, kızın çok cesur olduğuna karar verdi, ama kararlılığını ve cesaretini tamamen gizleyen benzersiz bir yumuşak konuşma tarzı vardı. "Elbette," diyerek başını ahırın arka tarafına doğru eğdi. "Keyfine bak."

Koridorun sonunda, sağda, Diana Cole'a ait olduğunu tahmin ettiği küçük bir oda buldu, askeri mükemmellikte tek kişilik bir yatak ve eski bir lambalı eski bir masa vardı. Kitaplar ve kâğıtlar masanın üzerine düzgünce yığılmıştı ve bir tanesi açıktı. Yatak odasının karşısında, koridorun solunda bir banyo, onun arkasında da sadece bir lavabo, küçük bir ocak ve Diana'nın babasının evindeki barın altında olduğu gibi minyatür bir buzdolabından oluşan bir mutfak vardı. Diana buzdolabının herkesin kullanabileceği meşrubatlarla dolu olacağını düşünmüştü ama buzdolabını açtığında içinde bir paket sosisli sandviç, bir kutu süt ve bir kutu mısır gevreğinden başka bir şey yoktu.

Adamın mısır gevreğini buzdolabında sakladığını görünce şaşırdı ve bu buzdolabının onun kullanımı için olduğu belli olmasına rağmen içinde fazla yiyecek bulundurmamasına daha da şaşırdı. Şaşkınlıkla kapıyı kapattı ve lavabodan bir kâğıt bardağa su doldurdu. Bardağı küçük çöp kutusuna attığında içinde iki elma çekirdeği gördü. Getirdiği elmalar eski, yumuşak ve hiç de iştah açıcı değildi ve onun neden iki tanesini değil de bir tanesini bile yiyebileceğini düşünemiyordu. Tabii aç değilse. Çok, çok aç.

Güzel bir palomino kır atı sevmek için durakladığında aklında boş buzdolabı ve elma çekirdekleri vardı; sonra Corey'nin nasıl olduğunu görmek için ahırın girişine döndü. Ağılın yanında üç kız onunla konuşuyordu.

"Daha fazla yardıma ihtiyacı olursa diye oraya gitmen gerektiğini düşünüyor musun?" "Hayır, Corey iyi olacak. O gerçekten harika biri ve bunu a n l a y a c a k l a r .

Ayrıca, benim bir çeşit... yardım ettiğimi düşünürse bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

işler yolunda gider."

"Sen tam bir 'dış yardımcı'sın," diye şaka yaptı Cole, sonra utandığını fark etti ve aceleyle, "Ya onu sevmediklerine karar verirlerse?" dedi.

"O zaman kendi başına bir sürü başka arkadaş edinir. Ayrıca, bu kızlar benim yakın arkadaşlarım değil, özellikle de Haley. Barbara da öyle. Ben Doug'dan hoşlanıyorum."

Cole, Barbara'nın son derece uzun boylu ve çelimsiz erkek kardeşini düşünerek ona bakakaldı. "Doug senin erkek arkadaşın mı?"

Ona tuhaf bir bakış fırlattı ve açık kapıların yanındaki bir saman balyasının üzerine oturdu. "Hayır, o benim *arkadaşım*, erkek *arkadaşım* değil."

"Onun için biraz kısa olduğunu düşünmüştüm," diye şaka yaptı Cole, onun arkadaşlığından oldukça hoşlanıyordu. "Gerçek erkek arkadaşın nasıl biri?" diye sordu daha önce pencere kenarına bıraktığı büyük kırmızı plastik bardağa uzanırken.

"Aslında benim erkek arkadaşım yok. Peki ya senin, senin kız arkadaşın var mı?"

Cole başını salladı ve bir yudum su aldı.

"Nasıl biri?" Diana sordu.

Ayağını kalçasının yanındaki saman balyasına dayamış, ön kolunu dizine yaslamış, eve bakan yan pencereden dışarı bakıyordu ve Diana onun çok uzaklara sürüklendiği hissine kapıldı. "Adı Valerie Cooper."

Uzun bir duraklama oldu.

"Ve?" Diana sordu. "Sarışın mı esmer mi, kısa mı uzun mu, mavi gözlü mü kahverengi mi?"

"Sarışın ve uzun boylu."

"Keşke olsaydım," diye itiraf etti hüzünlü bir bakışla. "Sarışın mı olmak istiyorsun?"

"Hayır," dedi ve Cole güldü. "Ben uzun olmak istiyorum."

Cole hafifçe, "İnanılmaz bir büyüme hamlesi planlamıyorsan, sarışın olmayı hedeflesen iyi edersin," diye tavsiyede bulundu. "Senin durumunda, sarıya ulaşmak biraz daha kolay olacaktır."

"Gözleri ne renk?"

"Mavi."

Diana büyülenmişti. "Çok uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Cole işverenin misafirlerinden biriyle sosyalleşmekle kalmadığını, ki bu kabul edilemezdi, misafirin on dört yaşında olduğunu ve sohbetin fazlasıyla kişisel olduğunu geç de olsa fark etti. "Liseden beri," dedi kısaca doğrulurken ve gitmek için dönerken.

"Houston'da mı yaşıyor?" Diana konuşmanın bittiğini hissederek ama bitmemesini umarak üsteledi.

"UCLA'ya gidiyor. Birbirimizi fırsat buldukça, genellikle tatillerde görüyoruz."

Doğum günü partisi saatlerce sürmüş, çimenlerin üzerinde kocaman bir pastanın kesilmesiyle sona ermiş, Barbara bir yığın hediye açmıştı; sonra hizmetçiler dışarıyı temizlerken herkes içeri girmişti. Diana partiyi takip etmeye başlamıştı ki çikolatalı doğum günü pastasının yarısının hâlâ durduğunu fark etti ve Cole'un boş buzdolabındaki yalnız sosislileri düşündü. Bir hevesle masaya geri döndü ve köşeden büyük bir parça kesti çünkü böyle bir parçanın üzerinde daha fazla krema olacaktı; sonra onu ahıra götürdü.

Cole'un çikolatalı pastaya verdiği tepki neredeyse komik derecede kendinden geçmişti. Tabağı ve çatalı alırken, "Karşında dünyanın en büyük tatlı düşkünü var, Diana," dedi.

Koridordan odasına doğru ilerlerken pastayı yemeye başlamıştı bile. Diana bir an için onu izledi, ilk kez gerçekten tanıdığı, gerçekten temas ettiği insanların her zaman yeterince yiyecekleri olmadığını farkındaydı. Arkasını dönerken, Haywards'lara her gittiğinde fazladan atıştırmalık getirmeye karar verdi ama içgüdüsel olarak bunları ona vermenin sadaka olduğunu düşünmesine neden olmayacak bir yolunu bulması gerektiğini hissetti.

Üniversiteli erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama gurur hakkında bir şeyler biliyordu ve Cole'la ilgili her şey onda bu gururun çok fazla olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

Bölüm 4

" ^ "

Barbara Hayward'ın ölümünden İKİ AY SONRA COREY DIANA'ya "HAYAT GÜZEL" DEDI. doğum günü partisi. Çoktan uyumuş olan ebeveynleri duymasın diye sesini alçaltmıştı. İki kız Diana'nın yatağındaki yorganın altında toplanmış, sırtlarını dantel kılıflı kuş tüyü yastıklara dayamış, jumbo simit yiyip dedikodu seansı yapıyorlardı. "Yarın büyükannen ve büyükbabanla tanışman için sabırsızlanıyorum. Gelecek hafta buradan ayrıldıklarında onlar için deli olacaksın, göreceksin. Onları sanki her zaman senin öz büyükanne ve büyükbabanmış gibi düşüneceksin."

Gerçek şu ki Corey umutsuzca bunun böyle olmasını istiyordu. Yaptığı her şeyin karşılığını ödemek için Diana'ya değerli bir şey vermek istiyordu.

Okul geçen ay başlamıştı ve o zamana kadar Diana çoktan Corey'nin en iyi arkadaşı ve şampiyonu olmuştu. Corey'nin kıyafetlerini seçmesine, saçlarını farklı şekillerde düzeltmesine yardım etti, okuldaki sosyal labirentte ona rehberlik etti ve sonunda Diana'nın bazıları züppe olan arkadaşları bile Corey'yi kendi yakın çevrelerine kabul etti.

Corey ilk ayı yeni kız kardeşine karşı minnettarlık ve giderek artan bir hayranlık içinde geçirdi. Corey'nin aksine Diana asla telaşlanmıyor, yanlış bir şey söylemekten korkmuyor, aptalca bir şaka yapmıyor ve asla aptal gibi görünmüyordu. Kalın, koyu kırmızı kahverengi saçları her zaman parlaktı; teni kusursuzdu; vücudu mükemmeldi. Yüzme havuzundan saçları sıırılsıklam ve makyajsız çıktığında televizyon reklamlarındaki gibi görünürdü. Giysilerinde hiç kırıksıklık bile olmazdı!

O zamana kadar her iki kız da üvey anne ve babalarını gerçek ebeveynleri olarak görmeye başlamışlardı ve şimdi Corey Diana'ya "gerçek büyükanne ve büyükbabalarını" vermek istiyordu.

"Büyükanne ve büyükbabamla tanıştığında," dedi Corey ona, "neden herkesin onların bu kadar harika olduğunu düşündüğünü anlayacaksın. Büyükanne neredeyse her şeyi yapmanın bir yolunu bulabilir.

her şeyi yapabiliyor ve ortaya güzel şeyler çıkıyor. Örgü örebiliyor, dikiş dikebiliyor ve tığ işi yapabiliyor. Ormana gidip sıradan dallar, yapraklar ve benzeri şeylerle çıkabiliyor ve sadece bir tutkal ya da biraz boya kullanarak bunları harika şeylere dönüştürebiliyor. İnsanlara verdiği hediyeleri ve ambalaj kağıtlarını kendisi yapıyor; sonra süsleme için çilek gibi şeyler kullanıyor ve her şey harika görünüyor! Annem de tıpkı onun gibi. Ne zaman bir kilise müzayedesini olsa, kasabadaki herkes annem ve büyükannemin bağışladığı her şeyi almaya çalışır.

"Dallas'ta şık bir tasarım galerisi olan bir adam Long Valley'deki bir müzayedeye geldi ve onların çalışmalarını gördü. İkisinin de gerçekten çok yetenekli olduğunu ve galerisinde satabileceği bazı şeyler yapmalarını istediğini söyledi ama büyükannem bu şekilde bir şeyler yapmaktan hoşlanmayacağını söyledi. Annem işten eve döndüğünde o kadar yorgundu ki onun istediğini yapacağına söz veremedi. Büyükannem de harika bir aşçıdır. Evde yetiştirilen 'doğal' şeylere - doğal yiyecekler, evde yetiştirilen sebzeler ve taze toplanmış çiçekler - gerçekten düşkündür; ancak bunları süsleyip masaya mı koyacağını yoksa tabağınıza mı koyacağını asla bilemezsiniz. Her iki durumda da yaptığı her şey harika oluyor."

Kola kutusundan bir yudum almak için durakladı ve devam etti: "Büyükbabam bahçeyle uğraşmayı sever ve her şeyi daha büyük ve daha iyi yetiştirmenin yollarını dener. En çok da bir şeyler inşa etmeyi sever."

"Ne tür şeyler?" Diana büyülenmiş bir halde sordu.

"Ahşaptan yapılabilecek hemen hemen her şeyi inşa edebilir. Bebekler için küçük sallanan sandalyeler, kulübeye benzeyen bahçe kulüpleri ya da bebek evleri için minik mobilyalar yapabilir. Onun için resim yapma işini genellikle büyükannem yapıyor çünkü en sanatsal olan o. Benim için yaptığı bebek evini görmeniz için sabırsızlanıyorum! On beş odası, gerçek kiremitleri ve pencerelerinde çiçek kutuları var!"

"Onlarla tanışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Harika görünüyorlar," diye cevap verdi Diana ama Corey'nin dikkatini bu tartışmadan Diana'nın Avrupa'dan dönmeden önce yatak odasına baktığı ilk günden beri onu rahatsız eden bir şey dağıtmıştı. "Diana," diye alay etti Corey, güzel odanın amansız düzenini incelerken, "kimse sana bir yatak odasını bu kadar düzenli tutmanın *sağlıksız* olduğunu söylemedi mi?"

Diana, Corey'nin özensiz alışkanlıklarına hak ettiği cevabı vermek yerine krakerinden zarif bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde odaya baktı. "Muhtemelen öyledir," diye kabul etti. "Simetri ve düzeni takdir eden sanatsal bir gözüm olduğu için olabilir. Ya da obsesif-kompulsif olduğum için de olabilir."

Corey kaşlarını kırıştırdı. "'Obsesif-kompulsif' ne demek?"

"Fındık." Diana açıklamasına ara vererek parmak uçlarını simit tozundan arındırdı. "Çılgınca."

"Sen kaçık değilsin!" Corey sadık ve kararlı bir şekilde kendi çubuk krakerinden bir ısırık aldı. İkiye bölündü ve yarısı Diana'nın kucağına düştü. Diana'nın krakerleri ısırıldığında asla kırılmazdı.

Diana kitabı aldı ve ona geri verdi. "Etrafımı kontrol etmenin bir yolu olarak her şeyi düzenli tutma gibi nevrotik bir ihtiyacım olabilir, bunun nedeni de annemin ben küçükken ölmesi ve birkaç yıl sonra da büyükanne ve büyükbabamın ölmesi olabilir."

"Annenin ölümünün ayakkabılarını alfabetik sıraya göre dosyalamanla ne ilgisi var?"

"Teori şu ki, her şeyi mükemmel bir düzende ve olabildiğince güzel tutarsam, hayatımın da böyle olacağını ve başka hiçbir kötü şeyin olmayacağını düşünüyorum."

Corey böyle bir fikrin saçmalığı karşısında şaşkına dönmüştü. "Bu saçmalığı nereden duydun?"

"Büyükanne ve büyükbabam öldükten sonra babamın beni götürdüğü terapistten. Psikiyatristin bu kadar çok insanı bu kadar çabuk kaybetmenin acısını 'atlatmama' yardımcı olması gerekiyordu."

"Ne pislik ama! Sana yardım etmesi gerekirken, tüm bunları seni korkutmak ve deli olduğunu düşündürmek için mi söylüyor?"

"Hayır, bunu bana söylemedi. Babama söyledi, ben de kulak misafiri oldum." "Babam ona ne söyledi?"

"Psikiyatriste bir psikiyatriste ihtiyacı *olduğunu* söyledi. River Oaks'ta aileler çocuklarının başlarının belaya girdiğini ya da bir gün girebileceğini düşündüklerinde onları bir psikiyatriste götürürler. Herkes babama bunu yapması gerektiğini söyledi ve o da yaptı."

Corey bunu sindirdi ve sonra daha önceki düşünce tarzına geri döndü. "Sana bu kadar düzenli olmanla ilgili şaka yaptığımda, bu kadar farklı olmamıza rağmen bu kadar iyi anlaşıyor olmamızın gerçekten harika olduğunu söylemeye çalışıyordum. Demek istediğim, bazen kendimi asla senin gibi olamayacak olmama rağmen, kanatlarının altına aldığın umutsuz bir yardım vakası gibi hissediyorum. Büyükanнем her zaman bir leoparın beneklerini değiştiremeyeceğini ve bir domuz kulağından ipek bir kese yapamayacağını söyleler."

"Hayırseverlik davası!" Diana tükürdü. "Domuz kulağı - ama - ama hiç de öyle değil! Senden pek çok yeni şey öğrendim ve keşke benim de sahip olsam dediğim şeylere sahipsin."

"Bir tane söyle," dedi Corey kuşkuyla. "Bunun notlarım ya da göğüslerim olmadığını biliyorum."

Diana kıkırdadı ve gözlerini devirdi; sonra çok ciddi bir şekilde, "Öncelikle, sende bende olmayan maceracı bir yan var," dedi.

"Maceralarımдан biri muhtemelen on sekiz yaşına gelmeden beni hapse attıracak."

"Olmayacak!" dedi Diana. "Demek istediğim, bir şey yapmaya karar verdiğinde -yeni yüksek binadaki iskelenin tepesinden fotoğraf çekmek gibi- tehlikeyi görmezden gelirsın ve yaparsın!"

"Oraya benimle birlikte gittin."

"Ama yapmak istemedim. O kadar korkmuştum ki bacaklarım titriyordu." "Ama yine de yaptın."

"Demek istediğim de bu. Bunu daha önce asla yapmazdım. Keşke ben de senin gibi olabilseydim."

Corey bunu uzun bir süre düşündü; sonra gözleri muziplikle parlamaya başladı. "Eğer benim gibi olmak istiyorsan, işe bu yatak odasından başlamalıyız." Diana ne yapmaya çalıştığını anlamadan başının arkasına uzandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç yastık savaşı yaptın mı?"

"Hayır, ne-" Sorusunun geri kalanı, kafasına inen kaz tüyüyle doldurulmuş kalın bir yastıkla kesildi. Corey yatağın ayak ucuna doğru dönüp eğildi, cezalandırılmayı bekliyordu ama Diana sessizce oturmuş, bir şeyler atıştırıyordu

simidinin üzerinde, yastık dizlerinin üzerinde duruyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Corey'i hayranlıkla inceleyerek.

Onun sakin ses tonuna hazırlıksız yakalanan Corey, "Neden?" diye sordu. "Çünkü bu beni *misilleme* yapmak zorunda bırakıyor!"

Diana o kadar hızlı hamle yaptı ve o kadar iyi nişan aldı ki Corey'nin eğilecek vakti olmadı. Gülerek yastıklardan birine daha atladı ve Diana da öyle yaptı. Beş dakika sonra, endişeli ebeveynleri yatak odasının kapısını açtıklarında, yatak odasının ortasında sırt üstü yatan ve kahkahalarla çığlık atan iki genç kıızı bulmak için sürüklenen tüylerden oluşan bir kar fırtınasının içinden bakmak zorunda kaldılar.

"Burada neler oluyor böyle?" Bay Foster'ın sesi kızgınlıktan çok telaşlıydı.

"Yastık savaşı," dedi Diana nefes nefese. Dudaklarına bir tüy yapışmıştı ve başparmağı ve işaret parmağıyla onu çıkarmaya başladı.

Corey gülerek, "Hayır, *tükür* gitsin," diye talimat verdi ve ardından nefesi ve dilinin ucuyla tüyleri dudaklarından uzaklaştırarak gösterdi.

Diana da aynı şeyi yaptı ve babasının yüzündeki ifade karşısında kıkırdamaya başladı. Tüyler başının etrafında uçuşup omuzlarına yerleşirken, bornozu ve pijamalarıyla kıkırdamadan durmuş, bir yandan kahkahalarını gizlemeye çalışan Diana'nın yeni annesinin yanında şaşkın şaşkın onlara bakıyordu. "Yatmadan önce bu pisliği temizleyeceğiz," diye söz verdi Diana.

"Hayır, yapmayacağız," dedi Corey acımasızca. "Önce bu pisliğin içinde uyumalısın. Eğer bunu yapabilirsen, biraz daha çalışarak benim gibi harika bir pasaklı olma şansın var!"

Hâlâ yerde yatan Diana başını Corey'ye doğru çevirdi ve bir kıkırdamayı daha bastırdı. "Oh, *gerçekten* öyle mi düşünüyorsun?"

"Bir şans var," dedi Corey ciddiyetle. "Eğer gerçekten, gerçekten çalışırsan o."

Robert Foster bu plan karşısında şaşırılmış görünüyordu, ama karısı elini kolundan tutup onu odadan dışarı çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

Koridorda yeni karısına şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bu pisliği kızlar yaptı, sence de bu gece temizlemeleri gerekmez mi?"

Mary Foster, "Yarın çok yakında," dedi.

"O yastıklar çok pahalı. Diana bunu önceden düşünmeliydi. Onları yok etmek düşüncesizlik ve sorumsuzluk, tatlım."

"Bob," dedi usulca, kolunu onunkine doladı ve onu koridordan geçirip yatak odalarına götürdü. "Diana, tanıdığım en *sorumluluk sahibi* kız."

"Ona böyle olmasını ben öğrettim. Bir yetişkinin eylemlerinin sonuçlarının bilincinde olması ve buna göre hareket etmesi önemlidir."

"Sevgilim," diye fısıldadı. "O bir yetişkin *değil*."

Bunu düşünürken ağzının kenarlarında muzip bir sırıtma belirdi. "Bu konuda haklısın ama sence tükürmeyi öğrenmesi de önemli mi?"

Karısı gülerek, "Bu bir zorunluluk," dedi.

Eğilerek onun yüzündeki gülümsemeyi öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Diana da onu öptü. "Diana'yı seviyorum," diye cevap verdi.

"Biliyorum ve bu seni daha da çok sevmeme neden oluyor." Yatağa girdi ve onu üstüne çekti, elleri ipek geceliğinin üzerinde gezindi. "Corey'i sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı, sağ eli gizlice yatak başındaki kuş tüyü yastığa uzandı.

"Hayatımızı değiştirdiniz," diye devam etti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, göğsünden kalkıp kalçasının yanında oturur pozisyona geçti. "Şimdi izin ver de tavrını değiştireyim."

"Ne hakkında?"

"Yastık kavgaları," dedi, yastığıyla ona vururken gülerek.

Koridorun sonunda, Diana'nın odasında, kız kardeşler yüksek bir gümbürtü duyular. İki kız da telaşla ayağa fırladı ve koridorda koşmaya başladı. "Anne, baba-" Diana kapıyı çalarak seslendi. "Her şey yolunda mı? Bir ses duyduk!"

"Bir sorun yok," diye seslendi Mary Foster, "ama burada biraz yardıma ihtiyacım var."

Diana ve Corey şaşkın bakışlar attılar; sonra Diana tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı. Durdular. Ağızları açık bir şekilde önce anne babalarına, sonra da birbirlerine baktılar.

Ve kahkaha çığlıklarına boğuldular.

Yerde, bir başka tüy fırtınasının ortasında, babaları annelerini altına sıkıştırmış ve kollarını halıya dayamıştı. "Amca de," diye emretti.

Karısı daha sert güldü.

"Amca de, yoksa kalkmana izin vermem."

Mary Foster bu küstah erkeksi emre karşılık olarak kızlarına baktı, nefes almakta zorlandı ve kahkahalar arasında, "Bence kadınlar... böyle zamanlarda... birbirlerine destek olmalılar." diyebildi.

Kızlar birbirlerine kenetlendi. O gece skor 12'ye 2'ydi; hayatta kalan iki köpük-kauçuk yastığa karşı ölümleriyle tanışan on iki kuş tüyü yastık.

Bölüm 5

" ^ "

İyi haberlerle **dolup** taşan DIANA, okul kitaplarını arabanın deri koltuğundan kaptı.

babasının geçen ay on altıncı yaş günü için ona hediye ettiği yeni BMW'sini aldı ve ilk ve tek evi olan görkemli Gürcü malikânesinin merdivenlerini hızla tırmandı. Üvey annesinin ve ardından üvey büyükanne ve büyükbabasının River Oaks'ta onlarla birlikte yaşamaya başlamasından bu yana geçen iki yıl içinde evin ve bahçenin atmosferi ve görünümü değişmişti. Kahkahalar ve sohbetler boş sessizlikleri doldurmuştu; evden harika kokular yayılıyordu

mutfakta; çiçekler bahçelerde coşkulu bir ihtişamla açıyor ve renklerini evin her tarafındaki güzel aranjmanlara yansıtıyordu.

Herkes yeni görünümünden, yeni atmosferden ve yeni aile düzenlemelerinden memnundu - annesi öldükten sonra Diana'nın yetişmesine yardımcı olan hizmetçi Glenna hariç herkes. Diana koşarak eve girdiğinde antrede olan Glenna'ydı. "Glenna, Corey evde mi?"

"Sanırım arka tarafta herkesle birlikte yarın akşamki parti hakkında konuşuyor." Glenna ceviz konsol masasının tozunu almayı bitirdi ve masayı düzelterek yakından baktı. "Annen hayattayken bir parti vermek istediğinde yemek şirketlerini ve çiçekçileri çağırırdı. Bütün işi *onlara* yaptıırırdı," diye ekledi işaret ederek. "Zenginlerin çoğu birbirlerini bu şekilde ağırlar ama biz öyle değiliz."

"Hayır, biz değiliz," dedi Diana hızlı bir gülümsemeyle. "Artık trend belirleyiciyiz." Koridordan evin arka tarafına doğru yöneldi, Glenna da yanında yürüyor, geçerken masaların ve sandalyelerin üzerinde var olmayan toz zerreciklerine sinirli bir şekilde toz bezini siliyordu.

"Eskiden bir parti verdiğimizde," diye devam etti Glenna inatla, "her şeyin sadece güzel görünmesi ve tadının güzel olması gerekirdi. Ama şimdi bu yeterli değil. Artık her şey *taze*, her şey *doğal*, her şey *evde yetiştirilmiş* ve *ev yapımı* olmak zorunda. Evde yetiştirme ve ev yapımı taşralılar içindir. Büyükanne ve büyükbabalarınızın taşralı olduğunu ve bunu anlamadıklarını biliyorum..."

Glenna, Diana'nın yeni annesi ve büyükannesi evin yönetimini devraldığından beri sürekli küskündü.

Corey'nin büyükanne ve büyükbabası ile Diana ilk ziyaretleri sırasında birbirlerine aşık olmuşlardı. Kızların zamanlarını Rose ve Henry Britton'ın yaşadığı Long Valley ile River Oaks arasında paylaştırdıkları birkaç ayın ardından Robert bir mimara ve müteahhide malikanenin misafir kulübesini yenileme ve büyütme talimatı verdi. Bir sonraki adım Rose için bir sera ve Henry için bir sebze bahçesiydi.

Robert, cömertliğinin karşılığını kendi arazisinde yetiştirdiği taze meyve ve sebzelerle ve sonsuz çeşitlilikte ve değişen mekanlarda servis edilen ağız sulandıran yemeklerle aldı.

Robert evinin arka tarafındaki geniş mutfakta yemek yemekten hiç hoşlanmazdı. Burası, büyük bir parti verildiği zamanlarda ihtiyaç duyulan küçük bir aşçı ordusunu barındırmak için tasarlanmıştı. Beyaz fayans duvarları, büyük boy paslanmaz çelik aletleri ve tek penceresinden görünen sönük manzarasıyla Robert'a kurumsal, steril ve davetkâr gelmiyordu.

Mary ve ailesi hayatına girene kadar, aşçısı Conchita'nın hazırladığı ve yemek odasının katı resmiyeti içinde mümkün olduğunca çabuk yediği ateşli yemeklerle yetinmişti. Hoş ama sönük arka bahçesinde bir ağacın altında yemek yemeyi ya da inşaatçısının hayal gücünden yoksun bir şekilde bahçenin ortasına yerleştirdiği ve betondan bir okyanusla çevrelediği olimpik dikdörtgen havuzun yanında yemek yemeyi asla düşünmezdi.

Ancak şimdi Robert değişmiş bir adamdı, büyük ölçüde değişmiş bir ortamda yaşıyor, lezzetli yemeklerin tadını çıkarıyor ve buna bayılıyordu. Bir zamanlar kaçındığı mutfak artık en sevdiği oda haline gelmişti. Beyaz fayans duvarların ve boş, kasvetli alanların sterilliği gitmişti. Henry tavana çatı pencereleri ve dış duvar boyunca uzun pencereler yerleştirerek bir solaryum yaratmıştı. Bu rahat ve aydınlık alanda akşam yemeği hazırlıkları devam ederken uzanmak için rahat kanepeler ve sandalyeler vardı. Mary ve Rose her bir parçanın üzerine elle sarmaşıklar ve çiçekler çizmiş ve kalın minderleri aynı desende kumaşla kaplamışlardı. Ardından alanı beyaz saksılarda yetişen yeşil bitkilerle doldurmuşlardı.

Yenilenmiş mutfağın diğer ucunda, sıradan beyaz fayanslar, elle boyanmış olanlardan oluşan şenlikli bir bordürle süslenmişti. Yıkılan bir binadan toplanan eski tuğlalar şimdi bir duvarı kaplıyor ve ocakların üzerinde geniş bir kemer oluşturunuyordu; bu kemerin üzerinde her boy ve şekilde bakır kapacak asılıydı.

Eşi ve ailesi çevresini dönüştürmüş, araziye nefes kesici bir doğal güzellik ve iç mekanlara davetkar bir çekicilik getirmişti. Mevcut projeleri ister benzersiz yer örtüleri, özenli resim çerçeveleri, zarif, elle boyanmış mobilyalar, yaldızlı sebze orta süsleri veya zarif folyo hediye paketleri olsun, zengin bir sevgi ile yaratılmıştır.

Robert'la evlendikten bir yıl sonra Mary, Robert'ın akranları ve arkadaşları olan sofistike, biraz dünyadan bıkmış Houston sosyetesini için gösterişli bir bahçe luau'su planlayıp uygulayarak onun ev sahibi olarak ilk resmi çıkışını yapmıştı.

Mary ve Rose, profesyonel aşçılar ve çiçekçiler çağırarak yerine, kendi tariflerine göre pişirilen, Henry'nin bahçesinden toplanan otlarla tatlandırılan ve Henry'nin gösterişli çiçekleriyle cömertçe serpiştirilmiş el işlemeli örtülerle kaplı masalarda titreyen meşale ışığında servis edilen yemeklerin hazırlanmasını ve sunumunu denetlediler.

Luau temasına uygun olarak Mary ve annesi kendi seralarından yüzlerce orkide topladılar; ardından Diana, Corey ve dört arkadaşları zarif leisler yapmak için işe koyuldular. Mary ve Rose her bir hanımefendiye, leislerde kullanılan gerçek orkidelerle aynı tonlarda boyanmış minik orkidelerle süslenmiş küçük bir lake yüzük kutusu verilmesine karar verdiler. Houston'daki bıkın milyonerlerin bile el yapımı masa süslerinin, evde yetiştirilen yiyeceklerin ve evin sade resmiyetini yumuşatmak ve canlandırmak için yaptığı değişikliklerin değerini ve benzersizliğini takdir edeceği inancına bağlı olarak Mary ve annesi mutfakta planlayarak ve yaratarak çok mutlu saatler geçirdiler.

Mary partiden iki saat önce bahçeyi ve evi inceledi ve kocasının kollarında gözyaşlarına boğuldu. "Ah, sevgilim, bunu yapmama izin vermemeliydin!" diye inledi. "Herkes güzel evinizi ev yapımı ıvır zıvırla mahvettiğimi düşünecek. Arkadaşların beş yıldızlı restoranlara, resmi balolara ve paha biçilmez antikalara alışkın dünya gezginleri ve ben onlar için süslü bir arka bahçe barbeküsü düzenliyorum." Ona sarılırken gözlerinden yaşlar süzülüyordu, ıslak yüzü göğsüne bastırılmıştı. "Beverly Hillbillies'le evlendiğini düşünecekler!"

Robert onun sırtını okşadı ve omzunun üzerinden gülümsedi. O da o gün evini ve arazisini gezmiş, her şeye bir yabancıyla gözünü bakmıştı. Gördükleri onu gurur ve beklentiyle doldurmuştu. Mary ve ailesinin "ev yapımı" terimine yepyeni bir anlam kazandırdıklarını gerçekten hissetmişti. Kişisel olmayı kişiselleştiren ve sıradan şeyleri olağanüstü güzellik ve öneme sahip eşyalara dönüştüren yaratıcı bir eylemi yeniden tanımlamış ve yüceltmişlerdi. Misafirlerinin bu eşsizliği ve güzelliği fark edecek ve değer verecek kadar anlayışlı olduklarına inanıyordu.

Mary'nin çabalarına hayran kalacaklardı. Yaptığı her şeye olduğu gibi ona da hayran kalacaklarını düşünüyordu. "Onların gözlerini kamaştıracaksın, Mary kızım," diye fısıldadı. "Göreceksin."

Robert haklıydı.

Konuklar lezzetli yemeklerden, dekorasyondan, çiçeklerden, bahçelerden, evden ve özellikle de ev sahibesinin etkilenmemiş nezaketinden övgüyle söz ettiler. Aylar önce Robert'ın sebze bahçesi için çimlerin bir kısmını sürdüğünü öğrendiklerinde şaşkınlıklarını ifade eden aynı tanıdıklar, üretilen sebzelerin tadına baktılar ve bakmak istediler. Sonuç olarak Henry birkaç saatini gururla bahçede ay ışığında turlar düzenleyerek geçirdi. Organik olarak yetiştirilen sebzelerin düzgün sıraları boyunca onlara rehberlik ederken, coşkusu o kadar bulaşıcıydı ki, gece sona ermeden önce, erkeklerden birkaçı kendi sebze bahçelerine sahip olma isteklerini açıkladılar.

Partiyi haberleştiren *Houston Post* gazetesinin sosyete dedikodusu yazarı Marge Crumbaker, bir sonraki yazısında konukların tepkilerini özetledi.

Bu güzel partiye başkanlık eden ve konuklarıyla ilgilenen Bayan Robert Foster III (Long Valley'den eski Mary Britton), kendisini Houston'un önde gelen ev sahiplerinden biri haline getirecek bir nezaket, misafirperverlik ve konuklarına gösterdiği ilgi sergiledi. Törende ayrıca Bayan Foster'ın anne ve babası Bay ve Bayan Henry Britton da hazır bulundu ve Bob Foster'ın River Oaks'taki malikânesinin arazisine inşa ettiği yeni bahçe, sera ve atölyede birçok hayran konuğa ve bahçıvan ve tamirci adayına (keşke vaktimiz olsaydı!) eşlik etme nezaketini gösterdiler...

Şimdi, bir yıl sonra, Glenna yaklaşan partiyle ilgili şikâyetlerini sıralamaya devam ederken Diana tüm bunları düşündü. Sinirlenmemek için kendine Glenna'nın üvey annesini ya da büyükanne ve büyükbabasını gerçekten sevmediğini hatırlattı; Glenna sadece "ev işlerinin" başına getirilmekten hoşlanmıyordu. Diana'ya göre hayat harikaydı, insanlarla, aktivitelerle, sevgi ve kahkahalarla doluydu...

Glenna, "Bir insanın yetiştirilme tarzını en son sorgulayacak kişi benim," diye itiraf etti, "ama Bayan Foster küçük bir kasabadan değil de yüksek sosyeteden bir aileden gelseydi, zengin insanların işlerini nasıl yapmaları *gerektiğini* bilirdi. Geçen yıl baban bana ailesini misafirhanede yaşamaları için buraya getireceğini söylediğinde, işlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüm. Sonra bir baktım, yeni deden arka bahçemizde kendine bir sebze tarlası ve kompost yığını kazıyor; sonra da garajı bir alet kulübesine ve bir seraya dönüştürüyor! Ve ben daha nefes alamadan, yeni büyükannen bitki bahçesi için çimleri kazıyor ve kendi elleriyle toprak kaplar yapıyordu. O dedikoducu kadının -Marge bilmem kim- buraya ilk partiye geldikten sonra köşesinde bize taşralı dememesi bir mucize."

"Glenna, bu tamamen haksızlık ve bunu sen de biliyorsun," dedi Diana, okul kitaplarını bırakmak için duraklayarak. "Annemle, büyükannemle ya da büyükbabamla tanışan herkes onların harika ve özel olduklarını düşünüyor ve öyleler de! Houston'da annemin 'Temellere Dönmek' dediği şeyle ünleniyoruz. Bu yüzden *Southern Living* dergisi yarın akşamki partimizi fotoğraflamaya geliyor."

"Bizi gülünç duruma düşürmezlerse bu bir mucize olacak!"

"Saçmaladığımızı düşünmüyorlar," dedi Diana arka kapıyı iterek açarken. "*Southern Living*, *Houston Chronicle*'da çıkan son partimizin fotoğraflarını görmüş ve dergi işlerimizi nasıl yaptığımızla ilgili bir haber yapmak istiyor."

Babasının Glenna'ya karşı sabırlı ve anlayışlı olması gerektiğine dair söylediklerini hatırlayan Diana ona gülümsedi. Glenna'nın sahip olduğu tek ailenin kendisi ve babası olduğunu biliyordu. "Baban ve ben, fazladan dört kişiyle ilgilenmenin senin için daha zor olduğunu biliyoruz, özellikle de onlar hobileriyle ve diğer şeylerle meşgulken. Fazla çalışmandan endişe ediyoruz ve bu yüzden sana yardım etmesi için birini tutmanı istiyor."

Takdir edildiğinin bu kanıtı karşısında Glenna'nın yüzündeki öfkenin büyük kısmı boşaldı. "Yardıma ihtiyacım yok. Bu aileye bakmak için kendi başıma yeterince iyi idare ettim, değil mi?"

Diana dışarı çıkarken onun kolunu sevgiyle okşadı, akıllı Corey'yi bulmaktaydı. "Yıllarca benim için bir anne gibiydin. Babam ve ben asla

daha önce de sensiz idare ettik, şimdi de edemeyiz." Bunun son kısmı tam olarak doğru değildi ama Diana bu küçük yalanın mazur görülebileceğini düşündü çünkü Glenna'nın asık suratına anında bir rahatlama ve memnuniyet ifadesi getirmişti.

Diana üst balkonun altında durmuş, kaosun ve parti hazırlıkları için tutulan geçici yardımcılarının arasında Corey'den bir iz arıyordu.

Başlangıçta, üç dönümlük arka bahçe genişti ama dikkat çekici değildi; ortada büyük bir yüzme havuzu, arkada bir misafirhane, solda tenis kortları ve sağda ana eve bir porte cochere ile bağlı altı arabalık bir garaj vardı. Diana kendini bildi bileli burada oyun oynamıştı ve tıpkı büyük, dağınık ev gibi burası da ona hep biraz yalnız ve çorak gelmişti. Şimdi her şey değişmişti.

Evindeki ve ailesindeki değişikliklerden duyduğu memnuniyete rağmen Diana arka bahçedeki mevcut durumdan biraz endişe duyuyordu. *Southern Living* ekibinin gelmesine bir günden az bir süre kalmıştı ama hiçbir şey hazır değildi. Masalar ve sandalyeler her yere dağılmış, şemsiyeler yere serilmiş, kurulmayı bekliyordu; büyükbabası bir merdivenin üzerinde yarın akşama kadar çardağı bitirmeye çalışıyordu; büyükannesi iki bahçıvanla orta süslemede kullanılacak manolya dallarını kırpmanın en iyi yolu hakkında tartışıyordu; ve annesi bir haftalığına işe alınan iki hizmetçiye bir listeden okuyordu.

Babası elinde evrak çantası ve kolunda takım elbisesi ile garajdan çıktığında Diana hâlâ Corey'i arıyordu. "Merhaba baba," dedi ve eğilip ona bir öpücük verdi. "Eve erken gelmişsin."

Kolunu onun omuzlarına doladı, bakışları özenle hazırlanmış karmaşayı inceliyordu. "Askerlerin nasıl olduğuna bakmaya geldim. Okulda işler nasıl?"

"Tamam. Bugün sınıf başkanı seçildim."

Kolunu şefkatli bir şekilde sıktı. "Bu harika. Şimdi, işleri daha iyi hale getirmek için kullanacağın tüm yolları unutma." Gözleri ona gülümsedi, sonra onu görmüş olan ve sıcak gülümsemeleri ve kararlı adımlarıyla ona doğru ilerleyen karısı ve kayınvalidesine kayd. "Evet, Sayın Başkan, içimden bir ses beni çalıştıracaklarını söylüyor," diye şaka yaptı. "Sizin ve Corey'nin askere alınmamış olmanıza şaşırdım."

"Bizim işimiz 'ayak altında dolaşmamak'" diye tekrarladı. "Corey'i almak için eve geldim çünkü Barb Hayward bizi bugün ata binmeye davet etti."

"Sanırım Corey banyoda," diye önerdi anneleri, "film banyo ediyor."

"Sanırım Haywards'lara gitmek isteyecektir," dedi Diana, çoktan dönüp eve doğru ilerlerken. Aslında Corey'nin ata binmek için değil, o öğleden sonra Haywards'ların ahırında olması gereken Spencer Addison'ı görmek için gitmek isteyeceğinden emindi.

Corey'nin yatak odası Diana'nınkinin tam karşısındaydı. Her iki odanın büyüklüğü ve düzeni aynıydı; özel banyoları, ayrı giyinme odaları ve büyük dolapları vardı. Bunun ötesinde, yatak odaları, içlerinde yaşayan iki kızın kişilikleri ve ilgi alanları kadar radikal bir şekilde farklıydı.

On altı yaşındaki Diana minyon, dengeli ve büyüleyici bir kadındı. Hala A alan bir öğrenci ve hevesli bir okuyucuydu, düzenlilik eğilimi, organizasyon yeteneği ve yabancılara karşı biraz çekingen olma eğilimi vardı.

Yatak odası, zarif boyalı bir gardırop ve sarı basma döşemeli cibinlikli bir yatak da dahil olmak üzere Fransız antikalarıyla döşenmişti. Karşı duvarda, ev ödevlerini yaptığı bir Fransız yazı masası vardı. Yerinde olmayan ne bir kâğıt ne de bir kalem vardı.

Diana odasına girdi, kitaplarını masanın üzerine bıraktı ve dolabına girdi. Kırmızı pamuklu kazağını çıkardı, düzgünce katladı ve aynı şekilde katlanmış, stil ya da kol uzunluğuna göre değil de renk tonuna göre ayrılmış düzinelerce kazağın arasında boş bir rafa yerleştirdi.

Pileli lacivert pantolonunu çıkarıp mavi pantolon ve şortların olduğu bölümdeki pantolon askısına astı; ardından çıplak ayakla beyaz bölüme doğru ilerledi ve bir çift pileli beyaz şort çıkardı. Kazak raflarından beyaz şeritlerle süslenmiş lacivert bir poloyu indirdi ve başına geçirdi. Dolabının zeminindeki düzgün ayakkabı sırasından bir çift beyaz sandaleti ayağına geçirdikten sonra tuvalet masasında durdu ve saçlarını fırçaladı.

Otomatik olarak bir t p açık pembe ruj aldı, sürdü ve yansımasını incelemek için geri çekildi.

Kendisine bakan yüz ona son derece sıradan ve kayda değer görünmüyordu ve olgunlaştıkça gözle görülür bir şekilde değişmiyordu. Aynı yeşil gözler ve koyu renk kirpikler her zamanki yerlerinde duruyordu ve bir parça far bile gözlerini daha belirginleştirmek yerine daha cafcacflı gösteriyordu. Elmacık kemikleri yüksekti ama allık onu maskeli balo için makyaj yapılmış gibi hissettiriyordu ve sıvı makyaj cildinde herhangi bir fark yaratmıyor gibiydi, bu yüzden onu da atladı.  enesinin ortasında küçülmeyi ya da yok olmayı reddeden küçük bir çukur vardı. Saçları en iyi özelliğiydi, gördü ve özenle yıkanıp fır alandığı için pırıl pırıl parlıyordu ama çok fazla zahmet veya bakım gerektirmeyen basit şekillerde kullanmayı tercih ediyordu ve zaten kendisine en çok bunların yakıştığını düşünüyordu. Dışarıdaki solgun sıcağı ve nemi düşündükten sonra hızlı hareketlerle saçlarını atkuyruğu yaptı; sonra da Corey'i bulup haberlerini iletmeye gitti.

Corey'nin yatak odasının kapısı açıktı ama görünürde yoktu. Ancak banyo kapısı kapalıydı ve Diana odanın her tarafını kaplayan giysi, ayakkabı, eşarp, fotoğraf albümü, kamera ekipmanı ve çeşitli döküntülerden oluşan ormanın içinden yavaşça banyoya doğru ilerledi. "Corey?" diye seslendi. " eride misin?"

Corey içeriden, "Hemen geliyorum," diye cevap verdi. "ř  filmi kuruması için asmam gerekiyor. Görünüşe göre geçen hafta kulüpte gece tenisi oynarken Spence'in harika bir fotoğrafını çektim! Sanırım sonunda gece fotoğraf ılığını  ğreniyorum."

"Acele et. Harika haberlerim var," dedi Diana gülümseyerek kapalı kapıdan uzaklaşırken.

Corey'nin fotoğrafçılığa olan ilgisi iki yıl önce, Bay Foster Corey'ye ilk fotoğraf makinesini verdiğinde başlamış ve tam teşekküllü bir hobiye dönüşmüştü. Spencer Addison'a olan ilgisi ise bir yıl önce onu bir partide gördüğünde başlamış ve tam teşekküllü bir takıntıya dönüşmüştü. Onun evdeki, partilerdeki, spor m سابakalarındaki ve hatta McDonald's'ın arabasına binerken çekilmiş fotoğrafları aynasına yapıştırılmış, ilan tahtasına yapıştırılmış ve duvarına  er evelenmişti.

Spence'in Southern Methodist Üniversitesi'nde bir futbol yıldızı olmasına, yakışıklılığına ve spordaki h nerlerine ağızının suyu akararak bakan güzel kızlarla çıkmasına rağmen Corey  ansın, ısrarın ve duanın bir gün onu sadece ve sadece kendisine ait kılacağına inanmaktan asla vazgeçmedi.

"Haklıymışım," dedi Corey, elinde ıslak negatiflerden oluşan bir  eritle çıkarken. "Spence'in servis attığı  u fotoğrafa bir bakın!"

Diana ona sırtıttı. "Neden Haywards'lara gitmiyoruz, böylece onu şahsen görebilirsin?"

Corey'nin yüzü sevinçle aydınlandı. "Okuldan eve mi geldi? Emin misin?" Diana cevap veremedi Corey filmi asmak için banyoya ko tu, sonra da  ifonyerin üzerindeki aynaya ko tu. "Ne giymeliyim? Saçımı yıkayacak vaktim var mı?" Diana yanılırsa hayal kırıklığından  lecekmi  gibi bir sesle, "Orada olacağından *emin* misin?" dedi.

"Eminim. Doug Hayward, Spence'in ak am yemeğinden sonra Doug'ın yeni polo midillisini denemek için onlara gideceğinden bahsetti. Bana söyler söylemez Barb'ı buldum ve -çok rahat bir şekilde- bu ak am oraya gelmemiz için bir davetiye ayarladım. Arabaya benzin koydum ve yemek biter bitmez gidebiliriz."

Corey, Diana'nın ata binmeyi sevmediğini biliyordu ve ikisi Haywards'lara gittiğinde Diana'nın diğerlerinin ata binmesini izlemesinin sıkıcı olduğunu da biliyordu ama Corey ata binmeyi sevdiği için Diana her zaman pe lerine takılmaya istekliydi. Şimdi de Spence de orada olacağı için onlara Haywards'lara gitmeleri için bir davetiye almıştı. "Sen harika bir karde sin!" Corey ona d   ncesizce sarıldı.

Diana geri verdi ve bir adım geri çekildi. "Acele et ve hazırlan ki yemeğimizi yiyip Spence'ten önce oraya varabilelim. Zaten oradaysanız, kimseye onu kovalıyormu sunuz gibi g r nmemelisiniz."

"Haklısın!" Corey, Diana'nın ileri g r   l  ğ nden bir kez daha etkilenerek, "Haklısın," dedi. Corey ne yapmak isterse istesin, Diana bunu ba armasına yardım etmeye çalışırdı ama Diana aynı zamanda ileriye de düşünür, Corey'nin utanmasını ya da başını belaya sokmasını engellemenin yollarını arardı. Diana ileriye görme ve riskleri düşünme konusunda çok ba arılıydı ama Corey o kadar d   ncesiz ve ikna ediciydi ki arada sırada kendini derin sularda buluyordu ve Diana da genellikle hemen onun yanında suya d   yordu.

Bazı talihsiz kaçamaklarının ailelerinin dikkatini çekmesi kaçınılmazdı ve bu olduğunda, Corey'nin annesi genellikle bunu anlayışla karşılar ve gerçekten bir zarar gelmediğini belirtirdi.

Ancak Diana'nın babası, Corey geyiklerin de olduğu bir gün doğumu fotoğrafı çekmek istediği için kızlarının Yellowstone Ulusal Parkı'nda bir gecede kaybolması gibi konularda daha az filozofikti. Gazeteden, kızlarının bitmemiş bir gökdelenin otuzuncu katında, etrafı sekiz metrelik bir çitle çevrili ve üzerinde "KESİNLİKLE GIRILMEZ" yazan bir inşaat asansöründen kurtarıldığını öğrendiğinde hiç memnun OLMADI.

"Sen giyinirken," dedi Diana dönüp mutfığa inen arka merdivenlere doğru ilerlerken, "ben de aşağı inip Cole'a getirecek ne tür bir yiyecek bulabileceğime bakayım."

"Kimin için?" dedi Corey, akıllı Spence'i görmenin verdiği beklenmedik heyecana takılmıştı.

"Cole Harrison. Biliyorsun, Haywards'ların ahırında. Doug, Cole'un tatilden döndüğünü söyledi," diye açıkladı gülümseyerek ve sesinde nefes nefese bir takılmayla. "Bir değişiklik olmadıysa, her zamanki gibi yiyecek sıkıntısı çekecek."

Corey onun uzaklaşmasını izledi, Diana'da az önce şahit olduğu o belirgin heyecan dalgası karşısında hareketsiz kalmıştı. Diana bir kez olsun Hayward'ların seysisine karşı gizli hisler beslediğini gösteren bir şey söylememişti ama Diana aklına gelen her düşüncüyü Corey gibi ağzından kaçırmıyordu.

Diana ve Cole fikri bir kez kök saldı mı, Corey bu fikirden bir türlü kurtulamıyordu. Duşta şampuanı köpürtmeye çalışırken Diana ve Cole'u bir ikili olarak hayal etmeye çalıştı ama bu çok gülünçtü.

Diana tatlı, güzel ve popülerdi ve kendi geçmişine benzeyen zengin erkekler arasından seçimini yapabiliyordu - Spencer Addison gibi asla sosyal hatalar yapmayan ve on yedi ya da on sekiz yaşına geldiklerinde sofistike ve iyi seyahat eden erkekler. Golf ve tenis oynadıkları şehir kulüplerinde büyümüşler ve on altı yaşına geldiklerinde resmi akşam yemeklerinde özel yapım smokin giymişlerdi.

Havluya sarıyan Corey, uzun sarı saçlarını fırçayla karıştırırken, Diana'nın nasıl böyle birini tercih edebileceğini anlamaya çalışıyordu

Cole, Spence'in cilası ya da karizmasından hiçbirine sahip değildi. Spence lacivert spor ceketi ve haki pantolonuyla, tenis beyazlarıyla ya da beyaz yemek ceketiyle cennet gibi görünüyordu. Ne yaparsa yapsın ya da ne giyerse giysin, Spencer Addison, Gram'ın zengin Houston gençleri için sık sık söylediği gibi "mavi için doğmuş" gibi görünüyordu. Güneşten kavrulmuş sarı saçları, gülümseyen kehribar rengi gözleri ve zarif bakışlarıyla Spence yakışıklı, gösterişli ve sıcak biriydi.

Cole her yönden Spence'in tam tersiydi. Saçları siyah, yüzü bronzlaşmış, yüz hatları sertleşmiş ve gözleri fırtınalı bir gökyüzünün serin, tedirgin edici grisiydi. Corey onu soluk bir kot pantolon ve bir tişört ya da sweatshirt dışında bir şey giyerken hiç görmemişti ve onun tenis beyazlarıyla kulüpte Diana'yla tenis oynadığını ya da smokinle dans ettiğini hayal bile edemiyordu.

"Zıt kutuplar birbirini çeker" sözünü duymuştu ama bu durumda farklılıklar çok uç noktadaydı. Pratik, tatlı, titiz Diana'nın tüm bu çiğ seksapel ve maço sertlikten etkileneceğine inanmak neredeyse imkânsızdı. Kimseye dostça davranmıyordu bile! Harika bir fiziği vardı ama Diana o kadar ufak tefek ve narindi ki, birlikte bir yere gitseler Diana'nın üzerinde yükselirdi.

Corey'nin bildiği kadarıyla Diana daha önce hiç kimseye, Matt Dillon ya da Richard Gere'e bile gerçekten aşık olmamıştı. Ne giydiği ya da nerede uyuduğu umurunda olmayan Cole gibi bir adama aşık olabileceğine inanmak imkânsız görünüyordu. Yaşayışında ya da giyinişinde yanlış bir şey olduğundan değil; sadece Diana gibi biri için çok yanlış görünüyordu.

Corey elinde bir çift ten rengi binici pantolonuyla durakladı, Barb Hayward ve diğer kızların da Corey'nin Cole'a karşı ilgisizliğini paylaşmadıklarını hatırladı. Aslında Cole pek çok gizli fantezinin ve bir sürü spekülasyonun konusuydu. Barb Hayward, Cole'un tanıdıkları diğer tüm erkeklerin yanında pısırik kaldığını düşünüyordu. Haley Vincennes onun "seksi" olduğunu düşünüyordu.

Corey o kadar şaşkındı ki, bir an için bu gece Spence'i göreceğini unutmuştu. Hatırladığında, onu ilk gördüğünde ve o zamandan beri her seferinde yaşadığı aynı keskin özlem ve zevk duygusunu hissetti.

Bölüm 6

" A "

COREY akşam yemeğinden birkaç lokmadan fazlasını yiyemeyecek kadar heyecanlıydı ve büyükannesi bunu fark ettiğinde büyük meşe mutfak masasındaki sohbet durdu ve Diana hariç herkes endişeyle ona döndü. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın, Corey. Bir sorun mu var canım?"

"Hayır, bir sorun yok. Sadece çok aç değilim," dedi. "Acelen mi var?" diye sordu annesi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu masumca.

"Çünkü sürekli saatine bakıyorsun," diye gözlemledi büyükbabam.

"Diana'yla bu akşam Hayward'lara ata binmeye gideceğiz de ondan," dedi Corey, tüm bu incelemelerden rahatsız olmuş gibi hissederek. "Doug'ın yeni bir polo midillisi var ve onu ringde çalışırken izleyeceğiz. Bay Hayward büyük ışıklar koydurdu, böylece ring geceleri daha serin olduğunda kullanılabilecek."

"Yeni bir polo midillisi!" diye haykırdı babası onun mükemmel saçlarına ve özenle yapılmış makyajına bilmiş bir gülümsemeyle. "Sanırım onu ilk gördüğünde üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı umuyorsun."

Corey herkesi memnun etmek için tavuktan büyük bir ısırik almıştı. Şimdi onu yuttu ve şaşkın bir gülümsemeyle babasına baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü saçların bütün gününü güzellik salonunda geçirmişsin gibi görünüyor, ruj sürmüşsün ve yanaklarında pembe pudralı bir şey var ve bu-" Bir kahkahayı bastırarak göz kapaklarına baktı. "Kırpiklerinde gördüğüm rimel mi?"

"Arada sırada bir aile yemeği için süslenmenin yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye hemen kabul etti. Sözlerini karısına söylüyormuş gibi yaparak, "Bugün kulüpte öğle yemeği yedim ve Spence'in büyükannesine rastladım. Kadınların kart odasında briç oynuyordu."

"Bayan Bradley nasıl?" Diana aceleyle sordu. Spence küçüklüğünden beri büyükannesiyile birlikte yaşıyordu ve Diana babasının ne demek istediğini anladığını hissediyordu. Corey'yi kaçınılmaz sataşmalardan uzak tutmaya çalışarak, "Onu aylardır görmedim," diye ekledi.

"Bayan Bradley çok iyi. Aslında bugün oldukça neşeliydi. Böyle olmasının nedeni-"

"Yaşına göre çok enerjik, değil mi anne?" Diana sordu.

Diana aceleyle içeri girmişti ama babası onu caydıramayacaktı. "-Moralinin yüksek olmasının nedeni Spence'in hafta sonu için eve gelip onunla doğum gününü kutlayarak sürpriz yapmasıydı."

"O çok iyi bir genç adam," dedi Gram. "Çok çekici ve düşünceli."

"Ve poloya da çok düşkün," diye ekledi Büyükbaba, doğrudan Corey'ye yönelttiği anlamlı bir gülümsemeyle. "Ve Hayward'ların çok iyi bir dostu, değil mi?" Dört yüz de Corey'ye bilmiş bir eğlence ifadesiyle baktı. Sadece Diana çekimser kaldı.

"Bu ailenin sorunu, herkesin diğerlerinin ne yaptığına ve ne düşündüğüne çok fazla dikkat etmesi."

"Haklısın canım," dedi büyükanne, Glenna'nın bulaşıkları toplamasına yardım etmek için ayağa kalkarken Corey'nin omzuna şefkatle vurarak. "Gergin bir mideyle yemek yemek iyi değildir. Neden yukarı çıkıp rujunu düzeltmiyorsun, böylece yemeğe indiğindeki kadar güzel görünür."

Corey rahatlamış bir halde sandalyesinden kayarak kalktı ve tabağını lavaboya götürdü; sonra da üst kata çıktı. Omzunun üzerinden Diana'ya, "On beş dakika içinde çıkarım," dedi.

Diana başıyla onayladı ama aklı Cole'daydı. "Büyükanne," dedi, "kalan tavuğu Hayward'lara götürebilir miyim?"

Büyükannesi hemen evet dedi ama masada annesi, babası ve büyükbabası şaşkın bakışlar attılar. "Diana," dedi babası şaşkın bir sesle, "Hayward'lar kalan tavuğumuzu ne yapacaklar?"

Diana buzdolabını açıp birkaç elma ve portakal çıkarırken, "Onlar için değil," dedi. "Bu Cole için."

"Kömür mü?" Şaşkınlıkla tekrarladı. "Eski günlerde yakıt olarak kullandığımız siyah taş gibi mi?"

Diana güldü. "Hayır, *Cole* senin arkadaşın *Cole Martins*," diye açıkladı Diana, babasının zengin bir çiftçi arkadaşından bahsediyordu. Kilerin kapağını açıp içindekileri incelerken, "Bu Cole, Haywards'ların ahırında çalışıyor ve orada yaşıyor ama zayıf biri ve elindeki azıcık parayı da yemeğe harcamak istediğini sanmıyorum," diye devam etti.

"Zavallı ihtiyar," dedi büyükbaba, yaşlıların durumuna karşı yersiz bir sempatiyle doluydu.

Diana raflardaki ev yapımı konserve meyve ve sebzelere bakarken dalgınca, "Yaşlı değil," dedi. "Kendisi hakkında fazla konuşmayı sevmez ama üniversiteye gittiğini ve okul masraflarını karşılamak için çalışmak zorunda olduğunu biliyorum." Diana omzunun üzerinden, kızarmış tavuk göğsü ve buharda pişmiş sebzeleri büyük bir plastik kaba doldurmakta olan büyükannesine baktı. "Büyükanne, konserve şeftalilerinden ve şu reçellerden de biraz alabilir miyim?"

"Evet, tabii ki yapabilirsin." Bayan Britton ellerini bir havluya sildi ve Diana'ya yardım etmek için kilere doğru yürüdü. Bir kese kâğıdı aldı ve içine her üründen üç kavanoz koydu.

"Cole'a son kez çilek reçelinizden getirdiğimde," diye ekledi Diana, "şekerden daha iyi olduğunu söyledi ve şekerlere bayılır."

Aç bir yabancının bu övgüsüne sevinen Bayan Britton hemen çantaya dört kavanoz daha çilek konserve ekledi, ardından mutfak tezgâhındaki antika mavi porselen tabağa yöneldi. "Eğer tatlı seviyorsa, bu yaban mersinli keklerden yemeli. İçinde şeker yok ve neredeyse hiç yağ yok, bu yüzden çok sağlıklılar." Yarım düzine kadarını bir tabağa doldurdu. "Bir de dün yaptığım fındıklı keklerden yemeli."

İkinci bir kese kâğıdına uzanıp tekrar kilere yöneldiğinde Diana onu durdurdu. "Bunun sadaka olduğunu düşünmesini istemiyorum, büyükanne." Özür dileyen bir sırıtişla ekledi, "Onu tamamen ikna ettim."

Bir çeşit 'konserve bağımlısı' olduğunuzu ve her yemekten sonra bir yığın yemek artığımızın olduğunu."

Büyükbaba kahve fincanını doldurmak için ayağa kalkmıştı ve Diana'nın uydurmasına kıkırdadı. Kolunu Diana'nın omuzlarına dolayarak, "Bizim ya bağımlı ya da savurgan olduğumuzu düşünüyor olmalı," dedi.

"Eminim her ikisini de düşünüyordur," diye itiraf etti Diana, anne ve babasının zorlukla gizlenen bir hayranlıkla kendisine baktıklarının farkında değildi. Ağır kahverengi kâğıt torbayı alıp iki kolunu torbaya sararken gülümseyerek, "Böyle düşünmesine izin vermenin kendisini hayırsever bir vaka gibi hissetmesinden daha iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı.

"Bu geceden önce bu genç adam hakkında tek kelime duymadım," dedi babası kesin bir ifadeyle. "Nasıl biri?"

"Nasıl? O... şey... tanıdığımız diğer çocuklardan farklı biri."

"Nasıl farklı?" diye sordu babası. "Bir asi, bir döneş gibi farklı. -bir hoşnutsuz mu?"

Diana mutfak kapısından bunu düşündü, ağır çantayı daha iyi dengelemek için sağ koluna geçirdi. "Muhtemelen bir döneş ama kötü anlamda değil. O..." Onlara baktı ve sonunda ekledi, "... özel. O sadece özel. Neden ya da nasıl olduğunu açıklayamam ama öyle olduğunu biliyorum. Tanıdığım diğer çocuklar gibi değil. Çok daha yaşlı ve dünyevi görünüyor. O diğer çocuklar gibi değil," diye bitirdi yarım yamalak. Elini neşeli bir şekilde salladı, arkasında bıraktığı yüzlerdeki spekülâtif bakışları fark edemeyecek kadar yola çıkmaya hevesliydi. "Herkesle güle güle."

Birkaç dakika süren sessizliğin ardından babası karısından kayınvalidesine baktı. "Tanıdığı diğer erkeklerden *hoşlanıyorum*."

"Bu seferki farklı," diye yineledi Gram.

"Bu yüzden ondan hoşlanmayacağımdan eminim."

"Robert," diye yatıştırdı büyük karısı, "bu Diana'nın özel ilgi gösterdiği ilk genç adam ve sen biraz kıskançsın. Geçen yıl Corey sürekli Spence hakkında konuşmaya başladığında da aynı şekilde davranmıştın."

"Buna alıştım artık," dedi biraz hoşnutsuzca. "En çılgın hayallerimde bile Spence'e olan aşkının bir ay süreceğini düşünmemiştim. Bir ay sürdü

ve daha iyiye gideceğine daha da kötüleşti."

Mary Foster alaycı bir ifadeyle, "Ona aşık olduğunu sanıyor," dedi.

"Onunla tanıştığı gece ona aşık olduğunu *düşündü*. Şimdi onunla evlenmek istediğinden emin. Son zamanlarda yatak odasına baktın mı? Duvarlarını onun resimleriyle kaplamış. Orayı bir tapınağa çevirmiş. Her şey çok saçma."

Büyükbaba Britton, damadının kızların hayatında başka erkeklerin yer almasından duyduğu rahatsızlığı biraz paylaştı. "Corey bunu atlatacaktır. Uzun sürmeyecek. Kızlar on dört yaşındayken aşık olmazlar; sadece aşık olduklarını düşünürler."

Karısı, misafir banyosunun duvarlarının üst kısmındaki bordür için hazırladığı basit ama zarif şablon tasarımına son rötuşları yapmak için eline bir kalem aldı. "Henry, sana on dört yaşındayken aşık oldum."

Robert Foster konuşmanın akışını kaybetmişti. Diana'yı en son gördüğü kapı aralığına doğru bakarak, "Bana mı öyle geldi, yoksa Diana o seyisten bahsederken kızarmış gibi görünen başka biri var mıydı?" diye sordu.

"Üniversite öğrencisi," diye düzeltti Mary sessizce; sonra elini onunkinin üzerine koydu ve güven verici bir şekilde sıktı. Adam rahatladı ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Sadece kızlar için çok büyük planlarım var. Çok genç yaşta evlenirlerse neler kaçıracaklarını anlayamayacak kadar erken yaşta erkeklere ve diğer şeylere kapılmalarını istemiyorum."

"Corey için plan yapma," dedi Gram kuru bir sesle. "O zaten kendi planını yaptı. Spence'le evlenmek ve ünlü bir fotoğrafçı olmak istiyor."

Robert, "Umarım bu sırayla değildir," dedi.

Gram bunu görmezden geldi. "Diana'ya gelince, onu bir iç mimar, belki bir mimar ya da belki bir yazar olarak görebiliyorum. Tüm bunlar için çok yetenekli ama bunlardan herhangi biri olmak için çok istekli görünmüyor. Onunki gibi yeteneklerin boşa gittiğini görmekten nefret ediyorum."

"Onun gerçek yeteneği boşa gitmeyecek," diye savundu. Herkes beklentiyle ona baktığında, gururla şöyle dedi: "Annesinin hediyesini almış olabilir."

Sanatsal bir gözü var ama beynim onda. Zamanla bunu kullanmak için kendi yollarını bulacaktır. Her zaman iş dünyasına ilgi duymuştur."

"İşler iyi," dedi karısı başını sallayarak ve gülümseyerek. "İşler çok iyi," dedi büyükbaba.

Kadınlar birbirlerine baktı ve ikisi de ayağa kalktı. "Gün ışımasına sadece yarım saat kaldı anne. Masa düzenlemeleri hakkında biraz tavsiye alabilirim."

Bayan Britton tereddüt etti ve adamlara baktı. "İkiniz de tatlı olarak yoğurtlu taze çilek istemediğinize emin misiniz?"

Bay Foster, "Bir lokma daha yiyemedim," dedi.

"Ben de," diye onayladı Henry Britton, karnının tıka basa dolu olduğunu göstermek için karnını sıvazlayarak. "Bu tamamen doğal, az yağlı yemekler konusunda haklısın Rosie. Bir kez alıştığında çok tatmin edici oluyorlar. O kızarmış tavuk çok iyi geldi; gerçekten. Siz kızlar dışarı çıkın ve yapmanız gerekeni yapın."

İki adam masum bir sessizlik içinde oturmuş, arka kapının açılma sesini dinliyorlardı. Kapı eşlerinin arkasından kapandığı anda ayağa kalktılar. Robert Foster doğruca dondurucuya yöneldi ve vanilyalı dondurma çıkardı, Henry Britton ise aceleyle alt dolaba yöneldi ve Glenna'nın daha önce pastaneden aldığı ve onlar için oraya sakladığı Hollandalı elmalı turtayı çıkardı.

Henry turtayı kesti ve iş arkadaşına baktı. "Büyük parça mı, orta boy mu?" diye sordu damadına.

"Büyük."

Henry turtadan iki iri parça kesip dikkatlice tabaklara koyarken, Robert dondurma kepçesini kabin derinliklerine daldırıp kocaman bir porsiyon çıkardı.

"Bir kepçe mi, iki kepçe mi, Hank?" "İki," dedi Henry.

Glenna'nın mutfağı toparlayarak verimli bir şekilde hareket etmesine baktılar. "Sen bir azizesin, Glenna."

"Ben bir hainim."

Robert sırtarak, "Ben yaşadığım sürece iş güvencen var," diye karşılık verdi.

"Karılarınız bana neler yaptırdığınızı bilselerdi beni kovarlardı."

Henry gözlerini kapatıp yasak şeker ve yağların yüce tadının tadını çıkarırken, "Seni tekrar işe alırlar," dedi. Damadına baktı, damadının yüzündeki memnuniyet ifadesi kendisinininkiyle aynıydı. "Mary ve Rose'un bu gece bizi burada hiç yalnız bırakmayacaklarını sanıyordum. Mutfağa baskın yapmak için onlar uyuyana kadar beklememiz gerekecek diye korkuyordum."

Dışarıda, çimenlerin üzerinde, Mary sırtı mutfak penceresine dönük durmuş, yarın akşamki parti için masaları yeniden düzenlemeyi tartışıyordu. "Bence yapmalıyız," dedi Rose. "Henry ve Robert'ı bize yardım etmeleri için çağıracağım."

"Henüz değil," dedi Mary kuru bir sesle. "Tatlılarını henüz bitirmediler."

Rose ellerini öfkeyle kalçalarının üzerine koydu. "Bu sefer ne var?"

"Hollanda elmalı turtası."

"Şu Glenna'yı kovmalıyız. Conchita emekli olmadan önce Glenna'yı mutfaktan uzak tutuyordu."

Mary teslimiyetle içini çekti ve başını salladı. "Glenna sadece emirleri uyguluyor. Ayrıca, onu tekrar işe alırlar. Gizlice kaçırdıkları tatlılar dışında, ikisine de az yağlı bir diyet uyguluyoruz ve Robert'ın kahvaltıda ve öğle yemeğinde buna sadık kaldığını biliyorum." Ağır masayı yavaş yavaş yerine yerleştirmeye başladı ve Rose da ona yardım etmek için araya girdi. "Doktoru dün ona kolesterol seviyesinin nihayet düştüğünü söyledi," diye ekledi Mary.

"Peki ya tansiyonu?" "Hiç sorma."

Bölüm 7

Binicilik pisti, ahırın sağında, otuz metre ileride, hafif bir eğim üzerindeydi. Bu

Etrafı alçak, beyaz bir çitle çevriliydi ve yüksek direklerdeki devasa, yeni cıva buharlı ışıklarla aydınlatılıyordu; bu ışıklar çemberin üzerinde neredeyse gün ışığı kadar parlıyor ve aynı anda diğer her şeyi gölgede bırakıyordu.

Diana ahırın hemen dışındaki görüş noktasından Spence'in attan inişini ve yakışıklı doru atı sakinleştirmek için ringin etrafında dolaştırmaya başlamasını izledi. Yanında yürürken Corey'ye onu güldüren bir şey söyledi ve Diana, Corey'nin akşamının bu kadar iyi geçmesinden duyduğu memnuniyetle gülümsedi.

Corey ve Diana'nın beklediği gibi onu Doug ve Barb Hayward, Doug'ın babası ve Spence'in sayısız ve kaçınılmaz kız arkadaşlarından biriyle paylaşmak zorunda kalmak yerine, Corey onu tamamen kendi başına bırakmıştı. Hayward'lar son anda bir akrabalarının doğum günü partisini hatırlayıp ona katılmışlardı ve Spence tek başınaydı.

Diana'nın akşamı da fena geçmemişti. Cole tamamen kendisine aitti. Yapmacık görünmeden onu olabildiğince sık görmeyi başarmak, şimdiye kadar yaptığı en zor ikinci şeydi; Cole'a olan hislerini ondan ve diğer herkesten saklamaktan sonra ikinci sıradaydı.

Barb'ın neredeyse tüm arkadaşları ona deli gibi aşıktı. Uzun boylu, bronz tenli, geniş omuzlu ve dar kalçalıydı. Rahat, yumuşak kot pantolonu ve kısa kollu gömleğiyle kaslı vücudunun her santimi güç ve çiğ seksapeli yayıyordu. Sosyal statüden tamamen yoksun olması, parasızlığı ve ahırdaki düşük seviyeli işi onu onlar için sınırların dışında bırakıyordu. Bu da onu çok daha çekici kılıyordu.

Onlarla kendisi hakkında konuşmayı reddediyordu, bu da onu gizemli ve daha da büyüleyici kılıyordu.

Ulaşılmaz biriydi, bu da onu daha da cazip kılıyordu.

Onların görünüşlerine, paralarına ve hilelerine karşı bağışıklığı vardı. Ve bu onu bir meydan okuma haline getirdi.

Cole'u kendisi hakkında konuşmaya zorlayamadıkları ya da kandıramadıkları için, ailesi ve evdeki arkadaşları hakkında sonsuz saatler boyunca spekülasyon yaptılar

ve geçmişini unutmak ya da gömmek istemesine neden olabilecek korkunç deneyimler icat etmek.

Onunla flört etmeye çalışmaktan, en dar pantolonlarını ve en açık üstlerini giymeye, var olmayan ayak bileği burkulmalarını ve incinmiş bilekleri incelemesini istemekten, attan indiklerinde ona doğru düşüyormuş gibi yapmaya kadar dikkatini çekmek için her şeyi yaptılar.

Diana, Cole'un her bir kızın kendisiyle flört etme girişimine verdiği tepkileri teker teker izlemiş ve kısa sürede fark etmişti ki, girişim ne kadar bariz olursa, Cole'un misillemesi de o kadar güçlü oluyordu. Daha hafif ihlallerde bulunanlar ocuk muamelesi görüyor, Cole'un açık eğlencesine maruz kalıyor ve kendisiyle kmseyici bir şekilde üstünlük taslayarak konuşuyordu. Daha cüretkâr ihlaller ise çok daha dayanılmaz bir cezaya arptırılıyordu: haftalarca soğuk ve mesafeli davranışlara maruz kalıyorlardı. Ne yazık ki, her iki taktiği de onun gözüne tekrar girmenin yollarını bulmayı gerekli kılıyor, bu da onu daha da güçlü ve cazip gösteriyordu.

Son iki yıl boyunca, Haywards'ın evine giden hemen hemen her kız, *onun kendisine* gizli bir ilgi duyduğunu gösteren bir şey yaptığını ya da söylediğini iddia etmişti. Bu yılın Nisan ayında, kızlardan dokuzu onu ilk kimin peceği konusunda onar dolara bahse girmişti. Diana onun kendisine çekici gelmediğini iddia ederek çekimser kalmıştı, ama sayman olmaya gönüllü oldu ve sessizce ganimeti kazanana teslim etmek zorunda kalmamak için dua etti. O baharın başlarında, Haywards'larda yatıya kalan Barb, bir gece önce bahsi kazandığini iddia etmişti. Yarım saat boyunca kız arkadaşlarına öpüşmenin doğası ve ardından gelen sevişmenin boyutu hakkında düzinelerce i gıcıklayıcı, yaratıcı ve son derece olasılık dışı ayrıntı anlattı.

Diana, vücut pozisyonlarının bir tarifini daha dinlemek zorunda kalırsa kesinlikle kusacağını düşündüğü anda Barb yatağa uzandı ve kahkahayı patlattı. "1 Nisan şakası!" diye seslendi ve şakası için hemen avuç avuç patlamış mısır bombardımanına tutuldu.

Barb şakayı itiraf etmeden önce Diana ne kadar mutsuz olsa da, ne yüz ifadesiyle ne de sözleriyle ne hissettiğini belli etmemişti. Ne o zaman ne de şimdi.

Omzunun üzerinden baktı ve Cole'un son ahırdaki kovaya yem döktüğünü gördü ve bir süre sonra ona katılmak için dışarı çıkacağını biliyordu.

dakika. Onun hakkında diğerkızlardan çok daha fazla şey biliyordu, çünkü sadece kendisi onunla önemli miktarda zaman geçirmişti.

Güneş ışığının saçlarını nasıl cilalı abanoz rengine çevirdiğini çok iyi biliyordu; aniden beliren beyaz gülümsemesinin yüzünün sert hatlarını nasıl yumuşattığını ve gözlerini nasıl sıvı gümüşe çevirdiğini görmüştü; arkasından yaklaşıp şakayla karışık onu yolundan kaldırmak için kaldırdığında ellerini belinde hissetmişti. Ahırda sigara içen Doug'ın arkadaşlarından birini dışarı sürüklediğinde ve atlar için yangın tehlikesi yarattığı için onu sözlü olarak azarladığında sesindeki korkunç öfkeyi duymuştu.

Ayrıca, anneye nazıkçe cesaretlendirici sözler mırıldanırken onun bir yavru kedi doğurduğunu ve ölü doğmuş gibi görünen bir yavru kediyi parmaklarıyla masaj yaparak canlandırdığını görmüştü.

Diğerkızların sadece hayal edebilecekleri fantezilerden bazılarını gerçekten yaşamıştı ama Diana ile diğerleri arasında iki büyük fark vardı: fantezilerini gerçeğe dönüştürmeye çalışmayacak kadar akıllıydı ve onunla paylaştığı bu sıradan arkadaşlığın hep var olacağını anlayacak ve kabul edecek kadar bilgeydi.

Adamın dudaklarının öpücüğünü kaplamasının, kollarının ona sarılmasının ya da ellerinin onu sıkıca kendine bastırmasının nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğini fark etti. Tüm bunları sadece küçük bir pişmanlıkla kabul etti. Çünkü aynı zamanda, eğer adam onu öpmeye karar verirse, muhtemelen bununla başa çıkamayacağını ya da onu kontrol edemeyeceğini bilecek kadar akıllıydı.

Cole çok fazla yumuşak konuşma ve prova edilmiş stratejilerle uğraşmazdı; onun her yönden kendisine uygun olmasını beklerdi. Ama o öyle değildi ve bunu biliyordu. Onunla kıyaslandığında umutsuzca saf olmasaydı bile, iki insanın olabileceği kadar farklıydılar.

Cole açık sözlü, pervasız ve dünyeviydi. Diana çekingen, temkinli ve umutsuzca düzgündü.

Motosikletler, blue jeanler ve hırpalanmış spor çantaları ile hayatta kendi yollarını çizme ihtiyacı duyuyordu.

BMW'ler, balo elbiseleri ve uyumlu bavulları vardı ve düzgün, asfalt yollarda kalmaya ihtiyaç duyuyordu.

Durumu felsefi olarak anlamasına rağmen Diana, Corey'nin Spence'in yanında yürümesini izlerken iç geçirdi. Corey onu davet ediyordu.

Spencer Addison'ın peşinden giderek hayal kırıklığı ve mutsuzluk yaşayacaktı ama tüm riskleri almaya hazırdı. Diana yapamazdı ve yapmazdı.

Cole atları beslemeyi bitirdi ve sessizce arkasından yürüdü. "Umarım tüm bu iç çekişlerin Addison yüzünden değildir," dedi kuru bir sesle.

Diana suçlulukla sıçradı, adamın yakınlığı karşısında duyuları aşırı yüklendi. Sesi gece kadar karanlık ve boğucu geliyordu; sabun ve taze saman gibi kokuyordu; batıdaki Teksas tepelerindeki dağlar kadar yılmaz ve engebeli bir şekilde Diana'nın üzerinde yükseliyor gibiydi. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Onun yanına geçerek ayağını çitin en alt korkuluğuna dayadı ve başını yavaşça kendilerine doğru gelen çifte doğru eğdi. "Yani Corey'le aranızda bir şey girmesini hiç istemem. İkiniz tanıdığım tüm doğal kız kardeşlerden daha yakınsınız ve Corey'nin onu kendisi için istediği utanç verici derecede açık."

"O kadar belli mi?" Diana karanlıkta ona bakarken gömleğinin kolunun üst koluna değdiğini fark etmemeye çalışarak sordu.

"İlk başta değil. Aklından neler geçtiğini anlamak için adam etraftayken onu otuz saniye kadar izlemeniz gerekiyor."

Bu konudan rahatsız olan ve o bu kadar yakınında dururken başka bir konu düşünemeyen Diana, onun bakışlarını takip etti. "Spence müthiş bir binici," dedi.

Cole omuz silkti. "Fena biri değil."

Diana Spence'i küçüklüğünden beri tanıyordu ve onun yeteneğine yapılan bu hakaretin tartışmasız geçmesine izin veremezdi. "O 'fena değil'den daha iyi! Herkes onun profesyonel bir polo oyuncusu olabileceğini söylüyor!"

Cole onun daha önce kullandığını hiç duymadığı alaycı bir ses tonuyla, "Ne örnek bir insan," dedi. "Bir kolej futbolu kahramanı, 'profesyonel' bir polo oyuncusu ve Olimpiyat sınıfı bir kadın erkeği."

"Sana bu son şeyi söyleten nedir?" Diana, Corey'nin iyiliği için endişelenerek sordu.

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Onu burada hiç görmedim, yanında güzel bir kız yokken ona kahraman gibi tapınıyordu."

Corey ve senden bu gece alacağım."

"Ben mi?" Diana ağzı açık bir şekilde ona baktı ve kahkahanın eşğine geldi. "Ben mi?"

Cole onun kalkık yüzünü inceledi. "Belli ki öyle değil," diye itiraf etti yavaş bir sırtışıla. Şimdi ahıra doğru ağır ağır ilerleyen Corey ve Spence'e baktı. "Umarım Corey'nin kalbi kırılmaz. Addison'a fena halde aşık. Bu gece onun için bir rulo film harcadı."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye yalan söyledi Diana. "Corey'nin fotoğrafçılık konusunda ne kadar ciddi olduğunu biliyorsun. Şu anda aksiyon çekimleri üzerinde çalışıyor ve Spence ata bindiğinden beri..."

"Henüz ata binmemişt, Diana."

"Ah." Diana dudağını ısırdı ve sonra tereddütle sordu: "Sence Spence onun nasıl hissettiğini fark etmiş midir?"

Cole bunun cevabının kesin bir evet olduğunu biliyordu ama Diana'yı üzmemek istemiyordu ve şimdi onun Addison'ın hayran ordusundan biri olmadığını bildiğine göre, adama biraz kredi verecek kadar hayırsever hissediyordu. "Eğer biliyorsa, ya bunu rahatsız edici bulmuyordur ya da onun duygularını incitmeyecek kadar centilmendir."

Cole iki dirseğini de çitlere dayadı ve Diana'yla birlikte birkaç dakika boyunca dostça bir sessizliğe gömüldüler. Sonunda Cole, "Addison değilse, kalbinin daha hızlı atmasına neden olan son adam kim?" dedi.

"George Sigourney," diye takıldı Diana.

"Peki bu Sigourney de Addison gibi sporcu mu? Yoksa sadece zengin bir tiki mi?"

"Bay Sigourney, Southern Methodist'in kabul dekanıdır; üniversiteye kabul mektubumu imzaladı ve küçük kalbimin çarpmasına neden oldu."

"Diana, bu harika!" diye araya girdi, kalbi duracakmış gibi bir gülümsemeyle. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Çünkü seninleyken başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor, diye düşündü Diana. "Doğru anı bekliyordum," dedi.

Ona şaşkın bir bakış attı ama itiraz etmedi. "Hangi bölümü seçeceğine karar verdin mi?"

Kız başını salladığında, yaşlı ve bilge bir yetişkinin bir çocuğa öğüt verirken takındığı patronluk taslayan tavrı takındı. "Bu konuda endişelenme. Tüm bunlara karar vermek için bolca vaktin var."

Diana yandan bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Peki ya sen? Büyüyünce ne olacağına şimdiden karar *verdin* mi?"

Kadının küstah sorusu karşısında kıkırdadı. "Evet," dedi. "Ne?"

"Zengin," diye yanıtladı kesin bir inançla.

Diana onun üniversitede finans okuduğunu biliyordu ama amacının ne olduğunu bilmiyordu. "Aklında bir plan var mı?"

"Bazı fikirlerim var."

Binicilik ringinde Spence atı ahıra doğru çevirdi ve Corey daha Spence, "Gitmem gerek," demeden onunla geçirdiği zamanın sona erdiğini anladı. Söyleyecek zekice ya da esprili bir şey bulmaya çalıştı ama Spence ne zaman yanında olsa Corey neredeyse hiç düşünemiyordu. "Lisa'ya onu dokuzda alacağıma söz verdim," diye ekledi.

"Ah," dedi asık suratla, bu yeni iç karartıcı bilgiyle morali iyice bozulmuştu. "Lisa."

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Spence şaşırmış görünerek sordu.

Corey insan erkeğinin yoğunluğuna hayret etti. O olumlu Lisa Murphy'den *nefret ederdi* ve Lisa da bu duyguya karşılık verirdi.

Bir ay önce Corey'nin ailesi San Antonio yakınlarındaki bir yardım atı gösterisine katılmış ve Corey Spence'i orada görünce şaşırmış ve çok sevinmişti. Fotoğraf makinesini getirdiğinden, atların güzel fotoğraflarının yanı sıra Spence'in birkaç mükemmel samimi fotoğrafını da çekmeyi başarmıştı. Lisa gösterişli zevk atı sınıfında mavi kurdele aldıktan sonra atını ahıra geri götürdüğünde, Spence ona eşlik etti ve Corey de doğal olarak onu birkaç kez daha görebilmek umuduyla belli bir mesafeden takip etti.

Büyük ahır atlar, seyisler, eğitmenler, sahipler ve binicilerle doluydu ve Corey fark edilmeyeceğinden emindi. Teftiş ediyormuş gibi yaparak

Atların arasından yavaşça geçitte ilerledi, arada bir durup binicilerden bazılarıyla konuşuyordu. Spence şu anki ateşi için bir kola almaya giderken yanından geçtiğinde neredeyse Lisa'ya tahsis edilmiş ahırın tam karşısındaydı. Corey hızla arkasını döndü ve Spence onu görmedi ama Lisa gördü. Atının ahırından çıktı ve Corey'nin arkasından hışımla yaklaştı. "Neden böyle baş belası olmak zorundasın!" Lisa alçak ve öfkeli bir sesle patladı. "Spence nereye giderse gitsin peşine takılarak kendini aptal durumuna düşürdüğünü göremiyor musun? Şimdi git ve uzak dur!"

Aşağılanmış ve kızgın olan Corey arenaya dönmüş ve tribündeki ailesine katılmıştı ama Spence'i tekrar görme ihtimaline karşı kamerasını hazır tutuyordu. Bunun çok iyi bir şey olduğu ortaya çıktı çünkü Spence'i görmese de bir sonraki turda Lisa'nın atından düştüğünü gördü. Lisa şapkasını çıkarmış ve saçları yüzüne yapışmış bir halde toprak zemine kışkı düşerken Corey o kareyi ve birkaç tanesini daha çekmişti. Bunlardan biri en sevdiği fotoğraf oldu ve Spence içinde olmasa bile odasında belirgin bir şekilde sergileniyordu.

Spence hâlâ bir cevap beklediği için omuz silkti ve hafifçe, "Lisa kız arkadaşların arasında en sevdiğim değil," dedi.

"Neden olmasın?"

"Muhtemelen önemli olmadığını düşünürsünüz." "Duyalım bakalım," diye emretti.

"Tamam, o iki başlı bir yılandan daha acımasız!"

Buna güldü ve nadir görülen bir açık şefkat jestiyle kolunu Corey'nin omuzlarına doladı ve onu çabucak sıktı. Corey bunun kardeşçe bir kucaklaşma olduğunu biliyordu ama o kadar kendinden geçmişti ki neredeyse çok açık bir görüntüyü gözden kaçıracaktı: Diana çitin yanında Cole'un yanında duruyordu ve onun kolu Cole'unkine o kadar yakındı ki neredeyse dokunacaklardı. Dahası, Diana ve Hayward'ların seksi, konuşkan olmayan ahır görevlisi konuşmalarına tamamen dalmış görünüyorlardı.

Daha önce ona inanılmaz gelmişti ama onları bu şekilde bir arada görmek, ne kadar uygunsuz görünseler de ya da Diana bunu ne kadar iyi saklasa da ona aşık olduğuna ikna olması için yeterliydi. Corey hemen birlikte geçirecekleri zamanı uzatmanın bir yolunu aramaya koyuldu ve

Spence'le biraz daha fazla zaman geçirmenin olası bir yolunu buldu. "Spence," diye patladı, "beni eve bırakabilir misin?"

Bakışlarını çitin yanındaki çiftten onunkilere kaydırıldı. "Diana ayrılırken seni eve götürmeyecek mi?"

"Planımız buydu," diye itiraf etti Corey; sonra ona komplocu bir gülümseme fırlattı ve şüphelenmeyen kız kardeşine doğru başını salladı. "Sadece akşamlarını bölmekten nefret ediyorum."

Bakışları Diana'nın yüzünde daraldı; sonra Diana ve Cole'a kaydı ve ifadesi inançsızlıktan eğlenen bir şüpheciliğe dönüştü. "Diana'nın Cole Harrison'a ilgi duyduğunu ima etmiyorsun, değil mi?"

"Bunun mümkün olduğunu düşünmüyor musun?" "Hayır, düşünmüyorum."

"Neden, bir ahırda çalıştığı için mi?" Corey nefesini tuttu, idolünün züppelik kusuruna ihanet etmeyeceğini umuyordu.

"Hayır, öyle değil."

"O zaman neden mümkün değil?"

Diana'ya baktı ve kıkırdarak başını salladı. "Diana'nın karanlık, düşünceli, dünyevi tipleri sevecek dünyadaki en son kız olduğunu fark etmediğine inanmıyorum. Diğer şeylerin yanı sıra, onun gözünü tamamen korkutur."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Corey, Diana'nın gerçekte nasıl hissettiğinden ilk kez şüphelendiği o günün başlarında da aynı şekilde hissetmiş olmasına rağmen sordu.

"Kadınlar hakkındaki üstün bilgim," dedi çirkin bir erkek kibri duygusuyla, "mükemmel bir kavrayışla birleşti."

Lisa Murphy'nin pençelerini ona nasıl geçirdiğini düşünerek öfkeyle "İçgörü!" diye alay etti. "Lisa Murphy'nin bir kremalı puf olduğunu düşünürken nasıl içgöründen bahsedebilirsin?"

"Diana'dan bahsediyoruz, Lisa'dan değil," diye hatırlattı ona hoş ama sert bir tonla.

Diana'nın Cole'a romantik bir ilgi duyduğuna inanmayacağı belli olduğundan, Corey çılgınca Diana'nın neden kalması ve Spence'in onu eve götürmesi gerektiğini açıklayacak başka bir neden düşündü. Diana Cole'la vakit geçirmek istiyordu ve Corey de bunun için tek uygun açıklamayı yaptı

aklıma geldi. "Tamam ama sana bundan daha fazlasını anlatmamı istersen sürprizi mahvedersin: Diana birkaç yıl önce atıldı ve o zamandan beri ata binmekten korkuyor."

"Bunu biliyorum."

Gerçeğe bağlı kalmak için büyük çaba harcayarak, "Cole da onu ata binmesi için zorluyor ama Diana'nın nasıl olduğunu bilirsin - gerçekten gergin ya da korkmuş olduğunu kimsenin görmesini istemez-" dedi.

Anlayış belirdi ve Spence sırtıttı. "Diana özel binicilik dersleri alıyor!" diye tamamladı - yanlış da olsa uygun bir şekilde. "Bu harika!" Çitin yanındaki çifte yaklaştıklarında beyaz Jeep Cherokee'sine doğru başıyla işaret etti. "Eşyalarınızı toplayın, sizi eve dönerken bırakırım."

Corey başıyla onayladı ve Diana'nın itiraz edip Corey'nin oyununu bozmasını engellemek umuduyla aceleyle ilerledi. "Spence beni eve bırakacağını söyledi," dedi Diana'ya yalvaran bir bakış atarak, o kadar açtı ki Cole gülümsemekten kendini alamadı. "Böylece burada istediğin kadar kalabilirsin."

Diana mahcup bir dehşetle ona baktı. Corey'nin bahanesi olmadan Cole'la oyalanamazdı ve oyalanmayacaktı da; yine de Corey'nin Spence'le birlikte eve gidebilmesini istiyordu. "Tamam," dedi ve onlar gittikten hemen sonra gitmeye karar verdi.

Cole doru atının dizginlerini tutup ahırın en yeni sakini ahırına geri götürürken Diana kız kardeşi ve Spence'in arabaya binişini izledi. Jeep'in arka lambaları bir virajda gözden kaybolana kadar bekledi; sonra çantasını ve arabasının anahtarlarını almak için ahıra girdi. Köşedeki uzun koridorun sonunda Cole, getirdiği yiyecek poşetini küçük buzdolabının yanındaki lavabo tezgâhına boşaltıyordu ve Diana vedalaşmak için oraya doğru yürüdü. "Eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Henüz gidemezsin," dedi ve Diana'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Eğer çok erken gidersen, eve dönerken onların yanından geçersin," diye ekledi bilmiş bir gülümsemeyle. "Bu da Addison'ın kafasını tamamen karıştıracak ve Corey'yi çok utandıracak. Neden kalıp bu yemeklerden birazını benimle paylaşmıyorsun?"

Diana'nın aklına Corey ve Spence'le karşılaşmamak için eve dolambaçlı bir yoldan gidebileceği geldi.

Cole'un aklına gelmemiş olsa da, onun davetini mutlu bir gülümsemeyle kabul etti. "Ben zaten yedim, ama tatlı olarak seninle bir kurabiye alacağım."

"Kucağımızda yiyebiliriz," diyerek yatak odasındaki masayı uygun olmayan bir yer olarakeledi.

"Başka bir şey bulurum," diye seslendi, çoktan koridorun köşesini dönmüştü.

Tavuk ve sebzeler ısınırken Cole yiyeceklerin paketlerini açmayı bitirdi; sonra tabağını lezzetli yemek artıklarıyla doldurdu ve küçük mutfaktan ana salona adım attı.

"Her şey hazır," dedi Diana, doğruldu ve ışık düğmesine uzandı. "Ama biraz daha az ışık burayı çok daha güzel gösterecek, inan bana." Diana konuşurken koridorun parlak ışıklarını kapattı ve Cole yarattığı etkiyle irkildi.

Diana on dakikadan kısa bir süre içinde üç saman balyası ve bir kontrplak parçasını, arabasının bagajından aldığı kırmızı, sarı ve turuncu plaj havlusuyla örtülü lamplit bir masa ve derme çatma L şeklinde bir bank haline getirmişti. Masanın ortasında, iki gaz lambasının arasında, yemyeşil hibiskus yaprakları ve canlı turuncu çiçekleriyle dolu eski bir paslanmaz çelik kase vardı. "Bu çok güzel," dedi.

Diana bunu gülümseyen bir omuz silkmeye geçiştirdi. "Annem ve büyükannem bir yemeğin tadının yüzde yetmişini atmosfer ve sunumun oluşturduğuna inanır."

Cole yemeğini ve bir tabak kurabiyeyi derme çatma masanın üzerine koyup saman balyasının üzerine kayarken, "Muhtemelen haklılar," dedi. Yemekle ilgili tüm "sunum" kavramı onun için tamamen bilinmezdi. Zengin ve başarılı olmanın getirdiği yüzlerce küçük incelik ve zarafet hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı ama şu anda servet edinmekle, daha sonra ihtiyaç duyacağı sosyal ciladan daha çok ilgileniyordu. "Hayran kaldım," diye ekledi uzun bacaklarını masanın yanına uzatarak. Kadın onun solundaki balyanın üzerine oturdu.

"Neden?" diye sordu, kurabiyeden küçük bir parça kopararak.

"Çünkü sen dikkate değer birisin." Cole bunu yüksek sesle söylemek istememişti ama doğrudu. Diğer şeylerin yanı sıra, çok zeki ve çok dengeli biriydi. Yumuşak konuşuyordu ve inanılmaz derecede espriliydi, ama zekâsı çok inceydi ve

Sesi o kadar yumuşak ve müzikaldi ki espri anlayışı ya onu hazırlıksız yakalıyor ya da neredeyse gözünden kaçırıyordu. Ama Diana Foster'da en çok hoşuna giden şey, bir seyis olan kendisine karşı gösterdiği demokratik tarafsızlıktı.

Onunla samimi bir ilgiyle konuşuyordu ama yine de herhangi bir çapkınlık imasından yoksundu. Hayward'lar için çalıştığı yıllar boyunca, Barbara'nın genç kız arkadaşlarının neredeyse hepsi Cole'a karşı bir tür romantik yakınlaşmada bulunmuş, Cole da bunları akıllıca ve dikkatlice savuşturmuştu.

Taktikleri genellikle bariz, genellikle şeffaf ve sıklıkla da eğlenceliydi. En sinir bozucu bulduğu şey ise bu zengin, genç femme fatalelerin en ufak bir tepki riski olmadan "aşağı bir varlığı" baştan çıkarmaya çalışabileceklerini düşünmeleri idi. Ona göre ihtiyaç duydukları şey sağlam bir dayaktı, ancak ebeveynleri bu tür bir disiplin için artık çok geçti, ebeveynleri buna meyilli olsalar bile.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da Diana Foster hoş bir istisnayı. Neredeyse ilk karşılaşmalarından beri sürekli bir sürpriz olmuştu ve şimdi onu her zamankinden daha fazla şaşırtıyordu, çünkü dürüst iltifatı onu utangaç ve mahcup hale getirmişti. Adamın dikkatinden kaçmaya çalıştığını bildiği bir anda, Diana Foster'ın teslim etmesine yardım ettiği yavru kedilerden birine seslendi ve kedi ona doğru sıçradı.

"Nasıl da büyümüşsün Samantha!" diye bağırdı ten rengi kediye kucığına alıp ona bir parça kurabiye verirken. Uzun tüylü, kısa boylu, siyah-beyaz bir köpek bütün akşam peşindeydi ve onun için de bir parça kurabiye kopardı. "Otur Luke," diye emretti ve köpek hevesle itaat ettiğinde ona ödülünü verdi.

"Kaç tane köpeğiniz ve kediniz var?" Cole köpeğin keçeleşmiş tüylerini sanki köpek değil de samurmuş gibi sevgiyle okşayan parmaklarını izleyerek sordu.

"Bizde ikisi de yok."

Cole şaşkına dönmüştü. Yavru kediler doğduğunda onlarla ilgilenmiş, oynamış ve Cole'u bakması için ikna ettiği Samantha hariç hepsine ev bulmayı başarmıştı. Geçen kış, kucığında işe yaramaz bir sokak köpeğiyle ortaya çıkmış ve Cole'u ona bakması için ikna etmeyi başarmıştı.

Ahırda da öyle. Cole hâlâ hayvanı tutmaya karşı çıkarken, "Ona isim vermene yardım edeceğim," diye gönüllü olmuştu. "Ona Luke demeye ne dersin?"

"Daha çok bir Rover'a benziyor," diye karşı çıkmıştı Cole. "Ya da bir Fleabag." "Temizlendiğinde bir Luke'a benzeyecek."

Cole onun o iri yeşil gözlerine karşı koyamamıştı. Köpeği ensesinden tutarak kendinden uzaklaştırmış ve pire sabunu ile metal bir küvet aramaya koyulmuştu. Doğal olarak, Cole'un kendi ailesine en fazla sayıda evsiz yaratık bulaştırdığını düşünmüştü.

Onu ani utangaçlık krizinden kurtarmanın bir yolu olarak bu konuyu ele aldı. "Kedicik, kimse sana hayırseverliğin evde başladığını söylemedi mi?" diye sordu kuru bir sesle, Luke ve Samantha'yı yanına almaya ikna ettikten sonra ona takmaya başladığı lakabı kullanarak.

Samantha'yı yere bıraktı ve Luke'u kucağına alarak sevdi; sonra Cole'a şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden senin yerine o uyuz köpeğin vekil ebeveynliğini *ben* üstlendim? Doğal olarak bana başvurmadan önce 'evsizlere yuva' sağlama konusunda *kendi* payınıza düşeni zaten yaptığınızı düşündüm."

Bronzlaşmış bir bacağını altına kıvırdı ve yan döndü, böylece Luke ve Sam de onu okşamanın keyfini çıkarabileceklerdi. "Babamın kedi ve köpeklerle karşı korkunç bir alerjisi var. Aksi takdirde," dedi sevgi dolu köpeğe, "seni doğruca eve götürürdüm! Benim yatağında uyuyabilirdin..."

Şanslı köpek. Kelimeler Cole'un zihninde o kadar yumuşak bir şekilde sürüklendi ki ilk başta düşüncelerinin ne yöne gittiğini fark etmedi. Arkasındaki duvarda dans eden lamba ışığının kasveti dağıtmak için neşeli gölgeler oluşturmalarını izledi. Diana da sadece orada bulunarak çevresini aydınlatmak ve güzelleştirmek konusunda aynı yeteneğe sahipti. Bir gün çok özel bir kadın olacağına karar verdi... ve aynı zamanda çok güzel bir kadın olacağına.

Koyu bakır renginde ve ağır ipek dokusunda saçları ve yumuşak, nemli bir cildi vardı. Geçtiğimiz yıl boyunca onu her gördüğünde daha da güzelleşmiş, teni daha açık, gözleri daha yeşil görünüyordu. Boyu bir buçuk metreyi geçmiyordu, omuzlarına ancak ulaşıyordu ama sarı örgü şortu ve ona uygun V yakalı bluzuyla, uzun biçimli bacakları, dolgun göğüsleri ve incecik beliyle minyon bir tanrıça figürüne sahipti. Ayrıca

Ona öyle bir bakıyordu ki, gözlerinden büyülenmiş gibi hissediyordu. Bakışları kızıl kirpiklerinden göğüslerinin yumuşak kabarıklığına kaydı, pürüzsüz yanağının kıvrımını ve dudaklarının yumuşaklığını düşünmek için durakladı...

Masum bir çocuğun kadınsı varlıklarının envanterini çıkardığını fark eden Cole ikisini de bir soruyla oyaladı ama düşündükleri ve istedikleri için kendine çok kızmıştı. "Ata binmeyi reddedip durman çok saçma!" dedi kabaca. Sesi köpeğin, kedinin ve kızın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu ama Cole bir sapık gibi düşündüğü için kendine o kadar kızgındı ki ses tonu sert kaldı. "Sende hiç cesaret yok mu?"

Diana onunla bu şekilde konuştuğuna inanamıyordu. Aynı anda hem ağlama isteği duyuyor hem de ayağa fırlayıp ellerini beline koyarak bir açıklama talep etme dürtüsü hissediyordu. İkisini de yapmak yerine ona uzun uzun baktı ve sessizce, "Eğer kastettiğin buysa, ben korkak değilim," dedi.

"Öyle demek istemedim," dedi Cole, kendini tam bir piç gibi hissederek. Diana Foster hiç kuşkusuz tanıdığı en cesur, en nazik, en bağımsız kadınlardan biriydi. "Aslına bakarsanız, ilk fırlatıldığımda hüngür hüngür ağlamıştım," diye yalan söyledi kendini daha iyi hissetmesi için.

"Ben ağlamadım," dedi Diana, koyu renk, kıvrıkcık saçlı, yumruklarını gözlerine bastırarak ağlayan küçük bir çocuğun görüntüsünden çaresizce etkilenerek.

"Yapmadın mı?" Cole alay etti.

"Hayır, ben yapmadım. Ne bileğimi kırdığımda ne de Dr. Paltrona bileğimi ayarlarken."

"Bir damla gözyaşı
bile mi?" "Bir damla
bile."

"Aferin sana," dedi.

"Pek sayılmaz." İç çekti. "Onun yerine bayıldım."

Cole başını geriye atıp bir kahkaha patlattı; sonra ayıldı ve ona öyle şefkatli bir ifadeyle baktı ki Diana'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Değişme," dedi boğuk bir sesle. "Olduğun gibi kal."

Diana bu gecenin gerçekten yaşandığına, onunla gerçekten konuştuğuna ve ona bu şekilde baktığına inanamıyordu. Sonunda buna neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama durmasını da istemiyordu. Henüz değil. "Biraz daha uzasam sorun olur mu?" diye titreyerek takıldı.

Başını geriye eğmiş, farkında olmadan onu ağzını gülümseyen dudaklarına indirmeye davet edercesine ona bakıyordu ve Cole bunu fark etti. "Evet, ama başka hiçbir şeyi değiştirme," dedi Cole, onun kışkırtıcı duruşunu görmezden gelmeye çalışarak. "Bir gün şanslı bir adam çıkıp gelecek ve senin ne kadar nadir bir hazine olduğuna fark edecek."

Cole'un başka bir adamın onun kalbini kazanacağını neşeyle tahmin etmesi Diana'nın mutlu ışıltısını söndürmeye yetmişti. Doğruldu ve köpeği yere bıraktı ama Cole'un kişisel olmayan tavrından dolayı ona karşı kötü bir niyet beslemiyordu ve onun fikrini gerçekten merak ediyordu. "Ya onun hakkında böyle hissetmiyorsam?"

"Yapacaksın"

"Henüz olmadı. Birine deliler gibi aşık olmayan ve onun evlenmek istediğim kişi olduğuna ikna olmayan tanıdığım tek kız benim." Elini kaldırarak parmaklarıyla arkadaşlarını saymaya başladı. "Corey Spencer'a aşık-Haley Peter Mitchell'a aşık-Denise Doug Hayward'a aşık-Missy Michael Murchison'a aşık-" Elini tiksintiyle sallayarak, "Sonsuza kadar devam edebilirim," diye bitirdi.

Sesi o kadar umutsuz geliyordu ki Cole konuyu kapatmadan önce onu neşelendirmek zorunda hissetti. "Hadi ama, senin yaşında şu anın ötesine geçip geleceğe bakabilecek kadar mantıklı en az bir kız daha olmalı." Cole özel olarak Barbara Hayward'ı boş kafalı olarak görse de Diana onun adından bahsetmemişti, bu yüzden onun üzerinde durduğu noktanın olası bir örneği olarak durdu. "Peki ya Barb? Kiminle evlenmeyi umuyor?"

Diana tiksintiyle gözlerini devirdi. "Harrison

Ford." Cole kuru bir sesle, "Bu anlaşılıyor," dedi.

"Bir de sen varsın," diye devam etti Diana, Valerie konusunu açmanın onu kendinden tamamen uzaklaştıracağını bildiği halde kışkırtarak.

"Peki ya ben?"

O kadar şaşkın görünüyordu ki Diana'nın kalbi umutla doldu. Son iki yıl boyunca yaptıkları birçok konuşma sırasında, Jeffersonville'den gelen ve UCLA'da okuyan güzel sarışın hakkında her şeyi duymuştu. Ayda birkaç kez mektuplaşıp telefonlaştıklarını ve genellikle yaz tatillerinde, evde olduğu zamanlarda onu görmeyi başardığını biliyordu. "Valerie'den bahsediyordum."

"Ah." Vurgulayarak başını salladı ama bu Diana'nın merakını ve umudunu daha da artırmaya yetecek kadar bilgilendirici değildi. "Son zamanlarda ondan haber aldın mı?"

"Onu birkaç hafta önce bahar tatilinde gördüm."

Diana'nın kafasında Cole ve Valerie'nin yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzünün altındaki doğal bir korulukta vahşi ve tutkulu bir şekilde seviştikleri canlı ve istenmeyen bir resim vardı. Her nasılsa ilkel bir açık hava ortamı onun yakışıklılığına daha uygun görünüyordu. Diana bir zayıflık anında Houston'ın ana kütüphanesinden UCLA yıllığının bir kopyasını istemişti. Bu yıllıktan Valerie'nin sadece kız öğrenci birliğinde aktif olmakla kalmadığını, aynı zamanda üniversitenin futbol takımının kaptanı ile da çıktığını öğrenmişti. Bunun yanı sıra, uzun boylu ve güzeldi, ayrıca Diana'dan daha yaşlı ve şüphesiz daha dünyeviydi. İskandinav prensesi gibi bir yüzü ve gözleri, diş macunu reklamlarından fırlamış gibi bir gülümsemesi vardı. Diana ondan nefret etmemek için çaba sarf etmek zorundaydı. Aslında Valerie'nin sahip olmadığı tek şey iyi notlardı. Bu en azından Diana'nın Cole ile ortak noktasıydı. Cole'un not ortalaması 3.9'du, Diana'nın da öyle. "Dönem sonunda Valerie'nin notları nasıldı?" diye sordu, küçük bir rekabetçiliğe kapılmıştı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Okulda gözetim altında."

"Bu çok kötü," diye mırıldandı Diana. "Bu, yaz okuluna gitmek zorunda kalacağı ve eve gittiğinde onu göremeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Cole, "Onu görmediğim sürece eve gitmiyorum," dedi.

Diana da öyle tahmin etmişti. Houston'a gelmeden önceki hayatı hakkında nispeten az şey bilmesine rağmen, Teksas'ın Kingdom City adlı bir kasabasından olduğunu ve büyük amcası ile kendisinden beş yaş büyük kuzeni dışında bir ailesi olmadığını keşfetmeyi başarmıştı. Çok geçmeden, adamın geçmişinin detaylarına inme girişiminin ona ne kazandırdığını öğrenmişti.

ya da değer verdiği dostluğun erken sona ermesine neden oldu.

Kolasını ağzına götürürken Diana altın ışığın boynunun bronzlaşmış stnunda titreşmesini ve kare çenesi ile sert çenesinin sert hatlarını yaldızlamasını izledi, ama alev kalın saçlarının gece yarısı karanlığını delemeyecek kadar zayıftı.

Valerie'nin Cole'un sadakatini ve bağlılığını takdir etmesini umuyordu; umuyordu ki kız arkadaşı onu pantere benzetmek yerine uysal, bakımlı bir Labrador retriever'a dönüştürmeye alışmayacaktı. Diş macunu glşl kızıda Cole'a hiç yakışmayan bir şeyler vardı. İmrenmek yanlıştı ama Diana'nın elinden bir şey gelmiyordu!

Yanında duran Cole elindeki meşrubat kutusunu bir santim indirdi ve Diana'nın yüzündeki vahşi, sahiplenici ifadeyi dikkatle inceledi. "Acaba senin kolanı mı içiyorum?" diye sordu.

Diana hayali rüyalarından sıyrıldı ve hızla başını salladı. Gitme vakti gelmişti... gitme vakti çoktan geçmişti, çünkü bu gece sağduyusu, mantığı ve otokontrolü pek iyi çalışmıyordu. "Bütün bunları toplamana yardım edeyim," dedi, çoktan ayağa kalkıp tabakları ve gümüş takımları toplamaya başlamıştı.

"Finallere çalışmam gerekiyor," dedi iki lambayı söndürüp portakallı ebegümeci ksesini alırken, "ama sen gitmeden önce bir el pinochle oynayacak kadar vaktim var."

Bu teklifi yaparken koridorun parlak ışıklarını yaktı ve sert ışık onun romantik fantezilerinin son izlerini de yok etti. Geçen yıl, Corey'nin atları çalıştırmaya yardım etmek için geldiği o nadir ve harika öğleden sonralarından birinde, ona pinochle ve hearts öğretmişti. Diana artık her şeyin bittiğini fark etti. Bitmek zorundaydı çünkü birdenbire onunla ilgili fantezilerini artık yerli yerinde tutamadığını fark etti. Tamamen kontrolden çıkmaya başlamışlardı. Bu gece, eğer onu öpmüş olsaydı, tüm tehlikeleri görmezden gelip ona izin verecekti. İzin vermek mi? Eğer onu biraz daha cesaretlendirseydi, *onu* pecekti! Her nasılsa, son birkaç hafta içinde, onun için tüm kalbini riske atmaya başlamıştı ve bu da riskleri çok büyük hale getirmişti

kazanma ihtimalinin çok yüksek olduğunu zaten bilen mantıklı bir kız için.

"Artık çok iyisin," dedi omzunun üzerinden parlak bir gülümsemeye.

"Senin gibi bir kart köpekbaliğı için değil, ben değilim."

"Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Anlıyorum." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve Diana bir süre daha kalma isteğine karşı koydu. Adam dönüp odasına girdiğinde hâlâ tereddüt ediyordu. Adam arabasına kadar eşlik etmek için dışarı çıktığında, bulaşıkları lavaboya koymuş ve dostça, kişisel olmayan yüzünü sıkıca yerine oturtmuştu. Adam arabasının kapısını açmak için sağ elini uzattığında kalma isteğine direndiğı için kendini tebrik ediyordu. "Bu arada-" dedi adam, kız iyi geceler demek için ona döndüğünde, "bazı kızların ailenin birkaç hafta önce senin için düzenlediğı on altıncı yaş partisinden bahsettiğini duydum."

Diana onun ağzının kenarında gezinen anlaşılmaz gülümsemeye o kadar meşguldü ki mantıklı bir şey söyleyemedi. "On altıncı doğum günümdü."

"Biliyorum," dedi onun telaşlı cevabı karşısında ani bir sırtıışla. "Ve benim geldiğim yerde bir kıza on altıncı yaş gününde özel bir şey vermek adettendir-"

Bir öpücük! Onu öpecekti, Diana bunu fark etti ve tüm savunmaları ve korkuları sevincinin ve gergin beklentisinin ağırlığı altında çöktü. Bakışlarını onun parıldayan gümüş gözlerinden şehvetli ağzına kaydırđı. "Memlekette bir kız on altı yaşına geldiğinde ona ne veriyorsunuz?" diye titreyerek nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Bir hediye!" diye zaferle haykırdı sol elini arkasından çekerken. Diana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın uzattığı ele şaşkınlıkla bakarken dengesini sağlamak için arabanın kapısına tutundu. Elinde, bir gazete kağıdına sarıp ayakkabı bağına benzeyen bir şeyle bağladığı belli olan büyük, garip şekilli bir şey vardı. Kadının iç çalkantılarından habersizmiş gibi görünerek elini daha da yaklaştırdı. "Hadi, aç bakalım."

Diana kendini topladı, ona aşırı parlak bir gülümseme verdi ve kopmuş beyaz ayakkabı bağının ucunu çekti.

"Fazla değil," diye uyardı, sesi aniden kararsız çıkmıştı.

Kâğıt düşerek pelüş bir oyuncağı ortaya çıkardı; pembe dilli, yeşil gözlü ve boynunda "Benim adım Pinkerton" yazan bir etiketi olan gerçek boyutlarda beyaz bir kedi.

"Muhtemelen düzinelerce egzotik pelüş hayvanın olmuştur," diye ekledi huzursuzca, kız hemen tepki vermeyince. "Aslında, muhtemelen doldurulmuş hayvanlar için çok yaşlısın, nokta."

Her iki konuda da haklıydı ama bunların hiçbirisi Diana için önemli değildi. Para biriktirmek için, iyi yemek de dahil olmak üzere her şeyden mahrum kalıyordu ama aslında dışarı çıkmış ve ona bir hediye almıştı. Diana nutku tutulmuş bir halde, sıradan ve ucuz oyuncağı adamın elinden paha biçilmez bir porselenmiş gibi dikkatle aldı; sonra da hayranlıkla seyretmek için önünde tuttu.

Cole oyuncağa baktı ve onun gibi birine ne kadar ucuz görüneceğini fark etti. "Sadece aldığım bir şey, bir hatıra-" diye savunmaya geçti. Diana onu susturmak için başını salladıktan sonra pelüş hayvanı göğsüne bastırıp kollarını sıkıca sarınca şaşkınlıkla sözünü kesti.

"Teşekkür ederim Cole," diye fısıldadı, yanağını onun tüylü kafasına yaslayarak. Gülümseyerek parlayan bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Rica ederim, diye düşündü Cole, ama kadının verdiği tepkinin inanılmaz sıcaklığı konuşma ve düşünme yeteneğini bir an için eritmiş gibiydi. Kız koltuğuna yerleştikten sonra arabanın kapısını sessizce kapattı ve yine sessizce, kızın arka lambalarının ağaçların arasından ve evin yanından geçen uzun yolda bir virajda kayboluşunu izledi.

Bölüm 8

COLE nihayet ekonomisini kapattığında DIANA ÜÇ SAATTİR YOKTU

ders kitabını ve notlarını bir kenara itti. Masasının üzerinde kambur durmaktan omuzları ağrıyordu ve beyni doymuş hissediyordu. Daha fazla çalışmanın bir anlamı yoktu; final sınavında başarılı olacak kadar hazırlanmıştı ama iyi notlar hiçbir zaman onun hedefi olmamıştı. Onun peşinde olduğu şey bilgiydi, hedeflerine ulaşmak ve bunlardan zevk almak için ihtiyaç duyduğu bilgiydi.

Dalgınca ağrıyan omuzlarını ovuşturdu; sonra başını arkaya yasladı ve amcasının mektubunu düşünürken gözlerini kapatıp dinlendirdi. Mektup sabahki postayla gelmişti ve haberler o kadar iyi, o kadar inanılmaz derecede iyiydi ki Cole omuzlarını döndürerek gerginliklerini gidermeye çalışırken gülümsedi.

Dört yıl önce, bir sondaj şirketi Calvin'e yaklaşmış ve Cal'in arazisinde bir test kuyusu açma hakkı için ona bir sözleşme ve on bin dolar teklif etmişti. İlk kuyuda üretim olmamıştı ama ertesi yıl beş bin dolar daha vererek ikinci kez denediler. İkinci kuyu da işletmeyi kârlı kılacak kadar doğal gaz üretemeyince, Cal ve Cole da vazgeçmişlerdi.

Ancak birkaç ay önce, çok daha büyük bir sondaj şirketi Cal'i ziyaret etmiş ve arazisinin farklı bir bölgesinde sondaj yapmak istemişti. Cal zamanlarını boşa harcadıklarını söylemiş, Cole da özel olarak ona katılmıştı ama ikisi de yanılmıştı. Bugün Cal'dan gelen mektupta yeni kuyunun son derece başarılı olduğu ve "para akmaya başlayacağı" gibi şaşırtıcı haberler yer alıyordu.

Cole doğruldu, gözlerini açtı ve içinde amcasının mektubu ile sondaj şirketinin Cal'den imzalamasını istediği sözleşmenin bir kopyasının bulunduğu kalın zarfa uzandı.

Cal'in kendi hesaplamalarına göre, gelecek yıl 250.000 dolar kazanacaktı - yaşlı çiftlik sahibinin hayatı boyunca kazandığı paradan daha fazla, Cole biliyordu. Cole büyük kontratı açarken ironik olduğunu düşündü, yıllar içinde zengin olmuş olabilecek tüm Harrison'lar arasında Calvin Patrick Downing'in talih kuşunu harcama ya da tadını çıkarma olasılığı en düşük olanıydı. Doğası ve eğilimi gereği cimriydi ve çeyrek milyon dolar bunu değiştirmeyecekti.

Cole'u şehirlerarası arayıp harika haberi vermek için iki dolar harcamak yerine, ona sıradan birinci sınıf posta ile bir mektup ve sözleşmenin bir kopyasını göndermişti. Mektubuna göre Cole'a sözleşmeyi göndermesinin nedeni şuydu: "Sondaj şirketi bunların standart sözleşmeler olduğunu ve değiştirilemeyeceğini söylüyor. Sırf bana da aynı şeyi söylesin diye kan emici bir avukata tüm bu saçmalıkları okuması için para ödemenin bir anlamı olmadığını düşündüm, ama üniversitenizde bir hukuk fakültesi var. Şu kan emici öğrencilerden birini çağır da bir baksın, olur mu?"

-Ya da kendiniz inceleyin ve Southfield Exploration'ın herhangi bir numarası olup olmadığını bana söyleyin."

Bu Cal-thrifty'nin hatasıydı. Ucuz. Sefil.

Cal gazetelerden kupon kesiyor, kendi saçını kesiyor, kotunu yamalıyor ve tavuk teli için fazladan bir metrelik bir kuruş için öfkeyle uğraşıyordu. Bir dolardan ayrılmaktan her şeyden çok nefret ederdi.

Ama Cole'un üniversiteye gidebilmesi için test kuyusu için ilk on bin dolarlık çekini Cole'a vermişti.

Ve bir yıl sonra, Cal beş bin dolarlık ikinci çekini teslim etti.

Yalnız ve asi bir gençken Cole sık sık otostop çekerek Calvin'in evine kırk mil gitmiş ve orada Cal ile birlikte babasının hissetmekten aciz olduğu anlayışı ve sıcaklığı bulmuştu. Sadece Calvin onun hayal kırıklığını anlamış ve hayallerine inanmıştı ve bunun için Cole onu seviyordu. Ama Calvin Cole'a sadece sözde hizmet vermemiş ve cesaretlendirici sözler söylememişti; Cole'un Krallık Şehri'nden uzakta gerçek bir geleceğe sahip olabilmesi için ona parasını vermişti - sınırsız olasılıkları olan parlak, umut verici bir gelecek. Bunun için Cole diğer tüm duygularını aşan bir sadakat ve borçluluk duygusu hissetti.

Cal'ın ona gönderdiği sözleşme on beş sayfa uzunluğundaydı, ince yazılar ve yasal ifadelerle doluydu. Calvin kenar boşluklarına kendi yorumlarını yazmıştı ve Cole kurnaz yaşlı adamın zekâsına gülümsedi. Calvin onuncu sınıftan sonra çalışmak için okulu bırakmıştı, ama kendi kendini eğitmiş, muhtemelen fahri bir üniversite diplomasını hak edecek kadar iyi bir okuyucuydu. Ancak Cole'un, amcasının bu belgeleri bir uzman tarafından gözden geçirilmeden imzalamasına izin vermeye niyeti yoktu.

Petrol ve gaz kiralamaları konusunda uzmanlaşmış, yetkin bir avukattı. Cal kurnazdı ama bu durumda Cole yaşlı adamın kendisini tamamen aştığını biliyordu. Houston'da geçirdiği dört yıldan sonra Cole işlerin gerçekte nasıl yürüdüğünü bilecek kadar çok şey duymuş, okumuş ve görmüştü. Değiştirilemeyecek standart bir sözleşme diye bir şey olmadığını biliyordu ve herhangi bir sözleşmeyi düzenleyenin genellikle kimin çıkarlarını koruduğunu da biliyordu.

Yarın Charles Hayward Philadelphia'ya yaptığı iş gezisinden döndüğünde Cole, Hayward'a Houston'daki en önde gelen petrol ve gaz kiralama avukatının adını sormayı planlıyordu. Cole'un işverenin ilk servetini petrol işinden kazandığı herkesçe biliniyordu. Hayward, Cole'un bu sözleşme hakkında kime danışması gerektiğini biliyordu ve tavsiyede bulunmaya da istekliydi.

Cole'un işi sırasında tanıştığı pek çok sosyetikten farklı olarak Charles Hayward ne kendini beğenmiş, ne yumuşak, ne de kendini önemseyen biriydi. Elli yaşında olmasına rağmen enerjik, çalışkan, açık sözlü ve adildi. Personelinden ailesine ve atlarına kadar her şey için titiz standartları vardı. Beklentilerinin altında kalanlar -çalışanlar, av köpekleri ya da atlar- kısa süre içinde tesislerden uzaklaştırılırdı, ancak standartlarını karşılayanlara saygıyla davranırdı. Evde olduğu zamanlarda her akşam ahır ziyaret eder ve geniş koridorda gezinerek ultramodern ahırlarda yaşayan görkemli atların her birine havuç dağıtır ve dostça okşardı.

Zaman geçtikçe Cole'un bilgisine ve atlara gösterdiği özenli bakıma karşı giderek artan bir takdir geliştirmiş ve bu da sonunda iki adam arasında bir tür dostluğa yol açmıştı. Hayward sevgili hayvanlarına yaptığı gece ziyaretlerinde genellikle Cole ile kahve içip sohbet etmek için kalırdı ve yavaş yavaş Cole'un en çok ilgilendiği iki konu olan iş ve para konularında tavsiyelerde bulunarak genç adam için bir tür akıl hocası haline gelmişti.

Bu konular söz konusu olduğunda Charles keskin, zeki ve anlayışlı biriydi. Aslında adamın Cole'un keşfettiği tek bir kör noktası vardı, o da ailesiydi. Hayward'ın ilk karısı ve tek çocuğu yirmi beş yıl önce bir uçak kazasında ölmüştü ve acısı o kadar derin ve uzun sürmüştü ki, ahırda toplandıklarında arkadaşları arasında hâlâ fısıltıyla konuşulan bir konuydu.

On yedi yıl önce yeniden evlenmiş ve yeni karısı iki yıl içinde ona bir oğul ve bir kız çocuğu vermişti. Hayward yeni karısı Jessica'nın üzerine titriyordu; ona ve çocuklarına paranın satın alabileceği en iyi şeyleri veriyordu ve otomatik olarak onların tüm umutlarını ve beklentilerini karşıladıklarını ya da eninde sonunda karşılayacaklarını varsayıyor gibiydi.

Cole ona yanıldığını söyleyebilirdi. Cole bu alanda akıl hocasına çocuklarını aşırı şımartmanın ve sadakatsiz bir eşe güvenmenin sonuçlarına dair acı verici ve aydınlatıcı örnekler sunabilirdi.

Cole'un kişisel gözlem ve deneyimlerinden bildiği gibi, Jessica Hayward güzel, şımarık, önüne gelenle yatan, ahlaksız, kırk yaşında bir orospuydu.

On beş yaşındaki kızı Barbara ondan öylesine etkilenmiş ve gözünü öylesine korkutmuştu ki, çirkin genç kız tamamen iradesizleşmişti - Charles'ın üzerine yağdırdığı tüm maddi mallar, iyi notlarla ya da başka bir şeyle kazanmaya zorlanmadığı lüksler tarafından daha da çaresiz hale getirilmiş doğuştan bir takipçi.

Doug Hayward tamamen çekici, sorumsuz ve yakışıklı bir on altı yaşındaydı ama Cole onun için hâlâ umut olduğunu düşünüyordu. Anlamsız toyluğuna rağmen Cole, Doug'da zaman zaman Charles Hayward'ın açık sözlülüğünü ve yaşlı adamın keskin zekâsının bir kısmını görüyordu. Notları ortalamaydı ama Cole'a da söylediği gibi, SAT puanları çok yüksekti.

Cole saatine baktı, saatin on biri geçtiğini gördü ve bir esnemeyi bastırarak kollarını uzattı. Koridora çıktı ve gece için her şeyin yolunda görüldüğünden emin olmak için uzun yürüyüş yolunda son bir tur attı.

Bölüm 9

JESSICA HAYWARD, TREADMILL'DEN İNER İNMEZ ANTRENMAN ODASININ BİR PARÇASI OLAN

ana yatak odası süitine girdi ve bir havlu alıp boynuna doladı. İnce beyaz bir şort ve kırmızı-beyaz bir atletle yatak odasına girdiğinde kendini enerjik, huzursuz ve yalnız hissediyordu. Kocasının ertesi güne kadar eve gelmeyecekti ama Charles orada olsaydı bile ona istediğini veremezdi.

Seks istiyordu... ateşli, sert, zihin uyuşturan, talepkâr, tutkulu seks. Charles'ın "sevişmek" dediği türden ılık, kibar, tahmin edilebileceği gibi sıkıcı bir seks istemiyordu. Sevişmek bile istemiyordu; çılgınlık yapmak istiyordu. Charles'ı istemiyordu.

Cole'u istedi.

Kibirli, aşağılayıcı, maço ve sosyal olarak kendisine denk olmayan bir çalışana çaresizce şehvet duyduğu için kendine kızarak dolabın içine yerleştirilmiş bara gitti ve soğutucudan pahalı bir şişe chardonnay aldı. Açtı ve altın çerçeveli bir bardağa biraz doldurdu; sonra arka bahçeye ve sol taraftaki ahırlara bakan pencerelere doğru yürüdü. Gözlerini kapatarak Cole'un canlı bir görüntüsünü canlandırdı, omuzları geniş ve kaslıydı, teni terden pırıl pırıldı ve çoğu zaman tercih ettiği yorulmak bilmez kaba kuvvetiyle ona doğru ilerliyordu.

Kalçaları lezzetli hatıralar karşısında istemsizce gerildi ve kadehindeki şarabın geri kalanını yere atıp pencereden uzaklaştı. Havluyu çekiştirerek çıkardı, saçlarını fırçalayacak kadar durdu, sonra şarap şişesini ve bir kadeh daha alıp yanına getirdi.

Kızının yatak odasının kapısı kapalıydı ama kapının altından bir ışık şeridi görünüyordu ve Jessica dikkatle koridor boyunca ilerledi, sonra arka merdivenlerden aşağı indi.

Dışarıda gece sıcak ve boğucuydu, ahıra giden yol boyunca yataklarda açan gardenyaların kokusu ağırdı. Ay ışığı meşelerin arasından geçen kaldırım taşlı yolu aydınlatıyordu ama Jessica'nın yolunu bulmak için buna ihtiyacı yoktu; bu gece yolculuğunu rüyalarında ve gerçekte yeterince sık yapmıştı. Şarap şişesini ve iki kadehi dengeleyerek

Ahırın yan kapısından içeri süzüldü, klima nemli tenine dokunduğunda sevindi.

Ana koridorun ışıklarını yakma zahmetine katlanmadan sessizce köşeyi döndü ve adamın kapısının önünde durdu. Adamın sırtı dönüktü ve gömleğini çıkarıp bir kenara atmasını merakla izledi. Masasının üzerindeki lambanın ışığının yumuşak parıltısı, omuzlarının dalgalanan kaslarını ve sivrilen sırtını vurguluyordu ve kot pantolonunun çitçitına uzandığında, nefesi biraz daha hızlı geldi.

Belki de bu neredeyse algılanamaz ses onu uyardı, çünkü arkasını döndü ve önce telaşlanan sonra da sinirlenen bir bakışla onu kıstırdı. "Ödümü kopardın Jessica!"

Jessica kadehleri ve şarap şişesini kaldırdı ve sanki o odanın sahibiymiş gibi odasına girdi. "Burada ışıkların açık olduğunu gördüm ve ikimiz de uyuyamıyor gibi göründüğümüz için bunu paylaşabileceğimizi düşündüm."

"Aslına bakarsanız yorgunum ve uyumakta güçlük çekeceğimi sanmıyorum."

"Kafamı koparmana gerek yok," dedi Jessica, masasının kenarına tüneyip uzun, ince bir bacağı diğerinin üzerinden geçirirken, sandaletinin cilalı parmaklarından sarkmasına izin verdi. "Seni uzun zamandır görmüyordum ve ziyarete gelmeye karar verdim, hepsi bu," diye ekledi yana doğru eğilip iki kadehe de şarap doldururken.

"Gerçekten mi, hepsi bu mu?" Cole alaycı bir ifadeyle, bakışları kızın yetersiz atletini, açıkta bırakan şortunu ve baştan çıkarıcı gülümsemesini süzdü. Kasıtlı olarak gömleğine uzandı ama kız başını salladı, gülümsemesi sert ve kararlı bir hal aldı.

"Giyinme, sevgilim. Sana olduğun gibi bakmayı seviyorum."

"Jessica," dedi sertçe, "bütün bunları tekrar yaşamayacağız. Bitti, bitti, bitti. Sana söyledim, yorulдум."

"İşvereninizle konuşmak için çok saygısızca bir yol," dedi ve masadan kayarak adamın yanağına uzandı.

"Kahretsin, kes şunu!" Cole başını yana sallayarak tersledi. Şu an için elindeki tek kaçınma taktiği buydu. Son çare olarak onu fiziksel olarak yolundan çekmeye hazırdı ama ona gerçekten dokunmak **istemiyordu**. Bir kere, ona dokunup dokunmayacağından emin değildi.

onun müthiş öfkesini ateşleyecek ya da daha kötüsü tutkusunu alevlendirecekti. Yatak arkasındaydı ve onu fiziksel olarak yolundan kaldıramadığı için şimdilik kapana kısılmıştı. Jessica onun kapana kısıldığını fark etti ve yüzünde bir zafer gülümsemesiyle ilerledi.

"Jessica-" diye karanlık bir şekilde uyardı Cole. "Tanrı aşkına, sen evlisin!"

"Biliyorum," diye cevap verdi, üstünü çıkarıp arkasından yatağa fırlatarak.

Cole başarısız bir şekilde onu atlatmaya çalışarak, "Kocanı sevdim," dedi.

Sütyeninin klipsini açmak için arkasına uzanırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı. "Ben de ondan hoşlanıyorum," dedi.

Eğer içinde bulunduğu durum bu kadar iğrenç ve vahim olmasaydı, Cole bunun gülünçlüğüne gülerdi: güzel bir kadın önünde striptiz yapıyor, kaçışını engellemek için vücudunu kullanıyor ve boynuzlamaya çalıştığı kocasından hoşlandığını masumca itiraf ediyordu. "Striptiz havamda değilim," diye uyardı onu.

"Çok yakında olacaksın," diye söz verdi, sütyen askıları kollarından aşağı kayıyordu.

"Evlilikte sadakat kavramını bile bilmiyorsun, değil mi?" dedi, bileklerinden kaymalarını engellemek için ellerini kayışların üzerine koydu.

"Charles şehirdeyken her zaman sadık olurum," dedi, gözleri ateşlenmişti, elleri göğsündeki keçeleşmiş siyah saçlarda geziniyordu. "Ama bu gece o burada değil, sen buradasın ve ben sıkıldım."

"O zaman bir hobi edin," dedi Cole ellerini onunkilere kenetlerken.

Boğazının altından güldü, kollarını adamın boynuna sıkıca doladı ve kendini adamın kalçalarına sürtmeye başladı.

Cole baştan çıkmamıştı, heyecanlanmamıştı ve öfkesini ve sabrını kaybediyordu. "Seni uyarıyorum," dedi, kadının bileklerini tutup çekerek serbest bıraktı. "Bunu ikimiz için de zorlaştırma."

Kalçalarını şehvetli bir şekilde onunkilere doğru kaydırды ve onun sözlerini kasıtlı olarak yanlış yorumlarken boğazının içinde müstehcen bir şekilde güldü. "Hayır, çok *sert* olduğunu söyleyemem. Çok *büyük* olduğunu söyleyebilirim, ama değil-"

Birisi ana ahırın ışıklarını yaktığında odasının dışındaki koridorda aniden floresan ışığı patladı ve Cole elini

Ağzını.

"Cole?" Charles Hayward otuz adım öteden derin ve dostça bir sesle seslendi. "Işığının yandığını gördüm ve yeni sakinimize bir göz atmaya karar verdim. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Cole'un elinin altında Jessica'nın dudakları titremeye başladı ve gözleri panikten kocaman olmuştu.

"Hemen geliyorum!" Cole elini kızın ağzından çekerken seslendi.

"Aman Tanrım! Buradan çıkmam lazım!" Jessica tüm vücudu kaskatı kesilmiş bir halde konuştu.

O kadar çok titriyordu ki, ikisini de tehlikeye atmasaydı Cole ona acıyabilirdi. Charles Hayward'ın geçmişte ahıra yaptığı gece ziyaretlerinden de bildiği gibi, adam küçük mutfığa iner ve kendine bir fincan hazır kahve yapar; sonra da ahırlar boyunca yürüyüp her bir sakinle konuşurken Cole'un da ona katılmasını beklerdi. Bu yıllar içinde her iki adam için de hoş bir ritüel haline gelmişti ve normalde Cole bu ziyaretlerden, özellikle de Hayward kalıp sohbet başka konulara kaydığında, büyük keyif alıyordu. Hayward çok okumuştı ve şaşırtıcı çeşitlilikteki konularda çok bilgiliydi... buna karısı dahil değildi.

"Beni dinle!" Cole, kızın atılmış gömleğini kapıp eline tutuştururken sesi alçak ve sertti. "Şu anda mutfakta, kendine bir fincan hazır kahve hazırlıyor."

"O zaman buradan çıkış için tek kapıyı kapatıyor!" diye nefes nefese kaldı. "Kapana kısıldım!"

Cole bu konuda yorum yapma zahmetine girmedi. "Hemen paniğe kapılma," diye uyardı çünkü kız korkudan çıldırmış gibi görünüyordu. "Kapımı kapatacağım ve o buraya gelmeyecek ya da seni görmeyecek."

"Eve geri dönmeliyim!"

"Cole?" Charles seslendi. "Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi Cole, çoktan kapıya doğru geri çekilmiş, Charles'ın odasını ve yarı odasını görebilmesini engellemek için vücudunu kullanıyordu.

Çıplak, vahşi gözlü bir kadın ortada durmuş, gömleğini göğsüne bastırıyordu.

Onu orada bırakıp kapıyı arkasından kapattı ve yalınayak, çıplak göğüslü bir halde, Charles'ın bir fincan sıcak musluk suyuna hazır kahve karıştırmayı henüz bitirdiği küçük mutfığa doğru yürüdü. "Pekâlâ," dedi yaşlı adam, beklenti dolu bir gülümsemeyle Cole'a bakarak, "polo midillisi hakkında ne düşünüyorsun?"

"Fena değil," dedi Cole; sonra da kendini total bir espri bulmaya zorladı. "Ne kadar iyi polo oynadığını bilmiyorum ama bir at olarak iyi görünümlü bir hayvan." Polo midillisi Cole'un odasının kapısından sadece birkaç ahır ötedeydi ve Cole içgüdüsel olarak Jessica'nın suç girişiminde bulunduğu olay yerinden kaçmaya çalışacağından ve muhtemelen bu sırada yakalanacağından korkuyordu. "Kestane rengi kısırağın ön ayağına bir göz atmak isteyebilirsin," diye önerdi, ahırın uzak ucuna doğru kasıtlı bir şekilde yürüyerek.

Charles endişeyle başını kaldırdı ve hemen Cole'u geniş koridorda takip etti. "Bacağının nesi var?"

"Dün atlarken incitti."

"Onu kim sürüyordu?" Charles, bütün sempatisini sık sık binmeyi tercih ettiği muhteşem avcı-atlayıcıya yöneltti.

"Barbara," dedi Cole.

Hayward yüzünü tiksintiyle buruşturarak, "Anlaşıldı," dedi. "Barb'a karşı sabırsız olmamaya çalışıyorum ama şu ana kadar yaptığı hiçbir şeyde iyi değil. Telefonda erkekler hakkında konuşmak dışında. Onu da çok iyi yapıyor."

Cole cevap vermeden ağır meşe ahırın kapısını açtı ve Charles da onu içeri kadar takip etti. Cole'a kahve fincanını uzatarak eğildi ve büyük kısırağın sargılı bacağını bizzat inceledi. "Çok şişmemiş," dedi. "Karıştırdığın merhem berbat kokuyor ama harika bir iş çıkarıyor. Hâlâ veteriner olman gerektiğini düşünüyorum," diye ekledi, Cole'un istediğinden çok daha hızlı bir şekilde doğruldu ve kısırağa veda okşaması yaptı. "Hayvanlarla daha iyi anlaşılan bir adam görmedim."

Cole dikkati dağılmış bir şekilde koridora bakarak, "Burunlarına kurtçuk tüpleri sokuyor olsaydım bana bu kadar düşkün olmazlardı," dedi. Jessica'nın yüzü odanın kapısında belirince nefesi kesildi; sonra

kırmızı-beyaz bluzunu çıplak göğüslerinin üzerinde tutarak koridorda çılginca bir koşu yaptı. Cole, Charles Hayward'ın ahırdan çıkmasını engellemek için arkasını döndü ve bu sırada kahve fincanını adamın koluna çarptı ve kahvenin samanların üzerine püskürüp Charles'ın gömleğinden aşağı damlamasına neden oldu.

"Bu da ne-" diye başladı Hayward; sonra irkilerek haykırışını bastırdı ve damlaları fırçalamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi Cole.

"Sorun değil, başka bir tane alırım. Neden yeni sakinimizi daha uzun bir sıraya koyup nasıl gittiğine bakmıyorsun? Memphis'te bir ahırda ona sadece yarım saat baktım çünkü tüm zamanım o kadardı." Dönmeye başlayan Cole'a baktı ve "Bir sorun mu var? Bu gece biraz sinirli görünüyorsun."

Cole başını olumsuz anlamda salladı ve onu koridorda takip etti, aslında Jessica'nın güvenli bir kaçış yaptığına ve bu geceki maskaralıklarından daha kötü bir şey çıkmayacağına inanmaya başlamıştı. Rahatlaması çok kısa sürdü. Charles Hayward, Cole'un odasının önünden geçerken, "Bu çok tuhaf," dedi. "Bu gece odanızdan çıkarken kapıyı arkanızdan kapattığınızı çok net gördüm."

"Muhtemelen kendi kendine açılmıştır-" diye başladı Cole ama Hayward aniden durunca sesi kesildi, dudaklarında şaşkın bir gülümseme vardı, gözleri Cole'un odasındaki bir şeye takılmıştı.

"Anladığım kadarıyla eğleniyordunuz ve ben de böldüm," dedi Hayward. "Ve şimdi genç bayan kaçtı ya da saklanıyor-"

Cole'un bakışları onunkileri takip ederek Cole'un buruşuk yatağının yanında yerde duran dantelli beyaz sütyene yöneldi ama o daha tepki veremeden yaşlı adam sütyenden çok daha can yakıcı bir şey fark etti ve yüz ifadesi şaşkınlıktan suçlamaya ve öfkeye dönüştü. "Bunlar benim şarap kadehlerim değil mi?" diye sordu; sonra öne doğru bir adım attı ve etiketini görmek için şarap şişesini kaldırdı. "Ve bu da Jessica'nın en sevdiği-"

"Ödünç aldım-" diye başladı Cole. "Hayır, ben çaldım-" dedi, Hayward ahırın arka kapısına doğru ilerlerken bile kaçınılmaz olanı engellemeye çalışarak, evin arka kapısına doğru koşan beyaz ışığa bakıyordu.

"Seni orospu çocuğu!" Hayward dönüp sağ kolunu savururken patladı ve yumruğu Cole'un çenesine sersemletici bir güçle saplandı. "Seni lanet olası piç!"

Bir an için keşfedilmekten kurtulan Jessica eve kaçtı ve merdivenlerden odasına çıktı ama pencereden dışarı baktığında kocasının öfkeli bir şekilde ahırdan eve doğru yarı koşar adımlarla ilerlediğini gördü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı, rahat hayatı etrafında paramparça olmaya başlarken dehşet içinde titriyordu. "Ne yapacağım-?" diye fısıldadı, felaketten kaçınmanın bir yolunu bulmak için karanlık odanın içinde çılgınca etrafına bakındı.

Koridorun sonunda Barbara müzik setinin sesini bir kademe daha açtı ve ilham geldi.

"Barbara!" Jessica bağırdı, ürkmüş kızının odasına koştu ve kapıyı arkasından çarpıp kilitledi.

Barbara okuduğu dergiden başını kaldırdı, yüz ifadesi önce irkilmiş, sonra da telaşlanmıştı. "Anne- sorun ne?"

"Bana yardım etmek zorundasın, sevgilim. Sadece sana söylediklerimi yap ve soru sorma. Bunu senin için değerli kılacağım-"

Bölüm 10

" ^ "

Dallas, 1996

İYİ GÜNLER BAY HARRISON. VE, TEBRİKLER," diye seslendi gardiyan Cole'un

limuzin geçti aracılığıyla ve ana Giriş .

Birleşik Industries'in ultramodern elli dönümlük kampüsü Ross

Perot'un E-Systems'ından çok uzakta değil. A

Düzgün dört şeritli yol, ağaçlarla bezeli, hafif dalgalı bir arazide, devasa bir çeşmenin ve insan yapımı bir gölün yanından geçiyordu. Güzel havalarda, kapalı yaya geçitleriyle birbirine bağlanan yedi geniş, aynalı cam binada çalışanlar öğle yemeklerini yemek için sık sık burada toplanırlardı.

Limuzin, Unified'ın yönetim binasının yanından süzülerek geçti ve ön kapiya yaklaşırken beyaz önlüklü üç adamın hararetli bir tartışmaya girdiği araştırma laboratuvarlarının yanından devam etti. Limuzin sonunda kaldırım kenarındaki "Yönetim Ofisleri" yazan dikkat çekici bir tabelanın önünde durdu.

Cole altıncı katta asansörden inerken resepsiyon görevlisi "Tebrikler Bay Harrison," dedi.

Cole kısa ve dalgın bir baş hareketiyle cevap verdi ve şirketin amblemini taşıyan tik panelli uzun bir duvarla ofislerden ayrılan yönetici kabul alanına doğru ilerledi. Burada, randevusu olan ziyaretçiler soluk yeşil deri koltuklarda lüks bir konfor içinde bekliyorlardı; etrafları zarif maun masalar ve sedef kakmalı ya da pirinç süslemeli vurgu parçalarıyla bezenmiş kalın oryantal halı deniziyle çevriliydi.

Resepsiyon alanının ölçülü ihtişamından habersiz olan Cole, tik panelli duvarın arkasından sağa döndü ve halı kaplı koridordan ofisine doğru ilerlemeye devam etti, ancak mekanın doğal olmayan bir şekilde sessiz olduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Cole ana konferans salonunun önünden geçerken, reklam ve halkla ilişkiler müdürü Dick Rowse onu durdurdu. "Cole, bir dakika buraya gelebilir misin?"

Cole kalabalık odaya adımını atar atmaz şampanya mantarları patlamaya başladı ve kırk çalışan şirketin son darbesinin şerefine alkışlara boğuldu - bilançolarını tatlandırmak için yüklü hükümet sözleşmeleri ve test aşamasında olan yeni bir bilgisayar çipi ile kârlı bir elektronik firmasının satın alınması. Kendall ve Prentice Cushman adlı iki kardeşe ait olan Cushman Electronics, birkaç büyük şirket tarafından başlatılan düşmanca devralma girişimlerinin hedefi olmuştu ve

Kamuoyunda geniş yankı uyandıran savaş kanlı ve çetin geçmişti. Bugün, Birleşik Endüstriler zaferle çıkmıştı ve medya çılgına dönmüştü.

Şirketin kontrolörü Corbin Driscoll, Cole'un eline bir kadeh şampanya tutuştururken, "Tebrikler Cole," dedi.

"Konuşma!" Dick Rowse seslendi. "Bir konuşma istiyoruz," diye ısrar etti kararlı bir şekilde, kendini herkesi rahatlatmak ve her şeyi güllük gülistanlık göstermek zorunda hisseden ve aynı zamanda çok fazla içmiş bir adamın şakacı tonuyla. Bu durumda çabaları özellikle yanlış bir nota çarptı, çünkü yönetici personel ile şirketin sert CEO'su arasında neşeli bir dostluk yoktu.

Cole sabırsızca ona baktı, sonra yumuşadı ve "konuşmasını" yaptı.

"Bayanlar ve baylar," dedi kısa ve yapmacık bir gülümsemeyle, "bu bilgisayar çipini pazarlayamazsak bunun yarısına bile değmeyecek bir şirketi satın almak için yüz elli milyon dolar harcadık. Böyle bir durumda zararımızı azaltmanın yollarını düşünmekle meşgul olmamızı öneririm."

Rowse, "Medya için kullanabileceğim bir alıntı yapmayı umuyordum," dedi. "Duyuru iki saat önce yapıldığından beri telefonum susmak bilmiyor."

"Bunu sana bırakıyorum. Medya için alıntılanabilir sözler bulmak senin işin Dick, benim değil," diye cevap verdi; sonra dönüp ofisine doğru yöneldi ve Dick Rowse'u azarlanmış, diğer herkesi de biraz sönük hissettirdi.

Birkaç dakika içinde grup dağıldı ve konferans odasında sadece Rowse, yeni müdür yardımcısı Gloria Quigley ve Corbin Driscoll kaldı.

İlk konuşan Gloria Quigley oldu. Uzun boylu, sarışın ve göz alıcı olan otuz yaşındaki Quigley, kıdemli personelin en genç ve en yeni üyesiydi. "Ne büyük bir hayal kırıklığı," dedi bıkkın bir iç çekişle. "Unified Industries, Cushman'ı Matt Farrell'ın Intercorp'undan ve diğer iki büyük oyuncudan kopardığı için Wall Street çalkalanıyor. Hepimiz coşkuluyuz, büro personeli gurur duyuyor ve temizlik görevlileri muhtemelen dans ediyor," diye sözlerini tamamladı, "ama tüm bu satın alma işlemini yöneten adamın umurunda değil gibi görünüyor."

Dick Rowse ona, "Oh, umurunda," dedi. "Altı ay boyunca burada kaldığında, Cole Harrison'ın aşırı zevk aldığını gördüğünü anlayacaksın. Aslında şu anda onu hiç görmediğim kadar mutluydu."

Gloria iki yöneticiye inanamayarak baktı. "*Mutsuz* olduğunda nasıl biri oluyor?"

Corbin Driscoll başını salladı. "Bunu görmek istemezsin."

Gloria, "O kadar da kötü olamaz," diye karşı çıktı.

"Oh, öyle mi?" Corbin şaka yaptı. Kalın, tertemiz bakımlı gri saçlarını işaret etti. "İki yıl önce Cole için çalışmaya başladığımda saçımda bir tel bile beyaz yoktu." Diğer ikisi güldü ve Corbin ekledi: "Burada çalışmaya başladığında aldığın o güzel, dolgun maaş ve yan haklar paketinin birkaç şartı var."

"Ne gibi?" Gloria sordu.

Dick Rowse, "Cole'un yeni bir fikri olduğu ve bu konuda harekete geçmenizi istediği için gece yarısı gelen telefonlar gibi" dedi.

Corbin, "Hafta sonu bir saat öncesinden bavul hazırlamayı ve uçağa yetişmeyi öğrenseniz iyi olur," diye ekledi, "çünkü CEO'muz saatlere ya da takvimlere göre yaşamıyor."

"*Hafta sonları* mı?" Gloria sahte bir dehşetle haykırdı. "Cuma geceleri evdeki telesekreterimi kapatmaya başlamam gerekecek!"

"Bundan bahsettiğine sevindim," dedi Rowse alaycı bir kıkırdamayla ve elini cebine atıp küçük, siyah bir nesne çıkardı. "Bu size bir hediye - telesekreterinizin yerine geçecek bir şey ve burada önemli bir pozisyonda olduğunuzu gösteren bir kanıt."

Gloria otomatik olarak elini açtı ve Rowse avucuna bir çağrı cihazı sıkıştırdı. "Unified Industries'e hoş geldiniz," dedi kuru bir sesle. "Eğer akıllıysan, o çağrı cihazıyla uyursun."

Herkes gülüyordu ama Gloria bu işe başvurduğunda kendisinden çok şey talep edileceğini biliyordu. İşin cazibesinin büyük bir kısmını meydan okuma oluşturunuyordu.

Unified Industries'de çalışmak için Dallas'taki kendi halkla ilişkiler şirketini bırakmadan önce, agresiflik hakkında bulabildiği her makaleyi okumuştı,

Otuz yaşına gelmeden çok büyük, çok kârlı bir holdingi bir araya getirerek tarihe geçen esrarengiz girişimci.

Kişisel deneyimlerinden, onun titiz ve talepkâr bir işveren olduğunu, kendisine temkinli ve saygılı davranan üst düzey yöneticileri arasında bile yakınlık kurulmasını engelleyen mesafeli ve sabırsız bir tavrı olduğunu öğrenmişti.

Kamuoyundaki imajı konusunda olduğu kadar düşman edinme konusunda da kaygısız görünüyordu ve yine de şirketin itibarını şiddetle koruyordu.

Müşteri hizmetleri onun kişisel "sıcak noktasıydı". Onun katı yüksek standartlarının bir sonucu olarak Unified Industries, kurumsal şemsiyesi altındaki şirketlerin her biri tarafından sunulan benzersiz müşteri hizmetleriyle haklı bir övgü almıştı. Yeni satın alınan iştirak ister bocalayan bir ilaç üreticisi, ister küçük bir fast-food zinciri ya da büyük bir tekstil şirketi olsun, Harrison'ın devralma ekibinin ilk işi müşteri hizmetleri alanını Unified Industries'in üstün standartlarına getirmektir.

Gloria yüksek sesle düşünerek, "Buradaki insanlar da dahil olmak üzere iş dünyasındaki herkes için tam bir muamma," dedi. "Kimse onun hakkında gerçekten bir şey bilmiyor. İki yıl önce Erie Plastics'i devralırken manşetlere çıktığından beri onunla ilgileniyorum. Bir arkadaşım MBA adaylarının onun devralma teknikleri üzerinde çalıştığını söyledi."

"Erie Plastics o kadar da karmaşık değildi. Size orada gerçekte neler olduğunu kısa ve öz bir şekilde anlatabilirim ve bunu anlamak için yüksek lisans derecesi adayı olmanıza gerek yok," dedi Corbin alaycı bir tavırla.

Ona dikkatle baktı. "Lütfen yap."

"Temel olarak Cole'un başarılı olmasının nedeni, rakiplerinin zaman ve para kaybına uğramasıydı. Diğer şirketler bir şirketi satın almaya karar verdiklerinde, satın almanın kendileri için değerini para ve zaman olarak maliyetine karşı tartarlar. Maliyet çok yükselirse, zararlarını keser ve geri çekilirler. Bu, tüm dünyada başarılı şirketler arasında yerleşik bir uygulamadır. Cole'un rakipleri de oyunu bu şekilde oynuyor. Savaş devam ederken, kazanacaklarına karşı kaybedeceklerini sürekli olarak yeniden değerlendirirler; sonra da kaybedecekleri ve kazanacaklarına *ilişkin* tahminlerine dayanarak rakiplerinin bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırlar.

"Cole farklı biri. Bir şey istediğinde, bedeli ne kadar yüksek olursa olsun, onu elde edene kadar durmaz. Rakipleri sonunda bunu fark etti ve bu da Cole'a daha da büyük bir avantaj sağlıyor. Bugünlerde, bir şeyi elde etmeye karar verdiğinde, diğer potansiyel alıcılar genellikle onunla savaşıma zahmetine ve masrafına girmek yerine geri çekiliyor ve ona sahip olmasına izin veriyor. Aslında bu onun silahı ve bu yüzden kazanıyor."

"Peki ya Erie Plastics? Onu efsane yapan da buydu."

Corbin başını salladı. "Erie Plastics örneğinde, başlangıçta beş talip vardı ve ilk talip bizdik. Erie'nin yönetim kurulu bizim cömert teklifimizi prensipte kabul etmişti, ancak diğer şirketler aniden devreye girince, Erie'nin yönetim kurulu aramızdaki rekabetten yararlanarak fiyatı yükseltmeye karar verdi. Erie'nin istediği fiyat ve imtiyazlar, üç küçük şirket nihayet ihaleden çekilene kadar artmaya devam etti. Bu durumda oyunda sadece Intercorp ve biz kaldık, ancak diğer şirketler ihaleden çekilirken Intercorp'un daha çok beğendiği başka bir plastik şirketi onlara satış teklifiyle yaklaştı. Intercorp çekildi ve Erie'nin geriye kalan tek talibi biz olduk. Intercorp'un çekilmesinden bir gün sonra Cole, Erie'nin yönetim kuruluna başlangıçta teklif ettiğinden *daha* düşük bir teklif sunarak misilleme yaptı. Erie, Wall Street'in her yerinde "faul" diye bağırdı. Biraz sempati kazandılar ama başka hiçbir talip çıkmadı çünkü satın almalar ve devralmalar kazansalar da kaybetseler de bir servete mal oluyordu ve Cole hala eldivenlerini giymiş ve yumruklarını havaya kaldırmış bir ağır sıklet şampiyonu gibi ringde duruyordu - Erie'ye bir hamle yaparlarsa bir sonraki rakiple kapışmaya hazırdı. Gerisi tarih - Unified bir plastik şirketini değerinden daha ucuza aldı ve Cole da kötü bir reklam ve yepyeni bir dizi düşman kazandı."

Gloria, "Düşmanları konusunda bir şey yapamam," dedi, "ama halkla ilişkilerimiz konusunda bir şeyler yapmak niyetindeyim."

"Cole düşman edinmeyi umursamıyor. Birleşmeyi ve kazanmayı önemsiyor. Daha önce de belirtmeye çalıştığım nokta buydu: Cole Harrison Erie'yi elde etmek için ne gerekiyorsa öderdi, ne kadar olursa olsun. Sanki kazanmak onun için peşinde olduğu şey kadar önemli, hatta belki daha da önemli."

"Bu tür bir tünel vizyonuyl, böylesine dramatik bir başarı yerine iş hayatında başarısız olmasını beklerdim."

"Cole Harrison'ın çok özel bir yeteneği olması dışında haklı olabilirdin. -Azmin yanı sıra," dedi Dick Rowse konferans salonunun barından bardağına viski doldururken isteksizce.

"Ne hediyesi bu?"

"Öngörü," dedi. "Bir eğilimi, bir değişimi, bir ihtiyacı öngörme ve rakiplerinin çoğundan çok önce bundan yararlanmaya hazır olma konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahip."

Gloria şaşkın bir ifadeyle, "Sanki buna hayranmışsın gibi konuşuyorsun," dedi.

Rowse açıkça "Yeteneğe hayranım ama adama değil" dedi. "Ne yaparsa yapsın, aklında bir tür karmaşık gizli gündemle yapıyor. Wall Street analistlerini onu ikinci kez tahmin etmeye çalışırken çıldırtıyor ve nadiren başarılı oluyorlar. Hepimizi onu tahmin etmeye çalışırken çıldırtıyor."

"İlgi çekici bir adama benziyor," dedi Gloria karşıt görüşü için özür dileyen bir omuz silkmeye.

"Cole Harrison'ın bir erkek olduğunu nereden çıkardınız?" Rowse yarı ciddi bir şekilde cevap verdi. "Onun aslında sekiz bin dolarlık bir takım elbise giymiş, yapay zekâya sahip, iki metre boyunda bir robot olduğuna inanmak için nedenlerim var." Diğer ikisi gülünce, o da biraz neşelendi. "Gülüyorsunuz ama fikrimi destekleyen veriler var. Golf oynamıyor, tenis oynamıyor ve profesyonel sporlarla ya da herhangi bir sosyal hayatla ilgilenmiyor. Eğer dünyada bir arkadaşı varsa bile, onun kim olduğunu kimse bilmiyor. Eski sekreteri bana iş dışında aldığı tek telefonun kadınlardan geldiğini söyledi. Kadınlar," diye bitirdi Rowse, Gloria'ya suçlayıcı bir bakış atarak, "*hepsi* onu büyüleyici buluyor gibi görünüyor."

"Bu senin robot teorini çürütüyor Dick," diye şaka yaptı Corbin. Rowse,

"T a m olarak değil," diye yanıtladı. "En son çıkan robotun robot teknolojisi erkek bir robot üretmez-"

Gloria ayağa kalkıp bardağını masaya koyarken, "Bu aydınlatıcı tartışmayı bölmekten nefret ediyorum," diye yalan söyledi, "ama yapmam gereken bir iş var ve ona başlasam iyi olacak. Bay Harrison kamuoyundaki imajını umursamıyor olabilir ama bu şirketi etkiliyor ve bize de imajımızı düzeltmek için para ödeniyor. Hazır o buradayken

Cushman anlaşması hakkında bir basın toplantısı düzenlemesi için ikna etmeye çalıştım -gelecekteki şirket planları falan."

Rowse ayağa kalkarken, "Bunu yapmayacak," diye uyardı. "Denedim."

"O zaman onu iki katına çıkaralım ve bakalım ikimiz onun sağduyusunu kazanabilecek miyiz?"

"Beni çoktan geri çevirdi. Belki tek başına denersen acemi şansını yakalarsın - onu görmeye gidebileceğini varsayıyorum."

Gloria, Cole Harrison'ı görmek için içeri girmenin onun dikkatini çekmekten çok daha kolay olduğunu, gümüş grisi halıları ve bordo süet mobilyalarıyla krom ve camdan yapılmış iç mekâna kabul edildikten birkaç dakika sonra fark etmişti.

Son on dakikadır Cole Harrison'ın masasının önünde oturmuş, Harrison belgeleri imzalarken, sekreteriyle konuşurken, birkaç telefon görüşmesi yaparken ve çoğunlukla onu görmezden gelirken onu bir basın toplantısı yapmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Birdenbire gözleri kızın üzerine dikildi. "Ne diyordun?" dedi, devam etmesini emreden birinin kırılmış tonuyla, ki elbette öyleydi.

"I-" Gloria o soğuk, değerlendirici bakışlar altında bocaladı, sonra devam etti. "Şu anda bir basın toplantısı yapmanın sadece yararlı değil, hayati olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Basın zaten Cushman'ın devralmasını bir kan banyosu gibi gösterdi. Kaybedenler daha oyun bitmeden 'faul' diye bağırmaya başladılar."
."

"Kazanmak için oynuyorum. Ben kazandım. Onlar kaybetti. Önemli olan tek şey bu."

Gloria onun gözlerinin içine baktı ve sonra iş güvenliğini test etmeye karar verdi. "Rakiplerinize ve Wall Street'teki pek çok insana göre, efendim, gereksiz yere sert oynuyorsunuz, esir almıyorsunuz. Basın sizi yemekten çok öldürmekten zevk alan açgözlü bir kurt gibi gösteriyor."

"Bu *çok* renkli, Bayan Quigley," diye cevap verdi sert bir alaycılıkla.

"*Gerçek* bu," diye karşı çıktı Quigley, adamın alaycı üslubuna sinirlenmişti.

"Hayır," diye karşı çıktı, "gerçek şu: Cushman Electronics altmış yıl önce bir dahi tarafından kuruldu, ancak varisleri her geçen gün daha tembel ve daha aptal oldular."

birbirini izleyen her nesil. Yönetim kurulunu oluşturan bu varisler büyük bir servet içinde doğdular, en iyi okullarda eğitim gördüler ve Cushman'ın ve hissedarlarının yatırımlarının batmasına izin vermelerine rağmen kendi üstünlüklerine o kadar inanıyorlardı ki başlarına gelecekleri göremiyorlardı. 'Eski dostlar kardeşliğinden' bir okul arkadaşının devreye girip onları kurtarmayacağına ve ya kendilerine ya da daha fazla devralma girişimiyle mücadele etmek için harcayabilecekleri bir nakit akışıyla onları kurtarmayacağına inanamıyorlardı.

"Bunun yerine, bana kaybettiler -sosyal yolların yanlış tarafından gelen bir sonradan görmeye- ve bu onlar için aşağılayıcı; tüm kültürlü duyarlılıklarını rencide ediyor. Bu yüzden 'faul' diye bağırıyorlar. Biz kibar ritüelleri olan bir çay partisine katılmadık; biz bir savaşa katıldık. Bir savaşta sadece kazananlar, kaybedenler ve kötü kaybedenler vardır."

Cole onun yenilgiyi kabul edip geri çekilmesini bekledi ama o inatçı bir sessizlikle orada oturdu ve kabul etmeyi reddetti. "Ee?" diye sordu bir süre sonra.

"Savaşı kazananın barbar gibi görünmemesi için mücadele etmenin yolları vardır ve halkla ilişkiler bunun anahtarıdır."

Haklıydı ve Cole bunu biliyordu ama bununla yüzleşmek ya da kabul etmek zorunda kalmaktan pek hoşlanmıyordu. Cole şirketini kârli iştiraklerden oluşan büyük bir holding haline getirirken, Cushman'ın yönetim kurulundakiler gibi kayıtsız aristokratlarla defalarca yasal ve ekonomik savaflara girmiş ve her seferinde zaferle çıktığında, onların saflarını başarıyla işgal ettiği için olduğu kadar, ellerinden aldığı ödül için de kendisinden şiddetle nefret ettiklerini hissetmişti. Sanki Cole'un onların dokunulmaz üstünlük duygusuna verdiği zarar, banka hesaplarına ve hisse senedi portföylerine verdiği maddi zarar kadar iğrençti onlar için.

Şahsen Cole onların bu tavrını aşağılayıcı olmaktan ziyade komik buluyordu ve başka bir şirketin devralınmasıyla ilgili kurumsal bir savaş söz konusu olduğunda, hedefleri masum kurbanlar ve rakipleri de şövalye ruhlu beyaz şövalyelerken, kendisinin her zaman topuz sallayan acımasız bir yağmacı olarak tasvir edilmesi onu eğlendiriyordu. Gerçek şu ki, bu nazik şövalyeler "kirli" savaşlarını ve manevralarını perde arkasında yapmaları için avukatlar, muhasebeciler ve hisse senedi analistleri şeklinde paralı askerler tutuyorlardı; sonra rakipleri göstermelik bir savaştan fazlasını yapamayacak kadar zayıf olduğunda

Direnif, centilmen bir kılıçla şirket savaş alanına zarif bir şekilde girdiler. Kısa ve sembolik bir düellodan sonra, kurbanlarına nazik bir selam vermek için kılıcı alınlarına kaldırdılar, kılıcı ona sapladılar ve ardından yasal pıslığı temizlemek ve kurbanı gömmek için daha fazla kiralık paralı asker bırakarak alandan uzaklaştılar.

Bu kurumsal düelloocuların aksine Cole bir kavgacıydı, sadece zaferle ilgilenen bir sokak dövüşçüsüydü, itibarıyla, arkadaş edinmekle ya da savaş alanında zarafetini ve hünerini göstermekle değil. Sonuç olarak, yıllar içinde pek çok düşman ve az sayıda dost edinmiş, kısmen hak ettiği acımasızlık ve hiç hak etmediği vicdansızlıkla ilgili bir üne sahip olmuştu.

Bunların hiçbirini onu rahatsız etmiyordu. Ömür boyu sürececek düşmanlar, haksız suçlamalar ve kırgınlıklar başarı için ödenmesi gereken bedellerdi. Cole da, kendisi gibi son yirmi yılda artık verimli olmayan topraklardan, sağlıksız olduğu düşünölen bir ekonomik iklimde büyük kişisel servetler elde etmeyi başaran diğer kararlı vizyonerler gibi, şikayet etmeden ödedi.

"Seksenli yılların sonunda Matt Farrell ve InterCorp için de aynı şeyi söylemişlerdi," diye hatırlattı Cole ona. "şimdi ise Wall Street'in Beyaz Atlı Prensi."

"Evet, öyle. Bunun bir nedeni de çok sevilen bir varisle yaptığı çalkantılı evliliğin ve daha açık, kamuya açık bir profilin yol açtığı çok iyi tanıtımdır."

Cole kapıya doğru baktı ve Cole'un sekreteri tarafından ofise sokulmakta olan şirketin baş danışmanı John Nederly'ye başıyla selam verdi. Gloria, Cole Harrison'la geçirdiği zamanın sona erdiğini düşündü ve yenilmiş bir halde ayağa kalktı.

"Basın toplantısını ne zaman yapmak istiyorsunuz?"

Gloria bir an için kulaklarına inanamadı. "Ben- Mümkün olduğunca çabuk. Yarına ne dersin? Ayarlamak için yeterli bir süre."

Sekreteri tarafından kendisine uzatılan başka kâğıtları imzalıyordu, ama ona baktı ve başını salladı. "Bu gece Los Angeles'a gidiyorum ve Çarşamba gününe kadar orada olacağım."

"Peki ya Perşembe?"

Tekrar başını salladı. "Perşembe ve Cuma günleri Jeffersonville'de olacağım, ailevi bir meseleyle ilgileneceğim."

"Cumartesi o zaman?" Gloria umutla sordu. "Olur."

Gloria'nın neşesi sekreterin masa takvimindeki sayfayı çevirip üzerinde yazılı olan bir şeyi işaret etmesi ve "Korkarım Cumartesi söz konusu değil. O gece Houston'da olmanız gerekiyor."

"Houston mı?" diye sordu, sesi tiksiniş ve öfkeli çıkıyordu. "Ne için?"

"Beyaz Orkide Balosu için. Balo öncesindeki yardım müzayedesine bir Klineman heykeli bağışladınız ve cömertliğiniz için onurlandırılacaksınız."

"Başka birini gönder."

Gloria bu öneriyi reddedince hepsi şaşkınlıkla başlarını kaldırdı. "Orkide olayını bir araya getirdim. Klineman açık artırmaya çıkarılacak en değerli eşya olacak."

"Aynı zamanda en çirkini de olacak," diye araya girdi Cole o kadar yumuşak ve gerçekçi bir tonda ki Gloria uygunsuz bir kıkırdamayı bastırdı. "Neden satın aldın?" diye sordu kendini durduramadan.

"Bana iyi bir yatırım olacağı söylendi ve son beş yılda değeri önemli ölçüde arttı. Ne yazık ki, şu anda satın aldığım zamankinden daha fazla sevmiyorum. Bırakın bir başkası şirket adına Houston'a gitsin ve selamı alsın."

Gloria inatla, "Sen olmalısın," diye ısrar etti. "Halkla ilişkiler size bağış yapmanızı önerdiğinde, çok cömert bir bağış yaptınız. Gelirler Amerikan Kanseri Derneği'ne gidecek ve balo ulusal medyada önemli bir etkinlik. Orada küçük bir tanıtım ve ardından gelecek hafta burada bir basın toplantısı için zamanlama mükemmel."

Cole yazmayı bıraktı ve ona sert bir şekilde baktı, ama onun mantığına ağır basacak bir argüman bulamadı ve küçük bir şekilde, şirketin ona para ödediği işi yapma konusundaki kararlılığını onayladı,

Kişisel muhalefetine ve işbirliği yapmamasına rağmen. "Peki," dedi sert bir şekilde.

Görevden alındı, ayağa kalktı ve gitmeye başladı. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra arkasını döndü ve iki adamın kendisini izlediğini gördü. Cole'a, "Kanallar Cushman anlaşmasını öne çıkaracak," dedi. "Eğer haberlerde bunları izleme şansınız olursa, sizinle birlikte gözden geçirmek ve basın toplantınızda karşı önlemler için bazı planlar yapmak isterim."

Cevap verdiğinde, sanki sabrını tüketme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi bir hali vardı. "Los Angeles'a gitmek için toparlanırken haberleri açayım." Gloria geri çekilmeye başladı.

Gloria ayrılırken Cole sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerinde takdir dolu bir parıltıyla Gloria'nın çıkışını izleyen şirketin baş danışmanına baktı. "İnatçı, değil mi?" dedi John, Gloria gözden kaybolduğunda.

"Çok."

"Bacakları da harika." Kapı onun arkasından kapandı ve John dikkatini elindeki konulara çevirdi. "Bunlar amcanın yönetim kurulu toplantısı için imzalaması gereken vekâletnameler," dedi ve John'a her zaman bükülmüş krom Tinker oyuncaklarını hatırlatan serbest biçimli krom tüplerden oluşan rastgele bir desen üzerinde duran şeffaf cam masaüstünde bazı kâğıtları kaydırды. "Cole, bir kasvet ve kıyamet tellalı gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama amcanın her seferinde sana vekâlet vermek yerine şirketteki hisselerini gerçekten sana devretmesi gerekiyor. Vasiyetinde hisselerinin tek varisinin sen olacağını yazdığını biliyorum ama bunayıp da vekâletini vermemeye karar verirse başımıza gelecek felaketi düşünmekten geceleri soğuk terler dökerek uyuyamıyorum."

Cole vekâlet formlarını çantasına yerleştirirken avukatın yüzüne alaycı bir bakış fırlattı. "Bir hiç uğruna uykuların kaçıyor," dedi. Sandalyesini döndürdü ve masasının arkasındaki çekmecedен dosyaları çıkarmaya başladı. "Cal'ın akli bir jilet kadar keskindir."

"Yine de," diye devam etti John, Cole'un sırtını göstererek, "o yetmişli yaşlarında ve yaşlı insanlar çok tuhaf ve zarar verici şeyler yapmak için kandırılabilirler. Örneğin geçen yıl, Indiana'daki bir kimya şirketinin bir grup küçük hissedarı, yönetim kurulunun istediği bir birleşmeye karşı çıkmaya karar verdi.

zorlamaya çalışıyorlardı. Hissedarlar, Kaliforniya'da kocasından miras kalan büyük bir hisse bloğuna sahip olan yaşlı bir kadını buldular ve ardından yaşlı kadını yönetim kurulunun eyleminin büyük işten çıkarmalara neden olacağı ve hisselerinin değerini büyük ölçüde düşüreceği konusunda ikna ettiler. Daha sonra onu Indiana'ya geri götürdüler ve orada hisselerini birleşmeye karşı *şahsen* oyladı ve lanet olası şeyi bloke ettirdi. Birkaç hafta sonra, yönetim kuruluna bir mektup yazarak yaptığı şeyi yapmaya zorlandığını iddia etti!"

Cole kasayı kilitledi, sandalyesinde arkasına döndü ve dosyaları çantasına koyarken endişeli avukata gizlemediği bir eğlenceyle baktı. Calvin Downing annesinin amcasıydı ve Cole ona sadece gerçek babasına olduğundan daha yakın olmakla kalmıyor, aynı zamanda Cal'in durumunda avukatın korkularının gülünç olduğunu bilecek kadar iyi anlıyordu. "Bildiğim kadarıyla, ben de dahil olmak üzere hiç kimse Calvin'i yapmak istemediği bir şeyi yapmaya ikna edemedi, zorlayamadı ya da yaptığı bir şeyi yapmasını engelleyemedi."

Avukat şüpheli görünmeye devam edince Cole aklına gelen ilk  rneği verdi. "Beş yıl boyunca çiftlikten ayrılıp Dallas'a taşınması için kampanya yürüttüm ama taşınmadı. Sonraki beş yılı onu çiftlikte daha güzel bir ev inşa etmeye ikna etmeye çalışarak geçirdim ama o yeni bir ev istemediğini ve bunun para kaybı olduğunu savundu. O zamana kadar en az elli milyon dolar değerindeydi ve hala doğduğu iki odalı, cereyanlı eski evde yaşıyordu. Sonunda, iki yıl önce, ilk ve son gerçek tatiline çıkmaya karar verdi. O altı haftalığına yokken, bir marangoz ordusu getiren bir müteahhit tuttum ve ona çiftliğin batı tarafında güzel bir yer inşa ettiler." Cole evrak çantasını kapattı ve ayağa kalktı. "Bugün nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

John, Cole'un sesindeki ironik notayı duydu ve doğru bir tahminde bulundu: "Aynı eski evde mi?"

"Aynen  yle."

"Orada, eski bir evde tek başına ne yapıyor?"

"Tamamen yalnız değil. Yıllardır aynı kahyası var ve çiftlikte ona yardım eden birkaç çiftlik işçisi var. Zamanını ya onlara müdahale ederek ya da her zaman en sevdiği eğlence olan kitap okuyarak geçiriyor. Doymak bilmez bir okuyucudur."

Bu son bilgi John'un yaşı, yıpranmış bir Teksaslı çiftçi hakkındaki önyargılı Yankee fikrine hiç uymuyordu. "Ne okuyor?"

"Hayatının belirli bir evresinde onu büyüleyen her ne olursa olsun eline geçen her şeyi okuyor. 'Aşamaları' genellikle üç ya da dört yıl sürer ve bu süre zarfında o anki konusuyla ilgili düzinelerce kitabı yutar. Tek okuduğu şeyin kayıtlı tarihin başlangıcından itibaren savaş kahramanlarıyla ilgili biyografiler olduğu bir dönemden geçti; sonra bir süreliğine mitolojiye geçti. Ondan sonra psikoloji, felsefe, tarih ve son olarak da western ve cinayet romanları geldi." Cole masa takvimine bir not düşmek için durakladı ve ekledi: "Bir yıl önce popüler dergilere karşı büyük bir ilgi duymaya başladı ve *GQ*'dan *Playboy*'a, *Ladies' Home Journal*'dan *Cosmopolitan*'a kadar her şeyi okuyor. Popüler dergilerin modern bir toplumun kolektif zihninin durumunu en doğru şekilde yansıttığını söylüyor."

"Gerçekten mi?" John, Unified Industries'de devasa bir hisse bloğuna sahip olan ve isterse Unified'ın iştirakler, bölümler, ortak girişimler ve sınırlı ortaklıklardan oluşan karmaşık kurumsal yapısına zarar verebilecek inatçı, yaşlı bir milyonerin eksantriklikleri ve takıntılarından duyduğu içgüdüsel rahatsızlığı dikkatle gizleyerek, "Gerçekten mi?" dedi. "Okuduklarından herhangi bir sonuç çıkardı mı?"

"Evet." Cole ona ironik bir gülümseme gönderdi, saatine baktı ve gitmek için ayağa kalktı. "Cal'a göre, bizim neslimiz ahlak, terbiye, etik ve kişisel sorumluluk kurallarını alenen ihlal etti ve bu *kavramları* bile anlamayan yeni bir çocuk nesli yetiştirdiğimiz için daha da suçluyuz. Kısacası Cal, okuduklarından Amerika'nın tıpkı antik Yunan ve Roma gibi ve onların dünya gücü oldukları dönemde gerilemelerine ve çökmelerine neden olan aynı nedenlerden dolayı tuvalete gitmekte olduğu sonucuna varmıştır. Bu arada, bu imkansız metafor bana değil Cal'a ait."

John ayağa kalktı ve onunla birlikte ofis kapısına doğru yürüdü, ancak Cole elini kapı koluna koyarak durakladı ve "Cal'in hisselerini bana devretmesi gerektiği konusunda haklısın. Bu yarım kalmış işi yıllar önce tamamlamam gerekirdi ama çeşitli nedenlerle erteledim. Bu hafta içinde Cal ile görüştüğümde bu konuyu halledeceğim."

"Çözmek mi?" John endişeyle tekrarladı. "Bir sorun mu var?" Cole biraz samimiyetsiz bir tavırla, "Hayır," dedi. Gerçek şu ki, bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Cal'ın hayatında oynadığı rolü bir yabancıya açıklamaya çalışma arzusu, ya da Cole'un ona duyduğu minnettarlığı... ya da sevgiyi. Denemek istese bile Cole, sırf duygusallığın Cole'un on dört yıl önce Cole'un kendisine verdiği hisseleri amcasından geri imzalamasını istemesine engel olduğunu bir şirket avukatına asla açıklayamayacağını ya da haklı gösteremeyeceğini biliyordu.

O zamanlar Unified Industries Cole'un sadece belirsiz, zorlama bir hayaliydi, ama Cal onun planlarını dinlemişti. Cole'un bu büyük planı gerçeğe dönüştürebileceğine sonsuz bir inanç duyan Cal, işe başlaması için ona yarım milyon dolar borç vermişti; bu yatırım o zamanlar Cole'un arazisindeki petrol ve gaz kiralamalarından elde ettiği tüm kazancın yanı sıra bir bankadan aldığı iki yüz bin dolarlık ek borçtan oluşuyordu. Cole daha sonra Cal'in kuyularının gelecekteki gelirini teminat olarak kullanarak 750.000 dolarlık ek bir kredi için Dallaslı bir bankacıya başvurdu. Bir milyon dolardan fazla para, hızlı bir zeka ve sadece Charles Hayward'ı ve Hayward'ların ahırında toplanan diğer milyonerleri dinleyerek edindiği zengin içeriden bilgilerle donanmış olan Cole, iş ve finans dünyasının yüksek bahisli dünyasında ilk kumarını oynadı. İlk bahsini en riskli ve potansiyel olarak en kârlı girişimlerden biri olan petrol ve gaz kiralamaları üzerine oynadı.

Cal'in çiftliğinde büyük bir sondaj şirketinin iki kez deneyip başarısız olduğunu gördükten sonra, sonuçta başarılı olan ikinci ve daha küçük şirketten hisse almaya karar verdi. Southfield Exploration, büyük sondaj şirketlerinin başarısız olduğu yerlerde petrol ve gaz bulmaktan başka bir şey sevmeyen, kendi deyimiyle otuz üç yaşında üçüncü nesil bir "maden arayıcısı" olan Alan South'a aitti ve kötü yönetiliyordu.

Alan'ı harekete geçiren şey meydan okumaydı; kar elde etmek ve sürdürmekten ziyade, başarının adrenalini peşinde koştuğu şeydi. Sonuç olarak, Cole ona bir milyon dolar yatırım yapmak için yaklaştığında parası azdı ve bir ortak edinme konusunda endişeliydi. Alan operasyonun tüm mali kontrolünü Cole'a devretmek konusunda o kadar da istekli değildi ama Cole kararlıydı ve Alan'ın başka seçeneği yoktu.

Cal, Cole'un yatırımını bir kredi olarak görmesini istemişti ama Cole'un gururu onu bir adım daha ileri götürdü. Cal'in tam ortak olmasında ve krediyi geri ödemesinde ısrar etti ve belgeleri bir avukata hazırlattı. Bunu izleyen üç yıl içinde Alan grev üstüne grev yaptı ve çeşitli yerler ne kadar umut verici görünürse görünsün, tekrar aşırı genişlemesine izin vermeyi kesinlikle reddeden Cole ile kavga üstüne kavga etti. Bu sürenin sonunda Cole, Alan'ın kendisini beş milyon dolara satın almasına izin verdi ve iki adam dostça ayrıldılar.

Cal'ın onayıyla Cole, sondaj şirketinden elde ettiği kârı, özenle seçilmiş üç küçük imalat şirketini satın almak için kullandı. Yeni bir yönetim ekibi işe aldı, şirketleri yeni ekipmanlarla güçlendirdi, müşteri hizmetlerini vurguladı ve satış personelinin moralini yükseltti. Her şirketin bilançosu iyi görüldüğünde, şirketi sattı. Boş zamanlarında borsayı inceledi ve başarılı broker ve para yöneticilerinin felsefelerini analiz etti. Uzmanların çoğunun önemli noktalardan birinde ya da hepsinde birbirleriyle kökten anlaşmazlığa düştüğü gerçeğinden yola çıkan Cole, şans ve zamanlamanın beceri ve bilgi kadar ya da daha fazla önemli olduğu sonucuna vardı. Şans ve zamanlama şimdiye kadar kendi tarafında olduğu için, ciddi bir yatırım yapmayı denedi.

Üç yılın sonunda Cole beş milyon doları altmış beş milyona çevirmişti. Tüm bu süre boyunca Cal'ın Cole'a koyduğu tek şart, Cole'un bir sonraki iş girişiminde Cal'ın diğer yeğeni Travis Jerrold'a da yer verilmesiydi. Travis, Cole'dan beş yaş büyüktü ve Teksas'ın diğer ucundaki bir kasabada, başarısız bir alet üreticisi için çalışıyordu. Üniversite diploması, Cole'un çok sevdiği Elaine adında güzel bir karısı ve Cole'un hiç sevmediği Donna Jean ve Ted adında iki şımarık çocuğu vardı. Cole, Travis'i gençken sadece bir kez görmüş olmasına rağmen, Travis'in "aile" olarak işe getireceği sadakatten hoşlanmıştı ve Cal'in isteğine tamamen uygundu.

Cole, kurumsal hanedanlığını kurabileceği kârlı bir şirket aramaya başladı; sürekli artan bir ihtiyaç olması muhtemel bir ürün veya hizmet sağlayan bir şirket. Bu ihtiyacı tahmin etmek başarının anahtarıydı ve Cole bu noktada gerçek bir yeteneğe sahip olduğunu keşfetti. Diğer herkes IBM ve Apple'ın yakında tüm bilgisayar donanımı pazarına sahip olacağına inanıyor gibi görünse de Cole

düşük fiyatlı, ancak yüksek kaliteli jenerik markaların kişisel bilgisayar pazarının büyük bir bölümünü ele geçirebileceğini söyledi.

Herkesin kararına ve tavsiyesine rağmen Hancock adında küçük bir şirket satın aldı ve kendi yeni "isim markasını" icat etti. Şirketin satış gücünü üç katına çıkardı, kalite kontrolünü güçlendirdi ve devam eden bir reklam kampanyasına para akıttı. İki yıl içinde Hancock bilgisayarları ülkenin dört bir yanındaki perakende marketlerde satılmaya başlandı ve güvenilirlikleri ve esneklikleriyle övgü topladı. Tüm bunlar tamamlandığında Cole, Travis'i Hancock'un yeni başkanı olarak atadı ve onu göreve getirdi; bu da Travis'in kendinden geçmiş eşinin şükran gözyaşları dökmesine ve Travis'in sinir krizi geçirmesine neden oldu.

Travis artık bir aile girişimi haline gelen bu işte çok değerli olduğunu kanıtladı. Travis hayal gücünün eksikliğini sadakat, kararlılık ve Cole'un talimatlarına titizlikle uyarak telafi etti. Cole dört yıl sonra Unified'ın yeni araştırma ve geliştirme bölümünü kurduğunda, Travis'i bu bölümün başına getirdi.

Bölüm 11

" A "

SİZİN BÜYÜK BİR HAYRANINIZIM, BAYAN FOSTER," dedi CNN'deki MAKYAJ SANATÇISI.

Diana'nın omuz hizasındaki parlak saçlarına yavaş ve dikkatli dokunuşlar yaptı. "Annem, kız kardeşim ve ben her ay derginizi baştan sona okuyoruz."

Yayına çıkmayı bekleyen konuklara makyaj yapılan oda, CNN'inkinin biraz daha büyük olması dışında, ülkedeki tüm televizyon stüdyolarındaki benzerlerine benziyordu. İki uzun Formika tezgah, dar odanın her iki tarafını boydan boya kaplıyor, sandalyeler iki metre aralıklarla diziliyordu.

aralıklar ve duvarları kaplayan parlak ışıklı aynalar. Her makyaj istasyonunda, kavanozlar ve kozmetik şişeleri, rujlar, göz kalemleri, göz farları ve çeşitli fırça ve taraklarla tezgah alanı için savaşıyordu.

Bazen tüm istasyonlar televizyon için makyaj yapılan konuklarla dolup taşıyordu ama bu öğleden sonra röportaj için planlanan tek kişi Diana'ydı ve makyajını yapan genç kadın heyecanla dolup taşıyordu: "Kız kardeşimin doğum günü için büyükannenizin vanilyalı pudingli pasta tarifini kullandık. Üzerine tıpkı dergideki resimdeki gibi taze şekerle sırlanmış yaban mersini koyduk. Daha sonra orta süsü için kucak dolusu şakayık topladık ve şakayık şeklinde kesilmiş lastik damgalar kullanarak kendi hediye paketimizi süsledik. Ben altın rengi bir damga pedi kullandım ama annem gümüş rengi bir damga pedi kullandı ve her ikisi de gerçekten harikaydı!"

"Bunu duymak çok güzel." Diana, o sabah geç saatlerde faksla otele ulaşan acil notlardan dikkatini ayırmadan ona dalgın bir gülümseme fırlattı.

"Annem sonunda babama büyükbabanızın devasa, sulu çilekler yetiştirmek için özel numarasını denetti ve çilekler *kocaman* oldular ve çok lezzetliydi! Babam dergideki resimlerine ilk baktığında, senin hileli fotoğraf kullandığını ve muhtemelen yengeç elması olduğunu söyledi, ama onunki de harika oldu! Sonra, büyükbabanızın dergide gösterdiği kompost kutusunu inşa etti. Şimdi o da bizim gibi *Foster's Beautiful Living'i* baştan sona okuyor!"

Diana yine bir karşılık verilmesi gerektiğini hissederek ona bir kez daha gülümsedi ve Houston'daki Foster Enterprises ofisinden gelen faksın ikinci sayfasına döndü. Bu gülümseme hevesli genç kadının ihtiyacı olan tek cesaretlendirmeydi. "Neredeyse tanıdığım herkes derginizi okuyor. İçine koyduğunuz fikirlere bayılıyor ve kız kardeşinizin çektiği fotoğraflar gerçekten muhteşem! Tanrım, annenizin hepiniz hakkında yazdıklarına bakınca sanki tüm ailenizi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Corey bebeklerini doğurduğunda -ikizler- hemen oturduk ve onlar için o sevimli küçük patikleri ördük. Hani şu yüksek topuklu koşu ayakkabılarına benzeyenlerden. Umarım onları almıştır."

Diana başını kaldırdı ve üçüncü kez gülümsedi. "Eminim öyledir."

Genç kadın Diana'nın yüksek elmacık kemiklerine hafif bir kat allık sürdü ve geri çekildi. "Bitirdim," dedi neredeyse pişmanlıkla. "Gerçek hayatta derginin önündeki resimdekinden bile daha güzelsin."

Diana faksları bir kenara bırakıp başını kaldırarak ona bakarak, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Gelip sizi almalarından ve stüdyoya götürmelerinden önce yaklaşık on dakikanız var."

Kadın ayrılırken Diana, Atlanta'ya kadar kendisine eşlik eden ve Diana'nın makyajı yapılırken yanında oturan *Foster's Beautiful Living* dergisinin halkla ilişkiler müdürü Cindy Bertrillo'ya baktı. "Başka faks var mı?" Diana fakslanan notlardan ikisinin üzerine talimatları karalayıp otele döndüklerinde ofise göndermesi için Cindy'ye uzatırken sordu.

"Hayır, hepsi bu kadar," dedi Cindy, notları çantasına tıktırırken. Kısa kesilmiş siyah saçları, büyük boy gözlükleri ve hızlı, enerjik hareketleriyle, yorulmak bilmeyen otuz iki yaşındaki reklamcı, diye düşündü Diana, sanki sürekli *Foster's'a* fayda sağlayacak yeni şeyler arıyormuş gibi görünüyordu. Ve öyleydi de.

Diana saatine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bu görüşmelerden nefret ediyorum. İşten çok fazla zaman çalışıyorlar. Yarın altı toplantım var, muhasebeciler ön P ve L'leri gözden geçirmek istiyorlar ve yeni kahve masası kitabı için düzenlemeleri tamamlamam gerekiyor. Her konuda programın gerisindeyim!"

Cindy, Diana'nın ölümcül iş programını çok iyi biliyordu. Otuz bir yaşında olan Diana başarılı bir iş kadını olmanın ötesinde gönülsüz bir şöhret, isteksiz bir idol haline gelmişti; bu durumu da son derece fotojenik yüz hatlarına ve ortam kaotikken ve sinirleri bozulmuşken bile dışarıdan sakın görünebilme yeteneğine borçluydu. Diana'nın mahremiyetini koruma ve dikkat çekmeme isteğine rağmen, klasik yüz hatları, canlı renkleri ve doğal zarafeti onu gazeteciler, fotoğrafçılar ve televizyon talk-show sunucuları için giderek daha popüler bir konu haline getirmişti.

Cindy bu gibi durumlarda her zaman söylediği şeyi tekrarlarlarken sempatik bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum ama televizyon kameraları seni seviyor ve röportajlar dergi satışlarına yardımcı oluyor." Başını bir yana eğerek Diana'nın düğün çiçeği sarısı krep takımının, saçlarındaki kumral röfleler ve çarpıcı yeşil gözleri üzerindeki etkisini değerlendirdi. "Müthiş görünüyorsun," dedi.

Diana gözlerini devirerek bu sözleri duymazdan geldi. "Lütfen büyükannemle annemi ya da hatta büyükbabamı bu röportaj programlarına daha fazla çağırmaya çalışın ama beni değil. Büyükannem ve annem Foster Ideal'in ta kendisi; onlar tüm konseptin ruhu ve özü; onlar derginin ta kendisi. Tanrı aşkına Corey'i televizyona çıkarın; derginin bu kadar muhteşem görünmesini sağlayan fotoğraf dehasına sahip olan o. Ben sadece bir figüranım; işin ticari kısmındayım ve bu programlara çıktığımda kendimi her zaman tam bir sahtekar gibi hissediyorum. Ayrıca, bunun için çok meşgulüm."

Tartışması bittiğinde, Cindy çok hoş ve kararlı bir şekilde, "Medya seni istiyor, Diana. Hem zaten," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle, "Gram'ın daha fazla canlı röportaj programı yapmasına izin veremeyiz. İlerleyen yaşıyla birlikte çok fazla açık sözlü olmaya başladı. Sana söylemedim ama geçen ay Dallas CBS kanalı için program yaparken sunucu ondan *Foster's Beautiful Living* dergisi ile en yakın rakibi *New Style* arasındaki farkı açıklamasını istedi."

Cindy kaşlarını kaldırmış, yüzünde bastırılmış bir neşe ifadesiyle Diana'nın o malum soruyu sormasını bekledi. "Ne," diye sordu Diana temkinli bir ifadeyle, "Gram ne dedi?"

"*New Style*'ın elle süslenmiş bir lamba yapmak için verdiği talimatları uyguladığında neredeyse evi yaktığını söyledi."

Diana dehşet dolu bir kahkaha attı.

"Sonra *New Style*'ın özel düğün pastasından daha lezzetli alçı yediğini söyledi."

"Aman Tanrım!" dedi Diana, şimdi ciddi ciddi gülerek.

Cindy alaycı bir tavırla, "Eğer o program banttan değil de canlı yayınlanmış olsaydı, Gram'ın açık sözlülüğü bize yüklü bir dava açtırdı," diye devam etti. "Hal böyle olunca kendimi sunucunun merhametine bıraktım ve röportajın en can alıcı kısmını kullanmaması için ona yalvardım." Cindy öne doğru eğildi ve şakayla karışık

"Kabul etti ama bir dahaki sefere Dallas'a gittiğimde onunla yatmak zorundayım."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Diana düz bir yüzle ve sonra ikisi de güldü. "Büyükanne böyle şeyleri kindarlık olsun diye söylemez," diye açıkladı ayılarak. "İlerleyen yaşına rağmen, aniden kalan nefesini kibar yalanlarla harcamak istemediğine karar verdi - ya da buna benzer bir şey."

"Dallas'ta beni bilgilendirdi. Her neyse, elimden geldiğince annen, Corey ya da büyükanne ve büyükbabanı işe alıyorum; bunu biliyorsun. Onlar için tüm harika projelerini sergiledikleri özel programlar ayarlayabiliyorum ve bu programlar her zaman büyük ilgi görüyor ama iş talk show'lara ve kişisel röportajlara gelince, halkın görmek istediği kişi *sizsiniz*."

"Keşke fikirlerini değiştirmek için bir şeyler yapsanız."

Cindy sırtarak, "Yüzünü değiştirirsen belki yapabilirim," diye karşılık verdi. "Çirkinleş, şişmanla. Biraz kibirli, biraz saldırgan ya da biraz kaba ol. Halk bunu anında fark edecek ve ticari cazibeni kaybedeceksin."

"Teşekkürler, çok yardımcı oldunuz," dedi Diana.

"Bir ikon haline gelmene engel olabilir miyim? Halkın seni Amerika'nın Favori Ev Tanrıçası olarak görmesi benim suçum mu?"

Geçen yıl Diana ile röportaj yapan bir CBS yorumcusu tarafından ortaya atılan bu ifade karşısında Diana komik bir yüz ifadesi takındı. "Kimseye iki yıldır evde gerçek bir yemek pişirecek zamanım olmadığını söylemeyin, olur mu?"

-Ya da çalışmakla çok meşgul olduğum için evimi düzenlemesi için bir iç mimara para ödemem gerektiğini."

"Onu benden kerpetenle bile çıkaramazlar," diye şaka yaptı Cindy, sonra ayıldı. Kozmetik ürünlerini bir kenara iten Cindy, kalçasını tezgahın kenarına dayadı ve çok ciddi bir şekilde, "Diana, son birkaç aydır birkaç kez böyle şeyler hakkında şaka yaptığını duydum ve bu beni giderek daha fazla geriyor. Dergiye ilk başladığında geniş bir alanın vardı, ama son iki yılda tüm bunlar kökten değişti. Rekabetin ne kadar büyüdüğünü, arkalarında ne kadar para olduğunu ya da sizi ve *Foster's Beautiful Living*'i birincilikten indirmek için ne kadar ileri gideceklerini söylememe gerek olmadığını biliyorum. Büyük yayıncılarınız var.

kendi dergilerini ve kitaplarını çıkarıyor ve kendi 'ikonlarını' oluşturmaya çalışıyorlar.

"Eğer gerçekten zayıf bir noktanızı bulurlarsa, onu sizi sopalamak için kullanırlar.

-Ve tüm Foster İdeali medyanın her yerinde. Anneniz, büyükanneniz ve dergideki tüm asistanlar ne kadar yaratıcı ya da yetenekli olursa olsun, Amerika'daki kadınlar gerçek Foster İdeali olarak *sizi* görüyor.

"Yorgun olduğunuzu ve özel hayatınızla iş hayatınızın birbirine karışmasına çok içerlediğinizi biliyorum, ancak Dan Penworth ile evlenip dergide yer verdiğimiz güzel projelerle süslenmiş kendinize ait bir evde yaşamaya başlayana kadar evcimenliğiniz konusunda *şaka* yapmaya bile gücünüz yetmez. Rakiplerimiz bunu öğrenirse, sizi basında tam bir sahtekar gibi gösterirler."

Diana başını geriye eğdi ve sesindeki kızgınlığı bastırmak için mücadele etti. "Ben büyük ve büyümekte olan bir şirkette yöneticiyim. Duvar kâğıdına sınırlar çizecek vaktim yok."

Cindy, Diana'nın sesindeki gözyaşları karşısında şaşkına döndü ve ilk kez, her zaman canlılık, iyimserlik ve huzurun timsali gibi görünen Diana'nın aslında kırılma noktasına kadar gergin olduğunu fark etti. Üstlendiği sorumluluk düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi. İş programı neredeyse tüm kişisel yaşamı ortadan kaldırıyordu. Buna ek olarak, Foster İdeali'nin vücut bulmuş hali olması gereken bir düşün için nişanlısını yaklaşık iki yıldır sabırla bekletiyordu. "Özür dilerim," dedi Cindy nazikçe. "Seni dünya için üzmemek istemezdim. Sana bir şeyler getireyim. Biraz kahveye ne dersin?"

"Teşekkürler," diye cevap verdi Diana, Cindy'ye alaycı bir gülümsemeye bakarak. "Ben de isterim."

Cindy kapıyı arkasından kapatarak çıktı ve Diana sandalyesinde döndü. Yüzü aynadan ona bakıyordu ve kaderin cilveleri karşısında eğlenerek başını salladı. "Bana bir şey söyle," dedi yansımasına usulca. "Senin gibi hoş bir kız nasıl oldu da böyle bir yere düştü?"

Aynadaki kadın alaycı bir gülümsemeye ona baktı. Cevap çok açıktı: Babasının sekiz yıl önce felç geçirdikten sonra ani ölümünden sonraki zorunluluk ve çaresizlik onu risk almaya ve kurallara meydan okumaya itmişti.

aileyi bir arada tutmak için. Zamanlama ve şans, aileyi mütevazı umutlarının çok ötesine taşımıştı. Zamanlama ve şans ve muhtemelen Robert Foster'dan gelen küçük bir göksel yardım.

Cenazeden sonra, babasının avukatı mali durumlarının gerçek halini açıkladığında, kederli aileye çapraz teminatlı varlıklar ve borsanın birkaç ay önceki ölümcül düşüşü hakkında gevezelik etmeyi bitirmişti.

- Sadece Diana tüm bunların anlamını kavrayabilmişti: Babasının borçları ödendikten sonra, ailenin yaşadıkları ev ve içindeki mobilyalar dışında hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Diana, herkesi bir arada tutmak için umutsuz bir çaba göstererek, ailenin yerel olarak takdir edilen stil yeteneğini para kazandıran bir teklife dönüştürmeye karar vermişti. Bir şekilde iyi bir tavsiye almayı, bir iş planı hazırlamayı ve ihtiyaç duydukları başlangıç parasını borç almayı başarmıştı. Ve sonunda, ailesinin benzersiz yaşam tarzını milyonlarca dolarlık bir işe dönüştürmeyi başarmıştı.

Bölüm 12

" ^ "

Yüzü tıraş köpüğüyle kaplı ve göğsü çıplak bir halde KOYU GRİ MERMER LAVABONUN ÖNÜNDE DURAN Cole, bir yandan televizyondaki haberleri dinlerken bir yandan da usturayı boynunda gezdiriyordu. Yatak odasına bitişik olan çalışma odasında, sürgülü bir panelin arkasındaki duvara büyük bir televizyon ekranı yerleştirilmişti.

Bavulu yatağın üzerinde açıktı, Los Angeles seyahati için hazırlanmıştı ve Michelle yemek odasında onlar için içki hazırlıyordu. CNN röportaj yapacakları konuğu tanıtıyordu: "Diana Foster'ın ailesinin 'hobisini' bir işe dönüştürme planını tasarlayıp uygulamaya koymasından bu yana geçen yıllar içinde, sadece *Foster's Beautiful Living*'in yayıncısı olmakla kalmadı

dergisinin sahibi olmakla birlikte, Houston merkezli başarılı bir şirketin başkanıdır ve liderliği altında televizyonun yanı sıra tamamen doğal temizlik ürünleri serisi olan Foster's Products for the Home'un üretimi ve satışı da dahil olmak üzere birçok alana yayılmıştır."

Cole, konuğun adını duyduğunda yüzünü yıkıyordu ve bunun tamamen tesadüf olduğunu düşündü, ancak programın sunucusu denkleme Houston'ı da dahil edince Cole doğruldu ve bir havlu aldı. Kütüphaneye girip televizyonun önünde durduğunda yüzünde kalan tıraş kremini kuruladı.

Programın sunucusu Diana Foster'ın biyografisini anlatmaya devam ederken, Foster'ın güzel görüntüsüne bakarken yüzünde yavaş bir zevk ve inançsızlık gülümsemesi belirdi: "Diana son iki yıl içinde *People* ve *Working Woman* dergilerinin kapaklarında yer aldı. *The New York Times*'tan *Enquirer* ve *Star*'a kadar pek çok gazetede hakkında makaleler yazıldı. *Working Woman* onu 'bir kadın yöneticinin ne olabileceğinin ve ne olması gerektiğinin bir örneği' olarak nitelendirdi. *Cosmopolitan* 'Güzelliği, Zekası ve Cesareti Olan Kadınlar' başlıklı bir kapak haberinde ona yer verdi. "

Sunucu konuğuna döndü. "Diana, bir haber yorumcusu seni 'Ev İçİ Zarafet ve Güzelliğin Baş Rahibesi' olarak adlandırdı. Tüm bunlar size nasıl hissettiriyor?"

Cole'un yıllar öncesinden hatırladığı yumuşak, müzikal bir kahkaha attı ve aradan geçen bunca zamana rağmen o büyüleyici gözleri ve ışıltılı gülümsemesi hâlâ içini ısıtıyordu. "Gururum okşandı elbette," dedi. "Aslında gereğinden fazla gururlandım. *Foster's Beautiful Living* büyük bir aile çabası ve ben bunun sadece küçük bir parçasıyım."

"O zamana kadar Houston'da sadece iyi bilinen bir aile yaşam tarzını pazarlamaya karar verdiğinizde sadece yirmi iki yaşındaydınız. Gençliğin verdiği iyimserlikle mi doluydunuz yoksa dergiyi kurarken aldığınız riskle ilgili bazı korkularınız var mıydı?"

"Sadece bir korkum vardı," dedi ciddiyetle, ama Cole sırtıttı çünkü onu iyi tanıyordu ve sesindeki neredeyse fark edilmeyen mizah notasını yakaladı, "ama ilk iki yıl boyunca geceleri beni uyutmadı."

Ev sahibi onu çok ciddiye aldı. "Neydi o korku?"

Güldü. "Başarısızlık!" "Ve gerçekten itiraf etmeliyim ki atalarından bazılarının zenginliği ve ünü banka soymaktan ve sığır hırsızlığından geliyordu. Hatta 1900 yılına kadar içlerinde en saygın olanı profesyonel bir kumarbazdı ve Fort Worth'taki bir barda kağıt oynarken hile yaptığı için vuruldu."

Ayakları çıplak, yumrukları kalçalarında ve dudaklarında bir sırtışıla kütüphanenin ortasında duran Cole, onun etkilenmemiş açık sözlülüğü ve zekâsı karşısında kıkırdadı.

Arkasından Michelle elinde bir tepsi içki ve ordövrle içeri girdi. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu tepsiyi masaya koyup doğrulurken, ipek pantolonunun ve gömleğinin kırışıklıklarını düzeltirken.

Cole gözlerini televizyon ekranında Diana'nın yüzünden ayırmadan başını salladı.

"Bu Diana Foster," dedi ona. Michelle, Houston'da önemli bağlantıları olan önde gelen bir Dallas ailesindendi ve bu yüzden kendi sosyal grubunun dolaplarındaki tüm meşhur iskeletleri biliyordu. "Ailesinin itibarından yararlandı, çok para borç aldı ve bunu tüm ailenin çalıştığı küçük bir iş kurmak için kullandı. Kimse başarabileceklerini düşünmüyordu, ama gerçekten büyük işler başardılar. Başlangıçta, Diana her şeyi başlattığında çok fazla kaş kaldırdı. Şimdi de pek çok düşman edindi."

Cole, Diana'nın adına anında sinirlenmişti. "Neden?"

"Burası Teksas, tatlım, hatırladın mı? Burası, erkek üstünlüğü efsanesinin hala varlığını sürdürdüğü ve 'maço' kelimesinin kutsal bir kelime olduğu 'eski iyi çocuk' ağının evi. Teksas'ta zengin erkekler eşlerini ve kızlarını şımartır ve himaye eder. Eşlerin ve kızların kendi başlarına bir şeyler yapmaları beklenmez, yaparlarsa da erkeklerden daha ünlü olmak şöyle dursun, kesinlikle büyük bir başarı elde etmeleri beklenmez."

Cole hâlâ onun söylediklerinin tartışılmaz gerçekliğini özümserken, Michelle parmaklarını göğsündeki kısa siyah tüylerin arasında gezdirdi. "Diana Foster aynı zamanda güzel, bekâr ve çok şık. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde, benim cinsim tarafından seilmekten çok kıskanılma olasılığı daha yüksek."

Cole, göğsündeki sinir uçlarıyla baştan çıkarıcı bir şekilde oynayan uzun aristokrat parmaklarına baktı. "Bu seni de kapsıyor mu?" diye sordu ama kapsamadığını biliyordu. Otuz iki yaşında,

Michelle başka bir kadını kıskanarak zaman kaybetmeyecek kadar zeki, bilge ve akıllıydı. Ayrıca, üçüncü koca adayını çoktan seçmişti ve Diana Foster onun için bir tehdit değildi.

"Hayır," dedi başını geriye eğip gözlerinin içine bakarak. "Ama elimden gelse on saniye içinde onunla yer değiştirdim. Zaten babamın ve iki kocamın 'şımartmalarının ve patronluk taslamalarının' kurbanı oldum."

Güzel, içten ve yatakta vahşi bir kediymi. Cole ona karşı duyduğu cinsel ve entelektüel çekimin yanı sıra ondan gerçekten hoşlanıyordu. Ellerini arkasında birleştirerek onu kendine yaklaştırdı. "Neden yatağa gitmiyoruz, böylece seni kendim şımartabilir ve himaye edebilirim?"

Başını hayır anlamında salladı ve adamın gözlerinin içine baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

"Bu durumda," diye karşılık verdi boğuk, şehvetli bir sesle, "yatağa gideriz ve *beni* şımartmana ve patronluk taslamana izin veririm." Michelle hiçbir koşulda onunla yatağa girme şansını geri çevirmemişti ve bu yüzden tekrar reddettiğinde şaşırdı. "Onun yerine neden benimle evlenmiyorsun?"

Cole'un ifadesi değişmedi. Tek bir kelime fısıldadı, sonra başını eğdi ve kızın itirazlarını ağzıyla susturdu. "Hayır," dedi.

"Sana çocuk verebilirim," dedi titrek bir sesle, adam başını kaldırdığında. "Çocuk sahibi olmak isterdim."

Cole kollarını sıktı ve kelimelerin buz gibi kesinliğiyle tam bir tezat oluşturan buharlı bir tutkuyla dudaklarını kavradı. "Çocuk *istemiyorum*, Michelle."

Bölüm 13

" ^ "

Resepsiyonistin masasındaki telefon çaldı ve TINA Frederick telefonu açtı.

"*Foster's Beautiful Living*," dedi parlak, enerjik bir sesle.

Foster'ın tüm çalışanlarının genel tutumunu yansıtıyordu.

"Tina, ben Cindy Bertrillo. Diana Foster yemekten döndü mü?"

Derginin reklamcısının sesi o kadar gergin ve çaresiz geliyordu ki Tina otomatik olarak omzunun üzerinden lobinin döner kapılarının hareket edip etmediğini kontrol etmek için baktı. "Hayır, henüz değil."

"Onu görür görmez, onunla konuşmam gerektiğini söyle. Bu acil bir durum." "Tamam, söylerim."

"Binaya girdiğinde önünden geçeceği ilk kişi sensin. Ona mesajımı iletene kadar herhangi bir nedenle masanızdan ayrılmayın."

"Yapmayacağım." Telefonu kapattığında, Tina ne tür bir acil meselenin ortaya çıkmış olabileceğini hayal etmeye çalıştı, ama her ne olursa olsun, Diana'nın bunu kolaylıkla halledeceğinden ve Cindy'nin sesine nüfuz eden endişenin hiçbirini göstermeyeceğinden emindi.

Diana Foster'ın sükuneti ve mizahı, Foster Enterprises'ın Houston şehir merkezindeki ofislerinde çalışan 260 çalışanın tamamı tarafından takdir ediliyordu. Posta odasından yönetici süitine kadar Diana, kendisi için ve kendisiyle birlikte çalışan herkese gösterdiği nezaket ve saygıyla personel arasında ünlüydü. Ne kadar stres altında olursa olsun ya da ne kadar uzun saatler çalışırsa çalışsın, nadiren bir çalışanın yanından gülümsemeden ya da bir teşekkür jesti yapmadan geçirdi.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, Diana birkaç dakika sonra dirseğinin altında katlanmış bir gazete ile döner kapılardan fırlayıp Tina'nın masasının önünden geçtiğinde Tina'nın şok içinde sandalyesinden kalkması şaşırtıcı değildi. "Bayan Foster-" diye seslendi ama normalde nazik olan işvereni ona doğru bir bakış bile atmadı.

Diana sekreterlik kabinleri ve yönetici ofislerinin sıralandığı koridorlarda tek kelime etmeden ve hiçbir yöne bakmadan yürüyordu, yüzü solgun ve kaskatı kesilmişti. Bir sonraki sayı hakkında tek kelime etmeden sanat departmanının önünden geçti, asansörün düğmesine bastı ve kapılar açıldığında asansörün içinde kayboldu.

Diana'nın sekreteri Sally, onun asansörden indiğini gördü ve otomatik olarak telefon mesajlarını topladı çünkü Diana ofisine döner dönmez her zaman mesajlarını sorardı. Bunun yerine, Diana

sanki görünmezmiş gibi Sally'nin odasının etrafından dolaştı ve ofisinde gözden kayboldu. Sally elinde mesaj kağıtlarıyla ayağa kalktı ve masasında dolaşırken diğer sekreterlerin merakla Diana'nın ofisine doğru baktıklarını fark etti.

Diana'ya mesajlarını verme arzusuyla meşgul olan Sally, böylece onları istemek zorunda kalmayacaktı, inatla Diana'yı ofisine kadar takip etti. "Bayan Paul Underwood Beyaz Orkide Balosu için aradı," diye başladı Sally üç kâğıttan ilkinin okuyarak. "Yardım müzayedesinde modellik yapacağınız ametist ve elmas kolyenin muhteşem olduğunu ve eğer Dan Penworth'un kolyeyi sizin için alacağı anlaşılmasaydı, kocasının kendisi için alması konusunda ısrar edeceğini söyledi." Sally durakladı ve yukarı baktı. "Sanırım biraz şaka yapıyordu."

Buna esprili bir tepki vermesini bekleyerek bekledi ama Diana gazeteyi masasının üzerine fırlatıp kiraz rengi yün krep takımının ceketini çıkararak gelişigüzel bir şekilde masasının arkasındaki süet döner koltuğun arkasına bırakırken sadece sertçe başını salladı. "Başka arayan var mı?" diye sordu, başı eğik, sesi gergin.

"Evet. Gelinlik salonundan aradılar ve Paris'ten birkaç yeni gelinlik getirdiklerini, seveceğinizi düşündüklerini söylediler."

Diana donmuş gibiydi; sonra masasından kalktı ve güneşli Houston silüetine bakan cam duvara doğru yürüdü. Sally sessizlik içinde Diana'nın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmasını, beyaz ipek bluzunun kollarını sanki kolları üşüyormuş gibi ovuşturmasını izledi. "Başka bir şey var mı?" diye o kadar alçak bir sesle sordu ki Sally biraz daha yaklaşıp onu duymaya çalıştı.

"Bert Peters aradı. Gelecek sayıdaki fotoğraf düzenlerinden ikisinde bir sorun varmış ve grubu bunu düzeltmek için çabalıyormuş. Bert, istediğin üretim toplantısını bugün saat üçten dörde ertelemesine izin verip veremeyeceğini sordu."

Diana'nın sesi alçaldı ama kararlılıkla doluydu. "İptal et o."

"İptal etmek mi?" Sally inanamayarak tekrarladı.

Diana yutkundü. "Yarın ^{sabah} sekiz için yeniden planlayın." Bir süre sonra "Kız kardeşim binadaysa buraya gelmesini söyleyin" diye ekledi.

Sally başıyla onayladı ve Diana'nın masasındaki telefona uzanarak Corey Foster'a ulaşılabilirliğini bildiği dahili numarayı aradı. Diana'nın arkasından, "Corey aşağıda prodüksiyon ekibiyle birlikte, planlara yardım ediyor," diye açıkladı. "Bert işe yarayacak bir çözümü olduğunu söyledi."

Sally, Diana'nın isteğini Corey'e telefonda tekrarladı; sonra telefonu kapatıp endişeyle Diana'nın hareketsiz haline ve sert omuzlarına baktı. Diana'yı tanımayan insanlar normalde onun klasik yüz hatları, canlı rengi, yumuşak sesi ve sessiz zarafeti karşısında o kadar büyülenir ve etkilenirlerdi ki, onu günlerini hayır işleriyle uğraşarak ya da ara sıra yönetim kurulu toplantısı için ofisine uğrayarak geçiren, akşamlarını da kırılğan güzelliğini bozmamak için şımartılarak geçiren durgun bir genç sosyetik olarak düşünme yanılgısına düşerlerdi. Ancak, Sally gibi onunla yakından çalışanlar, Diana'nın bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji ve coşkuya sahip yorulmak bilmez bir çalışan olduğunu bilirlerdi.

Derginin aylık teslim tarihleri yaklaştığında, personelin her gece gece yarısına kadar çalışması alışılmadık bir durum değildi. Herkes yorgunluktan ya da stresten koltuğuna çökmekten başka bir şey yapamaz hale geldiğinde, idari görevleri nedeniyle sık sık üst kattaki ofisinde geç saatlere kadar çalışan Diana, yüzünde cesaret verici bir gülümseme ve elinde kahve ve sandviç tepsisiyle sık sık üretim bölümünde belirirdi.

Ertesi sabah, prodüksiyon personeli biraz geç, gözleri yaşlı ve beyinleri sisli bir şekilde sendeleyerek gelirken, Diana taze ve dinlenmiş görünür ve uzun saatler boyunca çalıştıkları için sempatik bir takdirle dolardı. Stres ve uykusuzluğun Diana üzerindeki etkisiyle diğerleri üzerindeki etkisi arasındaki büyük fark, bir gece önce geç saatlere kadar çalışmış olan birinden neredeyse her zaman bir tür iyi huylu homurdanma yorumuna yol açardı. Diana buna gülümseyerek katlanır ya da bir gün hepsinin kendisini yakalayacağına dair bir yorumla güler geçer, sonra da tartışmayı bir sonraki konuya ve kaçınılmaz olarak karşılaştacakları bir dizi soruna çevirirdi.

En büyük sorunlarda bile en ufak bir karamsarlık göstermediği ve bir düzine farklı projeyi ve yüzlerce farklı ayrıntıyı hiç sarsılmadan idare etme becerisi düşünüldüğünde, Sally Diana'nın aslında iki zayıf yönü olduğunu keşfettiğinde bunu hem şaşırtıcı hem de sevecen bulmuştu: temel bir

Çalışmak için rutin bir düzene ve ofisinde mutlak bir düzene ihtiyacı vardı. Bunlardan herhangi birinin eksikliği onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kafa karışıklığına ve dehşete düşürebilirdi.

Diana, üretim departmanının kaos ve düzensizliğinde, önerilen mizanpajlar ve kopya provaları ile dolu zemin ve çizim tahtalarında sakin bir şekilde durabilir ve kusursuz bir muhakeme ile hayati kararlar verebilirdi; ancak Louis XIV masasının üstü mükemmel bir şekilde düzenli olmadıkça, her öğe doğru yerinde olmadıkça kendi masasına oturup bir soruna konsantre olamaz veya bir karar veremezdi.

Geçen hafta, şirketin avukatlarıyla öğle yemeğinde bir araya gelmek üzere binadan ayrılmadan önce, Diana Pazartesi sabahı yapılan olağan bütçe toplantısına katılmıştı. Oradayken aynı anda son derece yetenekli ve huysuz iki sanatçı arasındaki bir tartışmada hakemlik yapmış, şirketin kontrolörüne talimatlar vermiş ve Sally'nin imzalaması için getirdiği bir sözleşmenin içeriğini gözden geçirmişti. Tüm bunları yazılı ya da sözlü tek bir kelimeyi bile atlamadan başardı, ancak sözleşmeyi imzalamaya hazır olduğunda ve çantasında sakladığı altın kalemı arayıp bulamadığında, tüm konsantrasyonunu kaybetti.

Belgeyi imzalamak için kontrolörün kalemını kullandı, ancak önce çantasını sonra da kendi kalemını aramaya devam etti ve iki sözlü kavgacı anlaşmazlığı çözmek için önereceği bir uzlaşma olup olmadığını öğrenmek istediğinde Diana onlara boş boş baktı ve "Ne anlaşmazlığımış o?" diye mırıldandı.

Sally'nin kısa sürede keşfettiği gibi, "gizli" Diana kişisel çevresinde düzene ihtiyaç duyan bir alışkanlık yaratıyordu. Her Cuma sabahı saat yedi buçukta, ister kasırga ister cehennem olsun, Houstonian Otel ve Sağlık Kulübü'nde masaj yaptırır, ardından en sevdiği kuaförde aynı anda manikür ve pedikür yaptırırdı. Sabah onda ofise döndü ve yerel bir araba bakım servisi arabasının anahtarlarını aldı, arabasını yıkadı, benzin doldurdu ve öğle yemeğine çıktığında hazır olması için öğlene kadar geri getirdi. Nerede olduğuna ya da haftanın hangi gününe denk geldiğine bakmaksızın kişisel faturaları için ayın birinde ve on beşinde çek yazıyor ve her Pazar sabahı saat onda kiliseye gidiyordu. Ve her zaman, her zaman, Diana yemekten döndüğünde, Sally'ye

önce o dışarıdayken kimin aradığını, sonra da öğleden sonraki programında hangi konuların olduğunu söylemesini istedi.

Ancak bugün ikisini de yapmamıştı ve Sally, Diana'nın masasının üzerine, değerli Steuben kristal kurbağasının üzerine attığı gazeteye ve sandalyesinin arkasından tek omzuyla sarkan kırmızı yün ceketine baktıkça huzursuzluğu artıyordu. "Diana?" Sally tereddütle, "Burnumu sokmak istemem ama bir sorun mu var?" dedi.

Sally bir an için Diana'nın onu duymadığını ya da cevap vermek istemediğini düşündü; sonra Diana başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı, yeşil gözleri bir duyguyla parlıyordu. "Sanırım bunu söyleyebilirsin," dedi titrek bir fısıltıyla. Sally çaresiz bir şaşkınlıkla ona bakarken Diana başını gazeteye doğru eğdi. "Az önce *National Enquirer*'ın ön sayfasına çıktım. "

Sally masaya döndü ve gazeteye uzandı, endişesi, Diana'yı bu kadar üzen her ne görmek üzereyse, öfkeli sadakati ve kızgınlığıyla çoktan ağır basmıştı. Her ne kadar bir hakarete hazırlıklı olsa da, ön sayfaya yayılmış olan manşet ve resimler midesine inen bir yumruk etkisi yarattı.

CENNETTE SORUN

DİANA FOSTER NİŞANLISI TARAFINDAN TERK EDİLDİ

Manşetin altında Diana'nın yakışıklı nişanlısı Dan Penworth'un bir plajda düzgün vücutlu bir sarışının yanında uzanırken çekilmiş kocaman bir fotoğrafı yer alıyordu. Başlıkta, "*Diana Foster'ın nişanlısı Dan Penworth, yeni gelini 18 yaşındaki İtalyan model ve varis Christina Delmonte ile balayında.*" yazıyordu. Sally haberi taradı, midesi çalkalanıyordu. "*Dün, Roma'da, Christina Delmonte, Foster's Beautiful Living dergisinin yayıncısı Diana Foster hakkında 'atlatma haber' aldı... Son zamanlarda, Foster İmparatorluğu, Bayan Foster'ın evlilik ve annelikten ısrarla kaçınmasıyla alay eden rakip dergilerin kuşatması altındaydı, oysa dergisi her ikisinde de bulunacak mutluluk ve güzelliği vaaz ediyordu.*"

"O gelincik!" Sally nefes aldı. "O sinsi, o-" Corey ofise girdiğinde sözünü kesti, aceleci görünüyordu ama hiçbir şeyden habersizdi.

Felaket.

"Sanırım yerleşim planıyla ilgili sorunu çözdük," dedi Corey, önce Diana'nın, sonra da Sally'nin kederli yüzüne bakarak. "Sorun nedir?"

Sally cevap olarak gazeteyi uzattı ve Corey de aldı. Bir an sonra tısladı, "O piç! O-"

"Korkak!" Sally sağladı.

"O bir pislik," diye ekledi

Corey. "Bir pislik-"

Diana ağlamaklı ve zoraki bir kahkaha atarak, "İkinize de teşekkür ederim," dedi. "Böyle bir zamanda sadakat çok şey ifade eder."

Corey ve Sally birbirlerine sempatik bakışlar fırlattılar; sonra Sally dönüp ofisin kapısını arkasından kapatarak çıktı ve Corey kız kardeşine doğru yöneldi. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve ona şiddetle sarıldı.

"Ben de," dedi Diana, sesi yapmadığı bir şey yüzünden cezalandırılmış bir çocuk gibi uysal ve şaşkın çıkıyordu.

"Hadi," diye ısrar etti Corey, Diana'yı pencereden uzaklaştırıp masasına doğru çevirerek. "Ceketini ve çantanı al ve buradan gidelim. Eve gidip anneme, büyükanneme ve büyükbabama haberi birlikte veririz."

"Erken ayrılamam." Diana çenesini biraz kaldırmayı başardı ama gözleri hâlâ yaralıydı ve şoktan parlıyordu. "Kaçıp gidemem. Bu akşama kadar ofisteki herkes o makaleyi görmüş ya da duymuş olacak. Erken ayrıldığımı hatırlayacaklar ve bunun insanlarla yüzleşemediğim için olduğunu düşünecekler."

"Diana," dedi Corey kararlı bir şekilde, "büyük bir şirketin çalışanları tarafından senin kadar sevilen ve takdir edilen başka bir başkanı olamaz. Senin için çok üzülecekler."

"Merhamet istemiyorum," dedi Diana, sesini kontrol altına alıp yüz hatlarını normal ifadesine kavuşturarak.

Corey tartışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Diana'nın büyük bir gururu ve cesareti vardı ve bu iki şey de onu ne kadar paramparça olursa olsun günü cesurca geçirmeye zorlayacaktı. "Tamam, ama geç saate kadar çalışma. Annemi arayacağım."

ve ona ikimizin de altı buçukta akşam yemeği için evde olacağımızı söyle. Şansımız yaver giderse aileye haberi başka bir yerde duymadan önce verebiliriz."

Diana'nın bu destek teklifini gururla reddetmesini bekliyordu ama reddetmedi. "Teşekkürler," dedi.

Bölüm 14

" A "

O GECE OFİSTEN ÇIKTIĞINDA, DEDİKODU ÇOKTAN YAYILMIŞ, çalışanlarının, lobideki güvenlik görevlilerinin ve hatta otopark görevlisinin acıyan bakışlarına hedef olmuştu. Corey dışarıda arabasında beklerken, Diana kıyafetlerini değiştirmek için dairesine gitti. Telesekreteri muhabirlerden, arkadaşlarından ve nadiren arayan uzak tanıdıklarından gelen mesajlarla doluydu; Diana'ya göre hepsi de daha fazla ayrıntı öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Dan'e karşı öfkeliydi ve iyice aşağılanmıştı.

Diana ve Corey River Oaks'taki evin kapısından içeri girer girmez, annelerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının yüzlerindeki kızgın ve dehşete düşmüş ifadelerden ailenin geri kalanının da haberi duyduğu anlaşılıyordu. "Siz eve gelmeden hemen önce televizyondan duyduk. Dan'in bunu yaptığına inanamıyorum, hem de bu şekilde, size haber vermek için bir telefon ya da telgraf çekmeden," dedi Bayan Foster yemek odasında akşam yemeğinin servis edilmesini beklerken.

Diana parmağındaki dört karatlık elmas nişan yüzüğünü döndüren ellerine kasvetli bir şekilde baktı. "Dan dünden önceki gün İtalya'dan aradı ama işimiz bitmek üzereydi ve telefona cevap veremedim. Dün gece, gece yarısına kadar çalıştık ve saat farkından dolayı eve gittiğimde onu aramak benim için mükemmel olacaktı, ama oturduğum yerde uyuyakalmışım.

yatakta, elim telefonda. Bu sabah geç uyandım ve iŖe gider gitmez yarım düzine krize karıştım. Muhtemelen bana bundan bahsetmek istedi ama ben onu arayamayacak kadar meşguldüm," dedi acı bir şekilde. "Evliliğini gazeteden öğrenmem benim hatam..."

"Sakın bunun için kendini suçlamaya kalkma genç bayan," diye haykırdı Diana'nın büyükbabası, yakın zamanda geçirdiğı ameliyattan dolayı sol bacağı tutulmuş bir halde sandalyesinde kayarken. "Başka biriyle evlendiğinde seninle nişanlıydı. Onu kırbaçlamak lazım!"

"Dan Penworth'u hiç sevmedim!" Corey'nin büyükannesi açıkladı.

Diana onların kararlılığını takdir ediyordu ama gözyaşlarına çok yaklaşmıştı. Diana'nın yükünü hafifletmediğinin farkında olmayan büyükannesi açık açık konuşmaya devam etti: "Dan senin için çok yaşlıydı, diğer şeylerin yanı sıra. Kırk iki yaşında bir adamın yirmi dokuz yaşında bir kadınla ne işi olur ki?"

"Çok az tabii," dedi Diana kasvetli bir sesle, "ve ben otuz bir yaşındayım, yirmi dokuz değil."

"Nişanlandığında yirmi dokuz yaşındaydın," diye karşı çıktı büyükannesi.

"Yeni karısı on sekiz yaşında. Belki bu onun şanslı numarası olur."

"Diana," diye araya girdi Bayan Foster nazikçe, "felsefe yapmanın sırası mı bilmiyorum ama ikinizin birbirinize uygun olup olmadığını hep merak etmişimdir."

"Anne, lütfen. Nişanlandığımızda Dan'ın damat olmasını çok istiyordun."

"Evet, öyleydim. Ama onu iki yıl boyunca oyaladığınızda şüphelerim oluşmaya başladı."

"Sarkıyor!" Diana'nın büyükannesi araya girdi. "O genç adamı yaptıklarından dolayı bir ipin ucunda sallanırken görmek isterdim!"

"Anlatmak istediğim şu," dedi Bayan Foster, "eğer iki insan birbirini gerçekten seviyorsa, yani her şey gerçekten 'doğruysa' ve evlenmelerinin önünde hiçbir engel yoksa, bana öyle geliyor ki, biraz daha

Diana'nın evlenmek için acelesi yoktu. Babanla tanıştıktan birkaç hafta sonra evlendim."

Diana zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Çünkü sana başka seçenek bırakmadı."

Masadaki yerine oturmuş, akşam yemeği servis edilirken başını sallıyordu. Midesi çalkalanıyordu ve diğerleri de bunu anlıyor gibiydi. Tatlı bittiğinde, "Keşke tüm bunlar bitene kadar bir aylığına uzaklara gidebilsem," dedi.

"Yapamazsın," dedi Gram istemeden de olsa acımasızca. "O alçak herif Orkide Balosu'na sadece birkaç gün kala bu numarayı çevirdi. Bu hepimizin katıldığı bir tören ve eğer gitmezsen, insanlar kalbin kırıldığı için gelmediğini söyleyecek!"

Diana, Houston'ın en büyük, en gösterişli sosyal etkinliğinde halkın incelemesine maruz kalacağı düşüncesiyle kendini fiziksel olarak hasta hissediyordu. "Ne yaparsam yapayım bunu düşünecekler!"

"Ne yazık ki baloya yeni nişanlının kolunda gelemedin!" dedi büyükbabası alışılmadık bir pratiklikle. "Bu dillerin dolaşmasını engellerdi!"

"Neden yeni bir kocayla ortaya çıkmıyorum ki?" dedi Diana, acı bir kahkaha atarak, "ve hepsinin Dan'i terk ettiğimi düşünmesini sağlamıyorum." Sandalyesini arkaya kaydırarak, "Üstümü değiştirip yüzmeye gideceğim. Sanırım geceyi burada geçireceğim."

Corey'nin kocası Spence şehir dışındaydı ve Corey yemekten sonra yüzerken ona katıldı. Daha sonra, havuzun kenarındaki şezlonglara uzandıklarında Corey, yüz ifadesi giderek dalgınlaşan Diana'nın profilini izledi. "Bugünkü haberleri birkaç saat içinde atlatmanı beklemiyordum ama Dan'in ayrılışı seni daha önce olduğundan daha fazla üzmüş gibi görünüyorsun."

"Aslında," diye itiraf etti Diana bakışlarını yıldızlı gökyüzünden ayırmadan, "özel hayatım için değil iş için endişeleniyordum. Daha doğrusu, *özel* hayatımın *işimiz* üzerindeki zarar verici etkisi konusunda endişeleniyordum."

Corey yan yatarak başını elinin üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Başlangıçta senin işin sanatsal kısmını, benim de para kısmını halledeceğim konusunda anlaşmışken, seni şirket ekonomisi konusunda endişelendirmek istemedim..."

"Sorun ne, yani para tarafında?" Diana sessiz kalınca Corey sordu.

"Bildiğiniz gibi, kişisel olarak 'Foster İdeali'ne uygun yaşamadığım için bu yıl birkaç kez eleştirilere maruz kaldık. Her seferinde, reklam verenlerde küçük bir düşüş oldu ve yeni abone oranımız düzleşti ya da biraz azaldı. Her seferinde toparlandık ama Dan sayesinde bu kez çok daha fazla düşüş olacak."

"Bence *Enquirer*'ın etkisini ve okuyucu kitlesini abartıyorsun," diye alay etti Corey, ama sesi inandırıcılıktan yoksundu. Diana zeki bir iş kadınıydı, hatta belki de yetenekliydi ve temkinli olmasına rağmen hiçbir zaman bela aramazdı.

"Bu gece telesekreterimde birkaç arama vardı. Yemekten sonra kıyafetlerimi değiştirirken onları dinledim. Hikaye CBS ve NBC'nin saat altı haberlerine çıktı."

Corey'nin kalbi, kız kardeşinin mahremiyetine ve gururuna yapılan bu saldırıdan dolayı öfke ve pişmanlıkla doldu. Diana için kişisel sonuçlardan kaçınarak, şu anda kız kardeşini çok daha fazla ilgilendiriyor gibi görünen işle ilgili sonuçlara odaklanmaya çalıştı. "Ve nişanlının nişanı bozmasıyla ilgili tüm bu reklamın dergiyi etkileyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Nişanımızı bozmadı, Corey. Beni başkası için terk etti. Okur kitlemizin neredeyse tamamı kadınlardan oluşuyor ve tüm başarımız okurlarımızın Foster yönteminin doğru yol olduğuna, eve güzellik ve uyum getirdiğine ve bunu deneyen kadınlara muazzam bir kişisel tatmin sağladığına olan inancı üzerine inşa edildi."

"Evet, bunları yapıyor."

Diana yan dönerek Corey'nin yüzüne baktı. "Söylesene, aile hayatına yeni bir ruh getirmek isteyen bir kadın olsaydın, on sekiz yaşında sarışın bir İtalyan model için terk edilen bir kadının vaatlerine inanmaya meyilli olur muydun? Rakibimiz bu küçük skandalın devam etmesi için ateşe her türlü körükle gidecektir."

Yaşıyorum. Yani Dan ile nişanlı olduğum sürece bekâr, çocuksuz ve kendime ait bir evimin olmaması o kadar da affedilmez değildi. Bunun anlamı, *Foster's Beautiful Living*'de vaaz ettiğimiz şeyleri uygulamaya niyetli olduğumdu. Şimdi, olanlar yüzünden, nüfusun farkında olmayan bir kesimine, yani kadınlara bir tür para kazanma fantezisi uygulamaya çalışıyormuşuz gibi görüneceğiz. Kârımız düşecek, izleyin."

Corey, Diana'nın kişisel kaybının şirketin kâr-zarar tablosunun alt satırındaki etkisini değerlendirmeye çalışamazdı; beyni bu çabaya isyan ediyor ve sanatçı doğası, muhasebeciler işin içine girdiğinde güzellik ve duygunun her zaman arka planda kaldığını haykırıyordu. Dahası, Diana'nın sözde sevdiği adamın kaybından çok dergi konusunda derin bir endişe duyduğundan şüphelenmeye başlamıştı. "Bana bir şey söyle," dedi Corey tereddütle. "Şu anda seni hangisi daha çok endişelendiriyor - sadakatsiz nişanlın mı yoksa şirketin mali durumu mu?"

"Şu anda mı?"

"Hemen

şimdi."

"İş konusunda endişeliyim," diye itiraf etti Diana.

"Bu durumda, belki de Dan ile evlenmediğin için şanslısındır."

"Evlendikten sonra muhtemelen beni aldatacağı için mi?" Diana kasvetli bir şekilde varsaydı.

"Hayır, çünkü ona gerçekten, derinden aşık olduğunu düşünmüyorum. Spence'i ve Dan'in sana yaptığını bana yapsaydı ne hissederdim diye düşünüyordum. Acı ve öfkeden çılgına dönerdim ama bunun işle hiçbir ilgisi olmazdı."

Diana'nın tartışmasını ya da itiraz etmesini bekliyordu ve Diana ikisini de yapmayınca kendini rahatlamış hissetmedi. Bunun yerine kız kardeşi doğruldu, dizlerini göğsüne çekti ve kollarını sıkı, koruyucu bir topun içine çeker gibi dizlerinin etrafına sardı. "Senin Spence'i sevdiğin gibi birini sevebileceğimi sanmıyorum."

Corey giderek artan bir endişeyle ona baktı.

Tanıştıkları o ilk öğleden sonra -Diana Avrupa'dan döndüğünde bir üvey anne, bir üvey kız kardeş ve bir dizi büyükanne ve büyükbaba edindiğini öğrendiğinde-

Corey'nin soğuk karşılmasına, "şımarık, zengin bir velet" olduğundan emin olduğu Corey'nin beklediği öfke nöbeti yerine sessiz bir sıcaklıkla karşılık vermişti.

Şimdi Diana'nın güzel profiline bakarken, Diana'nın uzun zaman önce o ilk gün söylediği sözleri hatırladı. "Sen de mi büyükannenle geldin?" Diana, Corey'nin alay edeceğini düşündüğü el boyaması kazağına iltifat ettikten sonra sormuştu. Corey büyükanne ve büyükbabasını tarif ettiğinde Diana gözlerini ve ellerini havaya kaldırıp yavaşça bir daire çizmişti. "Bir kız kardeş, bir anne, bir büyükanne ve bir büyükbaba! Bu *çok* havalı olabilir!" Corey için kesinlikle "havalı" olmuştu; Diana bunu görmüştü. Diana, kırılğan güzelliği, göz kamaştırıcı gülümsemesi ve doğuştan gelen kibarlığıyla Corey'nin önünü açmış, her fırsatta yanında durmuştu. Diana Corey'nin tanıdığı en sevgi dolu, en destekleyici insandı ve her zaman da öyle olmuştu.

Diana'nın özgüveninin ve özsaygısının, sevme kapasitesinden şüphe etmesine neden olacak kadar düşük olduğu fikri Corey'nin dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Bu durum onu Dan Penworth'un kaçışından ya da bunun olası iş sonuçlarından çok daha fazla rahatsız ediyordu. "Diana," dedi çok net ve çok kararlı bir şekilde, "az önce söylediklerin saçmalık!"

"Belki de değil."

"Bu konuda 'belki' diye bir şey yok! Babam öldüğünden beri işten başka bir şey yapamayacak kadar meşgul olduğun hiç aklına geldi mi? Aslında o kadar çok erkekle çıkmadığın? Belki de, sadece belki de, başka birini 'sevmek' yerine Dan'den 'hoşlanmaya' karar verdin?"

Diana omuzlarını silkerek ince omuzlarını kaldırdı. "Her ne yanlış yaptıysam, şimdi dergide bize çok zarar verecek."

"Yanlış adamla evlenecektin; yanlış yaptığın şey buydu." "Keşke şimdi doğru kişiyle evli olsaydım."

Bölüm 15

" ^ "

LANET **OLSUN**, COLE!" CALVIN KENDİNİ sandalyesinden fırlatıp küçük oturma odasındaki şömineye doğru tepindi. "Benim ilgilendiğim tek şey bebeğini kucağıma almakken, vekiller ve hissedarlar hakkında konuşmaya çalışarak zamanımı boşa harcıyorsun! *Senin* için yaptıklarım düşünüldüğünde bunun senden çok fazla şey istemek olduğunu sanmıyorum." Acımasız bir kararlılık ve kusursuz bir zamanlamayla taktik değiştirerek zorlamadan suçluluğa geçerken, Cole bu konuyla ilgili daha önceki tüm tartışmaları aşan gerçek bir tiradı kayıtsız bir sessizlik ve artan bir öfkeyle dinledi.

"Ben olmasaydım, babanın ve ondan önceki babasının yaptığı gibi, babanın evinde yaşıyor, öküz kovalayarak hayatını kazanmaya çalışıyor olurdun. Ama sen bunun yerine Rolls-Royce'un ve özel jetinin içinde öküz kovalıyorsun." Vurgu yapmak için işaret parmağını göğsüne bastırarak devam etti: "Sana her zaman inanan bendim Cole. Seni üniversiteye gitmen için cesaretlendiren *bendim*. Babanla senin için mücadele eden bendim ve o dinlemediğinde, iyi bir eğitim alabilmen için kuyularımdaki tüm paramı sana veren bendim!" Öfkeli monologunun ortasında Cal durdu ve mutfığa yöneldi. "İlaç vaktim geldi," diye duyurdu, "ama daha bitirmedim. Ben dönene kadar olduğun yerde kal."

Cole onun eski bir sandalyenin ve dergilerle dolu bir lamba masasının etrafından dolanmasını izledi ve hiçbir şey söylemedi. Cole iyi bir gün geçirmemişti ve şu ana kadar akşam da bir gelişme göstermemişti. Batı Yakası'ndaki işini beklediğinden birkaç saat önce bitirmiş ve amcasıyla daha fazla vakit geçirmenin mutluluğuyla bir telefon görüşmesi yapmıştı.

ve uçağa yakıt ikmali yapmasını ve planlanandan önce Teksas'a gitmeye hazır olmasını söyledi. O andan itibaren hiçbir şey yolunda gitmedi.

Hava dengesizdi, uçuş inanılmaz derecede sertti ve hava trafik kontrolü onlara Arizona üzerindeki büyük bir fırtına cephesinin etrafından dolaşmalarını tavsiye etti. Yeni rotaları onları yoldan bir saat uzaklaştırdı, bu da El Paso'da planlanmamış bir yakıt molası gerektirdi ve burada alışılmadık derecede yoğun hava trafiği bir saatlik gecikmeye neden oldu. Programın iki saat gerisinde kalan Cole'un pilotları şimdi Ridgewood Field'a son yaklaşmalarına başlamışlardı ve Cole altıncı kez Cal'a ulaşmaya çalıştı, böylece amcası onu havaalanından alabilecekti. Altıncı kez, telefonun arızalı olduğuna dair bir kayıt aldı.

Cal'ın bölgesindeki telefon hizmeti sinir bozucu derecede güvenilirmez olduğundan ve Cal telefonunun güvenilirmez olduğu her gün için aylık ücretinin otuzda birini keserek telefon şirketine sık sık karşılık verdiğinden, Cole telefon şirketinin genellikle yaptığı gibi hizmetini keserek misilleme yaptığını varsaydı.

Uçaktan indiğinde, sıcak ve nem etrafını plastik bir örtü gibi sarmış gibiydi ve Cole küçük havaalanında bir araba kiralayıp çiftliğe gitmeyi kabul etti.

Ridgewood, Kingdom City'nin kırk beş mil kuzeyinde, Cal'in çiftliğinin ise kırk mil doğusundaydı. Otuz yıl önce inşa edilen ve kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bulunan Ridgewood Havaalanı, öncelikle, araziyi kaplayan petrol ve gaz kuyularını onarmak için özel ekipman getiren sondaj şirketleri tarafından kullanılıyordu. Pistinde sarsılarak inen diğer uçakların çoğu Texan Havayolları'na aitti ve haftada iki kez özel hava taşımacılığı ve ara sıra da yolcu taşıyorlardı.

Ridgewood Field, kötü durumda olan bir beton pistin yanı sıra, uçak yolcularına terminal olarak hizmet veren beyaz metal bir bina sunuyordu. Klimasız olan terminalin içindeki olanaklar iki dinlenme odası, bir kahve tezgahı ve mahsur kalan yolcuların Ridgewood Field Car Rental'ın mevcut *iki* arabasından birini aynı zamanda garson olan ve isim etiketinde "Roberta" olarak tanımlanan neşeli, iri yapılı bir kadından kiralamaya çalışabilecekleri yıpranmış bir metal masayla sınırlıydı.

Roberta ellerini önlüğüne sildi ve masadan bir kiralama sözleşmesi olarak Cole'un kiralık araç tercihini kibarca sordu.

"Kötü susturuculu siyah olanı mı yoksa kötü lastikli siyah olanı mı istersiniz?"

Cole öfkeli bir karşılık verdi ve kira sözleşmesine adını karaladı. "Kötü susturuculu olanı alacağım."

Roberta başıyla onayladı. "Bunda klima çalışıyor, böylece gideceğiniz yere varırken bunalmayacaksınız. İyi seçim."

O zaman Cole'a da öyle gelmişti ama şimdi değil. Cal oturma odasına geri dönüp daha da sert konuşmaya başlayınca Cole keşke diğer arabayı alsaydım da buraya gelirken onu oyalamak için güzel bir patlama yaşasaydım diye düşünmeye başladı.

Cal, Cole'un karşısındaki sandalyeye otururken, "Seninle bir anlaşma yapalım," dedi. "Bana uygun ve çocuklarını doğurmaya istekli bir eş getir, ben de ilk evlilik yıldönümünüzde bu hisseleri sana devredeyim. Aksi takdirde, tüm mal varlığımı Travis'in çocuklarına bırakacağım. Anlaşmam bu; ister kabul et ister etme."

Taş gibi bir sessizlik içinde Cole onun bakışlarına karşılık verdi ve dizinin üzerinde okumakta olduğu rulo halindeki dergiye yavaşça vurmaya başladı. Otuz altı yaşındayken çok uluslu bir şirketi, 125.000 çalışanı ve tahminen on iki milyar doları kontrol ediyordu. İş ve özel hayatındaki her şey tamamen kontrolü altındaydı... yetmiş beş yaşındaki bu adam hariç her şey... Cole'un şirketinin yarısını Travis'e bırakmakla tehdit eden bu adam, Cole'un sürekli gözetimi olmadan şirketin küçük bir yan kuruluşunu bile yönetebilecek kapasitede değildi. Cole aslında amcasının Cole'un kurmak için köle gibi çalıştığı şirketin yarısını vererek kendisine ihanet edeceğine inanmıyordu ama amcasının tehdidinden de hoşlanmamıştı. Tam Cal'in blöf yaptığına kendini ikna etmişti ki, her zaman yarım düzine çerçeveli aile fotoğrafının bulunduğu şömine rafının şimdi bir düzine fotoğrafla daha dolup taşığını fark etti ve bunların hepsi Travis'in ailesine aitti.

"Eee?" Cal öfkesini bir kenara bırakıp hevesle öne doğru eğildi. "Anlaşmamın şartları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bence," diye tersledi Cole, "şartlarınız sadece saçma değil, aynı zamanda delice."

"Evliliğin 'çılgınlık' olduğunu mu söylüyorsun?" Cal yüz ifadesi yeniden uğursuz bir hal alarak sordu. "Sizin nesliniz ve onun evlilik, çocuk ve sorumluluk gibi eski 'çılgın' kavramlara saygı duymaması yüzünden tüm lanet ülke parçalanıyor!"

Cole bu tartışmanın içine çekilmeyi reddedince Cal, odadaki diğer tüm masalar gibi, hizmetçisi Letty'nin düzenli tutmak için kaybettiği bir savaş verdiği düzinelerce dergiyle darmadağın olan büyük, yaralı sehpayı işaret etti. "Bana inanmıyorsan, şu dergilerde neler olduğuna bir bak. İşte," dedi ve sandalyesinin yanındaki sehpanın üzerindeki yığından *Reader's Digest*'in bir kopyasını kaptı. *Reader's Digest* onun en sevdiği dergilerden biriydi. "Şuna bir bakın!" Mavi kapaklı ve parlak sarı baskılı küçük dergiyi Cole'a doğru salladı; sonra iki gözlüğünün alt kısmından okumak için başını arkaya eğdi ve bazı makalelerin başlıklarını okudu: " 'Okullarımızda Kopya Çekmek-Ulusal Bir Skandal'. Bu makaleye göre," dedi Cole'a sanki onun suçuymuş gibi bakarak, "her sekiz lise öğrencisinden biri *kopya* çektiğini söylüyor. O makalede ahlaki standartların o kadar düşük olduğu yazıyor ki, birçok lise öğrencisi artık doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmiyor!"

"Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Öyle değil mi?" Calvin kapağını kapattı ve başını hafifçe arkaya eğerek derginin kapağındaki yazıya tekrar baktı. "O zaman belki bu makale daha doğru olur. Ne dendiğini biliyor musun?"

Cevap belliydi, Cole sadece boyun eğmiş bir beklenti içinde ona baktı.

"Makalenin adı 'Günümüz Erkekleri Hakkında Kadınların Bilmediği Şeyler'." Dergiyi tiksintiyle masaya fırlatarak Cole'a ters ters baktı. "Bilmek istediğim şey, siz gençlerin nesi var da birdenbire erkekler kadınları, kadınlar da erkekleri anlamıyor ve hiçbiriniz evlenip evli kalmanın ve iyi, Tanrı'dan korkan çocuklar yetiştirmenin gerekliliğini anlamıyorsunuz?"

Cole öfkesi artmaya devam ederken dergiyi dizine vurmaya devam etti. "Sanırım geçmişte bu konuyu açtığında sana söylediğim gibi, kimseye ders verecek konumda değilsin.

Hiç eşiniz ya da çocuğunuz olmadığına göre, evliliğin ve çocukların erdemleri hakkında konuşamazsınız!"

"Sonsuz pişmanlığıma," diye karşı çıktı Calvin, birkaç dergiyi bir kenara itip yeni bir tabloid nüshasını çıkarırken. "Şimdi şuna bir bak," diyerek kemikli parmağıyla ön sayfayı işaret etti ve Cole'un yüzünün önünde tuttu.

Cole gazeteye bir göz attı ve yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "The *Enquirer* mı?" dedi. "*Enquirer*'a mı abone oluyorsun?"

"Letty okumayı seviyor ama mesele bu değil. Mesele şu ki, sizin nesliniz kolektif aklını kaybetti! Siz gençlerin yaptıklarına bir bakın. Şu güzel genç kadına bakın. Ünlü ve bir 'Houston sosyetes', yani zengin."

"Ne olmuş yani?" Cole, öfkeli bakışlarını gazeteye değil amcasının yüzüne dikerek konuştu.

"Yani, nişanlısı - şu Dan Penworth - onu sahilde yarı çıplak yatan on sekiz yaşında bir İtalyan kız için terk etti." Cole gazeteyi görmezden gelmeye devam edince Cal gazeteyi bir kenara bıraktı ama tartışmayı bırakmaya hazır değildi. "Zavallı kız düğün planları yaparken, ona haber vermeden onu terk etti."

"Bütün bunların bir anlamı var mı?" Cole talep etti.

"Kesinlikle haklısın. Mesele şu ki Penworth doğma büyüme bir Houston çocuğu ve terk ettiği kız da öyle. Teksaslılar kadınlara kötü davranmaya ve geleneksel değerlerin üzerinde tepinmeye başladığında, tüm lanet ülke tuvalete düşmüş demektir."

Cole başının arkasına uzandı ve yorgun bir şekilde ensesindeki kaslara masaj yaptı. Bu tartışma hiçbir yere varmıyordu ve Cal'la konuşup halletmesi gereken kritik bir iş meselesi vardı, tabii onu Cole'un evlilik durumuyla ilgili saçma saplantısından uzaklaştırabilirse. Geçmişte Cole bunu her zaman başarmıştı ama Cal bugün her zamankinden çok daha kararlıydı ve Cole bu kez başarısız olacağına dair huzursuz bir önseziye sahipti.

O anda aklına Cal'ın gerçekten bunuyor olabileceği geldi ama bunu hemen reddetti. Cal'ın kişiliği değişmiyordu. O her zaman meşhur buldok köpeği kadar inatçı ve inatçı olmuştu. Cole'un dediği gibi

John Nederly'ye hafta başında açıkladığı gibi, Cal'i hiçbir şey yolundan saptıramamıştı. Arazisinde petrol ilk bulunduğunda, paranın hayatını değiştirmeyeceğini söylemişti ve Tanrı şahidimdir ki değiştirmemişti de. Hâlâ bir fakir gibi üç kuruşa talim ediyor, hâlâ düz vitesli yirmi yıllık bir kamyonet kullanıyor, kiliseye gittiği Pazar günü hariç haftanın her günü solmuş kot pantolon ve ekose gömlek giyiyordu; hâlâ Sears Roebuck sirkülerlerini inceliyor ve hâlâ kablolu televizyonun başarısız olmaya mahkûm pahalı bir moda olduğunda ısrar ediyordu. "Bak," dedi Cole, "seninle tartışmayacağım-"

"Güzel."

"Demek istediğim, sizinle Amerikan medeniyetinin çöküşü, evliliğin değeri veya çocuk sahibi olmanın arzu edilirliliği hakkında tartışmayacağım-"

"Güzel!" Cal sözünü kesti ve kendini yıpranmış sallanan koltuğundan kaldırdı. "O zaman evlen ve karını hamile bırak, ben de sana arkadaşlığının diğer yarısını vereyim. İki yıl önce eve getirdiğin Broadway dansçısıyla evlen - tırnakları on santim uzunluğunda kırmızı olanla - ya da yedinci sınıfta hoşlandığın öğretmenle evlen, ama biriyle evlen. Ve bunu çabuk yaparsan iyi olur, çünkü ikimizin de zamanı tükeniyor!"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yani bu tartışmayı iki yıldır yapıyoruz ve sen hala bekarsın, ben de hala dizimde taşıyacak bir bebeğim yok, bu yüzden bir zaman sınırı koyuyorum. Sana nişanlanman için üç ay, evlenmen için de üç ay daha veriyorum. Eğer o zamana kadar bana bir eş getirmezsensiz, şirketinizdeki yüzde elli hissemi genç Ted ve Donna Jean adına gayri kabili rücu bir tröste koyacağım. Travis'i vakfın yöneticisi olarak atayacağım, bu da onu gayri resmi iş ortağınız yapacak, Ted ve Donna Jean reşit olduklarında, şirketi kendilerinin yönetmesine yardımcı olabilirler. Tabii Travis şirketi yönetmenize yardım etmeye çalıştıktan sonra hala bir şirketiniz kalırsa." Cal, *Enquirer*'ı masanın üzerine fırlattı ve gergin atmosfere bir uyarı daha yaptı. "Senin yerinde olsam bu işi bitirmek için altı ayımı harcamazdım Cole. Kalbim her an durabilir ve gelecek hafta vasiyetimi değiştiriyorum, böylece eğer senden önce ölürsem

Evlendiğimde şirketteki yüzde elli hissem Ted ve Donna Jean'e kalacak."

Cole o kadar öfkeliydi ki, yaşlı adamın ehliyetsiz olduğunu ilan ettirmeyi bile düşündü. Bunu başaramazsa, vasiyetnameyi iptal ettirmeye çalışabileceğine karar verdi... ama bu Cal'ın ölümünden yıllar sonra olacaktı ve sonuç kesin olmayacaktı.

Düşünceleri, mutfak kapısında beliren amcasının aşçı yamağı Letty tarafından bölündü. "Akşam yemeği hazır," dedi.

İki adam da onu duydu ama ikisi de varlığını kabul etmedi. Cole amcasıyla yüzleşmek için ayağa kalkmıştı ve iki adam odanın ortasında durmuş, bakışları çarpışıyordu -iki uzun boylu, sert, boyun eğmeyen adam üç ayak, bir nesil ve birinin karşı koyamayacağı, diğerinin geri adım atmayacağı bir kararla birbirinden ayrılmıştı. "Altı ay içinde bir kadın bulup onunla evlenemeyebileceğimi anlayabilecek durumda mısınız?" Cole dışlerinin arasından konuştu.

Cal cevap olarak başparmağını sandalyesinin yanındaki dergi yığınlarına doğru salladı. "O dergilerdeki anketlere göre, kadınların bir kocada aradığı en önemli yedi özellikten beşi sende var. Zenginsin," dedi ve bu nitelikleri hatırladığı sırayla sıraladı, "zekisin, iyi eğitimlisin, parlak bir geleceğin var ve Donna Jean senin 'yakışıklı' olduğunu söylüyor, sanırım bu da seni yakışıklı olarak nitelendiriyor."

Savaşı kazandığı için memnun olan Cal, Cole'un buz gibi sessizliğine bir süre katlandıktan sonra, yarattığı düşmanlığın bir kısmını boşaltmak için çaba sarf etti. "Sende eksik olan iki özelliği biraz olsun merak etmiyor musun?"

"Hayır," diye tersledi Cole, o kadar öfkeliydi ki neredeyse konuşmak için kendine güvenemiyordu.

Cal yine de bilgi verdi: "Çocuk arzunuz yok ve korkarım ki ben bile sizi 'şefkatli ve anlayışlı' olarak tanımlamakta zorlanacağım. " Yarım ağızla yaptığı mizah girişimi öfkeli yeğeninde herhangi bir tepki uyandırmayınca Cal mutfaka doğru döndü ve omuzları biraz çöktü. "Letty akşam yemeğini masaya koydu," dedi sessizce.

Cole tamamen gerçek dışı bir hisle onun ardından baktı, acı ve ihanet duygusuyla öylesine doluydu ki, aslında onun

normalde böyle bir görüntünün uyandıracığı şok edici alarmı hissetmeden amcasının ince gövdesine ve bükülmüş omuzlarına baktı. Bir dakika sonra Cole çantasından çıkardığı bir tablet ve altın rengi bir dolmakalemle mutfığa girdiğinde Cal çok daha az zayıf görünüyordu. Cole onun karşısına oturdu ve tableti amcasının önündeki masaya bıraktı. Letty ocağın başında durmuş, birinden diğerine endişeyle bakarken, elinde unutulmuş acı biber dolu bir kepçeyle, "Yaz şunu," diye emretti buz gibi bir sesle.

Calvin kendisine doğru uzatılan kalemi otomatik olarak aldı ama alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Neyi yazayım?"

"Anlaşmanın şartlarını yazın ve evleneceğim kadın için sahip olabileceğiniz özel 'gereksinimleri' de ekleyin. Eve birini getirdiğimde herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum; şu anda bahsetmeyi unuttuğunuz bir kritere uymadığı için son dakikada reddedilmek istemiyorum."

Amcası gerçekten incinmiş görünüyordu. "Senin için bir eş seçmeye çalışmıyorum Cole. Bunu sana bırakıyorum."

"Ne kadar da büyüksün."

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Peki tüm bunlar beni mutlu ediyor gibi mi görünüyor?"

"Şimdi değil. Şu anda değil, ama bunun nedeni kızgın olman."

Cole sert bir küçümsemeyle, "Öfkeli değilim," diye karşılık verdi. "Tiksindim!"

Amcası sözel darbenin hedefini bulmasıyla yüzünü buruşturdu ama bu inatçı yaşlı adamı belirlediği rotadan saptırmadı. Tableti Cole'a geri itmeye çalıştı ama Cole düzleştirilmiş avucunu tabletin üzerine vurdu. "Bunu yazılı olarak istiyorum," dedi.

Letty, tekrar bir savaşa dönüşmeden önce durumu yatıştırmak için umutsuz bir girişimde bulunarak, her iki elinde de dumanı tüten birer kase biberle masaya koştu ve onları adamların önüne koydu. "Sıcakken yiyin!" diye ısrar etti.

"Yazılı olarak ne istiyorsunuz?" Cal şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle sordu.

"Şimdi ye," diye araya girdi Letty. "Sonra yazarsın."

"Altı ay içinde eve bir eş getirirsem şirketin yüzde ellisini bana devredeceğini yazmanı istiyorum."

"Ne zamandan beri benim sözüm senin için yeterli değil?"

"Haraç almaya tenezzül ettiğinden beri."

"Şimdi, buraya bakın!" Cal patladı ama biraz suçlu görünüyordu. "Şirketteki yüzde elli hissemi kimin alacağına karar verme hakkına sahibim. Bir gün oğlunun benim paramdan ve hisselerimden yararlanacağını bilmeye hakkım var."

"Bir oğul mu?" Cole tehlikeli derecede alçak bir sesle karşılık verdi. "Bu da anlaşmanın bir parçası mı? Yeni bir şart mı? Bak ne diyeceğim, neden zaten küçük bir oğlu olan bir kadınla evlenmiyorum, böylece beklemek zorunda kalmazsın ve endişelenmene gerek kalmaz?"

Calvin ona ters ters baktı, sonra Cole'un yazılmasını istediği şeyi aceleyle karaladı ve kızgın bir homurtuyla tableti masanın diğer tarafına itti. "İşte burada, yazılı olarak. Hiçbir şart yok."

Cole o anda oradan ayrılabilirdi ama pilotlarının nerede olduğunu bilmemesi ve Cal'ın tehdidini gerçekleştirerek kendisine gerçekten ihanet edeceğine inanamaması onu durdurdu. Cole'un zihni ona Cal'ın affedilmez bir şey yapabileceğini gösteren düzinelerce inatçı mizaç örneği sunmuştu ama Cole'un kalbi bunları aynı hızla reddetmişti.

Huzursuz bir sessizlik içinde yemeklerini yediler, çabucak bitirdiler; sonra Cole oturma odasına döndü, televizyonu açtı ve evrak çantasını açtı. Çalışmanın, başka bir tartışmaya karışmaktan daha güvenli ve çok daha ödüllendirici olduğunu düşündü ve televizyon seti aralarındaki sessizliği daha az uğursuz gösterdi.

Amcasına yazdırdığı anlaşmaya rağmen Cole, kendi lanet olası işlerinin kontrolünü yeniden ele geçirmenin bir yolu olarak amcasının tuhaf taleplerine boyun eğmekten hâlâ çok uzaktı. Şu anda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, öfkesinin hâlâ kaynamakta olduğu ve Cal söz konusu olduğunda şu ana kadarki seçeneklerinin sivil mahkeme savaşlarından zihinsel yeterlilik duruşmalarına ve tanımadığı bir kadınla istemediği aceleci bir evliliğe kadar uzandığıydı. Bunların hepsi de son derece tatsızdı, grotesk ve hatta acı verici olmalarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Karşısında amcası okumakta olduğu gazeteyi indirdi ve *Houston Chronicle*'ın ön sayfasının üstünden Cole'a baktı, yüz ifadesi masumca düşünceliydi, sanki her şey mutlu bir şekilde yoluna girmiş gibiydi

her ikisini de memnun etti. "Okuduklarıma göre, bugünlerde pek çok genç kadın çocuk sahibi olmamaya karar veriyor. 'Tasarımcı domuzlar' yetiştirmeyi ve kariyer peşinde koşmayı tercih ediyorlar. Böyle bir kadın seçmemeye dikkat edin."

Cole dikkatle onu görmezden geldi ve not yazmaya devam etti.

"Ve sizi istiyormuş gibi yapıp sadece paranızı isteyen bir servet avcısını seçmemeye dikkat edin."

Cole'un kaynamakta olan öfkesi taşıtı. "Altı ay içinde bir kadının gerçek niyetinin ne olduğunu öğrenmemi nasıl beklersin?"

"Şimdiye kadar kadınlar konusunda uzman olduğunuzu düşünmüştüm. Birkaç yıl önce tüm Avrupa'yı peşinden dolaşan bir tür prenses yok muydu?"

Cole soğuk bir sessizlik içinde ona baktı ve Calvin sonunda omuz silkti. "Senin yerine paranla evlenmek istemediğinden emin olmak için bir kadının içini dışını bilmek zorunda değilsin."

"Gerçekten mi?" Cole kasıtlı bir küstahlıkla çizdi. "Kadınlar ve evlilik konusundaki engin tecrübelerinize dayanarak, müstakbel bir eşin hangi güdülere sahip olabileceğini nasıl öğrenmemi önerirsiniz?"

"Senin yerinde olsaydım, sanırım bir altın arayıcısı tarafından tuzağa düşürülmekten kaçınmanın en iyi yolunun zaten kendi parası olan bir kadın aramak olduğunu düşünürdüm." Bunu söyledikten sonra kaşlarını kaldırdı ve sanki gerçekten Cole'un çözümünü alkışlamasını bekliyormuş gibi bekledi, ancak Cole onu görmezden geldi ve dikkatini not defterine geri verdi.

Sonraki çeyrek saat boyunca, arada sırada çevrilen ve katlanan gazete sayfalarının hışırtısı dışında odadaki sessizlik bozulmadı; sonra Cal, Cole'un tartışmak istediği son konu hakkında tekrar konuştu. Cal, gazete sayfalarının arkasından umursamaz bir sesle, "Burada, Maxine Messenger'ın köşesinde, Cumartesi gecesi Beyaz Orkide Balosu'na katılacağınız ve açık artırmada satılacak en pahalı eşyayı bağışladığınız yazıyor. Maxine balonun 'Houston sosyetesinin en ışıltılı sosyal etkinliği' olduğunu söylüyor. Böyle bir şeyde bir servet avcısına kapılma konusunda endişelenmene gerek yok. Neden etrafa bir göz atıp sana hitap eden bir kadın bulup buraya getirmiyorsun, böylece ben *de* ona bir göz atabilirim."

Sertifika. İlk evlilik yıldönümünüzde, tıpkı o kağıt parçasında söylediğim gibi, şirketinizin yarısını size devredeceğim."

Cole cevap vermedi ve kısa bir süre sonra Calvin esnedi. "Sanırım gazeteyi yatakta bitireceğim," diye açıkladı ayağa kalkarken. "Saat on oldu. Geç saate kadar çalışacak mısın?"

Cole, John Nederly'nin kendi isteği üzerine hazırladığı niyet mektubunu inceliyordu. "Son on dört yıldır geç saatlere kadar çalıştım," dedi kısaca. "Sen ve Travis bu yüzden bu kadar zenginsiniz."

Cal bir an için ona bakakaldı, ama bunun doğruluğunu tartışamazdı, o yüzden yavaşça odadan çıkmaya başladı.

Bölüm 16

" ^ "

COLE, AMCASININ YATAK ODASININ KAPISININ KAPANDIĞINI DUYANA KADAR YUKARI BAKMADI VE SONRA

Okuduğu belgeleri, kara ruh halini yansıtan keskin bir bilek hareketiyle sehpanın üzerine fırlattı.

Kâğıtlar *National Enquirer*'ın tepesine, nişanlısı tarafından terk edilen kadının fotoğrafının *hemen* yanına düştü.

Diana Foster'ın resminin hemen yanında.

Cole ileri atıldı, gazeteyi aldı ve kısa makaleyi kurbanı duyduğu acımasız sempati duygusuyla okudu; sonra onu bulduğu yere fırlattı ve düşünceleri Cal'a geri döndü.

Cole karamsar bir şekilde alternatiflerini düşünürken sol tarafındaki bir hareket dikkatini çekti ve Letty'nin elinde bir kupa ve yüzünde tereddütlü bir gülümsemeyle durduğu mutfak kapısına doğru baktı.

Cole kendini bildi bileli, ne zaman amcasıyla ters düşse, berbat bir aşçı olan Letty Girandez hemen ardından Cole'un yemesi ve içmesi için bir şeylerle çıkagelirdi; kötü bir aşçı olduğunu bilen nazık bir kadının teselli jestiydi bu. Altmışlı yaşlarının başında olan Letty'nin sade, yuvarlak yüzü içindeki nezaketi yansıtmayı başarıyor ve yumuşak, İspanyol aksanlı sesi ona tuhaf bir kibarlık havası veriyordu. Oturma odasına doğru ilerleyip dumanı tüten fincanı sehpanın üzerine koyarken Cole'un yüz ifadesi yumuşadı.

"Sıcak çikolata mı?" diye tahmin etti. Letty'nin kötü bir ruh hali için reçetesi hep aynıydı: akşamları sıcak çikolata, gündüzleri limonata. Ve kek. Çikolatalı kek. "Pastam nerede?" diye takıldı, fincana uzandı, onun duygularını incitmemek için fincanın tamamını içmek zorunda kalacağını biliyordu. Sıcak çikolata gelenekseldi ve Cole hayatında çok az aile geleneği yaşadığı için buna özel bir saygı duyuyordu.

Bildiği aile sıcaklığını çoğunlukla burada, büyükbabasının erkek kardeşi ve hizmetçisinde bulmuştu. Letty döndü ve mutfığa yöneldi. "Dünden kalan biraz çikolatalı kek var. Marketten almıştım."

Her ne kadar bu son bilgi pastayı daha az değil daha çok cazip hale getirse de Cole aç değildi. "Eğer sen pişirmediysen, yemeye değmez," diye takıldı ve Cole bu iltifat karşısında gülümsedi, sonra dönüp mutfığa doğru ilerlemeye başladı. "Kal ve benimle biraz konuş," dedi.

Letty amcasının daha önce oturduğu sandalyeye oturdu, ama bunu oldukça temkinli bir şekilde yaptı, sanki orada olmaması gerektiğini hissediyormuş gibi koltuğun kenarına tünedi. "Amcanla tartışmamalısın," dedi sonunda.

"Bunu bana yirmi yıldır söylüyorsun."

"Var mısenin amcanın arzu için bkz. sen evli çok yakında size mantıksız mı geliyor?"

Cole sesindeki ısırik hissini bastırmaya çalışarak, "Bu da onu tanımlamanın bir yolu," dedi.

"Sanırım sizi evlenmeye zorlamazsa, asla evlenemeyeceğinize inanıyor."

"Ki bu onu ilgilendirmez."

Letty yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "O seni seviyor."

Cole sıcak çikolatasından bir yudum daha aldı ve bardağı kızgın bir güçle yere bıraktı. "Bu bir teselli değil."

"Ama yine de doğru."

"Blöf yapıyor olsa bile, aşk şantaj için bir bahane değildir."

"Blöf yaptığını sanmıyorum. Bence evlenmezseniz amcanız şirketinizin yarısını Travis'in iki çocuğuna bırakacak."

Bunun üzerine Cole'un içinden yeni bir öfke dalgası fırladı. "Bunu kendine ya da bana nasıl açıklayabileceğini bilmiyorum!"

Bu söz retorikti ve bir cevap beklemiyordu, ama Letty'nin bir cevabı vardı ve onun kesinlikle haklı olduğunu, tüm palavraların ve bahanelerin arasından Calvin'in gerçek motivasyonunu gördüğünü fark etti: "Amcan şu anda parayla ilgilenmiyor; onun tek derdi ölümsüzlük," dedi Letty sehpanın üzerinde tehlikeli bir şekilde yüksek duran okuma parçalarını düzeltirken. "Ölümsüzlüğü arzuluyor ve ölümsüzlüğün ancak oğlu aracılığıyla elde edilebileceğinin farkında."

Cole sabırsızca, "Ben onun oğlu değilim," dedi.

Letty ona tatlı gülümsemelerinden birini verdi, ama yanıtı sessizce vurguluydu. "O da seni öyle düşünüyor."

"Eğer peşinde olduğu şey ölümsüzlükse, Travis'in iki çocuğu bunu ona çoktan sağladı. Travis de ben de onun büyük yeğenleriyiz. Benim çocuklarım olsaydı bile, Travis'in çocuklarıyla aynı şekilde onunla akraba olurlardı."

Letty gülümsemekten kendini alamadı. "Travis'in oğlu tembel ve asık suratlı. Belki bir gün bunu aşar ama şimdilik amcan ölümsüzlüğünü Ted gibi biri için riske atmak istemiyor. Donna Jean utangaç ve çekingen. Belki bir gün ruhunu ve cesaretini gösterir ama şimdilik..." diye devam etti ve Cole'u bariz olan sonuca varmaya bıraktı - amcası da Donna Jean için ölümsüzlüğünü "riske atmak" istemiyordu.

"Ölümsüzlüğe olan bu ani takıntısının nedenine dair bir fikriniz var mı?" Cole sordu.

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Kalbi giderek zayıflıyor. Dr. Wilmeth artık sık sık geliyor. Yapılabilecek başka bir şey olmadığını söylüyor."

Cole birkaç dakika içinde şoktan inkâra geçti. Cal'in Dallas'a gidip başka doktorlara görünmesini sağlamaya çalışmanın nafile olduğunu zaten biliyordu. Daha önce, aylarca tartıştıktan sonra Cole sonunda bunu başarmış, ancak hepsinin Wilmeth ile aynı fikirde olmasını sağlamıştı. O andan itibaren Cal başka bir konsültasyon yaptırmayı tartışmayı bile reddetmişti.

Cole'un karşısında duran Letty derin, kararsız bir nefes aldı ve kahverengi gözleri yaşlarla dolu bir şekilde Cole'a baktı. "Dr. Wilmeth bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylüyor..." Sözünü kesti, sonra ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı.

Öne doğru eğilen Cole, dirseklerini dizlerine dayadı, korkunç bir korku ve önsezi duygusuna kapıldı. Omuzları kamburlaşmış ve elleri gevşekçe bağlanmış bir halde amcasının boş sandalyesine bakarken, son otuz yıl boyunca paylaştıkları sıcak gecelerin ve hareketli tartışmaların anıları zihninden geçti. Sanki bildiği tek ev sıcaklığı ve mutluluğu bu eski püskü ve rahat odadaymış gibi görünüyordu. Cal öldüğünde bunların hepsi yok olacaktı.

Eğer Letty haklıysa, o zaman çok uzakta değildi. Amcasını görmek için buraya gelmediği bir hayatı düşünmeye çalıştığında zihni kararıyordu. Bu adam, bu çiftlik, Cole'un hayatının asıl dokusunu oluşturuyordu. Gençliğinin kovboy çizmelerini ve kot pantolonlarını İtalyan derisinden esnek mokasenler, İngiltere'de dikilmiş ısmarlama takımlar ve Mısır pamuğundan el yapımı gömlekler için bir kenara atmıştı ama tüm bu dış cilanın altında, giydiği kot pantolonlar ve yara izli deri çizmeler kadar kaba ve engebeliydi. Cole gençliğinde köklerinden nefret etmişti. Houston'a üniversiteye gittiği günden itibaren, eskiden olduğu "kovboy "un tüm izlerini silmek için özenle çalışmıştı. Yürüyüşünü ve konuşma şeklini değiştirmişti, ta ki atlıların salınarak yürüyüşünden ya da Batı Teksaslıların şivesinden eser kalmayana kadar.

Şimdi kader, kökleriyle olan son bağına da elinden almakla tehdit ediyordu ve Cole'un dönüştüğü yetişkin, umutsuzca geriye kalan her şeyi korumak istiyordu.

Cal'ın şirketin yarısını Travis'e ve ailesine bırakma tehdidi, Cole umutsuzca kaçınılmaz olanı önleyecek, amcasına hayat verecek ve kalan son yıllarını aydınlatacak bir eylem düşünmeye çalışırken unutuldu. Ya da aylarını. Ya da günlerini. Cole'un düşünceleri bir

boşunalık ve çaresizliğin kesintisiz çemberi. Cal için yapabileceği ve kalan günlerini mutlu geçirmesini sağlayacak tek bir şey vardı.

"Orospu çocuğu," dedi Cole yüksek sesle ama bu lanet bir meydan okuma değil bir boyun eğmeydi. Biriyle evlenmek zorunda kalacaktı ve Teksas gibi ortak mülkiyete dayalı bir eyalette evlilik onun için yepyeni bir dizi finansal riski de beraberinde getirecekti. "Şanslı" kadın kim olursa olsun, Cole alaycı bir tavırla, mizah duygusu ve uysal bir mizacın onun için gereklilikler listesinin başında yer aldığına karar verdi. Aksi takdirde, evlilik öncesi bir anlaşma imzalaması gerekeceğini fark ettiğinde biraz hararetli bir sahnenin yaşanacağını tahmin edebiliyordu.

Rolü oynaması için bir aktris tutmayı düşündü ama amcası buna kanmayacak kadar zeki ve şüpheliydi. Şüphesiz, evlilik cüzdanını görmekte ısrar etmesinin nedeni de buydu. Neyse ki yaşlı adam, Cole'un hakkı olan şirketteki payını devretmeden önce bir erkek çocuğun doğması konusunda da ısrarcı değildi. Bunu da şart koşmamış olması, eskisi kadar zeki olmadığını bir kanıtıydı.

O da eskisi kadar iyi değildi.

Cole nefesinin altında küfrederek doğruldu ve artık soğumuş olan çikolata bardağına uzandı, onu mutfığa götürmek niyetindeydi. Bakışları yığının tepesindeki katlanmış gazeteye takıldı. Diana Foster'ın yüzü ona gülümsüyordu. On altı yaşındayken gelecek güzelliğin tüm vaatlerine sahipti, ancak çarpıcı yüz hatlarına ve kendinden emin gülümsemesine ne kadar uzun süre bakarsa, bu göz alıcı iş kadını veya CNN'de izlediği kişiyi hatırladığı sevimli, ilkel ve sessizce dengeli genç kızla bağdaştırması o kadar zorlaştı. Cole zihninde, bir saman balyasının üzerine tünemiş, ya sessizce onu izleyen ya da yavru köpeklerden politikaya kadar her konuda onunla sohbet eden sadık, zeki, büyüleyici ergeni canlandırdı.

Bu gece amcası Houston'dan bir kadının nişanlısı tarafından "terk edildiğini" ilk söylediğinde Cole onun kim olduğunu fark etmemişti. Magazin gazetesindeki haberi okuduktan sonra Diana'nın utanç verici durumunun gerçekliği kafasına dank etmişti. Şimdi yine tanıdığı kıza karşı bir sempati ve öfke duyuyordu. Görünüşü ve zenginliğiyle, nezaketi ve zekasıyla, Diana'nın her şeyin tadını çıkaracağını varsaymıştı.

Hayatın sunabileceği en iyi şey. Bunu hak etmişti. Dan Penworth tarafından ulusal bir alay konusu haline getirilmeyi hak *etmemiştir*.

Cole yorgun bir iç çekişle bu konuyu zihninden kovdu ve ayağa kalktı, artık unutulmaz yeşil gözleri olan ve olmasını umduğu şımartılmış peri masalı prensesi yerine büyük bir şirketin başına geçen ve utanç verici bir skandala konu olan baştan çıkarıcı bir gencin talihine odaklanarak kendi endişelerini bastıramıyordu.

Cole'un da çok iyi bildiği gibi, hayat nadiren insanın istediği ya da umduğu gibi sonuçlanırdı. Ne onun hayatı, ne Diana Foster'inki, ne de amcasının.

Soğuk çikolata bardağını aldı ve mutfığa taşıdı; sonra kalanları dikkatlice döktü ve bardağı duruladı, böylece Letty onun sıcak çikolata hakkında ne hissettiğini keşfetmeyecek ve gerçek yüzünden incinmeyecekti.

Gerçek şu ki, sıcak çikolatadan nefret ederdi. Marşmelovdan da nefret ederdi.

Özellikle hastalıklardan ve tedavi önermeksizin sorunları teşhis eden doktorlardan nefret ederdi.

Bu nedenle, daha başlamadan başarısızlığa mahkum olan sahte bir evlilik konusunda pek de hevesli değildi.

Cole'un aklına, karısı için en olası ve en kabul edilebilir adayın, amcasının o gece daha önce bahsettiği "prenses" değil, Michelle olduğu gelmişti. Cole'a gerçekten değer vermesinin yanı sıra, onun yoğun iş ve seyahat programıyla da hiçbir sorunu yoktu. Hatta buna uyum sağlamaya çok hevesliydi ve bu "evlilikte" Cole için bu çok daha önemli olacaktı. İçinde bulunduğu koşullar, acil ihtiyaçları ve acele etmesi gerektiği düşünüldüğünde Cole böylesine uygun bir adaya sahip olduğu için çok şanslı olduğuna karar verdi.

Yine de, çocukluğundan beri geceyi amcasında geçirdiğinde kullandığı yatak odasına doğru koridorda ilerlerken kendini şanslı hissetmiyordu. Depresif hissediyordu. O kadar depresifti ki Michelle için üzülüyordu, çünkü onun pazarlığı kabul edeceğini çok iyi biliyordu. Tıpkı hata yapacağını bildiği gibi biliyordu, çünkü kendisinden sunabileceği çok az şeyle yetinecekti ve bu da çok fazla bir şey değildi.

Vicky Kellogg ile olan son ilişkisi tam da bu nedenle başarısız olmuştu ve o zamandan beri değişmemişti, değişmeye de niyeti yoktu. Tıpkı Vicky'nin onu suçladığı gibi, hâlâ işiyle evliydi. Vicky ve arkadaşlarının zevk aldığı amaçsız heyecan arayışını hâlâ küçümsüyordu. Hâlâ çok seyahat ediyordu, bu da Vicky'nin canını sıkıyordu ve hâlâ uzun süre aralıksız tembellik yapamıyordu. Hiç şüphe yok ki, hâlâ Vicky'nin taşınırken ona yakıştırdığı "soğuk, duygusuz, hissiz orospu çocuğu" ydu. Anlamadığı nokta, Cole'un Unified Industries'in yüz binden fazla çalışanın iş ve yatırım güvenliğinden doğrudan ya da dolaylı olarak sorumlu olduğuydu.

Eski şönil yatak örtüsünü bir kenara itip güneş ışığı ve yaz esintileri kokan taze beyaz çarşafların arasına uzandığında altındaki yatak topaklı ve dar geldi. Çıplak tenine karşı, ince kumaş ağırlıksız ve Letty'nin sayısız yıkamasından dolayı bebek yumuşaklığında hissetti.

Ellerini başının arkasında birleştiren Cole, üzerinde yavaşça dönen tavan vantilatörüne baktı. Depresyonu, Michelle ya da başka biriyle evlenme düşünceleriyle birlikte yavaş yavaş gerilemeye başladı. Bu fikir sadece müstehcen değil, aynı zamanda saçmaydı da. Amcasının yıl sonuna kadar yaşayamayacağı düşüncesi de öyle.

Cole aylardır günde on sekiz saat çalışıyordu; bugün Los Angeles'tan buraya uçmak için nadiren izin almıştı ama hava sorunları vardı. Tüm bunların yarattığı stres ve yorgunluk, amcasının sağlık durumunun kötüye gittiğinin fark edilmesiyle birleşince Cole, gözleri kapanıp garip bir güven ve esenlik duygusu kendini göstermeye başladığında, tüm bunların düşüncelerini çarpıttığına karar verdi.

Cal en azından bir on yıl daha yaşayacaktı. Doğru, bu gece pek sağlıklı görünmüyordu ama Cole, hatırladığı Cal ile şimdiki Cal'i karşılaştırarak yaşın ve hastalığın yarattığı bireysel değişiklikleri değerlendirmeye çalıştığında, değişiklikler ilk başta göründükleri kadar endişe verici değildi. Cal'i kızgın güneşin altında çitleri onarıırken ya da otlaktan toplayıp getirdiği tozlu öküzlerin arkasında ağıla girerken izlediği geçmiş günleri düşündü. Stetson'ı ve boyuna santimler ekleyen çizmeleriyle, küçükken Cole'a bir dev gibi görünmüştü ama Cole 1.80'lik boyuna ulaştığında Cal'dan en az beş santim daha uzun olmuştu.

Gerçek şu ki, Cal hiçbir zaman Cole'un ki gibi güçlü bir fiziğe sahip iri bir adam olmamıştı; sırık gibi ve zayıftı, çiftlikteki ağır işlerde büyük kasların yanı sıra işe yarayan tel gibi bir gücü ve dayanıklılığı vardı. Cole'a bazen öyle görüldüğü gibi on santim küçölüp iskelet haline gelmemişti. Artriti onu rahatsız ettiğinde, bu gece olduğu gibi, omuzlarını öne doğru kaydırıyor, bu da duruşunu bozuyor ve doğal boyundan bir santim kadar uzamasına neden oluyordu.

Saçları birdenbire beyazlamamıştı; Cole kendini bildi bileli beyazdı; kalın ve beyaz favorileri, bronzlaşmış, kare çeneli dar yüzünü ve dünyaya farklı bir açıdan bakıyormuş gibi görünen soluk mavi gözlerini çevreliyordu; zekâ, mizah ve kararlılıkla parıldayan keskin gözler. Yüzü bronzluğunu kaybetmişti ve gözleri artık dürbünün arkasından bakıyordu ama soluk ve donuk değillerdi ve hiçbir şeyi kaçırmıyorlardı.

Doğru, vücudu yaşlılık ve egzersiz eksikliği nedeniyle gücünün bir kısmını kaybetmişti ama gerçek gücü her zaman zihninden gelmişti. Ve Cole'un bu gece keşfettiğı gibi, zihni her zamanki kadar keskin ve formdaydı.

Önümüzdeki birkaç gün içinde Cole, amcasına ve kendisine uygun çözümler bulacak ve her şeyi çözecekti. Sabah olduğunda amcasının durumu için yeni ya da güncellenmiş bir tedavi bulmak için yoğun bir araştırmaya başlayacaktı. Her gün yeni tıbbi tedaviler keşfediliyor ve bir kenara atılmış olan eski, etkili tedaviler yeniden keşfediliyordu. Amcasının kalp rahatsızlığının aynı kalmadığını, hatta iyileştiğini daha önce bilseydi, çoktan çözüm aramaya başlardı.

Cole, onun her zaman çözümler bulunduğunu hatırlıyordu.

Çözölemeyecek gibi görünen sorunlara çözüm bulmak en iyi yaptığı şeylerden biriydi. Bu, ona en çılgın hayallerinin bile ötesinde zenginlik ve başarı getirmesine yardımcı olan bir beceriydi.

Çocukken bir erkek olarak yaşayacağı hayatın hayalini kurduğu sade, süssüz yatak odasında yatarken uyku göz kapaklarına baskı yapıyordu. Küçük odanın manastıra özgü sadeliğinde, gençliğinde onu büyük hayaller kurmaya teşvik eden bir şeyler vardı. Şimdi, yetişkinlik çağında, bu oda onu rahatlatıyor ve moralini yükseltiyordu. Cole'un dünyanın dört bir yanında evleri ve daireleri vardı, hepsinde de geniş yatak odaları ve büyük

çeşitli şekillerde yataklar vardı, ama burada yıllardır başka bir yerde uyuyamadığından daha çabuk uykuya dalıyordu.

Odanın kendisi üzerinde her zaman olduğu gibi hâlâ bir tür mistik, canlandırıcı etkisi olduğuna karar verdi.

Huzur üzerine çöktü ve onu rüyalarına kadar takip etti, tıpkı burada uyuduğunda her zaman olduğu gibi.

Pencere açıktı ve bir tutam ay ışığı tül perdelerin arasından süzülerek onları çiçek kokulu bir esintinin üzerinde ağırlıksızca sürüklenen parlak ipek ağırlara dönüştürüyordu. Hava her zaman olduğu gibi burada da daha taze görünüyordu.

Sabah iyice dinlendiğinde daha iyi düşünebilecek, plan yapabilecek ve çözebilecekti. Şimdilik, odanın duvarları, tanıdık çerçeveli resimleriyle, Cole orada uyuduğunda her zaman yaptıkları gibi onu çevreliyor ve koruyor gibiydi.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran eski çalar saat, bir kalp atışının gürültülü ve sabit ritmiyle tıkırdıyor, onu uykuya daldırıyor, zamanın geçtiğini ve Cole orada her uyuduğunda olduğu gibi sabah her şeyin daha iyi görüneceğini hatırlatıyordu.

Bir süre sonra Cole yüzüstü yattı ve çarşaf sihirli bir şekilde kalkarak çıplak omuzlarını örttü, tıpkı gece boyunca Cole ne zaman orada uyusa hep yaptığı gibi.

Yatağın yanında, Calvin Downing uyuyan yeğenine baktı, Cole'un gözlerinin köşelerine ve ağzının kenarlarına kazınmış derin gerginlik ve yorgunluk çizgilerine kaşlarını çatarak baktı. Uyuyan adamla konuştu, sesi pencereye vuran perdelerin fısıltısından daha alçaktı, sözleri alçak ve yatıştırıcıydı, sert duygularla doluydu, tıpkı yeğenini kontrol etmek için her geldiğinde olduğu gibi ve ona uyanıkken söyleyemediklerini uykusunda söyleme ihtiyacı hissetti. "Çoğu erkeğin sadece hayalini kurduğu şeyi başardın bile," diye fısıldadı Cal. "Yapmak istediğin her şeyi yapabileceğini zaten herkese kanıtladın. Artık kendini zorlamana gerek yok Cole."

Uyuyan adam kıpırdandı ve başını başka yöne çevirdi ama nefes alış veriş derin ve huzurluydu.

"Sabaha her şey daha iyi görünecek," diye yumuşak bir sesle söz verdi Calvin, tıpkı Cole orada uyuduğunda her zaman yaptığı gibi. "Seni seviyorum oğlum."

Bölüm 17

HOUSTON INTERCONTINENTAL Havaalanı ile Şehir Merkezi Arasındaki Eyaletler Arası Trafik

Houston bir Cumartesi günü saat beş için oldukça yoğundu, ancak şoför uzun siyah Mercedes limuzini hız, güç ve zamanlamanın zarif, cüretkâr dansıyla bir şeritten diğerine ustaca manevra yapıyordu.

Şoförün kendi adına gösterdiği çabalara aldırmayan Cole arka koltukta oturmuş, Unified'ın diğer şirketlerle birlikte Karadeniz'e doğalgaz boru hattı döşemek için Ruslarla işbirliği yapmasının içerdiği karmaşıklıklara dair kalın ve ayrıntılı bir analizi inceliyordu. Araba Grand Balmoral Hotel'in girişindeki yeşil tentenin altında durana ve üniformalı bir kapıcı penceresinin yanında belirene kadar başını kaldırmadı. Cole isteksizce raporu çantasına koydu ve arabadan indi.

Condé Nast Traveler, on beş katlı Grand Balmoral'ı kusursuz hizmetle birleşen büyük ölçekte sessiz, eski dünya zenginliğinin olağanüstü bir örneği olarak tanımlamıştı, ancak Cole koyu yeşil mermer zeminleri ve yükselen Grek sütunlarıyla geniş dairesel lobide yürürken, düşünceleri Rus demiryolları ve Rus kışlarıydı, üstündeki ışıltılı kristal avizeler veya etrafındaki davetkar oturma grupları halinde düzenlenmiş fildişi brokar döşemeli lüks yaldızlı kanepeler değil.

Lobinin sağ tarafında büyük bir merdiven yukarıya doğru çıkarak lobiye çevreleyen ve lobiye bakan geniş bir asma kata ulaşıyordu. Beyaz Orkide Balosu'nun *Camelot* temasına hazırlık olarak, asma kat bir balo salonuna dönüştürülüyordu.

Yüzlerce tam boy ağaç gibi görünen şeylerin üzerine minik beyaz ışıklar ve yapay karlar örterek koşturan düzinelerce işçi tarafından efsanevi orman. Üstündeki hareketlilikle düşüncelerinden sıyrılan Cole, oymalı maun kayıt masasına doğru ilerlerken kaşlarını çatarak dikkatinin dağıldığı yöne doğru baktı.

Otelin müdürü Cole'u fark etti ve kendisini tanıtmak için aceleyle merdivenlerden indi; ardından Cole'a kayıt işlemlerini bitirir bitirmez Regent Süiti'ne kadar eşlik etmekte ısrar etti. "Bizimle kalışınızı daha keyifli hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa -herhangi bir şey- lütfen bana bildirin, Bay Harrison," dedi kapıdan çıkarken.

"Ben yaparım," dedi Cole dalgınca, bu özel hürmetkâr muameleden, leylak rengi ve altın rengi Louis XV mobilyaları ve Houston silüetinin muhteşem manzarasıyla beş odalı muhteşem süitten etkilendiği kadar etkilenmemiştir. Hayatının önemli bir bölümünü dünyanın dört bir yanındaki lüks otellerde iş yaparak geçirmişti ve on yıldan biraz daha uzun bir süre içinde en iyisini beklemeye ve bunu tamamen kanıksamaya başlamıştı.

Müdürün bir hizmetçinin valizini açması teklifini reddeden Cole, giden görevliye valizini taşıması için bir bahşış verdi; sonra ceketini ve kravatını çıkardı, beyaz gömleğinin üst düğmelerini gevşetti ve oturma odasındaki bara doğru yürüyerek kendine bir cin tonik hazırladı. Şöminenin yanından geçerek balkona açılan bir çift kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı. Dışarıdaki sıcaklık doksanların ortasındaydı ama normalde yazları Houston'ı buhar banyosuna çeviren nem yoktu ve Cole korkulukta durup üniversite yıllarında evim dediği şehre baktı. Aradan geçen yıllarda birkaç kez iş için Houston'a gitmişti ama geceyi orada hiç geçirmemiştir ve belki de bu nedenle, on dört yıl önce Houston'dan ayrılış tarzı ile bugünkü "eve dönüş" tarzı arasındaki muazzam fark birden dikkatini çekti.

Üniversiteden mezun olduğu günün ertesinde, tüm dünyevi eşyalarını naylon bir spor çantasında taşıyarak ve bir çift solmuş kot pantolon, bir tişört ve bir çift yıpranmış, aşınmış bot giyerek Houston'dan otobüsle ayrılmıştı. Bugün 7.000 dolarlık Brioni takım elbisesi, 600 dolarlık Cole-Haan mokasenleri ve 1.500 dolarlık evrak çantasıyla özel bir jetle gelmişti. Uçağı hangarda durmak üzere taksi yaptığında, bir şoför motoru çalışmayan bir limuzinin yanında bekliyordu.

Onu Balmoral'a götürmek için hazır bekliyordu. Gittiği her yerde VIP muamelesi görmeye alışkın olduğu kadar özel jetlere, çatı katındaki süitlere ve göz alıcı kadınların bakışlarına da alışkındı.

Houston'dan Jeffersonville'e on saatlik otobüs yolculuğunu düşündü ve sanki geçen haftaymış gibi net bir şekilde hatırladı. Mezuniyetinin ertesi günü kuzeye, amcasının çiftliğine giden ilk otobüse binmişti (otobüs, kârlı petrol kuyularına rağmen uçak yolculuğunu hâlâ iyi paranın affedilmez bir israfı olarak gören, tutumlu Cal'in bir imtiyazıydı). O otobüse bindiği gün, Cole'un neredeyse geriye kalan tek eşyası giydiği kıyafetlerdi.

Bunun ötesinde, sahip olduğu tek şey spor çantasındaki birkaç eşya ve hayalleriydi. Spor çantası küçük ve sadeydi ama hayalleri büyük ve ayrıntılıydı. Son derece büyük. Olağanüstü ayrıntılı. Düzenli aralıklarla geçiren yaşlı bir adamın yanında oturan Cole, pencereden River Oaks malikânelerinin geçit törenini seyretmiş ve bir gün Houston'a zengin ve güçlü olarak dönme hayalleriyle kendini şımartmıştı.

Ve şimdi öyleydi.

Bardağı ağzına götüren Cole, durumun ironisiyle eğlenerek içkisinden bir yudum aldı: bugün kesinlikle o uzun zaman önceki fantezinin nihai gerçekleşmesiydi, ama artık onun için önemli değildi. Daha geniş kapsamlı, daha önemli konulara o kadar dalmıştı ki bunun onun için bir önemi yoktu. Kendini kanıtlamış, her şeye rağmen kazanmıştı ama yine de çabılıyor, yine de inanılmaz saatler çalışıyor, yine de kendini her zamanki kadar zorluyordu. Daha çok.

Yükselen yüksek binaların etrafında kirli bir önlük gibi asılı duran sise bakarken, tüm bu çabalarının gerçekte ne için olduğunu merak etti. Denver'da Alcane Electronics'in yıllık hissedarlar toplantısı yapılıyordu ve Cole'un müzakerecileri onları ikna etmeyi başaramazsa, Cole şirketi devrilmek için bir vekâlet savaşı vermek zorunda kalacaktı. Kaliforniya'da avukatları, üst düzey yöneticileri ve mimarlardan oluşan bir ekip, Unified'in teknoloji bölümünü oluşturan çeşitli şirketlere ev sahipliği yapmak üzere Kuzey Kaliforniya ve Washington Eyaleti'nde inşa ettiği çeşitli ofis kompleksleri hakkında bir dizi toplantı yapıyordu.

Ve eğer amcasının sağlık durumu düzelmezse... bu düşünölemezdi bile. Letty'yle konuştuktan sonra Cal'in doktoruyla konuşmuş, doktor ona Cal'in durumunun öngörölemez olduğunu, Cole'un her an en kötüsüne hazırlıklı olması gerektiğini söylemişti.

Cole saatine baktı ve saatin altı buçuk olduğunu gördü. Yedi buçukta bir televizyon röportajı için aşağıda görünmesi gerekiyordu ve Orkide Balosu'nun yardım müzayedesı saat sekizde başlayacaktı. Bu da ona düş almak, tıraş olmak ve giyinmek için tam bir saat bırakıyordu ki bu da ihtiyacından fazlaydı. Kaliforniya'daki avukatlık bürosundaki yöneticilerinden birini aramaya ve işlerin nasıl gittiğini öğrenmeye karar verdi.

Bölüm 18

" A "

Diana'nın ailesi ve iki arkadaşı Balmoral'ın kalabalık lobisinin bir kenarında durmuş, yüzlerine yapıştırdıkları parlak, yapmacık gülümsemelerle Diana'dan bir iz bulmak için ana girişteki döner pirinç kapıları izlerken herkese her şey tamamen normalmiş gibi görünmek için cesurca mücadele ediyorlardı. "Süslemeler kesinlikle çok güzel!" Diana'nın annesi gönölsüzce konuştu.

Diğerleri zoraki bir ilgiyle Balmoral'ın lobisine, büyük merdivenlerine ve asma katına baktılar. Ana ışıklar söndürölmüşü ve tüm otel, yapay karla kaplı dallar arasında parıldayan küçük ışıklarla gölgeli ağaçlardan oluşan sık bir ormana dönüştürölmüş gibiydi. Ortaçağ şövalyelerini ve leydilerini tasvir eden buzdan heykeller karla kaplı "göletleri" süslüyordu ve Houston Senfoni Orkestrası "I Wonder What the King Is Doing Tonight" şarkısını çalarken ellerinde kalaylı şarap kadehleri taşıyan Ortaçağ kıyafetleri giymiş garsonlar kar yığınlarının arasından geçerek kalabalığın arasında ilerliyordu.

Corey, "*Camelot*'un açılış sahnesine çok benziyor," diye ekledi. Kocasına baktı. "Öyle değil mi?"

Spence cevap vermek yerine kolunu onun beline doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Merak etme. Her şey yoluna girecek, tatlım."

"Diana saat yedi buçukta burada olacağını söylemişti ama saat yedi buçuk oldu," dedi Corey ona, "ve Diana asla geç kalmaz." Corey'nin annesi lobiye baktı ve kalabalığın ana etkinliklerin yapılacağı asma kata doğru kaymaya başladığını gördü. Mary Foster, "Belki de artık gelemeyeceğine karar vermiştir," dedi.

Corey'nin sabit gülümsemesi yerini endişeye bıraktı. "Son dakikada iptal etmek yapabileceği en kötü şey."

Spence her iki kadına da, "Burada olacak," diye güvence verdi. "Diana hayatı boyunca hiçbir şeyden kaçmamıştır."

Corey, "Bundan kaçarsa onu suçlayamam," dedi. "Diana mahremiyetine ve haysiyetine her şeyden çok değer veriyor ve Dan'ın yaptığı şey yüzünden haysiyeti herkesin önünde kırbaçlandı. Onun yerinde olsaydım, bu gece buraya gelmeye cesaret edebileceğimi sanmıyorum."

Spence kesin bir inançla, "Evet, yaparsın," dedi. Kadın ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Gurur," dedi. "Öfkeli gurur seni burada görünmeye ve hepsiyle yüzleşmeye zorlar. Şu anda sahip olduğu tek şey gururu ve gururu baloda başı dik bir şekilde görünmesini talep edecektir."

"Burada olacak," diye onayladı Doug Hayward.

"Aslına bakarsanız," dedi Spence birden, "Diana az önce geldi." Corey'ye gülümseyerek baktı ve ekledi, "Ve bunu büyük bir tarzda yaptı."

Şaşkınlık içindeki Corey döndü. Diana'nın başını dik tutarak kalabalığın arasında sakince yürüdüğünü gördü, görünüşe göre ona bakmak için dönen insanlardan habersizdi. Corey kız kardeşiyle o kadar gurur duyuyor ve onun görünüşünden o kadar ürküyordu ki, Dan Penworth'u ve bozulan nişanı geçici olarak unuttu.

Normalde Diana resmi davetlerde ihtişamdan ziyade hafif bir zarafeti tercih ederdi ama bu gece öyle değildi. Corey hayranlık dolu bir gülümsemeyle Diana'nın büyüleyici mor elbisesinin tüm etkisini üzerinde topladı. Yandan derin bir yırtmaçla vücuda oturan bir şalvara benzeyen elbise dar askılardan sarkıyordu.

Omuzları, zarif kalçalarına hafifçe yapışan ve ayak parmaklarının hemen üzerinde dar bir kıvrımla son bulan mor panellere dönüşüyordu. Saçlarını her zamanki gibi şık bir şekilde toplamak yerine, omuzlarında son bulan dalgalar halinde bırakmıştı; parlak sadeliği elbisenin seksi sofistikeliğiyle baştan çıkarıcı bir kontrast oluşturuyordu. Corey Diana'ya sertçe sarıldı. "Bu gece evde kalmaya karar vermenden çok korkuyordum," diye fısıldadı.

"Hiç düşünmedim," diye yalan söyledi Diana, Corey'nin sarılmasına karşılık verdi ve annesi ile büyükanne ve büyükbabasına güven verici bir şekilde gülümsedi. Ailesinin, Doug'ın ve sevgilisinin onu bu çetin sınavdan geçirmek için bir şeref kıtası gibi beklediklerini görünce o kadar gergin, o kadar mutsuz ve o kadar duygulanmıştı ki kendini gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi hissetti ve gece daha başlamamıştı bile.

"Çok güzelsin," dedi Spence centilmence ve ona kardeşçe sarıldı, "elbisen de öyle."

"New York'taki toplantılarınızın bir gün erken bitmesi ve bu gece bizimle gelebilmeniz büyük şans."

Spence'i balo için Houston'a zamanında getiren şey şans değildi; toplantıların son gününü iptal etmesine neden olan şey Diana'nın durumuydu ama Corey akıllıca davranarak bunu söyleyerek Diana'nın endişelerini artırmamayı tercih etti.

Doug Hayward sevgilisinden uzaklaştı ve Diana'yı utanmaz bir hayranlıkla inceledi. "Harika görünüyorsun," dedi. Diana'nın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra ellerini kendi ellerinde kavuşturdu ve gülümsemesi yerini sıkıntılı bir kaş çatmaya bırakarak geri çekildi. "Ellerin buz gibi," dedi. "Bu gece medya dâhil herkesin karşısına büyük bir grup halinde çıkmak istediğine emin misin?"

Onun endişesinin derinliğinden etkilenen Diana yüzüne parlak ve sabit bir gülümseme yerleştirdi. "İyi olacağım," diyerek eski çocukluk arkadaşına güvence verdi. "Böyle şeyler pek çok insanın başına gelir. Nişanlar bozulur ve insanlar onun yerine başkalarıyla evlenirler. Gerçi," diye espri yapmaya çalışarak ekledi, "genellikle tersi yerine bu sırayla olur." Espriyi onu eğlendirmek yerine irkilmesine neden oldu ve derin bir sevgi ve minnettarlık jestiyle parmaklarını sıktı. Orkide Balosu'na gitmeye hiç niyeti yoktu, çünkü Teksas'ın en genç senatörü olarak elleri oldukça doluydu, ama Diana'nın Dan'in kaçışından sonra ilk kez halkın karşısına çıkacağı bu baloya tek başına gitmeye niyetli olduğunu öğrenince

Foster'ların masasına gidip onlarla birlikte oturmak için ısrar etti. Diana bunu kısmen ona manevi destek vermek, kısmen de Houston sosyetesini üzerindeki hatırı sayılır sosyal etkisini kullanarak Dan'ın küçük düşürücü davranışlarının etkisini ortadan kaldırmak için yaptığını biliyordu. "Bu kadar ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi Diana sesinde bir tutuklukla. "Sanki sürekli Corey ve bana tavsiyelerde bulunuyor ve bizi birbiri ardına çıkmazlardan kurtarıyormuşsun gibi görünüyor."

"Corey'nin başını belaya sokan çoğu zaman benim tavsiyelerimdi," diye alay etti. "Öte yandan sen benden nadiren tavsiye istedin ve hatırladığım kadarıyla başını hiç belaya sokmadın."

Bunun son kısmı doğrudu ama Diana onun arkadaşlığının değerini hafife almasına izin vermedi. "Çok yufka yürekli ve çok tatlısın," dedi sade bir samimiyetle.

Ellerini bıraktı ve komik bir dehşet ifadesiyle geri adım attı. "Özenle oluşturduğum sert adam imajımı mahvetmeye mi çalışıyorsun? Siyasi rakiplerim gerçekte ne kadar tatlı ve yumuşak kalpli olduğumu öğrenirlerse beni pısırik gibi göstereceklerdir."

Corey onu duymuştu ama endişeyle Diana'nın yüzünü inceliyordu. Yakın mesafeden bakınca, Diana'nın ustaca yapılmış makyajına ve ışıltılı tenine rağmen yüzünün anormal derecede solgun olduğunu ve gözlerinde parıltı olmadığını görebiliyordu. Yaralı ve donuk görünüyorlardı. Belli ki Spence de bunu fark etmişti çünkü yanından geçen bir garsona el salladı ve kurulan barlardan birine doğru yürüdü. Bir dakika sonra elinde iki bardakla döndü. "Bunu iç," diye talimat verdi. "Yanaklarınıza biraz renk katacak ve size biraz cesaret verecek."

Diana bardağı aldı ve küçük bir yudum aldı, sonra başını salladı, kendini kaçırdığı bir sorunla yüzleşmeye zorlamaya çalıştı. Bir saat sonra ailesi, Doug ve sevgilisi Amy ile birlikte balo salonuna girdiğinde neler olacağını bilmesine imkân yoktu. Bu geceki balodaki bazı insanlar onun arkadaşları olacaktı ve eğer Dan'i sorarlarsa, Diana'nın durumuna olan ilgileri gerçek bir endişe ve sevgiden kaynaklanıyordu. Ancak balodaki çoğu durumda bu doğru olmayacaktı. Orada, her hareketini izleyecek yüzlerce uzak tanıdık ve meraklı yabancıyla karşılaşması kaçınılmazdı,

Yarın arkadaşlarıyla dedikodu yapacak bir şey ararken, bazıları onun mutsuzluğundan zevk alacaktı.

Diana hayatı boyunca düşman edinmemek için çok uğraşmıştı ama Foster ailesinin başarısını kıskananlar ve başkalarının mutsuzluğundan zevk alanlar olduğunu biliyordu.

"Basın bu gece tepene üşüşecek," dedi Corey acımasızca.

"Biliyorum."

"Spence ve bana yakın dur. Elimizden geldiğince seni koruyacağız." Diana zayıf bir gülümseme verdi. "Spence silah taşıyor mu?"

"Bu gece olmaz," diye şaka yaptı Corey. "Smokininde bir şişkinlik yaratıyor."

Diana bir kez daha gülümsemeyi başardı ama bakışlarını asma kata kaldırdı ve merdivenin tepesinde idam mangasıyla karşı karşıya olan bir kadının heyecanı ile oradaki kalabalığı inceledi. "Keşke bütün bunlar olmadan önce müzayede için o kolyenin modelliğini yapmayı kabul etmeseydim," dedi. "Birkaç dakika içinde yukarı çıkmam gerekecek, böylece onu bana takabilirler."

"Oh, Tanrım, bunu tamamen unutmuşum!" Corey inledi. "Bu gece hiç mücevher takmadığımı fark ettim, ama o mor elbisenin içinde ne kadar göz alıcı görüldüğünü görünce o kadar memnun oldum ki, o lanet ametistleri modelleyeceğini unuttum."

Yüz yılı aşkın bir süredir, bazen sadece Orkide Balosu olarak bilinen Beyaz Orkide Balosu ve onun bir parçası olan hayır müzayedesini, Teksas aristokrasisi için yılın en görkemli sosyal etkinliği olmuştur. Davetlilerin, pırıl pırıl arabalarla gelen ve mumlarla ışıldayan kristal avizelerin altında hanımlarıyla vals yapan sığır ve petrol baronları ve zengin sanayiciler olduğu zamanlardan kalma geleneklerle doluydu. Bugünkü haliyle artık Teksas'ın en varlıklı ve sosyal açıdan en seçkin ailelerinden birkaç düzineyle sınırlı değildi, ancak gelenekleri bozulmamıştı ve dünyanın en başarılı ve en beğenilen yardım toplama etkinliklerinden biri olarak kabul ediliyordu.

Diana, açık artırmaya çıkarılacak bağışlanmış ürünlerden birine modellik yapması için davet edilmişti ve daha önce bunu yapmayı kabul etmişti, bu bir onurdu ve

Başına daha fazla dedikodu getirmeden reddedemeyeceği bir ritüel. Diana bunu biliyordu. Spence ve Corey de öyle.

"İçkini bitir," diye ısrar etti Spence. "İki yudum daha al."

Diana boyun eğdi çünkü itaat etmek daha kolaydı ve akşamki çileyle yüzleşmek için tüm gücünü koruması gerekiyordu.

Diana'nın her zaman onun rahatı için ne kadar endişelendiğini bilen büyükbabası, kendi durumunu gündeme getirerek Diana'nın dikkatini onun durumundan başka yöne çekmeye çalıştı. Parmağını smokin gömleğinin kolalı yakasında gezdirerek, "Bu lanet olası maymun takımını giymekten nefret ediyorum, Diana. Ne zaman giymek zorunda kalsam kendimi aptal gibi hissediyorum."

Diana'nın büyükannesi ona sitem dolu bir bakış attı. "Küfretmeyi kes, Henry.

Smokininiz de üzerinizde çok güzel duruyor."

"Beni lanet bir penguen gibi gösteriyor," diye itiraz etti. "Bu gece bütün erkekler smokin giyiyor."

"Ve *hepimiz* penguen gibi görünüyoruz!" diye huysuzca karşı çıktı ve onun bu konuda tartışmasını engellemek için daha hoş bir konuya döndü ve Diana'ya umutla baktı. "Bence organik bahçeciliği konu alan bir sayı daha yapmalıyız. Organik bahçecilik her zaman popülerdir. Bu konuda ne düşünüyorsun tatlım?"

Diana, önünde beliren çetin sınav dışında hiçbir şeye konsantre olamıyor gibiydi. "Sorun değil büyükbaba," dedi, o yıl zaten iki kez organik bahçeciliğe yer vermiş olmalarına rağmen. "Bunu yapacağız," diye ekledi dalgınca, bu da annesinin ve büyükannesinin ona hayretle bakmasına neden oldu. "Gidip kolyeyi teslim etsem iyi olacak," dedi Diana isteksizce. "İyi ki bu gece harcama havamda değilim," diye ekledi topal bir mizah denemesiyle. "Önce çantamı unuttum ve onu almak için geri dönmek zorunda kaldım." Örnek vermek için küçük, oval Judith Leiber gece çantasını kaldırdı. "Sonra buraya geldiğimde park görevlisine bahşış veremedim çünkü yanıma para almayı unuttuğumu fark ettim. Burada sadece ehliyetim ve pudra kâğıdım var. Bir de ruj almayı unutmamışım. Ama yanlış rengi getirmişim."

Diana gitmek için döndüğünde herkes onun bu durumuna gülümsedi - Diana'nın geri çekilen haline bakmaya devam eden Rose Britton hariç herkes, alnı düşünceli bir kaşla kırıışmıştı. Sonunda diğerlerine döndü

"Sanırım Diana sonunda sınırlarına ulaştı ve onun için endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu kocası.

"Demek istediğim, çok garip davranıyor," dedi Bayan Britton açık sesiyle, "ve bunu Dan onu terk *etmeden önce* de yapıyordu."

"Tuhaf bir şey fark etmedim anne," dedi Bayan Foster, annesinin Dan'ın yaptığı şey için seçtiği tanımlamalardan irkilerek.

"O zaman size bazı örnekler vereyim. Diana her zaman Tanrı'nın yeşil dünyasındaki en düzenli, metodik, dakik ve güvenilir insan olmuştur. Her Cuma ^{sabah} yedi buçukta masaj yaptırır, ardından manikür yaptırır ve her Perşembe ^{öğleden sonra} saat dörtte prodüksiyon ekibiyle bir toplantı yapar." Herkesin şu ana kadar söylediklerine tamamen katıldığından emin olmak için durakladı ve hepsinin dikkatle dinlediğini görünce kanıtını sundu: "İki hafta önce Diana masaj randevusunu unuttu. Ertesi hafta da üretim toplantısını unuttu ve sekreterine onun yerine bankacılarımızdan biriyle randevu ayarladığını söylemeyi unuttu! Biliyorum, çünkü sekreteri beni evden arayıp onu sordu."

Spence gereksiz bir endişe olarak gördüğü bu durum karşısında gülümsemesini bastırdı. "Herkes arada bir randevusunu unuttur, özellikle de çok meşgulken Gram," dedi güven verici bir şekilde. "Corey'nin bana anlattığına göre Diana dergiyi yönetmek, genişleme planlarını uygulamak ve rekabette bir adım önde olmak için yoğun bir baskı altında. Tüm bunlar göz önüne alındığında, masaj ve manikür gibi önemsiz bir şeyi unutmak kolay olacaktır."

"İki ay önce," diye ekledi Gram inatla, "doğum günü partimi de unuttu!"

"Ofiste geç saate kadar çalışıyordu," diye hatırlattı Bayan Foster annesine. "Onu oraya çağırdığımda hemen geldi."

"Evet, ama buraya geldiğinde hediye mi unutmuştu - ve sonra almak için kendi dairesine gitmekte kesinlikle ısrar etti."

"Bu Diana için alışılmadık bir şey değil büyükanne," dedi Corey. "Onun ne kadar düşünceli olduğunu ve aldığı hediyeler için ne kadar kafa yordüğünü biliyorsun."

insanlar. Hediyeinizi almak için geri dönmekte ısrar etti çünkü onu size doğru günde vermeye karardıydı."

"Evet, ama dairesine vardıığında hediye bulması neredeyse bir saatini aldı çünkü nereye koyduğunu hatırlayamıyordu!"

Doug, Spence'le erkeksi bir gülüş alışverişinde bulunduktan sonra şöyle dedi: "Çünkü muhtemelen bunu sizin için bir yıl öncesinden almıştır Bayan Britton. Geçen Ağustos ayında Neiman'da karşılaştık ve bana Noel alışverişi yaptığını söyledi."

Corey gülümsedi. "Noel listesini her zaman Ağustos ayında yapar ve alışverişini Eylül ayında bitirir. Ondan sonra her şeyin bittiğini söyler."

"Her zaman mükemmel hediyeler bulur," diye ekledi Doug anımsatıcı bir gülümsemeyle. "Geçen yıl ona beş kiloluk bir kutu Godiva çikolatası ve bir şişe şampanya vermişim ama o bana beğendiğimi söylediğim kaşmir bir eşarp hediye etmişti. Bahse girerim sizin doğum günü hediyeinizi bulup getirdiğinde, Bayan Britton, tam da istediğiniz şeydi."

"Bir kutu puroydu!" diye bilgi verdi ona.

Doug'ın gözleri ani bir telaşla kısıldı ama Bay Britton sadece kıkırdadı ve başını salladı. "Puruları *benim* için sipariş etmişti, doğum günümde bana vermek için. Hediyelerini her zaman alır almaz paketler ve senin doğum günü partine yetişmek için acele ettiğinden yanlış hediye almış."

Bayan Britton sakinleşmeyi reddederek başını salladı. "Birkaç hafta önce, Diana Chicago'daki matbaacılarımızla yaptığı büyük toplantıdan döndüğünde, havaalanından doğruca ofise taksiyle geldi."

"Bunun nesi yanlış?"

"Arabası havaalanındaydı. Bana sorarsanız, çok uzun zamandır çok fazla çalışıyor" dedi.

"En az altı yıldır hiç tatil yapmadı," dedi Bayan Foster, kendini suçlu hissederek ve biraz da endişeyle. "Sanırım bir ay izin alması için ısrar etmeliyiz."

Büyükbaba, "Diana iyi, sana söylüyorum, ama sadece prensip olarak bir tatil yapmalı," diyerek endişe verici tartışmayı sonlandırdı.

Bölüm 19

" A "

RESMİ BASIN ALANI, lobinin üstündeki asma katın uzak tarafında, açık artırma ürünlerinin sergilendiği balo salonundan çok da uzak olmayan bir yerde, KADİFE BİR İPLE KORDONLANMIŞTI. Cole, Unified'ın halkla ilişkiler departmanına verdiği sözü tutarak basın mensuplarına kendini tanıttı ve orada bulunmaktan memnun görünmek için elinden geleni yaptı. CBS ve ABC'den gelen yerel muhabirlere kısa röportajlar vereceğini söyledi, ardından fotoğraf çekti ve *Houston Chronicle* muhabiri ile *USA Today*'den gelen yerel muhabirin rutin sorularını yanıtladı.

ABC röportajı sonuncusuydu. Kimberly Proctor'ın yanında, Minicam'in yuvarlak ışığı gözünü kırpmayan bir Cyclops gibi doğrudan kendisine doğrultulmuş halde duran Cole, çekici sarışının Beyaz Orkide Balosu'nun yüz yıllık tarihi ve müzayedenin ardındaki bazı gelenekler hakkında anlattıklarını dinledi; sonra mikrofonu yüzüne doğru salladı. "Bay Harrison, komite tarafından hepimize bu geceki açık artırmadaki tüm eşyalar arasında en değerli olanı bağışladığınız söylendi. Klineman heykelinin değeri ne kadar?"

"Kime?" Cole kuru bir sesle karşılık verdi. Özel olarak, modernist parçanın her zaman bir canavarlık olduğunu düşünmüştü, ama onu kelepir bir fiyata satın almıştı ve şimdi ödediğinden beş kat daha değerliydi.

Güldü, "Yani, ne kadar değer biçildi?" "Çeyrek milyon dolar."

"Sen çok cömert bir adamsın!"

"Bunu IRS'e anlatırsın, değil mi?" dedi alaycı bir tavırla; ardından kameranın görüş alanından çıkmadan önce ona kısa bir gülümseme ve sert bir baş sallama hareketi yaparak röportajı kendisi sonlandırdı. Bu taktik onu şaşırttı ve onu takip etti. "Bekle, daha sonra sohbet etmek için bir araya gelebilir miyiz diye merak ediyordum."

"Üzgünüm," diye kibarca yalan söyledi Cole, "ama halkla ilişkiler departmanımızla iletişime geçip bir röportaj ayarlamamız gerekecek."

"Aslında bir röportaj yapmayı düşünmüyordum," dedi doğrudan onun gözlerinin içine bakarak ve sesini yumuşatarak. "Belki bir yerlerde bir şeyler içebiliriz diye düşünmüştüm-"

Cole başını sallayarak onun sözünü kesti ama otomatik reddedişini kibarca pişmanlık duyan bir gülümsemeyle yumuşattı. "Korkarım yarın Houston'dan ayrılmadan önce kendime ayıracak on beş dakikam bile yok."

Güzeldi, iyi konuşuyordu ve zekiydi ama bunların hiçbiri Cole için önemli değildi. O bir muhabirdi ve dünyanın en güzel, en zeki, en çekici ve en saf güdülere sahip kadını bile olsa, Cole yine de ondan vebadan kaçır gibi kaçardı. "Belki başka zaman," diye ekledi; sonra arkasından dolanıp alandan çıktı ve onu kadife ipin diğer tarafında sıraya girmiş daha hevesli adaylarla röportaj yapmaya bıraktı.

"Bay Harrison!" diye seslendi basın alanındaki bir başkası, ama Cole o muhabiri görmezden geldi ve sanki o isimde birini hiç duymamış gibi yürümeye devam etti, sadece bir garsondan bir kadeh şampanya almak için durdu.

Asma katın çevresinden dolaşarak şenliklerin yapılacağı karşı tarafa geçene kadar en az bir düzine insan ona selam vermiş, o da hiçbirinin kim olduğuna dair en ufak bir fikri olmadan selamlarına karşılık vermişti.

İronik bir şekilde, sonunda kalabalığın içinde iki yüz tanıdığında, bu yüzler onu selamlamaktan *kaçınan* iki kişiye aitti: Bay ve Bayan Charles Hayward II. Aslında, eski seyislerinin yanından başları dik ve gözleri buz parçaları gibi kayarak geçip gitmişlerdi.

Cole açık artırmaya çıkarılacak eşyaların en pahalılarının sergilendiği odanın kapısının önünde durakladı ve balonun müdavimleri onu tanıdıkça ara sıra adının fısıldandığını duydu ama herkesin ağzında en sık duyulan isim Diana Foster'inkiydi. Ancak bu gece ondan genellikle "Zavallı Diana Foster" diye söz ediliyordu ve Cole'a zaman zaman empatiden çok kötü niyetli gibi gelen kadınlar tarafından.

Onun bakış açısına göre, Beyaz Orkide Balosu üç ayrı ve farklı ihtiyacı karşılıyordu: Birincisi, çok zenginlerin eşleri ve kızları için zarif bir ortamda bir araya gelme fırsatı sağlamak ve

En yeni mücevherlerini ve en yeni elbiselerini sergilemek ve kocaları ve babaları golf oyunları ve tenis maçları hakkında konuşurken birbirleri hakkında dedikodu yapmak.

İkinci amaç Amerikan Kanser Derneği için para toplamaktı. Üçüncüsü ise Houston'ın maddi açıdan varlıklı ve sosyal açıdan önde gelen vatandaşlarına, diğer maddi açıdan varlıklı ve sosyal açıdan önde gelen kişiler tarafından bağışlanan düzinelerce abartılı pahalı eşya için birbirlerine teklif vererek sosyal bilinçlerini gösterme fırsatı sunmaktı.

Cole, bu geceki Orkide Balosu'nun her açıdan benzersiz bir başarı olacağına karar verdi.

Müzayede ürünlerinin sergilendiği odanın kapısının önünde silahlı güvenlik görevlileri duruyordu ve kırmızı-beyaz kareli gömlekli bir fotoğrafçı görevlilerden birinin yanından geçmeye çalışırken hemen yanında bir tartışma çıktı. Görevli kollarını göğsünde kavuşturarak, "Saat yediden sonra konuklar dışında kimse buraya giremez," diye uyardı.

"*Enquirer*'dan geliyorum," diye açıkladı fotoğrafçı, sesini alçak tutmaya ve kalabalığın gürültüsünden duyulmaya çalışarak. "Açık artırmayla sattıkları şeylerle ilgilenmiyorum, Diana Foster'ın bir fotoğrafını çekmek istiyorum ve onu bir süre önce burada balkonda gördüm. Sanırım oraya gitti."

"Üzgünüm. Müzayedeye katılacak konuklar dışında kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor."

Diana'nın kötü durumunun tam olarak farkına varması Cole'u sempati ve inançsızlık karışımıyla doldurdu. Onu televizyonda görmüştü ve artık yetişkin bir kadın olduğunu biliyordu, ama zihninde onu hâlâ taze saman balyasının üzerinde Hint usulü oturmuş, başını yana eğmiş, adamın söylediklerini dikkatle dinleyen zeki bir genç kız olarak canlandırıyordu.

Ziyafet ve açık artırmanın yapılacağı balo salonunun kapıları hâlâ kapalıydı ve Cole sabırsızlıkla saatine baktı, bir an önce içeri girip her şeyi bitirmek istiyordu. Bu mümkün olmadığından ve gözüne çarpmaya çalışan insanlardan herhangi biriyle sohbet etmek istemediğinden, ısıltılı dallarıyla çevrelenmiş ve gizlenmiş bir ağaç topluluğunun gölgesine adım attı ve şampanya kadehini dudaklarına götürdü.

Houston'da çalıştığı ve Haywards'ların ahırında yaşadığı yıllardan beri dünyanın dört bir yanında yüzlerce siyah kravatlı davete katılmıştı. Bu davetlerde sıkılırdı ama asla rahatsız olmazdı. Houston bir istisnaydı. Houston'da böyle bir davette bulunmak ona kendini bir sahtekâr, bir dolandırıcı, bir davetsiz misafir gibi hissettiriyordu.

Tuhaf orman koruluğunun içindeki görüş noktasından, özellikle Diana'yı görmek için izlediğini kendine itiraf etmeden boş boş kalabalığı izledi... Ve sonra kalabalık ayrıldı ve onu gördü, kendisinden yaklaşık on beş metre ötedeki asansörlerin yakınındaki geniş bir sütunun yanında duruyordu.

Bakışları "Zavallı Diana Foster "ın üzerinde gezinirken keskin bir tanıma sarsıntısını hemen rahatlama ve ardından saf erkeksi hayranlık izledi.

Görmekten korktuğu solgun, aşağılanmış yaratık yerine Diana Foster, hatırladığı sessiz, asil duruşundan hiçbir şey kaybetmemişti. Dolgun göğüslerini ve küçük belini saran kraliyet moru ipekten bir elbisenin içinde, etrafındaki yaygara ve koşuşturmadan etkilenmeden, hayali bir ormanın yapay alacakaranlığında sakin bir şekilde ilerliyordu; narin yüz hatları, küçük bir çenesi, kalın kıvrık kirpiklerinin ve egzotik bir şekilde kanatlanmış kaşlarının altındaki iri, parlak yeşil gözleriyle gururlu genç Guinevere. Cole, renginin artık daha canlı olduğunu ve çenesindeki küçük yarığın neredeyse görünmez olduğunu düşündü, ama saçları aynıydı - ağır ve gür, avizelerin ışığı altında kırmızı vurgularla parlatılmış maun gibi parlıyordu. Büyük, kare kesimli, koyu mor ametistlerden oluşan, etrafı elmaslarla çevrili görkemli bir kolye boğazında duruyordu ve elbisesini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Cole, onun çarpıcı elbiseler ve ışıltılı mücevherlere ait olduğuna karar verdi. Bunlar ona eskiden tercih ettiği pilili pantolonlar ve muhafazakâr blazer ceketlerden çok daha yakışıyordu.

Ağaçların gölgesinde durmuş, Diana'nın yüzeysel güzelliğine hayranlıkla bakıyordu ama daha çok, Diana'nın etrafında dönüp duran hareket ve renk kaleydoskopunun içinde bile bu kadar net bir şekilde öne çıkmasını sağlayan tanımlanamaz ama kusursuz "varlığı" ilgisini çekiyordu. Sanki Diana dışında her şey ve herkes hareket halindeydi; klimanın ince akımlarında parıldayan ağaç dallarından, canlı tonlar ve hareketli seslerden oluşan bir bulanıklık içinde hareket eden kadın ve erkeklere kadar.

Onunla konuşan bir adamı dikkatle dinliyordu - Cole'un Spence Addison olduğundan neredeyse emin olduğu bir adam. Addison ondan uzaklaştı ve Cole ağaçların gölgesinden çıkıp durdu, onun kendi tarafına bakmasını istedi. Onun kendisini tanımasını istiyordu; ona unutulmaz gülümsemelerinden birini vermesini ve yanına gelip onunla konuşmasını istiyordu. Tüm bunları şaşırtıcı bir beklentiyle istiyordu.

Haywards'ın birkaç dakika önce yaptığı gibi onu küçümsemesi mümkündü ama nedense bunu yapacağını sanmıyordu. Şimdiye kadar Cole'un Houston'a muzaffer bir şekilde dönme hayali ona anlamsız gelmişti, bu yüzden Cole bile bu gece Diana Foster'ın onu fark etmesini ya da daha doğru bir ifadeyle, dönüştüğü adamı fark etmesini istemesinin ne kadar yersiz olduğunu fark etmişti.

Birkaç dakika önce Charles ve Jessica'dan yediği buz gibi bakışlara bakılırsa, Cole onların eski damatlarının ne kadar başarılı olduğunu herkese anlatmaya hevesli olduklarından şüpheliydi. Bu durumda Diana'nın, kızlık sohbetlerinden keyif aldığı ve sandviçlerini paylaştığı ahır sahibi Cole'un *Newsweek* dergisi tarafından Yılın Girişimcisi seçilen Cole'la aynı kişi olduğu konusunda hiçbir fikri olmama ihtimali vardı.

Balo salonunun kapıları açıldı ve insanlar balo salonuna girmeye başlarken tüm kalabalık hep birlikte yer değiştirerek Cole'un görüş alanını kapattı. Diana'nın kalabalığın içinde kaybolmasını ya da onunla özel olarak konuşmadan önce ona en yakın kapıdan balo salonuna girmesini istemeyen Cole ona doğru ilerlemeye başladı ama balo salonuna doğru ters yönde ilerleyen insan dalgası ilerlemesini engelledi. Son insan engelini de aştığında asma katta sadece yüz kadar insan kalmıştı ama içlerinden biri Diana'yla konuşuyordu ve bu kişi Doug Hayward'dı.

Cole yavaşlayarak durdu ve kenara çekildi; sonra Hayward'ın uzaklaşmasını umarak kadehini ağzına götürdü. Charles Hayward'ın Cole'a karşı olan tavrının oğlu tarafından da paylaşıp paylaşılmadığını bilmesine imkân yoktu ama Cole, Diana'yla on yıldan uzun bir süredir yaptığı ilk görüşmeye gölge düşmesi riskini almak istemiyordu.

Hayward ona balo salonuna kadar eşlik etmek istedi ama Cole'u rahatlatmak için Diana bunu reddetti. "Bensiz gidin," dedi ona. "Bir dakika içinde geleceğim. Önce biraz temiz hava almak istiyorum."

Hayward, "Ben de seninle geleyim," diye teklif etti.

"Hayır, lütfen yapma," dedi Diana ona. "Sadece birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tamam, eğer yapmak istediğinin bu olduğundan eminsen," dedi Hayward, sesi isteksiz ve sinirli çıkıyordu. "Uzun sürmesin," diye ekledi açık balo salonu kapılarına doğru ilerlerken.

Diana başını salladı ve döndü, üzerinde Çıkış işareti olan bir kapıya doğru hızla yürüdü.

Cole, bir kadının ne zaman gözyaşlarına boğulacağını bilecek kadar kadınlarla deneyime sahipti ve Hayward'a yalnız kalmak istediğini söylediği için ona bu ayrıcalığı tanıması gerektiğini düşündü. Balo salonuna doğru dönmeye başladı, sonra durdu, eski bir anının saldırısına uğradı - Diana ona attan düşüşünü anlatıyordu: *"Ağlamadım... Ne bileğimi kırdığımda ne de Dr. Paltrona onu ayarlarken."*

"Yapmadın mı?"

"Hayır, ben değil."

"Bir damla gözyaşı

bile mi?" "Bir tane

bile."

"Aferin sana," diye alay etmişti.

"Pek sayılmaz." İç geçirdi. *"Onun yerine bayıldım."*

Çocukken acı ve korkudan gözyaşlarını cesurca tutabilmişti ama bu gece bir kadın olarak görünüşe göre dayanamayacağı kadar incinmişti. Cole tereddüt etti, bir erkeğin içgüdüsel olarak ağlayan bir kadını içeren herhangi bir sahneden kaçınma dürtüsü ile ona bir tür güç ve destek sunmaya yönelik çok daha az anlaşılabilir bir dürtü arasında kaldı.

İkinci dürtü biraz daha güçlüydü ve galip geldi: Cole yavaşça ama kararlı bir şekilde Çıkış tabelasının altındaki kapılara yöneldi; sonra şampanya almak için kısa bir sapma yaptı, bunun onu biraz canlandıracağından emindi.

Bölüm 20

DIŞARIDA, UZUN, DAR TAŞ BALKON ÇÖLLEŞMİŞ VE BİRKAÇ kişi TARAFINDAN ZAYIF BİR ŞEKİLDE AYDINLATILMIŞTI.

küçük, titrek gaz lambaları, karanlık gölgelerle çevrili zayıf sarımsı ışıktan küçük havuzlar yaratıyordu. Diana'nın ıssız ruh halinde, balkonun yalnız kasveti, süsleme komitesinin yarattığı efsanevi ormanın romantik heyecanına sonsuz derecede tercih edilebilirdi ve orkestranın çaldığı "If Ever I Would Leave You" şarkısını dinlemek zorunda kalmanın acı verici ironisinden kurtulmuştu.

Dışarı çıkmaya karar verebilecek herhangi birinin görüş alanından çıkmayı uman Diana sağa döndü ve kapılardan olabildiğince uzağa yürüdü, ancak balkonun binanın köşesinde bittiği noktaya geldiğinde durdu. Beyaz taş korkulukta durup avuçlarını serin beyaz taş dayadı ve başını eğerek körlemesine yayılmış parmaklarına baktı, Dan'in nişan yüzüğü olmadan sol elinin ne kadar boş ve sade göründüğünü fark etti.

İki kat aşağıda, otelin önündeki geniş, ağaçlarla kaplı bulvar boyunca sürekli bir far alayı süzülüyordu ama Diana hissettiği şaşkın ıssızlık dışında her şeyden habersizdi. Son birkaç gündür duyguları, şu anda hissettiği uyuşuk çaresizlik ile onu akılsız bir faaliyet kasırgasına dönüştüren ani öfkeli enerji patlamaları arasında gidip geliyordu. Her iki durumda da Dan'in evli olduğu gerçeğini bir türlü kabullenemiyordu. Evli. Başka biriyle. Daha geçen ay, bu geceki baloya birlikte katılacaklarını konuşmuşlar ve Dan ona defalarca ailesinin masasında kendisi için bir yer ayarlamasını hatırlatmıştı.

Aşağıdaki bulvarda, arabaların ani fren sesine kulakları yırtan bir korna senfonisi eşlik ediyordu. Düşüncelerinden sıyrılan Diana çarpışan metallerin ve kırılan camların sesine hazırlandı ama kavşağa doğru baktığında gerçek bir kaza olmadığını gördü. Tam başını çevirmek üzereydi ki Dan'inkine benzeyen üstü açık siyah bir Mercedes otele doğru süzüldü, sarı sinyal lambaları yanıp sönerken

giriş'e yaklaştı. Diana bir an için arabadaki Dan olduğuna gerçekten inandı ve o sihirli zaman diliminde Dan'ın gelişi akla yatkın göründü... Büyük bir hata olduğunu açıklamaya gelmişti.

Spor araba otelin girişindeki yeşil tenteye yaklaştığında ve Mercedes'in siyah değil lacivert olduğunu ve sürücüsünün gümüş saçlı bir adam olduğunu gördüğünde gerçekler üzerine çöktü.

Yükselen, beklenmedik umuttan acımasız gerçeğe hızlı bir düşüş Diana'yı daha da büyük bir sefalet çukuruna yuvarladı. Dökülmemiş gözyaşlarının sisinde, arabanın yolcu kapısının açıldığını ve yirmili yaşlarının ortasındaki çarpıcı bir sarışının uzun bacaklarını dışarı salladığını izledi. Diana kızın kısa, dar elbisesini inceledi, seksi güven havasını fark etti ve Dan'ın de ne zamandan beri seksi genç sarışınları Diana gibi otuz bir yaşındaki muhafazakâr esmerlere tercih etmeye başladığını merak etti. Gazete resimlerine bakarak, yeni karısının kendisinden on kat daha güzel ve şehvetli olduğundan mide bulandırıcı bir şekilde emindi. Christina'nın daha kadınsı, daha eğlenceli ve daha maceracı olduğuna da kuşku yoktu. Diana tüm bunlardan emindi ama Dan'ın Diana'nın kendisine yetmediğini tam olarak ne zaman hissetmeye, *fark* etmeye başladığından emin değildi.

O yeterli değildi.

Bu doğru olmalıydı; aksi takdirde onu çöpü atar gibi rahatça bir kenara atamazdı. Onun için yeterli değildi ve bunun ezici aşağılanması midesini bulandırıyor. Diana'dan önce Dan hep göz alıcı, uzun boylu ve düzgün vücutlu kadınlarla çıkmıştı; yirmili ve otuzlu yaşlarında, kendini iyi görünmekten ve sert oynamaktan başka bir şeye adamamış, sonsuza dek esprili, sofistike sosyete kızlarıyla. Diana ise kendini işine ve aile şirketlerinin büyümesine ve refahına adamıştı. Aslında Diana'nın Dan'ın diğer kadınlarıyla tek ortak noktası, onun da sosyeteye takdim edilmiş olmasıydı. Bunun ötesindeki zıtlık, eksiklikleri kadar barizdi. Boyu sadece 1.80'di, saçları sıradan bir koyu kahverengiydi ve şehvetli olmaktan çok uzaktı. Aslında, göğüs implantlarıyla ilgili skandal patlak verdiğinde, Dan'e ameliyat olmadığına memnun olduğu konusunda takılmıştı. Dan gülmek yerine şöyle demişti.

bazı implantların diğerlerinden daha güvenli olduğunu ve isterse daha güvenli olanlardan birini yaptırabileceğini söyledi.

Kendinden nefret eden ruh hali içinde Diana şimdi ameliyatı yaptırmış olmayı diliyordu. Eğer biraz olsun kadın olsaydı, "doğal" bir görünüme razı olmak ve erkeğini elde tutmak için güzellik yerine zekâsına güvenmek yerine görünüşüne daha fazla odaklanırdı. Saçlarına çizgi çektirmeli ya da fön çektirmeli ya da belki de bir erkek çocuğununki kadar kısa tutturmalı ve perçemler attırmalıydı. Giydiği gibi uzun bir elbise yerine, şu sıralar çok moda olan dar, baldırları açık couture elbiselerden birini tercih etmeliydi.

Metal bir kapının çarparak kapanması, otelden yeni çıkan smokinli, uzun boylu bir adama doğru endişeyle bakmasına neden oldu. Adamın bir muhabir ya da soyguncu değil de balonun konuklarından biri olduğunu görünce duyduğu rahatlama, adamın uzaklaşmak yerine kendisine doğru gelmesinden duyduğu kızgınlıkla yer değiştirdi.

Gölge ve sessizlik içinde gizlenmiş olan adam ona doğru gelmeye devam etti, adımları yavaş ve amaçlıydı. Kolları dirseklerinden bükülmüştü ve her iki elinde de bir şey tutuyordu. Bir an için ateşli hayal gücü o ellerde bir çift tabanca olduğunu düşündü; sonra adam bir gaz ışığı havuzunun içinden geçti ve Diana onun ellerinde bir şey tuttuğunu gördü...

İki kadeh şampanya.

Önce onlara, sonra da adam aralarındaki mesafeyi kapatırken ona bakakaldı. Yakın mesafeden bakıldığında, boyu rahatlıkla bir metre yirmi santimdi; geniş omuzları, kare çenesi, demir gibi çenesi ve düz, kalın kara kaşlarıyla tanımlanan sert bir yüzü vardı. Gölgeyi yüzü koyu bronzlaşmıştı ama gözleri aydınlıktı ve onunkilere bakarken rahatsız edici derecede eğleniyordu.

"Merhaba Diana," dedi derin, yankılanan bir sesle.

Diana yüz hatlarını kibar bir şaşkınlık görüntüsüne büründürmeye çalıştı, oysa yapmak istediği şey ayağını yere vurup ona gitmesini söylemekti. Ne var ki görgü kuralları ona bebek mamasıyla birlikte verilmişti ve sebepsiz yere kabalık yapmaktan acizdi. "Özür dilerim," dedi sesinde sabırsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol ederek, "tanıştıysak bile hatırlamıyorum."

"Kesinlikle tanıştık," diye kuru bir sesle güvence verdi. "Aslında birçok kez." Ona bir bardak uzattı. "Şampanya?"

Diana adamın yüzünü incelerken başını sallayarak reddetti, adamın kendisiyle bir tür oyun oynadığına her an daha çok ikna oluyordu. Her ne kadar zarif hatlara ve kıvrak bir yapıya sahip erkekleri, bunun gibi kaba kuvvet ve ezici bir erkeklik sergileyen erkeklere tercih etse de, bu adamla tanışmış olsaydı onu unutmayacağını biliyordu. "Unuttuğumuzu sanmıyorum," dedi kibar bir sertlikle ve oyuna son noktayı koydu. "Belki de beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

"Seni asla başkasıyla karıştırmam," diye alay etti. "O yeşil gözlerini ve doru yeleni çok net hatırlıyorum."

"Kuzukulağı yelesi mi?" dedi Diana; sonra oyundan bıkmış bir halde başını salladı. "Beni kesinlikle başka biriyle karıştırıyorsun. Seninle daha önce hiç karşılaşmadım-"

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordu. Ağzındaki sert çizgi gevşeyerek tembel bir gülümsemeye dönüştü. "Corey hâlâ ata binmeyi seviyor mu?"

Diana ona uzun ve kararsız bir bakış attı. Kazara ya da bilerek, gaz lambasının ulaşamayacağı bir yerde duruyordu ama sesi tanıdık gelmeye - ve öyle görünmeye- başlamıştı. "Kız kardeşimin arkadaşı mısınız, Bay -?"

Sonunda ışığa doğru bir adım attı ve Diana bir şok ve sevinç patlamasıyla onu tanıdı. "Bu çok resmi," diye alay etti, tanıdık gri gözleri ona gülümsüyordu. "Eskiden bana-"

"Cole!" diye nefes aldı. Cole'un bu geceki davete katılacağını biliyordu ve birkaç gün öncesine kadar onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu, ta ki hayatı paramparça olup her şey arka planda kalana kadar. Şimdi onu görmenin şokuna alışamıyor gibiydi.

Cole, Diana'nın kendisini tanıdığına yüzünde beliren memnuniyeti gördü ve bu onu hayret verici bir yoğunlukla ısıttı, normal olan soğuk, sert alaycı kayıtsızlık çizgisini birkaç kısa an için yumuşattı. Hayward'lar ona Foster'ın işinden aniden ayrılmasının nedeni hakkında ne söylemiş olurlarsa olsunlar, aradan geçen yıllar ne olursa olsun, Diana Foster'ın ona olan dostluğu bozulmamış ve değişmemiş olarak hâlâ oradaydı.

"Cole? Gerçekten sen misin?" Diana hâlâ şokun ve sevincin etkisindeydi.

"Kanlı canlı. Daha doğrusu smokinliyim," diye şaka yaparak bardağı tuttu. şampanyayı tekrar ona doğru uzattı. Bunu bir yabancından istememişti. Ama bunu eski bir dostundan almıştı ve Foster onun güzel, kalkık yüzüne bakarken gururu okşanmış ve memnun olmuştu. "Sanırım bu kadeh kaldırmayı gerektiriyor, Bayan Foster."

"Tostu yap," dedi. "Ben hâlâ bir kadeh düşünemeyecek kadar şaşkınım." Bardağı kaldırdı. "Tanıdığım en şanslı kadının şerefine."

Diana'nın gülümsemesi soldu ve ürperdi. "Tanrı korusun!" Belli ki ona ne olduğunu bilmiyordu ve Diana tepkisini hemen omuz silkerek geçiştirmeye çalıştı. "Demek istediğim, ben daha şanslıydım-"

"Omurgasız bir orospu çocuğuyla evlenmekten kıl payı kurtulmaktan daha şanslı ne olabilir ki?"

Bu söz o kadar çirkin ve o kadar sorgusuz sualsiz sadıktı ki Diana gülmek ve ağlamak için ikiz dürtüler hissetti. Bunun yerine "Haklısın," dedi. Onun bakışlarından kaçınmak için şampanyasından hızlıca bir yudum aldı; sonra aceleyle konuyu değiştirdi. "Bu gece gerçekten sahneye çıkacağınız haberi duyulduğunda insanlar çok heyecanlandı. Herkes sizi görmek için can atıyor. Size soracak o kadar çok sorum var ki -nerelerde bulunduğunuz ve neler yaptığınız hakkında- nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"En önemli soruyla başlayalım," diye sertçe araya girerek Diana'nın kendini yeniden çocuk gibi hissetmesine ve çok daha yaşlı, bilge bir erkekle karşı karşıya gelmesine neden oldu. "Tüm bu olanlara nasıl dayanıyorsun?"

Diana onun balo salonunda nişanının bozulduğuna dair çıkan dedikoduları kastettiğini biliyordu. "Gayet iyiyim," dedi, sesindeki hafif titremeden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Balkonun ilerisinde kapının açıldığını duyduğunu sandı ve birinin dışarı çıkma ihtimaline karşı sesini alçalttı. "İyiyim."

Cole omzunun üzerinden sesin geldiği yöne baktı. Kapının üzerindeki Çıkış tabelasının aydınlattığı kırmızı-beyaz kareli gömlekli bir adam Cole ona doğru baktığında gölgelerin arasına geri sıçradı. Cole'un ilk dürtüsü casusluk yapan muhabire saldırmaktı; sonraki dürtüsü ise ondan faydalanmaktı. Cole şimdilik ikinci seçenekte karar kıldı. Boştaki eliyle uzandı ve Diana'nın çenesini yukarı kaldırdı. "Dikkatle dinle ve sakın kımıldama."

Anlık bir telaşla gözleri büyüdü.

"Bizi izleyen ve fotoğrafınızı çekmek için bekleyen bir magazin fotoğrafçısı var. Ona bir sonraki sayılarının ön sayfalarında yer alacak bir resim vermemizi öneririm."

"Ne?" Diana panik içinde fısıldadı. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, sadece olumsuz basın ve meraklı fotoğrafçılarla senden daha fazla deneyimim oldu. Senin bir fotoğrafını çekmeden gitmeyecek," diye devam etti Cole ve göz ucuyla muhabirin gölgelerden çıkıp kamerasını tekrar kaldırmasını izledi. "Bir seçeneğin var. Dünyanın seni ıskartaya çıkmış bir kadın olarak görmesine izin verebilirsin ya da seni öptüğümü görmelerine izin verirsin, bu da Penworth'u hiç önemseyip önemsemediğini ve başından beri senin sevgilin olup olmadığını merak etmelerine neden olur."

Diana'nın zihni alarm, korku ve neşenin yanı sıra aç karnına bir saatten kısa bir sürede iki içki içmenin etkileriyle çalkalanıyordu. Tereddüt ettiği o kısa anda Cole onun yerine karar verdi. "Bunu ikna edici hale getirelim," diye yumuşak bir sesle emrederken iki kadehi de yere bıraktı. Sonra boştaki elini kızın beline dolayarak vücudunu kollarına doğru kıvrıdı.

Karşı koyulamayacak kadar hızlı gerçekleşmişti ve sonra Diana bacaklarının adamın kalçalarına, göğüslerinin göğsüne bastırıldığını hissettiğinde ağır çekimde gerçekleşmiş gibi göründü ve ardından adamın sıcak dudaklarının onunkileri kaplamasının ani şokunu yaşadı.

Başını biraz kaldırdı, gözleri onunkilere bakıyordu ve kız onu bırakacağını düşündü. Adamın onu bırakmaya niyetli olduğu hissine kapıldı. Bunun yerine elleri yer değiştirdi, biri çıplak sırtında yukarı doğru kayarken diğeri sıkılaştı ve başını tekrar eğdi. Adamın ağzı Diana'nın dudaklarına sıkıca yerleşip dudaklarının her bir yumuşak kıvrımını ve konturunu yavaşça izlerken Diana'nın kalbi düzensiz, karışık atışlarla çarpmaya başladı. Dili ağzının köşesine dokundu ve vücudu şaşkınlıkla sıçradı. Beyninin bir kısmı hemen kurtulmasını emretti ama daha derindeki, daha zorlayıcı bir ses, onun cesur çabalarına böylesine haksız bir tepki vermesine isyan etti.

Onun şefkatli çabaları.

İkna edici çabaları.

Ayrıca, fotoğrafçının ilk birkaç kareyi kaçırmış olabileceğini fark etti. Diana adalet ve sağduyudan yana hareket ederek ellerini adamın ceketinden yukarı kaydırıp ve belirsiz bir şekilde onu öptü. Adamın baskısı

Eli yukarı doğru kayarak ensesinde kıvrılırken, parmakları saçlarına gömülürken ağzı davetkâr bir şekilde genişledi.

Balo salonundan gelen yüksek sesli bir müzik patlaması ve alkış tufanı, balo salonunda resmi kutlamaların çoktan başladığını duyurdu ve ikisini de şimdiki zamana geri döndürdü. Diana utangaç bir kahkaha atarak kendini geri çekti ve Cole ellerini pantolonunun ceplerine sokarak kara kaşlarını hafifçe çatarak Diana'ya baktı. Cole fotoğrafçının hâlâ orada olup olmadığına baktı ve görünüşe göre fotoğrafını çekip gittiğini görünce sevindi.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," dedi Diana endişeyle, otelin kapısına doğru yürürlerken saçlarını düzeltmeye çalışarak.

Ona anlamadığı bir anlamla dolu yan bir bakış attı. "Aslında bunu yıllar önce yapmak istemiştin," dedi ve uzanıp ağır kapıyı onun için açtı.

"Yapmadın." Diana gülümseyen bir inançsızlıkla gözlerini devirdi. "Tabii ki yapmadım," dedi sırtarak.

İçeride, asma kat neredeyse terk edilmişti. Eksik rujunun ve dağınık saçlarının farkında olan Diana, dinlenme odalarının bulunduğu oyuğa geldiklerinde durdu. "Bazı tamiratlar yapmam gerekiyor," diye açıkladı. "Bensiz devam et."

"Bekleyeceğim," dedi Cole reddedilemez bir şekilde ve yakındaki bir sütuna yerleşti.

Onun yanında kalma konusundaki cesur kararlılığından ürken Diana ona tereddütlü bir gülümseme fırlattı ve kadınlar tuvaletine doğru gözden kayboldu. Tuvaletlerden birkaçı doluydu ve Diana saçlarını düzeltmek için tuvalet masasına doğru yürürken, orada bulunanlardan ikisi arasında hararetli bir tartışma yaşıyordu: Joelle Marchison arkadaşına, "Herkesin neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum," dedi. "Anne Morgan, Dan'in aylar önce kendisine Diana'yla olan nişanını bozmak istediğini söylediğini, ama Diana'nın onunla evlenmek istediğini ve kendisiyle kalması için sürekli yalvardığını anlattı. Anne, başka biriyle evlenmenin ve Diana'nın bunu gazetelerden öğrenmesine izin vermenin, Dan'in ondan sonsuza dek kurtulabilmesinin muhtemelen tek yolu olduğunu söyledi."

Yere köklenen Diana, diğer kabinlerden gelen hayranlık dolu ünlemler korosunu dinledi ve gözlerinin yaşardığını hissetti. Diana

Hepsine Anne Morgan'ın Dan'e aşık olan ve onu Diana'ya kaptıran kıskanç, kindar bir yalancı olduğunu haykırmak istiyordu ama cesareti olsa bile kontrolünü kaybedip ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Joelle'in kabininin kapısı açılmaya başladı ve Diana boş bir kabine dalıp herkes gidene kadar orada kaldı, hiçbir şekilde zarar vermediği kadınların sebepsiz kötülükleriyle yaralandı; sonra makyaj masasına geri döndü ve makyajını bozmadan gözlerini ovuşturmaya çalıştı.

Bayanlar tuvaletinin dışında, Cole'a aynı bilgiler bayanlar tuvaletinde bulunan ve şimdi de arkadaşlarına bu haberleri aktaran iki kadın tarafından aktarılıyordu: "Dan Penworth'un yıllardır Diana'dan kurtulmak istediğini ama onun buna izin vermediğini duyduk!"

"Bu onun hakkı," diye açıkladı içlerinden biri. "Medya ona her zaman bir prenses gibi davrandı. Şahsen ben o derginin ne kadar harika olduğunu, ne kadar başarılı olduğunu, ne kadar kibar olduğunu ve tüm bu saçmalıkları duymaktan bıktım."

Diğer kadın daha nazikti. "Ne dediğiniz umurumda değil; ona acıyorum ve pek çok insan da acıyor."

Oyuğun kenarındaki sütunlar tarafından kısmen gizlenen Cole her kelimeyi duydu ve kadın cinsinin kendi cinslerine karşı gaddarlığına hayret etti ve sonra Diana'yı hangisinin daha çok inciteceğini merak etti - onların kini mi yoksa acımaları mı? Diana'nın onların kinini tercih edeceğine dair bir his vardı içinde.

Bölüm 21

" A "

COLE, DIANA'NIN SOLUK YÜZÜNÜ GÖRDÜĞÜ ANDAN İTİBAREN, "arkadaşlarının" kadınlar tuvaletinde söylediklerinden bir şeyler duymuş olduğunu anladı.

onun yerine kolunu uzattı. Balo salonunun kapısına vardıklarında kapılar kapanmış ve açılış konuşması başlamıştı.

Kaşlarını çatarak geri çekildi, balo salonuna fark edilir derecede geç ve Cole'la birlikte girerek daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. "Sanırım masanız ön tarafta?"

O gece açık artırmaya çıkarılacak en pahalı malın bağışçısı olarak Cole, müzayedecinin kürsüsünün hemen altında ve önünde yer alan baş masadaki şeref koltuğuna oturacaktı. "Masa bir," diye onayladı. "Ön sıra ortada."

"Bizim masamız üçüncü sırada." İç çekti. "Neden en azından birimiz odanın arka tarafına oturtulmadı? Fark edilmeden içeri sızmamızın imkânı yok." Daha fazla geç kalmadan içeri girmek için sabırsızlanan kadın, ağır kapıların büyük kollarına uzandı ama adam elini onun koluna koyarak kapıları açmasını engelledi.

"Neden görünmez olmaya çalışıyorsun? Neden *Enquirer*'ı okuyan herkesin bir iki gün içinde düşüneceği şeyi düşünmelerine izin vermiyorsun - Penworth umurunda değil ve onunla değil benimle ilgileniyorsun."

"Beni tanıyan hiç kimse buna inanmaz!" diye bağırdı, neredeyse çaresizlik içinde ellerini sıkıyordu. Adamın bütün yüzü gerildi. "Haklısın. Ne kadar aptalım. Bunun zengin ve işe yaramazların bir araya geldiği bir toplantı olduğunu unutmuşum, onlar da senin kendilerinden birinden sıradan bir adama geçeceğine asla inanmazlar-"

Diana şaşkın, telaşlı ve sersemlemiş bir halde ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun! Sende sıradan ya da bilindik hiçbir şey yok."

Cole, onun bu saçma çıkışına duyduğu tiksintiden daha ağır basan bir şaşkınlıkla bunu kastettiğini fark etti. "Teşekkür ederim," dedi Cole onun kızarmış, kalkık yüzünü incelerken değerlendirci bir gülümsemeyle. "En azından öfke gözlerindeki ışıltıyı geri getirdi. Öpücüğümün bunu başaramamış olması çok kötü."

Diana onun ağzına bakma hatasını yaptı, sonra da konuya konsantre olabilmek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Hiç tanımadığım erkekleri öpmeye alışık değilim, özellikle de başka biri beni izlerken."

"Çok titizleştin," diye şaka yaptı. "Eskiden hep sokak kedilerini ve melez yavruları öperdin."

Bu benzetme o kadar saçmaydı ki Diana güldü. "Evet, ama *sadece* beni izlemediğini düşündüğümde."

Balo salonundaki kibar alkışlar açılış konuşmasının bittiğini müjdeliyordu. Cole ağır kapıları açtı, elini kızın dirseğinin altına koydu ve ona eşlik etti. Binlerce şaşkın insan onur konuklarının beklenmedik gelişini izlerken balo salonunda mırıltılar yükseldi - kısa bir süre önce *Cosmopolitan* dergisi tarafından Dünyanın En Uygun Elli Bekârından biri olarak listelenen, kötü şöhretli bir milyarder - eli Diana Foster'ın - Daniel Penworth'un kısa bir süre önce terk ettiği nişanlısının - dirseğini sahiplenici bir şekilde kavrayarak aralarına soğukkanlılıkla girdi.

Cole, Diana'ya üçüncü sıradaki masasına kadar eşlik etti ve onu Spence ile Diana'nın büyükbabası arasındaki boş sandalyeye oturttu. Herkese kibarca başını salladı ama Corey'ye göz kırptı, Diana'ya sıcak bir şekilde gülümsedi ve kısa bir süre omzuna dokunduktan sonra ön sıradaki kendi masasına doğru yürüdü.

Diana bir süre onu izledi, görünüşünün yarattığı heyecanlı merakı karşı gösterdiği üstün kayıtsızlıktan etkilendi ve eğlendi. İfadesini hoş ve nötr tutarak, solda karşısında oturan Doug ve eşi Amy Leeland'a baktı; sonra sağa, annesine ve büyükanne ve büyükbabasına göz attı. Corey bir koltuk ötede, Spence ile Doug'ın arasındaydı ve gözleri sorularla doluydu ama ifadesi son derece sakindi.

Diana hepsinin meraktan ölmek üzere olduğunu fark etti ama hepsi de sosyal hayatta kalmanın ilk kuralını biliyordu: her zaman sakin ve birleşik bir cephe sunmak. Bu kurala uygun olarak Spence, Corey ve Doug, Diana'nın on yıldan fazladır görmedikleri ve ona sahiplenici bir aşinalıkla davranan bir adamın kolunda dikkat çekici bir şekilde geç gelmesinde en ufak bir olağanüstülük yokmuş gibi ona gülümsediler.

Diana'nın annesi ve büyükbabasının onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama onlar da aynı şeyi yaptılar.

Diana'nın yetmiş yaşına yaklaştığı sıralarda toplumsal kuralları görmezden gelmeye başlayan büyükannesi, bu kuralı da görmezden gelmeye karar verdi. Şaşkın bir ifadeyle Cole Harrison'ın sırtına baktı, sonra sandalyesinde öne doğru eğildi ve Diana'dan yüksek sesle şunları talep etti

Arkasındaki masada oturan üç kişinin dikkatini çeken sahne fısıltısı, "*Kimdi o adam Diana?*"

Başkaları tarafından duyulacak bir tartışmadan kaçınmak isteyen Diana aceleyle, "Bu Cole Harrison, Gram. Biliyorsun, daha önce hayranlıkla baktığın Klineman heykelini bağışlayan adam."

Rose Britton bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü ve ilerleyen yaşıyla birlikte, sonuçları ne olursa olsun tüm gerçeği ifade etmek için rahatsız edici bir arzu da geliştirmişti. "Hayranlık duymadım," diye itiraz etti kızgın bir fısıltıyla, arkasındaki masada oturan iki kişi daha duydu. "İğrenç olduğunu söyledim," diye açıkladı.

Heykelin değerini ya da değersizliğini tartışmak için masum bir davetle diğerlerine baktı, ancak herkes tam olarak bunu yapmaktan kaçınmak için dikkat dağıtıcı küçük konuşmalara başladı. Diana ona doğru bakar bakmaz, "Evet, öyle," dedi. "Kocaman bir pipo temizleyici bebeğe benziyor!"

Diana ona Cole Harrison'ın Diana gençken Haywards'larda çalışan Cole olduğunu açıklamak için sabırsızlanıyordu ama bunu şimdi yapmaya korkuyordu çünkü yaşlı kadının ona gönderdikleri yemekle ilgili anılarını anlatmaya başlayıp duyulmasından korkuyordu. Cole bu gece cesurca onu kurtarmaya gelmişti ve Diana da karşılığında onun gururunu ve mahremiyetini korumaya kararlıydı.

Bölüm 22

" A "

DIANA'NIN YOĞUN RAHATLAMASINA RAĞMEN, geç ve dikkat çekici varışlarının YARATTIĞI KÜÇÜK TELAŞ kısa sürede yatıştı. Garsonlar, balo biletinin 1.000 dolarlık fiyatına dahil olan akşam yemeğinin ilk yemeğini servis etmeye başladılar ve son yarım saat içinde yaşananlar nihayet kafalara dank etmeye başladı.

Balkondaki gölgelerin arasından beliren şık siyah smokinli, güçlü, sofistike erkeğin aslında Haywards'ların atlarını körilerken onunla konuşan... kâğıt oynarlarken onunla dalga geçen... ve yanında getirdiği yiyecekleri açgözlülükle mideye indiren jean giyimli genç olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Mekanik bir hareketle huysuz bir ekmeğe uzandı ve onu kırıp açtı, sonra elleri hareketsiz kaldı... Daha önce tanıdığı Cole her zaman aç olurdu, diye hatırladı Diana sevgiyle. Dudaklarına bir gülümseme değdi; yetişkin Cole'un uzun boylu, kaslı fiziğine bakılırsa, şüphesiz acıkmıştı çünkü hâlâ büyümesi ve "dolgunlaşması" gerekiyordu.

Kulağının dibinden gelen kibarca ısrarcı bir ses, iki şişe mükemmel şarabın çevresel görüşünde belirmesiyle hayalini böldü. "Kırmızı şarap mı yoksa beyaz şarap mı tercih edersiniz, bayan?"

"Evet," diye mırıldandı dalgınca.

Şaşkın garson duraksadı, çaresizce ona ve sonra da solunda duran ve garsonun yardımına koşan Spence'e baktı. Spence kibarca, "Belki ikisi de," diye önerdi.

Başka bir garson da onun ardından gelip bir kâse karides çorbasını önüne koydu; etrafındaki hareketli konuşmalar ve kahkaha patlamaları çatal bıçak takımlarının porselenlere çarparken çıkardığı yumuşak seslerle karışıyordu ama Diana bunların hiçbirini fark etmedi. Cole'un çok değiştiğine karar verdi, dalgınca ekmeğin üzerine bir rozet tereyağı sürdükten sonra dokunmadan tabağa bıraktı ve onun yerine bir kadeh şaraba uzandı. Eline en yakın olanı aldı, yumuşak ve yumuşak bir chardonnay.

Yıllar Cole'u yumuşatmamıştı, diye düşündü biraz üzülenek, tam tersi. Gençken sert ve güçlü bir havası vardı ama cana yakın ve nazik, hatta zaman zaman nazik görünürdü. Şimdi sesinde alaycı bir ton ve gözlerinde bir soğukluk vardı; balo salonuna onunla birlikte girmeye itiraz ettiğinde her ikisine de tanık olmuştu. Savaşta sertleşmiş, katılaşmıştı. Ama yine de kibardı, diye hatırlattı kendine. Fotoğrafçı balkonda belirdiğinde, onu kurtarmaya koşacak kadar nazikti. Aynı zamanda, olumsuz bir durumu anında onun lehine çevirecek bir plan yapacak kadar hızlı ve zekiydi. Bunu başarmak için onu öpmüştü...

Diana tekrar şarap kadehine uzanıp aceleyle bir yudum daha alırken eli titredi. Bunun olmasına asla izin vermemeliydi! Yaptığı ne kadar aptalca, alışılmadık derecede düşüncesizce bir şeydi. Ve ne öpücüktü ama! İlk başta yumuşak... bir yabancıнын bacakları, göğsü ve ağzıyla beklenmedik bir yakınlığa girdiğinde onun için garipti - ağzı onunkini sıradan bir ustalıkla, sonra alaycı bir ısrarla... ve sonra artan bir taleple kaplayan eski bir arkadaş. Adam başını kaldırdı, öpüşmeyi bitirdi, gözlerinin içine baktı... ve sonra onu tekrar öptü... neredeyse isteksizce ve sonra neredeyse... açlıkla.

Diana'nın yanakları utançtan kızardı ve sinirlerini yatıştırmaya çalışarak şarabın kalanını içti. O ikinci öpücüğün gerçekleşmesine izin vermemeliydi. Başka kadınlar da terk edilmişti ve *onlar* kendilerini şefkat gösteren ilk erkeğin kollarına atmamışlardı.

Yoksa yaptılar mı?

Şimdi düşününce, belki de öyleydiler!

Aslında şimdi düşününce, her şeye aşırı tepki verdiğini ve sadece casusluk yapan bir muhabirin yararına yapılan basit, anlamsız bir öpücüğü çok fazla abarttığını fark etti. O bir öpücüğe kafayı takmışken, Cole muhtemelen tüm bu önemsiz olayı unutmuştu. Tek bildiği, Cole'un şu anda onunla birlikte olan bir kadına baloya kadar eşlik etmiş olduğuydu. Her iki durumda da, hiç şüphesiz baş masada ilgi yağmuruna tutuluyor ve son derece keyifli vakit geçiriyordu.

Bunu kendi başına öğrenme dürtüsüne karşı koymaya çalıştı ama başaramadı. Cole'un masası Diana'nınkinin iki sıra önünde ve biraz solda, doğrudan müzayedecinin yükseltilmiş bir platform üzerindeki kürsüsünün önündeydi. Hafifçe sağa ya da sola bakarak yan masadaki grubun omuzlarının arasını ve Cole'un masasındaki insanların çoğunu görebiliyordu. Rahatça kadehini dudaklarına götürdü ve sağ tarafa baktı. Baş masa daha büyüktü ve daha fazla kişi oturuyordu, içlerinden ikisi Diana'nın kalbini daha görür görmez çarptırmıştı.

Franklin Mitchell bu yılki balonun başkanıydı ve o ve eşi doğal olarak baş masada oturuyorlardı - ama oğulları Peter ve eşi Haley, eski adıyla Haley Vincennes de öyle. Diğer çift Peter ve Haley'nin arkadaşlarıydı. Mavi beyaz saçları olan yaşlı kadın,

Diana'ya sırtını dönmüş olan kadın şüphesiz ataları Beyaz Orkide Balosu'nu kurmuş olan Bayan Canfield'dı. Yanındaki kel adam da orta yaşlı bir bekâr olan oğlu Delbert olmalıydı.

Franklin Mitchell masadakilerin kakhaha atmasına neden olan bir şey söyleyince Diana bakışlarını sol tarafa kaydırdı. Conner ve Missy Desmond da masadaydı ve herkes gülüyordu, ama Diana'nın araştıran bakışları bir çift delici gri gözle karşılaştı ve göz göze gelmeyi reddetti. Hem yemeğine hem de masasındakilere ilgisiz olduğu her halinden belli olan adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, yüzünde garip bir şekilde spekülâtif bir ifadeyle onu izliyordu.

Diana ona neden o şekilde baktığını anlayamıyordu ama kıbar bir gülümseme uygun göründü ve ona bir tane verdi.

Yavaşça başını sallayarak ve cesur olduğu kadar sıcak bir gülümsemeye cevap verdi ama Diana'yı rahatsız eden şey gözlerindeki tuhaf, neredeyse hesapçı bakıştı.

Aceleyle bakışlarını onunkilerden çekip kendi masasındaki sohbeta katıldı ama aklı Haley Mitchell'daydı ve Cole'un Diana'yla geldiğini görseydi ona neler söyleyebileceğini düşünüyordu. Haley kısır dedikodularla büyürdü; dedikoduları o yaratır, sonra da hoşlanmadığı herkese karşı bir silah gibi kullanırdı ve hoşlanmadığı pek çok kişi vardı, neredeyse hepsi de kadındı.

Diana'dan özellikle nefret ediyordu çünkü birkaç yıl önce, Peter'ın hâlâ bekâr ve çok sarhoş olduğu bir akşam, kendisinin sağdıç, Diana'nın nedime olduğu bir düğün resepsiyonunda ayağa kalkmış ve herkesin yapacağını düşündüğü gibi gelin ve damadın şerefine kadeh kaldırmak yerine Diana'ya evlenme teklif etmişti. Diana bunu bir şaka olarak geçiştirmeye çalışmış ve Peter ile yıllardır ona aşık olan Haley dışında herkes bu konuyu geçiştirmişti.

Kısa bir süre sonra Haley ile evlenmişti ama Haley Peter'ın ikinci tercihi olduğunu, Peter da Diana'nın onu reddettiğini asla unutmamıştı. Haley Diana'dan kıskanç bir nefretle nefret ediyordu ve bu nefret her geçen yıl daha da artıyordu, tıpkı Haley'nin evliliğinin sorunlu olduğuna dair söylentiler gibi. Diana, Haley'nin Cole ve Diana arasında bir şey olduğunu hayal etmesi halinde, hemen orada, masanın önünde bir nefret kampanyası başlatacağından hiç şüphesi olmadığını biliyordu.

Bu olasılık önündeki akşamın stresini daha da artırmıştı ve Diana bununla başa çıkamadı. Bunun yerine masanın karşısındaki Doug ve Amy'ye baktı ve Amy'nin Houston'daki ziyaretinin geri kalanı için ne gibi planlar yaptıklarını sordu; sonra yeni bir kadeh şarap aldı ve kendini onların söylediği her kelimeye konsantre olmaya zorladı.

Yemeğe katılmaya ve dikkatini dağıtmaya o kadar kararlıydı ki, solunda duran Spence'in Cole'u net bir şekilde gördüğünü ve kaşlarını çatarak diğer adamı izlediğini fark etmedi. Ancak Corey onun yüzünü buruşturduğunu fark etti ve ana yemek kaldırılırken ona doğru eğildi. "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Garson kahve fincanını doldurmayı bitirene kadar bekledi, sonra başını baş masaya doğru eğdi. "Harrison bu gece birkaç kez Diana'ya baktı ve bu hiç hoşuma gitmedi."

Corey şaşırmıştı ama hoşnutsuzluk duymuyordu. Diana'nın içinde bulunduğu zor durumda Corey, çok arzulanan bir erkeğin biraz iltifat dolu ilgisinin bu gece statüsünü yükseltmekten ve gururunu okşamaktan başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. "Neden hoşuna gitmedi?"

"Çünkü Harrison'dan
hoşlanmıyorum." "Neden
sevmiyorsun?" Corey şaşkınlıkla
sordu.

Şüpheli bir şekilde uzun bir süre tereddüt ettikten sonra omuz silkerek konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Diğer şeylerin yanı sıra, sinsi ve tek fikirli olmasıyla da ünlü. Diana şu anda çok savunmasız bir durumda ve gardını düşürmüş durumda."

"Spence, Cole eski bir arkadaşım ve sen aşırı korumacı davranıyorsun!"

Elini onunkinin üzerine koyarak güven verici bir şekilde sıktı: "Haklısın."

Corey konuyu devam ettirecekti ama müzayedeyi açmak için sahneye çıkan müzayedeci tarafından engellendi. Tokmağını podyuma vurdu ve heyecan büyük balo salonuna yayıldı, konuşmaları susturdu ve herkesin dönüp ona bakmasına neden oldu.

"Bayanlar ve baylar," diye ilan etti, "burada işimiz bittiğinde, son yazılı tekliflerinizi girmek için yarım saatiniz daha olacak."

Empire Balo Salonu'ndaki sessiz müzayedede satışa sunuluyor. Bu da bizi hepinizin beklediği ana getiriyor. Daha fazla gecikme ya da yorum yapmadan sizleri kalplerinizi ve çek defterlerinizi açmaya ve bu müzayededen elde edilecek gelirin her bir dolarının doğrudan kanser araştırmalarına gideceğini hatırlamaya davet ediyorum. Şimdi, masanızdaki kataloglara tek tek bakarsanız, açık artırmaya çıkarılan ürünlerin tam bir listesini ve her birinin açıklamasını bulacaksınız."

İnsanlar kataloglarına uzanırken genel bir hışırtı vardı. "Birçoğunuzun Klineman heykeline ulaşmak için sabırsızlandığını biliyorum," dedi ve şakayla karışık ekledi, "bekleyişinizi en aza indirmek ve gerginliğinizi ve arzunuzu artırmak için, bu makaleyi listenin on numarasına yerleştirdik."

Kahkahalar odada dalgalandı ve tekrar konuşmadan önce herkesin dikkatini tamamen çekene kadar bekledi. "Birinci madde," diye ilan etti. "Bu, Pablo Picasso'nun küçük bir kara kalem eskizi. Açık artırmayı kırk bin dolarla kim açacak?" Bir an sonra memnuniyetle başını salladı. "Bay Certillo kırk bin dolar teklif etti. Kırk bir bin dolarım var mı?" Birkaç dakika içinde eskiz 66.000 dolara satıldı ve bir sonraki ürün tanıtıldı.

"İkinci madde, 1904 dolaylarında muhteşem bir Tiffany lamba. Kim elli bin dolar teklif eder?..."

Bölüm 23

" A "

Baş masaya oturtulma "onuru" Cole'un memnuniyetle vazgeçebileceği bir şeydi. Resmi ev sahibi, Franklin Mitchell adında uzun boylu, seçkin görünümlü, kır saçlı bir adamdı ve bir aile şirketi olan petrol şirketinin başkan yardımcısıydı.

ve kibirli, yüzeysel bir baş belasıydı. Mitchell'ın konukları karısı, oğlu ve gelini ile oğullarının yakın arkadaşları olduğu anlaşılan Jenkins adında genç bir çiftti. Bu altı kişi Cole'un en nefret ettiği kibirli kendini beğenmişliği temsil ediyordu.

Masadaki diğer iki çift Delbert Canfield adında ellili yaşlarında iri yarı bir bekâr ve ona "Anne" diye hitap eden yaşlı annesi ile Conner ve Missy Desmond'dı. Desmond'lar Cole'la bir tür ortak nokta bulmak için kısa ve cesur bir çaba gösteren çekici, orta yaşlı bir çiftti. Ne yazık ki kişisel ilgi alanları neredeyse sadece golf handikapları, tenis oyunları ve arkadaşlarıyla sınırlı görünüyordu. Cole bu üç konuya ne ilgi duyduğundan ne de bu konularda konuşabildiğinden, sohbet gecikti ve sonra çöktü.

Cole, boş dedikoduları ve anlamsız sohbetleri dinleyerek bir akşamı boşa harcamaktansa, masa arkadaşlarını görmezden geldi ve zamanını daha iyi bir şekilde değerlendirdi. Bir süre Cal'ın hastalığını ve Cole'un altı ay içinde evlenmesi yönündeki çirkin talebini düşündü ve ara sıra Diana'nın nasıl olduğunu görmek için ona bir göz atmasına izin verdi; sonra düşüncelerini gerçekten çözebileceği sorunlara çevirdi.

İlk yemek kaldırılırken, yönetim kurulunun yıllık toplantısı için gündemini zihinsel olarak özetlemiş ve önerilerinin onaylanmasını sağlamak için toplantıdan önce bir hisse senedi temettüsü ilan etmeye karar vermişti.

Tatlı sırasında Mitchell River Pines Country Club'a başkan seçilme stratejisiyle övünürken, Cole sessizce Cushman Electronics'i bilgisayar çipi endüstrisinin zirvesine yerleştirmek için kendi stratejisini belirledi.

Cole, Franklin Mitchell'in kendisiyle konuştuğunu fark ettiğinde açık artırma devam ediyordu ve yeni çiplerinin vaatlerini yerine getirmemesi durumunda yeni satın aldığı iştiraki için alternatif kullanımlar üzerinde çalışıyordu. Cole'un soyu ve kişisel geçmişinden Houston Oilers'ın gelecek yıl Super Bowl'a katılma şansı hakkındaki görüşlerine kadar çeşitli konularda Cole'la sohbet etmeyi başaramayan Mitchell, belli ki bir sonraki konu olarak avcılığı tanıtmaya karar vermişti. "Hiç atış yaptın mı Cole?"

"Biraz," diye yanıtladı Cole, Diana'ya bir bakış attıktan sonra isteksizce dikkatini Mitchell'a çevirdi. Nedense şimdi bir saat öncesine göre çok daha gergin görünüyordu.

"Sizi geyik avlamak için çiftliğimize davet etmeliyim. Muhteşem bir yer, elli bin dönüm."

Aslında davet olmayan bir davete cevap beklentisiyle beyaz kaşlarını Cole'un başparmağı kadar kaldırdı. Bu Cole'un daha önce de şahit olduğu ince bir sözel tuzaktı ve Mitchell gibi yeni gelenlerin olduğu her toplantıda sosyal üstünlüklerini sürekli kanıtlamak zorunda olan narsist kıçlar tarafından her zaman kullanılırdı. Aslında Cole'u geyik avlamak için "muhteşem" çiftliğine davet etmediğinden, Cole'un vereceği her türlü kibar ve olumlu yanıt onu derhal umutlu bir yalvaran durumuna düşürecekti. Tüm bunları göz önünde bulunduran Cole, gerçek fikrini açıklamaktan çekinmedi. "Açıkkçası, şafak vakti ormanda kıcımlı dondurup bir geyiğin geçip gitmesini umut etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Hayır, hayır, hayır. Biz öyle bir şey yapmıyoruz. Çiftliğin her yerinde yemliklerimiz var; geyikler her gün beslenmek için oraya gidiyor."

"Yani, geyikler yemeğe gelene kadar yemliklerin etrafında takılıyorsun," diye tahmin yürüttü Cole, "sonra onlar huzur içinde tahıllarını yerken, dışarı fırlayıp onları delik deşik ediyorsun ve sonra da kafalarını kesip şöminenin üzerine mi asıyorsun?"

Mitchell öfkeli görünüyordu. "Söylediğiniz gibi değil."

"Gerçekten mi, nasıl o zaman?"

"Atışa karşı mısınız?" diye karşılık verdi, yaptığı spora yönelik imalı eleştiriye sinirlenerek ve Cole'a erkekliğini açıkça sorgulayan bir bakış atarak.

"Hiç de değil. Ama ne çekersem onu yerim."

Mitchell biraz rahatladı. "Güzel, güzel; biz de öyle. Her zaman. Peki, ne vuruyorsun?"

Cole, "Skeet," diye cevap verdi ve zengin ve tembelle karşı duyduğu küçümsemeyi zaman ayırmaya değmeyecek bir adamdan çıkardığı için anında kendine kızdı. Mitchell'ın karısı ve gelini Mitchell'ın bariz rahatsızlığı karşısında şaşırtıcı bir şekilde eğlenmişlerdi ama Delbert Canfield ve annesi Cole'a

Bundan sonra temkinli, garip bir sessizlik oldu. Desmond'lar birbirleriyle aldıkları yelken dersleri hakkında konuşuyorlardı ve olağandışı bir şey olduğunun farkında değillerdi.

Dokuzuncu parça 190.000 dolara satılmıştı ve müzayedecinin sesi aniden heyecanla yükseldi ve baş masanın sakinleri için hoş bir oyalanma sağladı. "Sıradaki ürün için daha fazla açıklamaya gerek yok," dedi ve alçak sahnenin ortasına doğru ilerlerken beklentiyle ışıldadı. Kadife perdeleri geriye doğru süpürerek Cole'un bağısladığı Klineman heykelini ortaya çıkardı ve seyirciler arasında hayranlık ve beklenti dolu bir iç çekiş dalgalandı. Müstakbel sahipler devasa bronz figüre bakıp ne kadar yükseğe çıkmak istediklerine karar verirken konuşmalar kesildi.

"Bu, birçoğunuzun beklediği an; şu anda dünya için kayıp olan bir ustanın bu muhteşem heykeline sahip olmak için hayatta bir kez karşınıza çıkacak bir fırsat. Açık artırma," dedi, "iki yüz bin dolardan başlayacak ve teklifler yalnızca beş bin dolarlık artışlarla alınacak." Kaşları kalktı ve yüzünde kendinden emin bir gülümseme belirdi, izleyicilere baktı, heyecanın birkaç dakika artmasına izin verdi; sonra net bir şekilde, "Teklifi kim açmak ister-" dedi. Seyircilerin arasından bir el kalktı ve o da hemen başını salladı. "Bay Selfer açık artırmayı iki yüz bin dolarla açtı. Evet, Bay Higgins'ten iki yüz beş bin dolar var. Ve Bay Altour'dan iki yüz on bin dolar, teşekkürler-"

"İki yüz elli," diye seslendi Franklin Mitchell.

Cole, bronzlaşmış mizlara ve vücut parçalarına benzeyen bir metre boyundaki metal parçası için 250.000 dolar teklif edilmesine neden olan aptallık karşısında gülümsemesini bastırdı.

"İki yüz yetmiş," diye bağırdı bir başkası.

Müzayedeci ışıldamaya başladı. Merakla Mitchell'a baktı.

"Üç yüz," dedi Mitchell ve böylece Cole'un kişisel değerlendirmesinde yeni derinliklere gömüldü.

"Üç yüz bin dolar ve daha yeni başladık!" diye coşan müzayedeci, salondaki kararlılık titremelerini bir insan sismografi hassasiyetiyle ölçüyordu. "Unutmayın, bu hayır işi için, bayanlar ve baylar-"

"Üç yüz on," diye bir başkası teklif verdi.

"Bay Lacey üç yüz on bin dolar teklif etti," diye duyurdu ve hemen ekledi, "ve Bay Selfer teklife yeniden katıldı." İşaret için durakladı ve onaylarcasına başını salladı, "dört yüz bin dolar! Bay Selfer dört yüz bin dolar teklif etti! Dört yüz on bin dolarım var mı? Dört yüz on bin dolar mı?" Odayı aradı. "Adil uyarı, bayanlar ve-" Hızlıca başını sallayarak ve gülümseyerek sözünü kesti: "Şu anda dört yüz on bin dolarımız var. Dört yüz on bin dolarımız var. Dört yüz yirmi bin dolarım var mı?"

Sonunda Klineman 470.000 dolara gitti. Seyirciler tezahürat yaparken, sevinç içindeki yeni sahibi çekini yazıp müzayedecinin asistanlarından birine uzattı; sonra da ayağa kalkıp Cole'un elini sıkarak baş masaya gitti. El sıkışma sadece bir minnettarlık jestinden çok daha fazlasıydı; uzun zaman önce düzenlenen Beyaz Orkide Balolarından kalan birkaç gelenekten biriydi ve o anda eşyanın bağışçısından yeni sahibine kabul edilebilir bir mülkiyet ve sorumluluk devrini sembolize ediyordu.

Yeni sahibi gururla uzaklaşırken, eski sahibi saatine baktı ve açık artırmaya çıkarılan eşyaları kataloglayan renkli broşürü inceleyerek sıkılmış sabırsızlığını gizlemeye çalıştı. Cole, geriye dört büyük sanat eserinin kaldığını, ayrıca "Bayanlar İçin" kategorisi altında listelenen bir düzine pahalı mücevher ve kürk parçası olduğunu belirtti. İç kapakta yüz yıllık Beyaz Orkide Yardım Balosu'nun tarihi ve gelenekleri hakkında iki sayfalık bir açıklama vardı ve Cole bu coşkulu anlatıyı giderek artan bir keyifle okudu.

Broşüre göre, ilk balolar hiçbir zaman halka açık olmamış, sadece önde gelen Teksaslı ailelerle sınırlı kalmıştır. Müzayedenin başlangıcından günümüze kadar, mücevher ve kürk gibi özellikle kadın cinsiyetine yönelik ürünlerin her zaman bayanlar tarafından bayanlar için modellendiği bilgisi de ilginç bilgiler arasında yer alıyor.

Cole, Bayan Canfield ve Delbert'i daha önce üzmüş olmanın kefaretni ödemek için broşürü yere bıraktı ve işaret parmağıyla broşüre doğru bir işaret yaptı. "Burada okuduklarıma göre, bu baloyla ilgili ilginç bir dizi geleneğiniz var Bayan Canfield."

Delbert'in annesi onun ani tavır değişikliği karşısında temkinli ama umutlu görünüyordu. En az seksen yaşındaydı, mavimsi beyaz saçları, porselen bir bebeğin teni ve inci iplerle ağırlaştırılmış bir göğsü vardı. "Birçoğu yüz yıl öncesine dayanıyor," dedi.

Cole cesaretle başını salladı. "Broşüre göre, mücevherler ve kürkler gibi kadınların özel ilgi alanına giren ürünler, sadece sergilenmek yerine müzayedeye katılan diğer kadınlar tarafından modelleniyor."

"Bu geleneğin arkasında hoş bir mantık var," dedi ona, konusuna kız gibi bir zevkle ısınarak. "Gördüğünüz gibi, balonun ilk günlerinde bir hanımefendinin 'modellik' yapmak için seçtiği mücevher ya da kürkün, kendisinin -ve dolayısıyla balodaki diğerlerinin- kocasının ona almasını beklediği bir şey olduğu varsayılırdı."

Cole sırtarak, "Kulağa bir tür nazık şantaj gibi geliyor," dedi.

"Aynen öyle oldu!" diye onayladı utanmaz bir neşeyle. "Oh, ve hayırseverlik uğruna her şeyin fiyatını harika bir şekilde artırdı. Delbert'in babasıyla ilk evlendiğimizde takmak için kocaman bir yakut broş seçmiştim. Doğal olarak Harold'ın bu geleneği bileceğini düşünmüştüm ama bilmiyordu ve o gece broşu alamadım. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım ve çok utandım."

Cole söyleyecek başka bir şey bulamadığı için "Özür dilerim," dedi.

"Harold'ın ertesi gün üzgün olduğu kadar değil," diye karşılık verdi. Gülümse. "Neden, bütün bir gün boyunca arkadaşlarımla yanında başımı dik tutamadım? hafta."

"O kadar uzun mu?" Cole şaka yaptı.

Başıyla onayladı. "Harold'ın New York'ta başka bir yakut broş bulup buraya göndermesi de bu kadar uzun sürdü."

"Anlıyorum."

Bununla birlikte Cole'un konuşacak bir şeyi kalmamıştı. Broşürü açtı ve kalan maddeleri taradı, balo salonundan ayrılıp üst kattaki süitinde bir sehpanın üzerine yayılmış iş yığınının dönmesinin ne kadar süreceğini hesaplamaya çalıştı. Başlığın altında

"Bayanlar için," diye on iki parça saydı, hepsi mücevher ve kürktü. Her ürünün yanında "Gösteren..." yazıyordu.

Bu kategorideki son eşya dikkatini çekti. Yerel bir kuyumcu tarafından bağışlanmıştı ve Bayan Diana Foster tarafından "gösteriliyordu". Broşüre göre bu parça şöyleydi: *"15 karat ince beyaz elmasla çevrili ve 18 ayar altınla işlenmiş, mükemmel uyum içindeki koyu mor ametistlerden oluşan görkemli bir kolye ve küpe. Merhum Kontes Vandermill'in koleksiyonundan, 1910 civarı."*

Cole bakışlarını broşürden kaldırdı ve Diana'ya baktı. Corey'yle konuşuyordu ve gayet sakin görünüyordu ama daha önce olduğundan daha solgundu. Dikkat çekici bir giriş yaptığı için ne kadar mutsuz hissettiğini ve o kolyenin modelliğini yapmaktan ne kadar korkuyor olması gerektiğini biliyordu.

Missy Desmond kendi broşürüne bakıyordu ve belli ki aynı sonuca varmıştı. "Zavallı Diana Foster!" diye haykırdı. "Acaba neden o kolyeye modellik yapacak başka birini bulmalarını istemedi?"

Cole bunun cevabının çok açık olduğunu düşündü: Diana'nın adı zaten basılı broşürde yer aldığı için, bin kişinin dikkatini çekmeden geri çekilemezdi.

Masanın karşısında, Cole Harrison'ın Diana Foster'ı gençlik yıllarındaki tanışıklıklarından tanıyıp da kendisini tanımamasına biraz fazla içerlemiş olan Haley Mitchell, Peter'ın bakışlarının bir kez daha Diana'ya kayışını izledi ve yemek başladığı andan itibaren durmaksızın içen kocası da öyle. Peter yana doğru eğilerek fısıldadı, "Diana yeni bir fetih yapmış gibi görünüyor. Harrison gözlerini ondan alamıyor."

"Tıpkı senin yapamadığın gibi," diye tersledi Haley, kocası Diana'nın adını ağzına almaya cüret ettiği için öfkeliydi ve Cole Harrison hakkında söyledikleri doğru olduğu için daha da öfkeliydi. Missy Desmond'a dönerek, "Diana Foster'ın o kolyeyi başkasına model olarak vermemesinin nedeni, beş dakikalığına bile olsa spot ışıklarının altında kalmaya dayanamamasıydı," dedi. Öne doğru eğildi ve arkadaşı Marilee Jenkins'i de konuşmaya dahil etti. "Bu gece şehit rolünü oynadığınızı fark ettiniz mi? Yüzündeki şu cesur gülümsemeye bakın."

"Onun için oldukça üzüliyorum," diye itiraf etti Bayan Canfield. "Daniel Penworth'un ona yaptığı affedilemez bir şeydi."

"Hayır, bu *kaçınılmazdı*," diye karşı çıktı Haley. "Diana onun boynuna geçirilmiş bir ilmik gibiydi. Onu sevmiyordu ve onu nazikçe bırakmaya çalıştı ama Diana pes etmedi. İnsanlar Diana'nın tatlı ve nazik olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki, kendisi ve yönettiği o aptal sanat ve zanaat dergisi dışında hiç kimse ya da hiçbir şey umurunda değil."

Marilee Jenkins başıyla onayladı. "Dan'i zerre kadar suçlamıyorum!"

Cole masadaki başka birinin Diana'yı savunmasını bekledi. Bayan Canfield tedirgin, Missy Desmond da şaşkın görünüyordu ama kimse Diana'nın lehine tek kelime etmedi. Müzayedeci, bayanlara ait ilk eşyanın açık artırmaya çıkarılmak üzere olduğunu duyurdu ve Cole omzunu kasıtlı olarak yemek arkadaşlarına çevirdi.

Birkaç masa ötede, ince kızıl saçlı bir kadın alkışlar arasında ayağa kalktı ve taktığı muhteşem bir elmas kolyenin modelliğini yapmaya başladı. Her şeyi, hayran olunmak ve "sergilenmek" için doğduğunu bilen birinin rahatlığı ve becerikliliğiyle gerçekleştirdi, kalabalıkta dolaşırken gülümsedi ve kocası teklifi açtı. Kocası teklif verir vermez, masalarındaki başka bir adam anında kendi teklifinin üstüne çıktı ve sırtarak kocasını daha yükseğe çıkmaya zorladı. Bundan sonra açık artırma hızlı bir şekilde devam etti ve sık sık salonda kahkaha sesleri yükseldi; bu da Cole'un kocanın arkadaşlarının neşeyle kocayı daha fazla ödemeye zorladığını düşünmesine neden oldu.

Cole, her bir eşin ve kız arkadaşın istediği açık artırma ürününe modellik yapmak için ortaya çıktığı ve katılan her erkeğin, kendisine karşı teklif veren arkadaşları tarafından kendisine dayatılan masrafları umursamaz bir mizahla karşıladığı, zevkle oynanan oyunu izlemekten oldukça keyif aldı. Bakışları sürekli Diana'nın masasına kayıyor, onun nasıl tepki verdiğini merak ediyordu ama her eşya, onu zaten giymekte olan kadına verildiğinde, yüz ifadesinin inceden inceye daha kasvetli ve gergin olduğunu fark etti.

Nihayet taktığı kolyeyi açık artırmaya çıkarma vakti yaklaştığında, kolyeyle oynamaya başladı; uzun parmakları kolyenin etrafında kıvrılıyor, sonra da sanki kolyeyi saklamak ya da koparmak istermiş gibi kolyenin üzerinde yavaşça düzleştirdi.

Müzayedeci, "Bayanlar ve baylar, açık artırmaya çıkarılacak bir sonraki ürün, geçmiş bir dönemin işçiliğinin olağanüstü bir örneğidir - Bayan Diana Foster tarafından sergilenen son derece güzel bir ametist ve elmas kolye." diye ilan ederken tüm vücudu donmuş gibiydi.

Cole onun neden bu kadar çok dedikodunun odak noktası olmaktan doğal olarak korktuğunu anlıyordu ama ayağa kalkmak için sandalyesini geri çekene kadar, o kolyeye teklif vermesi gereken Dan Penworth'un göze çarpan yokluğuyla utancının yüz kat daha artacağını geç de olsa fark etti. Ayağa kalkarken onun toparlanmasını ve gülümsemesini izledi ve aynı zamanda odada fısıltıların patladığını duydu.

Arkasındaki masada oturan bir adam şakayla karışık Dan'in muhtemelen Diana Foster'ın kolyesinin masrafından kaçınmak için İtalyan kızla evlendiğini söyledi ve herkes güldü.

Cole içinde öfke ve korumacılığın kaynamaya başladığını hissetti; bu duygular, bilgisiz müzayedeci önce Diana'ya, sonra da kendi adamının açık artırmayı başlatacağı beklentisiyle kalabalığa gülümserken sürekli alevlendi. "Açılış teklifi on beş bin dolar olacak. On beş bin dolarım var mı?" Durakladı, garip sessizlik karşısında şaşırmıştı. "Bu kolye bunun iki katına kelepir. "Biri bana on bin dolar verebilir mi?" Adamın ifadesi düzeldi ve başını salladı. "Evet, teşekkür ederim Bay Dickson..."

Muhtemel bir alıcının daha yakından bakabilmesi için açık artırma 13.000 dolarda durdu. "Zavallı Diana," dedi Bayan Canfield, sözlerini Cole'a yönelterek. "Babasını çok iyi tanırdım. Sırf buna bir son vermek için ona o kolyeyi alırdı."

Haley Mitchell, "Diana'nın bir ya da iki basamak aşağı indirilmesi gerekiyordu ve bunu herkes biliyor," dedi. "O kendini beğenmiş bir sürtük."

Franklin Mitchell, gelininin kullandığı dilden biraz utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Sanki bir şey söylemesini bekliyormuş gibi sarhoş oğluna baktı ama Peter konuştuğunda karısına karşı çıkmadı. Cole'a, "Diana'nın her zaman kendisiyle ilgili çok yüksek bir görüşü olmuştur," diye bilgi verdi.

"Gerçek bu," dedi kıdemli Bayan Mitchell soğuk bir sesle.

Masasındaki insanların Diana'dan hoşlanmamak ve onun kötü durumundan zevk almak için çok kişisel nedenleri olduğunun farkında olmayan Cole, yanlışlıkla balo salonundaki diğer herkesin aynı derecede kalpsiz ve aynı derecede intikamcı olduğunu varsaydı.

Zihninde sevimli, narin bir genç kızın yiyecek dolu bir çuval uzattığını gördü, ona yiyecek verirken aynı zamanda gururunu da bağışlamaya çalışırken gülümsemesi güneşli ve yumuşaktı. *"Bu şeftali konserveleri için biraz yer bulabilir misin Cole? Büyükannem yemek yapmayı ve konserve yapmayı çok sever ama kilerde yer kalmadı... Umarım büyükanneimin patates salatası ve tavuğundan yememize yardım edebilirsin; dün gece bir orduya yetecek kadar yaptı!"* Başka şeyler de hatırlıyordu, örneğin cilalı mokasenlerinin uçlarından, tırnakları düzgünce törpülenmiş ama asla cilalanmamış parmaklarının uçlarına kadar her zaman ne kadar düzgün ve temiz görüldüğünü.

Hayallerinin arasına müzayedecinin sesi karıştı: "On üç bin dolarım var - On dört bin dolarım var mı? On üç bin dolarım var."

"Peter," dedi Haley aniden, sesi heyecanlı bir kötülükle doluydu. "O kolyeyi benim için al. Onu istiyorum."

Müzayedeci, "Son uyarı, bayanlar ve baylar," diye seslendi.

Peter Mitchell iki masa ötede kolyesinin "modelliğini" yapan Diana'ya baktı ve yüksek, geveleyerek bir sesle, "Durun, daha yakından bakmak istiyoruz!" diye seslendi.

Cole, Diana'nın dönüp itaatkâr bir tavırla masalarına doğru ilerleyişini izledi. Diana'nın aslında bu gece kolyeyi kendisine vefasız nişanlısının alacağını düşündüğünü zaten biliyordu. Şimdi birden aklına, Diana'nın giydiği mor elbiseyi ametistleri mükemmel bir şekilde tamamladığı için aldığı şüphesiz olduğu geldi.

Diana'nın karşısında durup Mitchell'ın göğüslerine bakmasına maruz kalırken gülümsemesinin sallanışını izledi; parmaklarının kolyenin altındaki en büyük taşla doğru kalkıp ona gösterdiğini gördü - bir zamanlar ona adaklar sunan bir kızın eli olan uzun, ince, kadınsı parmaklar.

Mitchell elini uzatıp parmak eklemlerini kasıtlı olarak korse üzerindeki yumuşak tene sürttü. Hızlı ama incelikli bir karşı hamleyle geri adım attı,

ensesinin arkasına uzandı, kolyeyi çözdü ve elinde ona doğru uzattı.

Sabit gülümsemesi hiç değişmedi, ama Mitchell kolyeye uzandığında, bakışları onun elinden geri çekildi, Cole'un yüzüne sıçradı, sonra hızla uzaklaştı. Kadının bakışlarının Cole'unkilerle karşılaştığı o kısacık, korunmasız anda Cole, kendisini anlık ve muazzam bir karara sürükleyen bir şey gördü.

Belki de gizli ve şimdiye kadar farkına varmadığı bir dürtüyle zor durumdaki bir genç kız için parlak zırhlı şövalyeyi oynamak istiyordu ya da belki de bir sonraki hareketi, üstünlüğünü kanıtlamak için sopasını düşmanına sallayan tarih öncesi bir erkeğin medeni versiyonuydu. Belki de bilinçaltında kaderin ona sadece Diana'nın değil kendi sorunlarını da çözme fırsatı sunduğunun farkındaydı. Belki de bu üçünün bir kombinasyonuydu.

Ancak gerekçesi ne olursa olsun, Mitchell müzayedeciye bakıp "On beş bin dolar yapacağım" demeden önce bile sonuç belliydi.

"Yirmi beş," diye tersledi Cole, diğer adam daha nefes almadan.

Müzayedeci şaşkın ama kendinden geçmiş görünüyordu. "Ah-ha! Yarışmada yeni ve ciddi bir teklif verenimiz var," diye muzaffer bir gülümsemeyle seyircileri bilgilendirdi. "Bay Harrison teklifi on bin dolar artırdı," diye devam etti, *o* ana kadar kolyeyle pek ilgilenmemiş olan insanların dikkatini çekerek, "ve henüz bu eşsiz parçayı yakından göremedi! Bayan Foster," dedi Diana'ya, "lütfen Bay Harrison'a taşların olağanüstü kalitesi ve renginin yanı sıra kolyenin üstün işçiliğini incelemesi için bir dakika izin verir misiniz?"

Diana rahatladığını belli eden bir gülümsemeyle aceleyle masanın etrafında Cole'a doğru ilerleme önerisine uydu. Cole'un sandalyesine ulaştığında elindeki ışıltılı kolyeyi ona doğru uzattı ama Cole kolyeyi tamamen görmezden gelerek onun yerine yüzüne baktı. Sıcak, alaycı bir gülümsemeyle, "Beğendin mi?" dedi.

Diana onun gümüşü gözlerinde parıldayan eğlenceyi gördü ve içgüdüsel olarak onun *kasıtlı* olarak anı uzattığını ve izleyicilerine oynadığını hissetti, ancak bir başka yüz çift olarak gelen artan parıltıyı paylaşmak yerine spot ışığından *çıkmaq* için umutsuzca endişeliydi.

gözlerini Cole Harrison'a çevirdi. Diana kimin aldığını umursamıyordu; tek istediği bu çilenin sona ermesiydi. "Çok güzel," dedi kesin bir baş hareketiyle.

Cole sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve gülümsemesi tembelleşti, sanki satın aldığı şeyi düşünmek için dünya kadar zamanı varmış ve aslında seyircinin ilgisinden hoşlanıyormuş gibi. "Evet, ama beğendiniz mi?"

"Evet, gerçekten! Muhteşem." Balo salonunu kaplayan ani merak sessizliğinde, Diana'nın nefes nefese vurgulu beyanı iyi huylu bir kahkaha dalgasına neden olacak kadar yüksek sesle çınladı.

"O zaman, sizce satın almalı mıyım?"

"Tabii ki, eğer verecek biri varsa."

Müzayedeci içgüdüsel olarak seyircilerin ilgisinin doruğa ulaştığını ve yakında azalmaya başlayacağını hissetti. "Bay Harrison," diye sordu, "incelemenizden memnun kaldınız mı efendim?"

Diana'nın yüzünü incelerken Cole'un gülümsemesi açıkça hayranlığa dönüştü. "Son derece memnunum," dedi, açıkça kolyeyi değil Diana'yı kastederek.

"O halde açık artırma devam edecek," dedi seyircilere. "Bay Harrison yirmi beş bin dolar teklif etti. Otuz bin dolarım var mı?" Beklentiyle Peter Mitchell'a baktı, o da başını salladı.

Başka birinin işaret verip vermediğini görmek için odanın etrafına baktı ve vermeyince Cole'a baktı. "Bay Harrison?"

Diana o kadar mutsuz ve gergin olmasaydı, Cole'un dört parmağını havaya kaldırıp, bir anda 40.000 dolar sanki kırk sentmiş gibi umursamazca.

"Kırk bin dolar!" Müzayedeci bağırdı. "Bay Harrison kırk bin dolar teklif etti ve bu paranın tamamı hayır kurumlarına bağışlanacak. Bay Mitchell?" diye ısrar etti. "Kırk beş yapar mısınız?"

Haley Mitchell kocasına evet anlamında başını salladı ama Peter Mitchell duraksadı ve Cole'a ters ters baktı. Bunun üzerine Cole sandalyesinde daha da geriye yaslandı ve kaşlarını çatarak ona meydan okudu. "Hayır," diye ısırdı Mitchell.

"Adil uyarı," diye seslendi müzayedeci. "Satıldı!" diye ilan etti. "Kırk bin dolara Bay Cole Harrison'a!" Cole'a dönerek ekledi: "Beyaz Orkide Balosu'nun tüm müdavimleri adına konuşuyorum ki, bu gece çok değerli davamıza gösterdiğiniz olağanüstü cömertlik için size minnettarız, Bay Harrison. Ayrıca," diye şaka yaptı, "bu kolyeyi alan şanslı bayanın sadece cömertliğinizi değil, aynı zamanda mükemmel zevkinizi de takdir etmesini içtenlikle umuyorum!"

"Umarım o da öyle düşünüyordur!" Cole, bütün gece sergilediği soğuk kayıtsızlığa tamamen zıt olan rahat bir sevecenlikle sırtırken bir kahkaha patlamasına neden oldu. Sonra ekledi, "Bakalım ne düşünecek-"

İzleyiciler, bir köşe yazarının beyin yerine devre kartı, kalp yerine bilgisayar var diye tanımladığı esrarengiz iş adamının bu büyüleyici ve samimi görüntüsüne anında ısındı. Sandalyesini geriye kaydırıp yavaşça ayağa kalkmasını büyülenmiş bir halde izlediler.

Diana ilgi odağı olmaktan o kadar rahatsızdı ki, Cole kolyenin uçlarını uzattığı avucundan alır almaz geri adım atmaya çalıştı. Cole bir adım öne çıkıp kolyeyi Diana'nın boğazına dolayarak ve boynunun arkasına uzanıp ağır tokayı kapatarak kaçmasını engelledi.

Diana şaşkın gözlerle ona baktı. Adam beklenti dolu bir sessizlikle ona baktı.

Seyirciler kahkahalar ve alkışlarla patladı ve odanın arkasında kameralar ürkmüş bir yıldırım böceği sürüsü gibi parladı.

"Eee?" Cole alay etti, böylece duyan herkese şunu doğruladı kesinlikle şanslı kadındı. "Zevkim hakkında ne düşünüyorsun?"

Diana aniden adamın kolyeyi ona veriyormuş gibi yaptığı sonucuna vardı, tıpkı o gece fotoğrafçıyı kandırmak için terasta onu öpüyormuş gibi yaptığı gibi. Ona kolyeyi takdim etmesi sadece çok zekice ve çok nazik bir kamuoyu taktiği idi. "Bence harika bir zevkin var," diye geç kalmış bir coşkuyla onu temin etti. *Bence sen muhteşem bir sahtekârsın!* diye düşündü eğlenen bir hayranlıkla.

"Benimle dans edecek kadar etkilendin mi?" diye meydan okudu, sofistike bir çekicilik sergiliyordu. "Yan odada müzik sesi duyuyorum." Cevap beklemeden kızın dirseğinden tuttu ve onu bir masanın önüne itti.

masalar ve memnun konuklar labirentinden geçerek bitişikteki balo salonuna doğru ilerledi. Seyirciler gösterinin bittiğini anladılar ve yavaş yavaş yan odaya geçmeye başladılar.

Balo salonunun yarısına gelmişlerdi ki Diana durdu. "Bekleyin," dedi mahcup bir gülümsemeyle, "sizi ailemin geri kalanıyla tanıştırmak istiyorum! Az önce olanlardan sonra sizinle tanışmak için can atacaklar." Arkasını döndü ve ortaya çıkan kalabalığın arasından yavaşça ilerlemeye başladı.

Bölüm 24

" A "

AİLESİNİN MASASINA ULAŞINCAYA KADAR GEÇEN SÜRE İÇİNDE, DIANA belirgin bir şekilde baş dönmesi ve biraz da sersemlik hissetmeye başladı. Günlerdir işte ve evde dünyayla yüzleşmiş ve Dan yüzünden çektiği özel acıyı gizlemişti. Üstüne üstlük, bu açık artırma kâbusuyla yüzleşmek için kendini hazırlaması gerekmişti... ama açık artırma aniden sona ermişti ve Cole bunu Hollywood tarzı mutlu sonla biten eğlenceli bir drama dönüştürdüğü için kâbus olmaktan çıkmıştı.

Bu kadar çok baskı ve stresin aniden, beklenmedik bir şekilde serbest kalması tüm sinir sisteminde bir şok etkisi yarattı. Neredeyse bir hafta boyunca giymek zorunda kaldığı ağır duygusal zırh olmadan kendini ağırlıksız hissetti. Yüzüyordu.

Birkaç saat önce Daniel Penworth'un gözden çıkarılmış nişanlısı, acıma ve alay konusu olmuştu. Birkaç saat sonra basın onu Cole Harrison'la yeni bir rolde -muhtemelen sevgilisi olarak- gösterecekti. Bu o kadar inanılmazdı ki aniden kıkırdama dürtüsü hissetti.

Bir şekilde yüzünü dik tutmayı ve Cole'u büyükanne ve büyükbabası ve annesiyle tanıştırmayı başardı, ancak baş döndürücü bir neşe duygusu kabarıyordu

Cole'un yaptıklarına kendi bireysel yöntemleriyle tepki vermelerini izlerken içi içini yiyordu:

Corey'yi gülerek onayladı ve ona çabucak sarıldı. Bayan Foster daha az coşkuluydu ama çok arkadaş canlısıydı. Spence ve Büyükbaba kibarca gülümseyerek Cole'un elini sıktilar. Büyükanne Cole'un gözlerinin içine sanki onun ruhunu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi baktı. Cole ona gülümsediğinde Amy Leeland gerçekten de kızardı.

Doug Hayward sadece düşmanca davranmakla kalmıyor, açıkça hakaret ediyordu. Ayağa kalktı ve Cole'un elini sıkmamak için ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Küçümseyen bakışlarını Cole'dan ayırmadan Amy'ye şöyle dedi: "Harrison eskiden bizim ahırda çalışırdı, ahırları temizlerdi. Şimdi hayır balolarında sanat eserleri bağışlıyor." Cole'a, "Amerika'da bir adamın bu kadar yükselebilmesi şaşırtıcı, değil mi Harrison?" diye ekledi.

Cole'un çenesi sertleşti ve gözleri soğudu.

İki adam arasındaki açıklanamaz düşmanlık aşikârı ve Diana'nın ailesi araya girmesi için otomatik olarak ona başvurdu. Sosyal durum ne kadar garip ya da değişken olursa olsun, Diana'nın her zaman devreye girip özel diploması, duyarlılık ve mizah yetenekleriyle olayı yatıştıracağına güvenilebilirdi.

Ancak bu kez Diana bunu yapmak istemiyor ya da yapamıyor gibiydi. Bunun yerine, volta atmaya başlamak için işaret bekleyen sessiz düelloocular gibi birbirlerine bakan iki adama parlak bir gülümsemeyle baktı ve neşeyle, "İkinizin de eski günleri yâd etmek için ne kadar hevesli olduğunuzu görebiliyorum ama beklemeniz gerekecek çünkü Cole ve ben gidiyoruz," dedi. Bununla birlikte, masadan düz siyah bir el çantası aldı, elini Cole'un koluna bağladı ve Cole'u kısmen kendisiyle birlikte çekecek kadar büyük bir ivmeyle döndü.

Nezaketin bir tür veda konuşması gerektirdiğini hisseden Cole omzunun üzerinden baktı ve Hayward'ın hızla uzaklaştığını gördü. "Diana hayatını ellerine almayı ve benimle dans etmeyi kabul etti," diye açıkladı ailesine.

Masadaki grup çiftin ayrılışını çeşitli tepkilerle izledi. Diana'nın büyükannesi hariç, herkes bu gecenin tam bir dönüm noktası olacak bir zafer olduğunu düşünüyor gibiydi

Diana'nın mutsuz özel hayatında. "Bay Harrison bu gece Diana'nın Dan'i unutmasına yardımcı olmak için tam da ihtiyacı olan kişiydi. Gururunu geri kazandı ve yeniden mutlu görünüyor."

Spencer, "Diana hayatta kalmayı başarmış biri," diye ekledi.

"Diana pratik biri," diye ekledi büyükbaba. "Dan'in ona göre bir erkek olmadığını biliyor ve onu çoktan geride bıraktı."

Corey, "Diana bir savaşçı ve cesur biri," diye onayladı.

"Diana," diye karşı çıktı büyükanne, "ipin ucunda!" "Saçmalama büyükanne," dedi Corey, kısmen inanmak istemediği için bu. "O her zaman bağımsız ve kendi kendine yetebilen biri olmuştur. O sakın... o baskı altında zarafet ve..."

"Ve," diye araya girdi büyükanne muzaffer bir edayla, Diana'nın ruhsal durumunun nihai kanıtını ortaya koyarken, "az önce siyah çantamı alıp gitti!"

Bu açıklama tüm grubun telaş içinde dönüp giden Diana'ya bakmasına neden oldu. Hepsinin de bildiği gibi, Diana'nın ayrıntılara gösterdiği titizlik hiç bitmezdi; stil konusundaki yeteneği, koşullar ne kadar zor olursa olsun mükemmel bir şekilde bakımlı ve uyumlu olma yeteneği kadar efsaneviydi. Masanın üzerinde Diana'nın küçük çantası duruyordu.

-Gümüş saplı ve yeşil yapraklı, mücevherli bir elma şekeri şeklindeki ısıltılı Judith Leiber gece çantası. Gerçekten de göz alıcı mor bir elbiseyle ve kolundan sarkan matruşka gibi siyah bir el çantasıyla çıkıp gitmiş olması o kadar alışılmışın dışındaydı ki, tüm aile derin bir endişe duydu.

"Gördüğünüz gibi," dedi büyükanne üzüntüyle, "Diana sonunda sınırlarına ulaştı. İşte kanıtı."

Bölüm 25

EĞER GERÇEKTEN BENİMLE DANS EDECEKSEN," diye şaka yaptı COLE, girişe yaklaştıklarında.

"Önce bir şeyler içmenizi öneririm." El değmemiş bir ziyafet masasının önünde durdu, masanın ortasındaki soğutucudan bir şişe şampanya aldı ve kullanılmayan bir bardağa biraz şampanya doldurdu. "Alkol anestezi görevi görür," dedi Diana'ya kadehi uzatırken sırtarak, "benimle dans etmek acı verici ve tehlikeli bir deneyim olabilir."

Diana bardağı aldı, kişisel çilesi sona erdiği için o kadar rahatlamıştı ve adamın nezaketi ve yaratıcılığı için o kadar minnettardı ki, ayakları çıplak olsa ve adam golf kramponları giyse onunla dans edebilirdi. Artık kadınlar ona acıyarak ya da küçümseyerek bakmıyordu. Aslında, eğlenerek fark etti ki, ona hiç bakmıyorlardı, Cole'a bakıyorlardı ve Diana onları suçlayamazdı. Kalın siyah saçları, delici gri gözleri ve uzun, atletik fiziğiyle Cole Harrison muhteşemdi.

Uzun zaman önce tüm kızların onun hakkında fanteziler kurmasına neden olan aynı erkek özellikleri şimdi daha da belirgindi. Onda her zaman sert bir güç ve gizli bir cinsellik vardı ama şimdi bu güç, soğukkanlı bir incelik ve yılmaz bir güç aurasıyla pekiştirilmişti.

Bitişikteki balo salonuna girerek şampanyasını yudumladı ve daha önce kendisine acıyarak ya da memnuniyetle bakan aynı tanıdıklarının yüzlerindeki şaşkınlık ifadelerinin tadını çıkardı.

Dans pistine yaklaştıklarında orkestra popüler bir slow şarkı çalıyordu ama Diana elindeki şampanya kadehini masaya bırakmaya başladığında başını salladı. "Bitir şunu."

"Ayağıma basmaktan gerçekten bu kadar endişeli misin?" diye sordu, gülümsemesi minnettarlık, rahatlama ve kahkaha karışımıyla doluydu.

"Kesinlikle hayır," diye alay etti. "O kadar gergin ve kaskatı olacaksın ki ayaklarıma basacaksın diye endişeleniyorum."

Kadın gülerek bardağı boşalttı ve elini adamın koluna sokarak Cole'a biraz sahiplenici gelen ve son derece memnun eden bilinçsiz bir hareketle onu kendine çekti. Hayatının en önemli "iş anlaşmalarından" birini, tuhaf teklifini kabul edecek kadar kendisine güvenmesi gereken sevimli, masum bir kadınla müzakere etmek üzereydi.

Cole dans pistinde kolunu ona doladıgında Diana ona baktı, yüz hatları yumuşak ve minnettarlıkla sıcaktı. "Cole?"

Gülümsemesine karşılık verdi ama yarı açık göz kapaklarının altından onu izleyen gri gözler dalgın ve düşünceli görünüyordu. "Hmmm?"

"Size hiç çok tatlı ve çok cesur olduğunuzu söyleyen oldu mu?"

"Kesinlikle Hayır. Genel olarak, Ben tarif edildi olarak Soğuk, hesaplanıyor, ve acımasız."

Diana bunun adaletsizliği karşısında dehşete düşmüştü. Kalbi minnettarlıkla doluyken ve cesaretini pekiştirmek için içtiği şarap ve şampanya yüzünden başı dönerken, Cole Harrison tamamen harika ve her şeye kadir görünüyordu - onu kurtarmaya gelen, düşmanlarını yenen ve onu aşağılanmaktan kurtaran kudretli bir savunucu. O, korkaklık ve kötülükle dolu bir dünyada yiğitlik ve cesaretin ta kendisiydi. "İnsanlar senin hakkında nasıl böyle korkunç şeyler *düşünebilir*?"

"Çünkü bunlar tamamen doğru," dedi sakın bir kesinlik içinde.

Diana'nın yanıtı önlenemez bir kıkırdamaydı. "Yalancı."

Acı çekmiş gibi görünüyordu. "İşte bu benim olmadığım bir şey."

"Ah." Gülümsemesini bastırmaya çalışsa da, adamın şaka yaptığına karar verdi çünkü onun övgüsünden utanmıştı ve konuyu değiştirdi. "Bu kolyeyi *gerçekten* kimin için aldın?"

Cevap vermek yerine o kadar uzun süre spekülatif bir sessizlikle ona baktı ki Diana tedirgin bir şekilde aklında bir alıcı olup olmadığını ya da sadece bu geceki statüsünü güçlendirmek için bir kolyeye 40.000 dolar harcayıp harcamadığını merak etmeye başladı. Sonraki sözleri Diana'yı rahatlatı. "Bu kolye müstakbel eşim için bir düşün hediyesi."

"Ne kadar harika! Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Evlenme teklifimden hemen sonra."

Sesi o kadar gerçekçiydi ki Diana ona takılmadan edemedi. "Ya evet diyeceğinden çok eminsin ya da bu kolyeyle onu etkilemeyi umuyorsun. Hangisi?"

"İkisinden de biraz diyebilirim. Bu kolyeyle onu etkilemeyi umuyorum ve böyle bir anlaşmanın bilgeliğini ve faydalarını açıkladığımda evet diyeceğinden *oldukça* eminim."

"Sanki bir iş birleşmesi öneriyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz," dedi Diana şaşkın bir gülümsemeyle.

Cole son yarım saat içinde tasarladığı planı hızla gözden geçirdi ve son kararını verdi. Aldatıcı bir rahatlıkla, "En son birine evlenme teklif ettiğimde ikimiz de on altı yaşındaydık. Belli ki tekniğimi geliştirmem gerekiyor, Kedicik."

Diana, Cole Harrison'ın kadınlar konusunda, on altı yaşında ve onun için deli olurken düşündüğü kadar kararlı ve bilgili olmadığını fark edince biraz şaşırmıştı. En çok da ona taktığı isimden etkilenmişti. *Kedicik*. Onun için ara sıra kullandığı bu eski lakap o anda dokunaklı bir şekilde tanıdık gelmişti; Haywards'ların ahırında çalışırken, taze saman ve yağlanmış derinin tatlı kokusu eşliğinde onunla sohbet ettiği, atların toynaklarının sessiz şakırtılarıyla noktalanan umarsız sohbetlerini hatırlatıyordu. O zamanlar hayatı çok basitti; geleceği çok parlak ve heyecan verici olasılıklarla dolu görünüyordu. "Kedicik..." diye fısıldadı usulca, gözleri o eski parlak gelecek vaatlerinin hiç de hayal ettiği gibi gerçekleşmediğini fark etmekle gölgelendi.

Ruh halindeki ani düşüşü hisseden Cole, onu dans pistinden yumuşak bir manevrayla çıkardı. "Başka bir yere gidelim ve teklif tekniğim üzerinde çalışalım. Seyircilerimiz burada çok kalabalık."

"Bizim için bir seyirci istediğini sanıyordum." "Görmeleri gereken her şeyi gördüler."

Bunu bir kraliyet fermanının küstahlığıyla söyledi ve elini kızın dirseğinin altına koyarak onu dans pistinden ve kalabalık, gürültülü odadan dışarı çıkardı.

Bölüm 26

NEREYE GİDİYORUZ?" DIANA, onu asansörlere doğru götürürken gülerek sordu. Bu

Gülmek gittikçe daha iyi hissettiriyordu. Yarın gerçeklik onu yine bir kaya gibi ezecekti ama bu gece Cole, şarap ve kolye hepsi bir araya gelerek bu sefaletten beklenmedik bir soluk almasını sağlıyordu ve o da bunun tadını çıkarmaya kararlıydı. "Tahoe Gölü'ne ne dersin?" Cole asansörün düğmesine basarken önerdi. "Evleniriz, yüzmeye gideriz ve yarın brunch için zamanında buraya döneriz."

Diana onun yine kendisine evlenme teklif etme provasını yaptığını düşündü ve onun bu aceleci ve romantik olmayan tavrı karşısında duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalıştı. "Tahoe biraz fazla uzak," dedi kayıtsızca. "Ayrıca bunun için giyinmedim."

Kadın üzüntüyle elbisesine baktı ve Cole'un gözleri onun bakışlarını takip ederek elbisesinin korsajının üstündeki göğüslerinin kremi yumuşak kabarıklığı üzerinde gezindi, sonra dar beline doğru indi. "Bu durumda, aklımdaki şey için gereken atmosferi ve mahremiyeti sunan başka bir yer daha var."

"Nerede bu?"

"Benim süitim," dedi onu kalabalık asansöre götürürken ve Penthouse yazan en üst düğmenin yanındaki yuvaya bir anahtar sokarken.

Diana ona gerçekten endişeli bir bakış fırlattı ama asansörde balodan insanlar vardı ve onların önünde tartışması mümkün değildi. Yine de son yaşlı çift onun katının altında indiğinde ona döndü ve başını salladı. "Balodan bu şekilde kaybolmamalıyım, özellikle de seninle, seninle-"

"Neden *özellikle* benimle değil?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Asansör durdu ve kapılar çatı katının siyah mermer fuayesine açıldı. Cole inmek yerine, kapanmasını önlemek için elini kapıya dayadı. Şampanya ve asansörün hızlı yükselişi yüzünden biraz başı dönen Diana onun yasaklayıcı ifadesi karşısında sinmek yerine kıkırdamak için uygunsuz bir dürtü hissetti. "İtibarımı kurtarmama yardım etmekle o kadar meşguldün ki kendi itibarını nasıl bir tehlikeye attığını fark ettiğinden emin değilim. Daha önce demek istediğim, aileme bu kolyeyi gerçekten neden aldığını söylemeden seninle birlikte ortadan kaybolmamam gerektiği idi. Ayrıca, o fotoğraflarımızdan biri haberlere çıkarsa ve insanlar

Evlenmek üzeresin, dürüstlüğü olmayan bir adam gibi görüneceksin."

Cole ani bir gülme dürtüsü hissetti. "İtibarım için mi endişeleniyorsun?"

"Elbette endişeleniyorum," dedi Diana kibarca ve asansörden çıkıp Süitin özel girişine.

"İşte bu," dedi Cole sırtarak, "bir ilk. Aslında," diye ekledi, süitin oturma odasına girdiklerinde ve tavanın oyuğuna gizlenmiş küçük ışıkları yaktığında, "Bu gecenin birkaç ilkle dolu bir gece olacağını hissediyorum."

Omzunun üzerinden, oturma odasının ortasındaki sehpanın yanında durmuş olan Diana'ya baktı. Onu izliyordu, başı bir yana eğikti, yüz ifadesi temkinli olmaktan çok şaşkıındı. Şaşkınlık iyiydi, diye karar verdi Cole. Temkinli olmak kötüydü. Bara doğru yürüdü ve buzdolabından bir şişe şampanya çıkardı. Zaten minnettarlık ve rahatlamadan pembeleşmiş bir kadının kan dolaşımındaki alkol, temkinliliğini kontrol altında tutmasına yardımcı olacaktı.

"İlkler' mi?" diye tekrarladı. "Bu geceye kadar yapmadığın ne var?"

"Öncelikle," dedi hafifçe, "bu süitin balkonunda bir kadınla hiç dışarıda durmadım." Şampanyanın mantarını patlattı ve şişeyi barın üzerindeki buz kovalasına daldırdı. "Bunu da bir ilk yapalım mı?"

Diana onun smokin ceketinin düğmelerini açmasını ve papyonunu gevşetmesini izledi; sonra buz kovalasını dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı ve her iki elinde birer şampanya kadehiyle, balkon kapılarının önündeki ağır perdelerin kaymasını sağlayan bir duvar düğmesini dirseğiyle çevirmek için durakladı. Bu görüntünün üzerine, solmuş kot pantolonu ve gömleğiyle, bir eliyle bir atı terbiye edip diğer eliyle dizgine uzanırken, bir yandan da onunla okul ödevleri hakkında sohbet ettiği bir anı yerleştirilmişti. O zaman bile, her zaman aynı anda birkaç şey yapıyor gibi görünüyordu. Kenara çekilip kızın balkona çıkmasını bekledikten sonra doldurduğu içkiyi ona uzattı.

Balkon kapılarını açarken onun gülümsediğini fark etmişti. "Eğlenceli bir şey mi yaptım?"

Diana başını salladı. "Düşünüyordum da, eski günlerde bile, her zaman aynı anda ve tamamen zahmetsizce birkaç şey yapabiliyor gibiydin. Buna her zaman hayran olmuşumdur."

Bu iltifat Cole'u o kadar şaşırtmış ve o kadar memnun etmişti ki, bir cevap vermeyi düşünemedi ve böylece kızın yanından geçip küçük avluya adım atmasını sessizce izledi.

Küpeşteye doğru yürüyen Diana, oturma odasındaki müzik setinden yumuşak bir müzik gelirken ve aklı amansızca Dan'e kayarken, Houston ışıklarının parıltılı halısını seyretti.

Cole da ona katıldı ama vücudunu ona dönük olacak şekilde eğdi ve dirseğini korkuluklara dayadı. "Umarım yüzündeki o kederli ifadeyle beni değil Penworth'u düşünüyorsundur."

Hüzünlü olarak tanımlanmaktan rahatsız olan Diana gururla çenesini kaldırdı. "Son bir yıldır birlikte pek vakit geçirmedik ve ben onu çoktan unuttum bile."

Cole cevap vermek yerine kaşlarını kaldırıp şüpheli bir sessizlikle ona bakarak sadece inanmadığını değil, aynı zamanda kendisine güvenmek istememesinden duyduğu hayal kırıklığını da ifade etmeyi başardı. Bu gece onu kurtarmaya gelmesinden sonra, Diana bir cevap için fırçadan daha fazlasını hak ettiğini biliyordu. "Bu bir yalandı," diye kabul etti titrek bir iç çekişle. "Gerçek şu ki olanları son olarak kabul ettim ama kendimi... öfkeli hissediyorum. Öfkeli ve aşağılanmış hissediyorum."

Cole eğlenen bir sempatiyle, "Tabii ki istiyorsun," dedi. "Ne de olsa daha yeni dünyanın pislikleri tarafından terk edildin."

Diana'nın çenesi düştü. Kızgın bir şok içinde ona baktı. Ve sonra kahkahayı patlattı.

Cole'un cevap kıkırdaması zengin ve derindi, kolunu kızın etrafına dolayarak onu kendi tarafına çekti. Kolunu omuzlarına doladığında ceketinin yumuşak, ince kumaşı çıplak tenini okşadı, parmakları sıcak bir şekilde kolunda aşağı yukarı kaydı. Her ne kadar yakında nişanlanacağı kızın yerine geçecek olsa da, birinin -uzun boylu, yakışıklı ve çok özel birinin- onu bu gece onunla vakit geçirmek isteyecek kadar çekici bulunduğunu bilmek yine de güzeldi. Çekici ve değerli. Nişanlısı gibi değil.

Dan, kim- Bardağı ağızına götürdü ve Dan'ın düşüncelerini kovmak için uzun bir yudum aldı.

Cole'un evlenme teklifi tekniğini mükemmelleştirmek istediğini hatırladı ve bu Diana'ya kolyeyi hâlâ taktığını hatırlattı. "Unutup gitmeden önce bunu çıkarsam iyi olacak," dedi ve boynunun arkasından kopçaya uzandı.

"Kolyeyi rahat bırak," diye talimat verdi. "Onu senin için aldım."

Ses tonu karşısında elleri hareketsiz kaldı. "Hayır, onu evlenmeyi düşündüğün kadın için aldın-"

"Ben de öyle dedim."

Diana kafasını temizlemek için salladı. Yüzünü görebilmek için dönerek saçlarını alnından geriye doğru itti ve pişmanlıkla itiraf etti, "Bu gece normalde içeceğimden çok daha fazla içtim ve konuşmamızın akışını takip etmekte zorlanıyorum gibi görünüyor. Sanki bilmece gibi konuşuyorsun."

"Bu durumda, daha açık konuşacağım. Benimle evlenmeni istiyorum, Diana.
Bu gece."

Yüksek korkuluklara tutundu ve bir kahkaha çığlığı attı. "Cole Harrison, sarhoş musun?"

"Kesinlikle hayır."

Sevimli bir şaşkınlıkla onu inceledi. "O zaman... *ben* sarhoş muyum?" "Hayır, ama keşke olsaydın."

Sonunda tutuşunu gevşetti ve titrek bir gülümsemeyle ona döndü. "Gerçekten ciddi olamazsın."

"Ben *çok* ciddiylim."

"Nankör ya da eleştirel görünmek istemem," dedi gülerek, "ama artık centilmenliği çok ileri götürdüğünüz konusunda sizi uyarmam gerektiğini hissediyorum."

"Yiğitliğin bununla hiçbir ilgisi yok."

Cole duyusuz bir tarafsızlıkla Diana'nın neşesini kontrol altına almak için verdiği mücadeleyi izledi. O kadar güzeldi ki, diye düşündü. Gazetede resmi muhtemelen bir derginin basın kitinden alınmıştı ve

onun hakkını vermemişti. Gülümseyen, kendinden emin bir kadının orta derecede göz alıcı bir iş fotoğrafıydı ama gerçek hayattaki Diana çok daha etkileyiciydi. Fotoğrafta ne ani gülümsemesinin büyüleyici sıcaklığı, ne parlak saçlarındaki kırmızı rfleler, ne de kalın kirpikli yeşil gözlerindeki mücevher ışıltısı vardı. Hatırlayabildiği kadarıyla, çenesinin ortasındaki küçük yarık tamamen eksikti.

"Ya bana olan acımanızı inanılmaz bir boyuta taşıyorsunuz Bay Harrison, ya da desteniz dolu değil." derken yüzünü zorlukla dik tutabiliyordu.

"Ben ne geri zekalıyım ne de deliyim," dedi, "ve bu evliliği isteme nedenlerimin acımayla hiçbir ilgisi yok."

Diana onun gölgeli yüzünde şaka yaptığına dair bir işaret aradı ama yüz ifadesi tamamen duygusuzdu. "*Gerçekten* de seni -yani bu teklifi- ciddiye almam mı gerekiyor?"

"Sizi temin ederim, tamamen ciddiylim."

"O halde, size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Kollarını tam bir işbirliği jestiyle uzattı. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Başını yana eğdi, yüzü şaşkınlık ve güvensizliğin eğlenceyle örtüştüğü bir aynaydı. "Zihin değiştiren herhangi bir ilacın etkisi altında mısınız?"

"Kesinlikle hayır."

"Ben geç bir kızken bana aşık *olduğuna* ve bunca zaman bir meşale *taşıdığına* ve bu yüzden şimdi benimle evlenmek istediğine inanmam mı gerekiyor?"

"Bu senaryo da en az bir önceki senaryo kadar gülünç."

"Anlıyorum." Onun için ıldırırken, kendisine ufacık bir aşk bile duymamış olması onu saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Sana aşık olduğum konusunda yalan söylememi mi tercih ederdin?"

"Hayır. Benimle evlenmek istemenin nedenini söylemeni tercih ederim," dedi kesin bir ifadeyle.

"Bunun iki nedeni var: Benim bir eşe, senin de bir kocaya ihtiyaın var."

"Bu da bizi birbirimiz için mükemmel mi yapıyor?" diye sordu Diana kuru bir ifadeyle.

Cole onun parlayan gözlerine ve gülümseyen ağzına baktı ve başını eğip dudaklarındaki gülümsemeyi yavaşça öpmek için bir dürtü duydu. "Sanırım öyle."

"Neden evlenmen gerektiğini bilmiyorum," dedi Diana sertçe, "ama inan bana, evlilik ihtiyacım olan *son* şey."

"Yanılıyorsun. Evlilik *tam da* ihtiyacın olan şey. Bir pislik tarafından dünya basınında alenen terk edildiniz ve *Enquirer*'da okuduğuma göre, derginiz yaklaşık bir yıldır kişisel 'nikahsız mutluluk' durumunuz nedeniyle rakip odaklı bir medya saldırısı altında. Şimdi bu daha da tırmanacak. *Enquirer*'daki manşet ne diyordu?" Durakladı, sonra alıntılıdı, " 'Cennette Sorun-Diana Foster Nişanlısı Tarafından Terk Edildi. " Başını sallayarak açıkça, "Bu kötü bir basın, Diana. Çok kötü. Ve iş için son derece zararlı. Benimle evlenerek hem gururunu kurtarabilir hem de şirketini bu manşetlerin olumsuz etkilerinden kurtarabilirsin."

Sanki kendisine zarar vermesini beklediği son kişiden ölümcül bir darbe yemiş gibi ona baktı. "Böyle bir şeyi önerdiğine ve benim de kabul edeceğime inandığına göre sana ne kadar zavallı ve çaresiz görünüyorumdur."

Korkuluktan iterek uzaklaştı ve süitin kapısına doğru dönmeye başladı ama Cole kolunu nazik ama kırılmaz bir şekilde kavradı. "Çaresiz olan benim, Diana," dedi açıkça.

Diana ona şüpheyle baktı. "Seni herhangi bir kadının yapabileceği bir eş için bu kadar 'çaresiz' yapan şey tam olarak nedir?"

İçgüdüleri ve deneyimleri Cole'a biraz nazıkçe ikna etmenin davasını büyük ölçüde ilerletebileceğini söylüyordu ve buna başvurmaya hazırды, ama sadece mantık ve tam dürüstlük onu ikna etmeye yetmiyorsa. Her şeyden önce, şu anda savunmasızdı ve sonunda onu kaybettiği aşkının ve sevgilisinin yerine geçebilecek biri olarak görmesine neden olabilecek hiçbir şey yapmak ya da söylemek istemiyordu. İkincisi, evliliklerini duygusal ya da fiziksel bir yakınlaşmayla karmaşık hale getirmeye hiç niyeti yoktu.

Bu yüzden Cole uzanıp kızın yumuşak yanağındaki parlak siyah saç tutamını geri alma içgüdüsünü görmezden geldi ve bu isteği bastırdı

Onun için "herhangi" bir kadın olmaktan çok uzak olduğunu ya da onun kadınlık idealine herhangi bir kadının olabileceği kadar yakın olduğunu söylemek için.

Bununla birlikte, kadının direncini dökemediği kadar çok alkolle seyreltmeye ahlaki olarak karşı değildi. "Şampanyanı bitir, sonra açıklayacağım."

Diana neredeyse tartışmaya başlayacaktı ama uzlaşmaya karar verdi ve bunun yerine bir yudum aldı.

"Benim sorunum," diye açıkladı sakince, "annemin amcası olan Calvin Downing adında yaşlı bir adam. Çiftlikten ayrılıp üniversiteye gitmek istediğimde, babamı ona ve temsil ettiği her şeye burun kıvrımadığıma ikna etmeye çalışan Calvin'di. Babam olayları bu şekilde görmeye ikna edilemediğinde, bana okul harcı için borç para veren Calvin'di. Üniversite son sınıftan hemen önce, bir sondaj şirketi Cal'in çiftliğinde bir test kuyusu açtı ve kuyudan petrol çıktı. Çok büyük değildi ama ona ayda yaklaşık 26 bin dolar kazandırıyordu. Mezun olup hiçbir bankacının finanse etmeyi kabul etmeyeceği çılgın bir para kazanma planıyla Cal'a gittiğimde, Cal tüm birikimini işe başlamak için bana verdi. Çocukluğumdan beri Cal bana inandı. Gerçekten büyük işler yapmayı ve zengin olmayı hayal etmeye başladığımda, hayallerimi dinleyen ve onlara inanan Cal oldu."

Samimiyetinden etkilenen ve böylesine nazik ve şefkatli bir yaşlı adamın nasıl olup da Cole'un adı konmamış "sorununun" kaynağı olabildiğini anlayamayan Diana şampanyasını yudumlayarak adamın devam etmesini bekledi ama adam bunun yerine onu izlemekten memnun görünüyordu. "Devam et," diye ısrar etti. "Şu ana kadar senin için bir 'sorun' yaratacak dünyadaki son adam gibi görünüyor."

"Bir sorun yarattığını değil, bir sorunu çözdüğünü *düşünüyor*."

"Anlamıyorum. Bu gece o kadar çok şarap ve şampanya içmemiş olsaydım bile anlayacağımı sanmıyorum."

"Anlamıyorsunuz, çünkü size o kısmı anlatmadım, o da şu: Mezun olduktan sonra amcam arazisindeki kuyudan elde ettiği tüm birikimini bana verdi ve ardından kendi şirketimi kurabilmem için bu paraya karşılık iki yüz bin dolar daha borç aldı. Doğal olarak, para için yasal bir senet imzalamak ve onu işe tam ortak yapmak konusunda ısrar ettim."

Hatırlayabildiği kadarıyla *Time* dergisinde Cole Harrison'ın olağanüstü iş başarılarıyla ilgili çıkan makalede net servetinin beş milyar doların üzerinde olduğu belirtiliyordu. "Sanırım krediyi geri ödediniz?" diye sordu.

Başını salladı. "Senette kararlaştırıldığı gibi, o sırada yürürlükte olan oran üzerinden hesaplanan faiziyle birlikte geri ödedim." Alaycı bir gülümseme granit yüz hatlarını yumuşattı. "Amcamın tuhaflıkları arasında bir mil genişliğinde bir cimrilik çizgisi var, bu da iş planımı finanse etmek için tüm parasını vermeye istekli olmasını daha da anlamlı hale getirdi. Ne demek istediğimi açıklamak için, Cal'in zenginliğine rağmen hala gazeteden kupon kesiyor, hala faturaları için tüm elektrik şirketleriyle kavga ediyor ve hala kıyafetlerini Montgomery Ward'dan alıyor. O kadar kötü durumda ki, telefon hizmeti birkaç saatliğine kesilse, ki bu yılda birkaç kez oluyor, Cal faturasından bir günlük ücreti düşüyor."

Diana etkilenmiş bir ifadeyle, "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi.

"Yapabilirsin," dedi Cole kuru bir sesle. "Ama parayı ödeyene kadar telefonunu kapatırlar."

Diana onun inatçı, yaşlı, kocaman bir kalbi ve sıkı bir yumruğu olan adam hakkında verdiği renkli tasvire gülümsedi. "Sorununuzun onunla nasıl bir bağlantısı olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Aradaki bağlantı Cal'in ilk işimde tam ortak olmasıydı ve ben -şu anki başarıyı onun geçmişteki manevi ve maddi desteğine borçluyum -Borcunu tüm faiziyle geri ödedikten sonra bile ortaklığı sona erdiren belgeleri imzalamasını isteyerek onu incitmeyi ya da kırmayı kendime asla yakıştıramadım. Ayrıca, ona hayatım pahasına güvenirdim ve bu yüzden bırakın hisselerini başkasına devretmeyi düşünmeyi, ben istediğimde hisselerini devretmekte tereddüt edeceği aklıma bile gelmezdi."

Diana bir iş kadını olarak böyle bir eylemin yıkıcı etkisini hemen kavrayacak kadar zekiydi ama Cole'un tarif ettiği adamın böyle bir ihanet yapabileceğine inanamıyordu. "Ondan hisselerini size devretmesini resmen istediniz mi?"

"Yaptım."

"Ve?"

Cole'un dudaklarını acımasız bir gülümseme büktü. "Ve bunu yapmaya tamamen istekli, onun için çözmek zorunda olduğumu düşündüğü küçük bir sorun dışında

şirket hisselerimi bana geri vermesini haklı göstermeden önce."

Durakladı ve çaresizce büyülenmiş olan Diana, "Ne sorunu?" dedi.

"Ölümsüzlük."

Kadın kahkaha ve şaşkınlık arasında kalmış bir halde ona bakakaldı. "Ölümsüzlük mü?"

"Kesinlikle. Görünüşe göre son altı ya da yedi yıl içinde, yetmiş yaşına bastığı ve sağlığının kötüleşmeye başladığı sıralarda, Calvin Amca arkasında bir torun bırakarak kendini ölümsüzleştirmek için güçlü bir arzu duymaya başladı. Sorun şu ki, benden başka sadece bir kan bağı olan akrabası var, o da kuzenim. Travis, Elaine adında bir kadınla evli ve ikisi de çok iyi ama zeki olmaktan çok uzaklar ve ne iyi ne de zeki olan iki çocukları var ve Cal ikisine de katlanamıyor. Bu nedenle, Cal şimdi *benim* evlendiğimi görmek istiyor, böylece aile soyunu devam ettirmek için zeki bebekler üretebilirim."

Diana onun ne anlatmaya çalıştığını anladığına hâlâ inanamıyordu, "Peki ya bunu yapmazsan, o zaman ne olacak?" diye sordu.

"O zaman şirketimdeki payını Elaine ve Travis'in ikisi de üniversitede okuyan çocukları Donna Jean ve Ted'e bırakacak." Kelimelerin kötü tadını silmek istercesine içkisinden bir yudum almak için durakladı. "Bu durumda, Elaine ve Travis, Donna Jean ve Ted reşit olana kadar çocukları adına şirketi kontrol etmek için aralarında yeterli hisse ile benim iş ortaklarım olacaklar. Travis zaten Unified'in araştırma ve geliştirme bölümünün başı olarak benim için çalışıyor. Sadık ve elinden gelenin en iyisini yapıyor, ancak Unified'ı yönetecek beyne ya da hayal gücüne sahip değil, ona devretmeye istekli olsam bile, ki kesinlikle değilim! Çocukları onun sadakatinden ve annelerinin sağduyu ve nezaketinden yoksun. Aslında onlar açgözlü, egoist entrikacılar ve paramı ellerine geçirdiklerinde nasıl harcayacaklarını şimdiden planlıyorlar."

Diana onun durumu karşısında çaresiz bir sırtışla kendini tuttu: Cole Harrison, yenilmez işadamı, Wall Street'in aslanı, çelimsiz, yaşlı bir amca tarafından -muhtemelen bunamaya başlayan bir amca- meşhur fiçinin üzerinde tutuluyordu. "Zavallı Cal," dedi boğuk bir kahkaha atarak. "Ne büyük bir ikilem. Bir büyük-

Yeğenimin iş zekası yok ama bir karısı ve çocukları var. Diğer büyük yeğen ise eşi ve çocukları olmayan parlak bir girişimci-"

"Ve ikisine de sahip olmak için en ufak bir istek duymadan," diye ekledi Cole, kendi tavrını özetleyerek. Kadının durumu tam olarak kavradığından emin olan Cole, onun içgörüsüne kadeh kaldırarak alaycı bir tavır takındı.

Yalnızca bekâr değil çocuksuz da kalmak istemesi, Diana'nın onun hoşnutsuz ses tonuna çaresizce eğlenmesiyle bir an için gizlendi. "Fevkalade bir durumla karşı karşıya gibisin," dedi asi bir gülümsemeyle.

"Anladığım kadarıyla bunu eğlenceli buluyorsunuz?"

"Şey, kabul *etmelisin* ki biraz... şey... gotik," dedi Diana kararsızca.

"En azından," diye kabul etti acımasızca.

"Gerçi," diye devam etti önlenemez bir sırtışıla, "gotik romanslarda, istemediği bir evliliğe zorlanan *kadın kahramandır*. Kendini böyle bir duruma sokan bir kahraman hiç duymadım."

"Niyetiniz beni neşelendirmekse, bunu başaramıyorsunuz," dedi acı bir sesle.

Aslına bakılırsa, "kahramana benzemeyen" çıkmazını anlatırken o kadar üzgün görünüyordu ki Diana kahkahalarını gizlemek için gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. O kadar eğlenmişti ki, önerdiği çözümün aslında ne kadar küstah ve saldırgan olduğunu anlaması birkaç dakika aldı. "Ve böylece," diye bitirdi, daha önce olduğu gibi sakın ve tarafsız görünmeye çalışarak, "bu gece beni gördüğünde, terk edildiğimi hatırladın ve seninle evlenmeye ve sorununu çözmeye yardımcı olmaya istekli olacağıma karar verdin - özellikle de yüzümü kurtarmama yardımcı olmak için bana bir kolye alırsan."

"O kadar bencil ya da kibirli değilim Diana. Teklifimi yüzüme vuracağımı çok iyi biliyorum, tek bir şey hariç."

"Ve bu?"

"Seninle evlenerek *kendimi senin* sorunlarına bir çözüm olarak sunmuş olacağım." "Anlıyorum," dedi Diana, ama hiç de anlamamıştı.

"Açıklamanızın bir sakıncası var mı?

Nasıl?"

"Basit mantık. Herkesin önünde terk edilmiş olsan da, benimle hemen evlenirsen gururunu kurtarabilirsin. Yarın gazeteler bu gece balkonda öpüşürken çekilmiş fotoğraflarımızla ve sana bu kolyeyi alışımın hikâyesiyle dolacak. Eğer evliliğimiz ertesi gün ilan edilirse, insanlar aramızda başından beri bir şeyler olduğunu ve muhtemelen Penworth'un değil senin terk ettiğini düşüneceklerdir."

Diana onun kendi çıkmazını duygusuzca özetlemesi karşısında hissettiği keskin öfke ve incinmeyi gizlemek için omuz silkti. "Kurtarmam gereken o kadar çok gururum yok, hele ki önerdiğin kadar çirkin ve aceleci bir şey gerektiriyorsa."

"Hayır, ama kurtarmanız gereken bir işiniz var. Son iki yıldır nişanlı olmanın verdiği kalkan çoktan aşınmaya başlamıştı. Şimdi bu kalkan da ortadan kalktı," diye sözlerini tamamladı Cole, "rakipleriniz saldırılarını iki katına çıkaracak ve medya da kendi çıkarları için tüm bu kargaşa ve abartıyı kamuoyuna duyurmak için işbirliği yapacak."

Istırap ve öfke yeşil gözlerini bir anda fırtınalı bir hale getirmiş, uzun kirpikleri aşağı inerek duygularını Cole'un görüşünden gizlemişti ama Penworth'un firarından bahsedilmesine verdiği tepkinin, şirketine yönelik bu çok geçerli tehdide verdiği tepki kadar şiddetli olmadığını fark etmesini engelleyememişti.

Narin yüz hatlarına ve kırılgan, kadınsı güzelliğine rağmen Diana Foster görünüşe göre işine öncelik veren bir kadındı. Cole, esintinin onun koyu kumral saçlarını karıştırmasını izlerken, başka hiçbir şey değilse bile, kesinlikle ortak noktaları olduğuna karar verdi.

Diana'ya söylediklerini düşünmesi için zaman tanırken, onun için çok şey ifade eden iş hakkında bildiği az şeyi bir araya getirmeye çalıştı ama fazla bir şey yoktu. Bu hafta haberlerde okuduğu ya da gördüğü ufak tefek şeylere dayanarak bildiği tek şey şirketin Foster ailesi tarafından kurulduğuydu.

Görünüşe göre iş, çok zenginler için Houston'da bir yemek servisi olarak başlamıştı; "doğal" yiyeceklerin gösterişli bir şekilde sunulduğu, ancak yalnızca el yapımı veya evde yetiştirilen süslemelerin kullanıldığı bir servis. Bir süre sonra bu uygulamaya Foster İdeali adı verilmiş ve sonuçta *Foster'ın Güzeli Yaşamı* adlı bir dergi ortaya çıkmıştı. O hafta başında havaalanındaki dergi standında bir kopyasını görmüştü.

Diana'yı CNN'de görmüş ve dergiye göz gezdirmişti. Parlak boyalı mobilyaların, şablonlu duvarların, el yapımı nevresimlerle kaplı, muhteşem yemekler ve göz alıcı ev yapımı süslemelerle dolu masaların parlak fotoğrafları arasında derginin felsefesi -ve Foster İdeali'nin temeli- bir kadının temellere dönerek kişisel tatmin, büyük bir başarı duygusu ve ev içi huzur elde edebileceği ve edeceği şeklindeydi. Bunun ötesinde, tek fark ettiği fotoğrafların mükemmel olduğu ve Corey Foster Addison'ın bundan sorumlu olduğuydu.

Corey'nin genç kızlığına dair tüm hatıralarında bir kamera olduğu için bu onu şaşırtmamıştı. Bununla birlikte, bu sade ve temel derginin kurucusu ve yayıncısının gerçekte şımartılmış bir Houston sosyetesı kızı olmasıyla ilgili eğlendirici bir ironi hissetmişti; bir keresinde bir saman balyasının üzerine oturmuş, elindeki bir lekeye yüzünü buruşturarak bakarken, kirlenmeyi sevmediği için hiçbir zaman erkek fatma olmadığını itiraf etmişti.

Ay ışığının aydınlattığı profiline yan gözle baktı ve Penworth'un Diana Foster yerine on sekiz yaşındaki bir İtalyan modeli tercih etmesine neden olan aptallığa hayret etti. Diana daha genç bir kızken bile zekâsı, aklı ve nezaketiyle ışı ışı parlıyordu. Bir kadın olarak, canlı rengi, güzel vücudu ve doğuştan gelen duruşu onu köylüler arasında bir kraliçe gibi öne çıkarıyordu.

Cole, mankenlerin ciltlerinin ve saçlarının her molekülüne sıkıcı derecede takıntılı olduklarını ve tasarımcı kıyafetlerinde ve dergi orta sayfalarında çok güzel görünen vücutların, bir erkeğin yatağında bir iskeletin üzerine gerilmiş deri gibi hissettirdiğini bilecek kadar mankenlerle birlikte olmuştu.

Penworth bir aptaldı ve şansını kaçırmıştı.

Cole Harrison aptal değildi ve bu fırsatı kaçırmayacaktı.

Bölüm 27

DIANA'NIN ŞİMDİ GERÇEKLE YÜZLEŞMEK İÇİN ÇOK ZAMANI OLDUĞUNA KARAR VEREN Cole sessizce, "Seni incitmeye ya da utandırmaya çalışmıyordum, sadece içinde bulunduğın durumu olduğı gibi anlatmaya çalışıyordum," dedi.

Sesli bir şekilde yutkundu ve ellerine baktı; biri şampanya kadehini tutuyordu ama diğlerinin parmakları korkuluğı o kadar sıkı kavramıőtı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ve Cole'un bunu fark ettiğini anlayınca otomatik olarak tutuşunu gevşetti. Cole, duygularının kimsenin, hatta Cole'un gözlerinin önüne serilmesinden hoşlanmadığını fark etti. Bu başka bir ortak noktalarıydı ve bu onu memnun ediyordu çünkü ondan istediğı şey tamamen kişisel olmayan bir ortaklıktı, var olurken ya da çözülürken duygularla uğraşılmayan iş benzeri bir anlaşmaydı.

Öte yandan, Diana'nın sessizliğini sürdürmesi onun istediğı bir şey değildi ve onu kasıtlı olarak bu sessizlikten çıkmaya zorladı. "Diana, eğer beni bir şey için suçluyorsan, açık sözlü olduğum için beni suçla, ama mutsuzluğunu yarattığım için değil."

Derin, sakın bir nefes aldı ama sesinde öfkeli gözyaşları vardı. "Sorunu tüm çirkin gerçekliğıyle ortaya koyduğunuz için sizi neden suçlayayım?"

Cole nazıkçe, "Ben sadece sorunu belirtmedim," dedi. "Size mükemmel bir çözüm de önerdim. Ben."

"Evet, söylediniz ve teklifiniz için minnettarım - gerçekten minnettarım..."

Kadın sözünü kesti ve Cole onun çözümünün hâlâ tuhaf ve imkânsız olduğunu düşünmesine rağmen, duygularını incitmemek için dikkatli davrandığını fark etti. Bu bilgi onun gözünde çok tatlı ve çok naif görünmesine neden olmuştu, çünkü duyguları bu pazarlığa dahil değildi. Hayatını sürekli olarak duygulardan arınmış bir tarafsızlık içinde yaşamayı tercih ediyordu.

"Sorun şu ki," diye başladı yine aynı yumuşak, nazik sesiyle, "sevdiğim ama beni sevmeyen bir nişanlıyı, sevmediğim ve beni de sevmeyen bir kocayla değiőtirmenin mantığını tam olarak anlayamıyorum."

"Onu bu kadar mükemmel yapan da bu!" Cole elini kızın koluna koyarak, "Evliliğimizi mükemmel yapan da bu!" dedi. "Evliliğimiz karmaşık duygular yüzünden karmaşık hale gelmeyecek."

Bardağını yere bıraktı ve sanki onun tavrından üşümüş gibi kollarını kendine sardı, bu sırada adamın elini bıraktı. "Gerçekten görüldüğün kadar soğuk ve duygusuz musun?"

Göğüsleri kendisinden sadece birkaç santim ötede duran kadının güzel, kalkık yüzüne bakan Cole soğuktan başka bir şey hissetmedi. Bu geceki aceleci planını tasarladığından beri ilk kez, ona duyduğu cinsel arzunun aslında bir karmaşaya dönüşebileceği aklına geldi. Bu engeli, onunla ciddi bir yakınlık kurmaktan kaçınacağına dair sessizce yemin ederek aştı. "Üşümüyorum," dedi yüksek sesle. "Pratik davranıyorum. Bir eş edinmenin benim için çözeceği acil bir sorunum var ve sen de tam olarak aynı çıkmazın içindesin. Evliliğimiz karışık duygularla karmaşık bir hal almayacak; dostane bir iş anlaşması olacak ve bir yılın sonunda sessiz, uyumlu bir boşanmayla sona erecek. Biz birbirimiz için mükemmel bir çözümüz. Eğer batıl inançlarınız olsaydı, bunun kader olduğunu söyleyebilirdiniz."

"Kadere güvenmiyorum. Dan ve benim kaderimizde birbirimizin olduğuna inanırdım." "Penworth ile benim aramda büyük bir fark var."

Cole, "Penworth ile benim aramda sesinde ısırlık. "Ben söz verdiğimde sözümünden dönmem."

İşte o anda, adamın çelik gibi gözleri Diana'nınkileri delip geçerken ve derin sesi inançla yankılanırken, Diana onun bu konuda son derece ciddi olduğunu gerçekten kabul etti. Adam çenesini başparmağı ile işaret parmağı arasına alıp onu zorlayıcı bakışlarıyla buluşmaya zorladığında hâlâ bunun şokunu yaşıyordu. "Evli olduğumuz bir yıl boyunca," dedi, "sana söz veriyorum, kendimi herkesin önünde kocaların en sadık ve vefalı olanıymışım gibi davranacağım. Penworth'un sana yaşattığı aşağılanma ya da öfkenin bir anına bile sebep olacak hiçbir şeyi bilerek yapmayacağım. Aslında, anlaşmamızdan hiçbir şekilde pişmanlık duymaman için elimden gelen her şeyi yapacağım," diye sözlerini tamamladı ve şampanya kadehini yere bıraktı.

Pazarlık yok, diye fısıldayarak uyardı Diana'nın zihni, ama bu sessiz tartışma, kasvetli yakışıklı bir yüzün, derin, hipnotize edici bir sesin ve önünde beliren güçlü bir erkek bedeninin etkisiyle altüst oluyordu.

ve güçlü bir adam - sanki tüm yüklerini omuzlayabilecekmiş gibi görünen bir çift geniş omuzla onu dünyadan korumayı teklif eden bir adam. Tüm bunların birleşimi tehlikeli, tatlı bir şekilde çekici hale geliyordu, özellikle de aşktan ya da şefkatten bahsetmediği için.

"Herkesin gözünde," diye devam etti, alçak sesi güçlenerek, "sen benim sevgili karım olarak görüneceksin ve evlendiğimiz yıl boyunca öyle *olacaksın*."

Sevgi... Eski bir kelime... hassas ve duygusal... Dan'ın ona söylediği hiçbir şeye benzemiyordu. Ve Cole'un söylemesini beklediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Elleri önce kollarından yukarı, sonra aşağı kaydı, kadife kelepçeler onu kendisine daha da yaklaştırdı, romantik Teksas ay ışığıyla harmanlanmış bol miktarda Fransız şampanyası ve şarabının yardımıyla ördüğü şehvetli büyüünün daha da derinlerine çekti. "Doğal olarak," diye devam etti nazik bir sertlikle, "senden de aynı sözleri bekleyeceğim. Bu kabul edilebilir mi?"

Diana bunu yapmayı ciddi ciddi düşündüğüne inanamıyordu, hafifçe başını salladığını hissettiğinde bile.

"Planın tamamını kabul etmedim," diye titreyerek uyardı, "sadece koşulları kabul ettim."

Sağ eli Diana'nın kolundan ayrılıp hafifçe yüzünün yan tarafına yaslandı ve yüzünü kendisine doğru eğdi. "Evet Diana," dedi bilmiş bir gülümsemeyle, parmakları yanağında gezinirken, "öyle. Sadece henüz kelimeleri söylemedin." Gözleri ve sesi büyü yapıyordu. "Yarına kadar senin ve benim tüm endişelerimiz sona erebilir. Tek yapman gereken kabul ettiğini söylemek, ben de bir saat içinde uçağımı Nevada'ya gitmek üzere hazır edeceğim."

Eğer o anda onu öpmüş olsaydı, kaçardı; eğer onu ellerinin nazik tutuşundan kurtarmış olsaydı, canını kurtarmak için kaçardı. Ama adam elini ensesinde gezdirip garip bir babacan tavırla yüzünü göğsüne bastırduğunda Diana'nın kalan direnci de aniden çöktü. Ona kişisel ve profesyonel olarak bir yıl boyunca güvenli bir sığınak teklif ediyordu... Ona korumasını teklif ediyordu... Onu aşağılanmaktan, endişeden ve stresten kurtarmayı teklif ediyordu.

Tüm bunları, daha önce bitkin, hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli olan, ancak şimdi keyif almaya başlayan Diana'ya sunuyordu.

Normalde ortalama bir ayda tükettiğinden daha fazla alkolün ve her şeyi basit ve kolaymış gibi gösteren bir adamın neden olduğu giderek artan lezzetli, akılsız bir rehavet. Cole tam da bu gece onu kurtarmayı ve ona değer vermeyi teklif ediyordu. Tek yapması gereken başını sallamaktı ve her şey bitecekti.

Adamın sesi, kızın saçlarını hafifçe karıştıran bir fısıltı gibiydi. "Bir saat içinde yola çıkabilir ve kahvaltı için zamanında burada olabiliriz."

Diana yutkundu ve gözlerini kapattı, gömleğindeki küçük altın çivileri bulanık küçük düğümlere dönüştüren ani gözyaşlarını geri kırıptı. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama kelimeler boğazında korku, umut ve rahatlamadan oluşan kocaman bir yumrunun ardına takıldı.

"Tek yapman gereken, bir yıl boyunca tam olarak benim teklif ettiğim şeyi yapacağına, yani gerçekten ve mutlu bir evliliğimiz olduğunu tüm dünyanın görmesi için ikna edici bir performans sergileyeceğine dair bana söz vermen."

Diana sonunda, midesinin çukurundan başlayıp çenesine kadar ulaşan devasa daralmanın içinden sesini sürükleyerek çıkardı. "Aynı şehirde bile yaşamıyoruz," diye zayıfça itiraz etti.

"Bu da takiyemizi sürdürmemizi çok daha kolay hale getiriyor. Ayrı iş çıkarlarımız benim Dallas'ta ikamet etmemi gerektirirken, sizinki Houston'da ikamet etmenizi gerektiriyor. İki şehir arasında uçakla sadece kırk beş dakikalık bir mesafe olduğu için insanlar gidip geldiğimizi düşüneceklerdir."

Diana hafifçe gülümsedi, yanağını gömleğinin kolalı pililerine bastırdı. "Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyorsun."

"Çünkü çok basit. Tek yapmamız gereken dostça bir işbirliği ruhunu sürdürmek. Evli olduğumuz bir yıl boyunca, zaman zaman sana bir etkinlikte eşlik etmem gerekecek ve ben de programımı senin için ayarlayacağım. Yeter ki bana olabildiğince önceden haber ver."

Diana bunu olabildiğince iyi düşündü; sonra başını arkaya yasladı ve puslu bir gülümsemeyle onu inceledi. "Nerede olursa olsun ve basınla ilgili olsa bile mi? Gazetecilerden nefret ettiğini biliyorum ama medya işimiz için önemli."

Cole, kızın dengesiz durumuna ve onu kabul etmeye zorladığı tuhaf teklife rağmen, zeki geleceğine hayranlıkla bakıyordu.

Karısı kabul etmeden önce ihtiyatlı bir şekilde boşlukları kapatmaya çalışıyordu. Adam başını salladı. "Nerede olursa olsun," diye kabul etti, "ben de senden aynısını bekliyorum. Yeterince adil mi?" Cole onun kabul etmesini bekledi.

Bunun yerine başını kaldırdı ve adamın yüzüne dikkatle baktı, belli ki zayıf ışığı ve şampanyanın duyuları üzerindeki köreltici etkisini telafi etmeye çalışıyordu. "Başka bir şartınız var mı?"

Cole'un yapmak isteyeceği son şey ayrıntılara takılıp kalmak ve giderek kazandığı ilerleme ivmesini kaybetmektir. "Tüm küçük detayları yarın konuşabiliriz. Anlaştık mı?" Yine onun kabul etmesini bekledi.

Müstakbel karısı dudağını ısırды, bir süre bunu düşündü ve hüznle başını salladı. "Bence şimdi daha iyi olur" dedi; sonra da onu bu kadar zahmete soktuğu için özür dilercesine küçük bir gülümseme verdi. Doğru kelimeyi bulamayınca, "Böylece yanlış anlamalarımız olmaz," diye düzeltti.

Cole hayranlık dolu sırtışını bastıramadı. Olağanüstü bir baskı altındayken bile Diana Foster ne aptal ne de tedbirsizdi. Cole, onun kendi sektöründe nasıl bu kadar zorlu bir güç haline geldiğini anlamaya başlamıştı. "Pekâlâ," diye kabul etti, "işte üzerinde anlaşmamız gereken başlıca şartlar: İlk olarak, bir yılın sonunda, ikimiz de diğerine karşı herhangi bir mali talepte bulunmadan hızlı ve sessiz bir boşanma gerçekleştireceğiz. Anlaştık mı?"

"Boşanma" kelimesini duyunca irkildi ve Cole ilk evliliğini sahte bir evlilik olarak yaptığı için küçük bir suçluluk duygusu hissetti. Öte yandan, bu evlilikten Cole kadar onun da kazanacağı çok şey ve kaybedeceği çok daha az şey vardı. Teksas ortak mülkiyete dayalı bir eyalet olduğundan ve Cole ondan çok daha varlıklı olduğundan, Cole'un evliliklerinden hemen sonra yapılması gereken evlilik sonrası anlaşmasından caymaya çalışması halinde kaybedeceği çok daha fazla şey vardı.

"Anlaştık," diye fısıldadı ciddiyetle.

Cole'un sesi güçlendi ve aklı seyahat düzenlemelerine kaydđ. "Bunun ötesinde, sadece iki taviz daha isteyeceğim. Birincisi, ikimiz de bu evliliğin sadece uygun bir iş anlaşması olduğunu *kimseye* açıklamayacağız. İkincisi-"

"Hayır."

"Ne?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Neden olmasın?"

"Çünkü aileme söylemek zorunda kalacağım. Kız kardeşime söylemek zorunda kalacağım. Bilirsiniz işte.

-Corey?" diye yardımcı oldu ve Cole birden onun birkaç dakika önce tahmin ettiğinden çok daha çakırkeyif ya da çok daha gergin olduğundan şüphelendi.

"Corey'yi tanıyorum," diye ciddiyetle onu temin etti.

Onun arkasından bileğini kaldırdı ve saatinin yüzünü kapı aralığından gelen ışığa doğru çevirdi. Saat on biri on dakika geçiyordu. Gulfstream jetinin pilotları havaalanına yakın bir motelde kalıyordu ve ikisi de çağrı cihazı taşıyordu. Limuzini yirmi dört saat görevdeydi. Tahoe Gölü'ndeki düğün şapelleri bütün gece açık kalmadıysa bile Las Vegas'ta açık olduklarını biliyordu. Lojistik bir sorun değildi. Diana'ydı.

"Bütün aileme söylemek zorundayım. Spence'e de. O da ailenin bir parçası."

"Ya kabul etmezsem?"

Eğlenen bir üstünlük duygusuyla gözlerini devirdi. "Bu gece birbirimize bir bakış attığımıza, aşık olduğumuza ve kaçtığımıza inanmalarını bekleyemeyiz, değil mi?"

"Bunun doğru olmadığını kanıtlayamazlar. Yine de bu hikayeye sadık kalalım."

Ondan uzaklaştı ve çenesini en sert ve inatçı açısına kaldırdı. "Ailemi bir yalanla üzmeyeceğim ve tutamayacağım bir sözü bilerek vermeyeceğim."

Cole onun her kelimesinde ciddi olduğunu fark etti. Belli ki Teksas'ın Yılın İş Kadını başarı merdivenlerini tırmanırken vicdanından ya da gençlik idealizminden ödün vermemişti ve Cole'un sesi zevkten ve gurur gibi bir şeyden dolayı sertleşmişti. "Bu durumda, kabul ediyorum."

"Öyle mi?" Diana onun söylediği ve yaptığı her şey karşısında her an daha da şaşkın hissediyordu. Bir an, bir yabancıya kapıyı açık tutmayı teklif eder gibi soğukkanlılıkla ona evlenme teklif ediyor, sonra da gözlerinde belirgin bir sıcaklıkla ona bir noktayı gösteriyordu. Alkolün ve onun gümüşü bakışlarının baş döndürücü etkisinden kurtulmaya çalışarak, "İki taviz daha olduğunu söylemişsiniz-" dedi.

"İkinci taviz ise, önümüzdeki bir ya da iki hafta içinde bana amcamın çiftliğine kadar eşlik etmeyi ve orada birkaç gün geçirmeyi kabul etmen, böylece ani evliliğimizle ilgili şüphelerini ya da korkularını gidermen."

"Muhtemelen bazı toplantılarım vardır." Kaşlarını çattı, yaz esintisi saçlarını savurup elbisesini karıştırırken dertli bir tanrıça gibiydi. "Benim *her zaman* toplantılarım olur. Sanırım programımı yeniden düzenleyebilir ve gelecek hafta ya da sonraki hafta amcanı ziyaret edebilirim."

Cole hızlı bir ifadeyle, "O zaman her şey halloldu," dedi.

O kadar gergindi ki sesi bile titriyordu. "Şartlarım olması gerekmez miydi?"

"Düşündüğünüz gibi ne olduklarını bana söyleyin. İşbirliği yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma zaten söz verdim." Konuşmayı bırakıp planı uygulamaya koymanın tam zamanı olduğuna inanan Cole süite girdi, moteldeki pilotlarını aradı ve limuzininin otelin önüne getirilmesini emretti. Daha sonra Dallas'taki sekreterinin numarasını aradı ve uykulu ama dayanıklı kadına onu uyandıran ve kekeleyesine neden olan bir dizi talimat verdi.

"Her şey ayarlandı," dedi tekrar balkona çıkarken. Şampanya şişesini buzlu yuvasından çıkardı ve iki kadehi de doldurdu. "Limuzin aşağıda bekliyor ve uçağıma yakıt ikmali yapılıyor. Bu kesinlikle kadeh kaldırmayı gerektiriyor," diye ekledi ve kadehini ona doğru tuttu.

Diana adamın elindeki bardağı baktı ve sarsılan cesareti çöktü. "Yapamam!" diye bağırdı, kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturarak. O telefon görüşmeleri yaparken, umutsuzca, kuşkularının iyi bir muhakemeye mi dayandığına yoksa paniğinin içindeki nefret ettiği, onu sık sık felç eden ve eşsiz iş fırsatlarını kaçırmasına neden olan aynı korkak, muhafazakâr damarın bir sonucu mu olduğuna karar vermeye çalışarak zaman geçirdi.

Sözünü sakınmadan iki kadehi de uğursuz bir şangırtıyla masaya koydu, sonra ona doğru bir adım attı. "Ne demek 'yapamam'?" diye sordu.

Diana geriye doğru sıçrayarak onun ulaşamayacağı bir yere gitti. "Yapamam! Bu gece olmaz." Sesi o kadar titriyordu ki zorlukla fark etti ve

Tehdit olarak algıladığı şeyden kaçmak için çaresizlik içinde korkuluklara çarptı. "Zamana ihtiyacım var!"

Süite giden yolu kapatıyordu ve Diana balkonun sandalyelerinden birinin arkasına geçmeye başladı ama adamın derin sesindeki aciliyet ve pişmanlık onu adımının ortasında durdurdu ve ondan korkmasını saçma hale getirdi. "Sana vermeyi göze alamayacağım *tek* şey zaman, Diana."

Diana bu cümlede umutsuz bir rüşvet girişiminden, onu zenginliğiyle etkileyerek gururunu kurtarma çabasına kadar her türlü kafa karıştırıcı sinyali duydu. "Sunduğun her şeyle," diye güvence verdi ona, boynunun arkasına uzanıp daha önce satın aldığı ağır kolyeyi çözerken, "kalıcı olabileceği umuduyla önerine atlayacak pek çok kadın bulacaksın, alt kattaki balo salonundakiler de dahil."

"Sanırım haklısın," dedi, sesi aniden düzleşmişti. "Muhtemelen kendimi çok aştım, ama bu planın eşinin adımı paylaşmaktan gurur duyacağım bir kadın olmasını isterdim, ki bu da seçeneklerimi tek bir senle sınırlıyor."

Bunu o kadar soğukkanlı bir şekilde söylemişti ki Diana'nın kelimelerin ardındaki anlamı duyması bir an aldı. "Neden ben?"

"Çeşitli sebepler var," dedi omuz silkerek. "En önemlisi de, yüksek sosyal statünüze rağmen, beni at ahırlarını temizlemek için para aldığım zamanlardan da tanıyor olmanız ve bunu itici bulmuyor olmanız."

Sosyal statü eksikliğine yaptığı açık gönderme, daha önce ona rüşvet verme girişimiyle birleşince Diana'nın göğsünü sızlattı. Karşısındaki güçlü, dinamik ve her nedense kendi değerinin farkında olmayan adama bakarken gözleri yaşardı. Yüzü neredeyse yakışıklı olamayacak kadar sertti ama yine de gördüğü en çekici yüzlerden biriydi. Erkeksi gurur ve granit kararlılığı yüzündeki her sert açığa ve düzleme yontulmuştu. Kinizm gözlerinin ve ağzının köşelerine çizgiler kazıdı ama yüz hatlarının gücünde Diana savaşıp kazanılan savaşların, zor yoldan öğrenilen derslerin izini görüyordu. Ve ağzının kalıbındaki duygusallığı görmezden gelemezdi, şu anda olduğu gibi alaycı bir bükülme olduğunda bile. Eğer parası olmasaydı, kadınlar hala

ve yine de anlaşılmaz bir nedenle boş bir evliliğe ve çocuksuz bir hayata razı oldu.

Haywards'ları ilk ziyaret etmeye başladığında kendisi de bir çocuktan biraz daha fazlasıydı ve Haywards onun arkadaşlığından çok hoşlanmış görünüyordu. Birden hatırladı, on altıncı yaş günü için ona oyuncak bir kedi bile almıştı ve o sevinçten erirken, adam bunun yeterince iyi olmadığı sonucuna varmıştı. "*Muhtemelen düzinelerce egzotik doldurulmuş hayvanın olmuştur.*"

Cole onun arkadaşı, fantezi aşığı, akıl hocası olmuştu. Bu gece onun parlak zırlı şövalyesi olmuştu.

Şimdi ona güvenmemek ve cennetten gelen bir fırsatı geri çevirmekle ne kadar aptallık ediyordu.

Suçluluk duygusu göğsünde kabardı ve ne zaman bıkkın ve alaycı hale geldiğini merak etti. "Cole," diye fısıldadı ve onun sesini duyunca yüz ifadesinin yumuşamasını izledi. "Özür dilerim-" Bir uzlaşma jestiyle elini uzattı ama adamın bakışları avucundaki unutulmuş kolyeye takıldı ve ifadesi taşa dönüştü.

"Sende kalsın!" dedi kısaca. "Onu senin için aldım."

"Hayır-" diye beceriksizce başladı; sonra adamın gözlerindeki uğursuz ifadeyi görünce cesaret için diğer kadeh şampanyayı içmiş olmayı diledi. "Demek istediğim, bana daha önce verdiğiniz tüm o mükemmel nedenleri tekrarlayabilir misiniz?"

Cole onun gözlerindeki teslimiyetçi yumuşaklığı gördü ve içinde derinlerde bir yerde, çoktan ölmüş ya da kendisine o kadar yabancı ki tanıyamadığı bir duygunun zayıf kıpırtılarını hissetti. Yine de bu onu gülümsetti.

Elini uzatıp avucunu kızın yanağına dayadı ve sıcak yanağındaki bir tutam parlak kıvılcı şefkatle düzeltti.

"Karar veremiyorum," dedi ona biraz titreyerek.

"Diana," diye fısıldadı, "çoktan kararını vermişsin."

Diana'nın hisleri, verdiği kararın ve elinin dokunuşunun şokuyla sarsılmaya başlamıştı. Şaka yapmaya çalıştı. "Öyle mi? Neye karar verdim?"

Gözleri gülerek parlıyordu ama ses tonu ciddiyetini koruyordu. "Bu gece Nevada'da benimle evlenmeye karar verdin."

"Yapacak mıyım?"

"Yapacaksın."

Bölüm 28

" A "

YAPACAĞIM... YAPACAĞIM... DIANA başını yastığa yasladı ama kelimeler onu takip ediyor, uzun bir tünelin uzak ucundan geliyormuş gibi yankılanıyor, birbirinden kopuk olaylar ve ilgisiz seslerden oluşan bir kaleydoskop gibi beyninde dönüp duran tuhaf görüntülerle birleşiyordu. *Yapacağım... Yapacağım. ...* Rüyasında bu iki kelimenin üzerine jet motorlarının aralıksız uğultusu, bir telefonun sessiz çınlaması ve karanlık bir erkeğin gölgeli, tanımlanamaz varlığı, rüyasında hissettiği ama göremediği baş döndürücü, güçlü bir figür bindi. Adamın varlığı ona hem büyük bir tehlikede olduğu hem de güvende olduğu hissini veriyordu; duyduğu ses onun sesi değildi ama yine de cevaplarını kontrol ediyor gibiydi.

"*Yapacak mısın?*" Şimdi ses ona aitti; üzerinde yatarken yüzüyormuş gibi görünen, doğaüstü bir yatağın yanındaki yumuşak ışığın loş parıltısında bir fısıltı. Adam yatağın yanında durmuş, ona doğru eğilmiş, ellerini başının yanındaki yastığa dayamış, ona direniyordu. "*Hayır.*"

Elleri adamın omuzlarındaydı ve onu kendine doğru çekerek gözlerinin yanmaya başlamasını izledi. Şehvetli dudakları sessiz bir kelime oluştururken kükreyen motorlar sesini bastırdı. "*Hayır.*"

Elini onun ensesinde dolaştırdı ve gözlerindeki birikmiş ateşler alevlere dönüştü. Artık kontrol ondaydı, bunu biliyordu ve bundan zevk alıyordu. "*Evet...*" diye fısıldadı ve adamın kavurucu bakışları dudaklarına kaydı.

Adamın ağız onunkini kaplarken, keşfederken... kışkırtırken, sonra yavaşça onunkine açılırken, dudaklarını ayırmaya zorlarken, dili aralarını yoklarken, girişı zorlarken kontrol ondaydı.

Adam kontrolü talep ediyor, elinden alıyordu ve kadın dudaklarını adamın dudaklarına bastırıp dilini kendi diliyle bastırmak için savaşıırken bile protesto edercesine inledi. İri elleri göğüslerini kapladı, onları sahiplenici bir şekilde okşadı; sonra ağız göğüs uçlarını yakaladı, onları gerginleştirdi ve kadın haykırdı. Kontrolünü kaybedemezdi, yapamazdı, *yapmamalıydı!* Adam kadının kendini tutmak istediğini biliyordu, bunu biliyordu ama ellerini saçlarının kenarlarına sokarak onları karmakarışık bir hale getirdi. Açgözlü ağız göğüslerini terk etti, sadece vücudu onunkinin üzerinde hareket ederken ve kalçaları duyusal bir şekilde hareket etmeye başlarken ağızını tekrar istila etmek için.

Erotik taleplere, adamın sıcaklığına ve baskısına direnmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi ve adamın elleri kalçalarını kaldırıp sert ereksiyonu vücudunun girişindeki ıslak sıcaklığı hatasız bir şekilde bulduğunda bacakları ayrıldı. İçine doğru itti, ağız onunkini yutuyordu... ve sonra başladı - gücü ve kuvveti giderek artan, onu korkunç bir uçuruma sürükleyen yavaş, zorlu itişler. Karşı koydu, geri çekilmeye çalıştı.

Kadının kendi arzusuyla savaştığını biliyordu ama onu yalnız bırakmayacaktı. Kollarını onun etrafına dolayarak sırt üstü döndü, vücudu hâlâ onunkine şiddetle bağlıydı. Ellerini kalçalarına doladı ve onu, saçlarının karmakarışık, göğüslerinin çok küçük ve kalçasının yan tarafında bir yara izi olduğunu unutturan bir tempoya zorladı.

Ona bindi ve bindi çünkü durmasına izin vermedi. Çünkü duramıyordu. Durmak istemedi. Artık vahşiydi. Vahşiydi ve ihtiyaçtan hıçkırıyordu ve adamın kalçaları onunkilerle birlikte hareket ediyor, elleri göğüslerini okşuyor, parmakları gergin meme uçlarını sıkıyordu. Patlamalar vücudunu sarsarken haykırdı ve derin spazmlar onu daha yükseğe ve daha derine sürüklerken sırtını kamburlaştırdı. Motorlar çığlık attı ve yatak yere çarparak onu şiddetle salladı; mavi ışıklar baş döndürücü bir hızla pencerelerin önünden geçerken adamın kolları onu sıkıca sararak tuttu. Ürkütücü ışıklar.

Mavi ışıklar... dönüp duruyorlar... dönüp duruyorlar.

Diana başını yastığa koydu, ışıklardan korkuyordu, istediğinden çok daha fazlasını alan iblis sevgilisinin pençelerinden kaçmaya çalışıyordu

teklif etmek için.

Dönüp kaçmaya çalıştı, ama bir varlık onu koruyor, hareket etmesini engelliyordu - cehennemden gelen tazılar kadar siyah, korkunç, dört ayaklı bir canavar. Dişleri kocaman, kulakları sivri ve sertti; vücudu açlıktan zayıflamıştı. *Rosemary'nin Bebeği*'ndeki Şeytan. O Rosemary'ydi!

Rüyasında Diana korkuyla çılgılık atıyordu ama gerçek ses sadece kavruk bir fısıltıydı: "*Hayır!*"

Dehşete kapılan Diana kâbustan kurtuldu ve gözlerini açtı. Geniş ama tamamen yabancı bir yatak odasına şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken acı göz çukurlarına saplandı ve beynine yerleşti. Açılan bir kapının sesi çenesini o yöne doğru sallamasına neden oldu, bu da ağrının daha da kötüleşmesine, odanın dönmesine ve midesinin endişe verici bir şekilde sallanmasına neden oldu. Birden Cole Harrison olduğunu anladığı bir adam, sanki orada olmaya hakkı varmış gibi rahatça yatak odasına giriyordu. Elinde bir tepsiyle ona doğru ilerlerken eğlenen bir sesle, "Sakin ol," dedi. "Ani bir hareket yapma."

Diana tüm vücudunu saran ıstırabın ötesinde bir şey düşünemiyor gibiydi. Konuşmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey küçük bir vıraklamaydı. Yutkundu ve tekrar denedi. "Bana... ne oldu?"

Tepsiyi komodinin üzerine koyarken neşeli bir sempatiyle, "Bu sadece bir teori ama sinir sisteminiz muhtemelen asetaldehit birikiminin saldırısı altında," dedi. "Ciddi vakalarda bu bulanık görme, baş ağrısı, mide bulantısı, titreme ve ağız kuruluğuna neden olur. En azından Unified'in ilaç bölümünde üzerinde çalıştığımız teori bu. Daha basit bir ifadeyle, muazzam bir akşamdan kalma yaşıyorsunuz."

"Neden?" Diana, komodinin üzerindeki uzun bardakta duran parlak turuncu sıvının parıltısına karşı gözlerini kapatarak fısıldadı.

"Çok fazla şampanya."

"Neden?" diye tekrar sordu. Neden burada olduğunu, onun neden burada olduğunu ve neden kendini hasta ettiğini bilmek istiyordu ama beyni ve ağzı düzgün çalışmayı reddediyordu.

Cevap vermek yerine yatağa oturdu ve şilte kayarak biraz yana yuvarlanınca yüksek sesle inlemesine neden oldu. "Konuşmaya çalışma," dedi sert bir otoriteyle ve yüzündeki yumuşaklığa tezat oluşturacak şekilde

Sol kolunu omuzlarının altından geçirip onu hafifçe dikleştirirken hareket ediyordu. "Bu tamponlanmış aspirin," dedi ve ona iki beyaz tablet verdi. Diana tabletleri ondan alırken eli titredi ve garip bir şekilde dudaklarının arasına bastırdı. "Bu da," diye ekledi, tepsideki portakal sıvısı bardağını kaldırıp Diana'nın dudaklarına doğru tutarken, içebilmesi için dikkatlice eğerek, "biraz 'hair-of-the-dog' katılmış portakal suyu. "

Diana'nın midesi portakal suyunda köpek tüyleri olduğu düşüncesiyle şiddetle bulandı, ama o tepki vermeden önce, adam onu yutmaya zorladı; sonra onu tekrar yastıkların üzerine yatırdı. Gözleri kapanırken nazikçe "Uyumaya devam et," dedi. "Seni daha sonra uyandırdığımda çok daha iyi hissedeceksin."

Alnına soğuk ve yatıştırıcı bir şey bastırıldı. Bir el bezi.

Cole Harrison'ın nazik ve şefkatli bir adam olduğunu düşündü. Bunu ona söylemesi gerekiyordu. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı Cole'un ağırlığı yataktan kalkıp ayağa kalkarken.

"Kocan olarak, akşamdan kalma olduğun her durumda sana bakmayı görevim olarak görüyorum."

"Çok iyisin."

"Bu sabah hâlâ böyle düşüneceğini umuyordum ama bazı şüphelerim vardı."

O uzaklaşırken halı ayak seslerini bastırdı ve orada uzanıp uykunun anestesisini beklerken kapının arkasından usulca kapandığını duydu. Birkaç dakika boyunca adamın veda sözleri, görmezden gelmeye çalıştığı şaşırtıcı bir şakadan ibaretti ama ağrıyan gözlerinin arkasında ısrarla yürümeye başlayan inatçı görüntüler uyandırmışlardı. Orkide Balosu'nda olduğunu, şarap ve şampanya içtiğini hatırlıyordu... ve bir ametist kolye ve daha fazla şampanya. Cole'un süitine çıktığını hatırladı... ve daha fazla şampanya... ve Kıtalararası Havaalanı'na giden bir limuzin yolculuğunu... ve daha fazla şampanya içtiği özel bir jetin kabinini. Işıklar içinde yanan bir şehirde başka bir limuzin yolculuğunu hatırladı.

Görüntüler yavaşladı ve netleşerek daha iyi odaklandı. Arabadan inmiş ve sahte çiçeklerle kaplı kemerli bir kafesin olduğu bir yere girmişti. Kısa boylu, kel, gülümseyen bir adam onunla konuşmuş, o da

geri dönüp zihinsel olarak o korkunç çiçekleri söktü ve yerlerine taze sarmaşık sarmaşıkları yerleştirdi.

Diana bulantı dalgasına karşı yutkunarak kel adamı ve çiçekli kafesi düşünmemeye çalıştı, ama tablo ağrıyan beynine kazınmış gibiydi, sisli, garip bir şekilde uğursuz bir vinyet - ve yine de, yeterince hoş bir adam gibi görünüyordu... Ayrıldıklarında Cole ve ona kapıya kadar eşlik etmişti. Onlara el sallamış ve limuzin kaldırımından uzaklaşmaya başlarken ona bir şeyler seslenmişti. Kadın pencereden eğilip ona el sallarken, Cole kapının girişinde, üzerinde yanıp sönen neon çanlar ve altında bazı kelimeler olan pembe-yeşil neon bir kafesin altında duruyordu.

Altındaki
kelimeler.

Kelimeler.

Kayan pembe ve yeşil neon harflerle yazılmış kelimeler.

DÜĞÜN ŞAPELİ

Kapı aralığındaki adam, "*İyi şanslar, Mrs. Harrison!*"

Gerçek, Diana'nın kafasında yeni acı patlamalarına ve midesinde bir kıyamete yol açacak kadar güçlü bir şekilde çarptı. "Aman Tanrım!" diye yüksek sesle inledi ve yüzünü yastığa bastırarak her şeyi zihninden silmeye çalışarak yuvarlandı.

Bölüm 29

" ^ "

DIANA TEKRAR UYANDIĞINDA, BİRİSİ AĞIR PERDELERİ AÇMIŞ VE

perdelerin arasından süzülen güneş ışığı odaya giriyordu ve süitin bir yerinde bir telefon çalıyordu.

Birkaç dakika boyunca kıpırdamadan yattı, gözleri kapalıydı, vücudunun durumunun dikkatli bir zihinsel envanterini çıkardı, sınırları titremeye başlamasın ve başı daha önce olduğu gibi çarpmasın diye hareket etmekten korkuyordu. Hâlâ titriyordu ve başı hâlâ ağrıyordu ama kafatası artık ikiye bölünecekmiş gibi hissetmiyordu.

Durumunun fiziksel yönüyle ilgilendikten sonra, ilk gerçek sarhoşluk nöbetinin sonucunu düşünmek için isteksizce kendine izin verdi.

Cole Harrison ile evlenmişti.

Bu pervasız, mantıksız hareketin gerçekliği beyinde yankılanırken kalbi sıkışmaya başladı. Bir yabancıyla evliydi! Dün geceki ruh halinden faydalanan ve onu kendisiyle evlenmenin sadece ona değil, kendisine de fayda sağlayacağına ikna eden kalpsiz bir fırsatçıydı.

Açıkça delirmişti. O da öyleydi.

Kadın bir aptaldı. O bir canavardı.

Bir akıl hastanesine kapatılması gerekiyordu.

Vurulması gerekiyordu!

Diana bir şekilde kendini haksız zihinsel tiradını kesmeye ve buna neden olan suçluluk ve paniği engellemeye zorladı.

Dün gece tamamen mantıksız *davranmamıştı* ve Cole onu evliliğe zorlamamıştı. Diana olabildiğince sakin bir şekilde Cole'un gerekçeleri ve onun tepkileri hakkında hatırlayabildiği her şeyi gözden geçirdi.

Günün aydınlığında, şampanyanın sakinleştirici etkisi olmadan, Cole'un inanılmaz bir ikna gücüne sahip olduğu açıktı. Duygularının ve duygusallığının onu inanılmaz derecede düşüncesizce bir şey yapmaya itmesine izin verdiği de aynı derecede açıktı. Ama bunu düşündükçe Diana anlaşmalarının ardındaki mantığın hâlâ sağlam olduğunu daha iyi anlıyordu.

Dün gece Cole, Cole'un kurduğu iş imparatorluğunu tehlikeye atan Calvin adında iyi niyetli yaşlı bir adamın piyonu olmuştu. Bu

Sabah olduğuunda Cole kurban değil, galipti ve sevdiği amcası çok mutlu bir adam olacaktı.

Dün gece Foster Enterprises'ın güvenilirliği ve finansal geleceği tehlikeye girmiş, Diana da Houston'lı zengin bir sosyetenin gözden çıkarılmış nişanlısı olarak hor görülmüş ve acınmıştı. Bu sabah, Foster Enterprises güvendeydi ve Diana yakışıklı bir milyarder iş adamının "değerli eşi "ydi.

Diana kendini çok daha iyi hissediyordu ama ailesini Cole'un çıkarcı bir canavar olmadığına ve aklını yitirmediğine ikna etmeye çalışmak için sabırsızlanıyordu.

O sahneyi düşünmekten kaçmak için Cole'un uçağı Las Vegas'tan havalandıktan sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hafızası bulanıktı. Cole'un uçağının iini ilk gördüğünde etkilendiğini ve Cole'a Tahoe Gl yerine Las Vegas'a gidip gidemeyeceklerini sorduğunu hatırlıyordu, çünkü Tahoe Gl'ne zaten gitmişti. O andan itibaren her şey bulanıklaşmaya ve ryalarıyla birleşmeye başladı. Birbirinden kopuk anılarının gerçek mi yoksa uyurken onu takip eden canlı rüyaların bir parçası mı olduğundan emin değildi ve gizemi çözmek için yeterince düşünecek durumda değildi.

Yuvarlanarak çarşafları geriye itti ve çıplak olduğunu fark edince şaşırdı. Dün gece ne kadar sarhoş olduğu düşünüldüğünde, elbisesinin düğmelerini açmayı ve kendi kendine soyunmayı başarması şaşırtıcıydı. Aklına Cole'un onu soymak zorunda kalmış olabileceği geldi ama bu utanç verici olasılığı şu anda düşünmeye bile tahammül edemiyordu. O anda Diana dün gece giydiği mor ipek elbiseden başka giyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Grand Balmoral'ın yemek salonu Pazar ğleden sonra akşam yemeği için en sevdiği yerdı ve otelin lobisinde bu elbiseyle yürüme ihtimali, önündeki diğer her şeye eklendiğinde, bitkin bir korku içinde bir anlığına arkasına yaslanmasına yetti. Ailesini arayıp otele kıyafet getirmelerini isteyemezdi, çünkü Cole'un sitindeyken tüm bu kaçış hakkında açıklama yapmak istemiyordu. Diana iini çekerek yataktan ıktı.

Bölüm 30

COLE YATAK ODASINDAN ÇIKTIĞINDA, saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı ve ince vücudu otelin kalın havlu kumaşından bornozlarından birinin içindeydi. Çıplak ayak parmakları, baldırlarının ortasında durması gereken bornozun eteklerinin altından görünüyordu ve omuz dikişleri dirseklerine kadar iniyordu. Cole dün gece onun o kışkırtıcı mor elbisenin içinde olduğundan daha çekici görünemeyeceğini düşünmüştü ama yanılmıştı. Büyük boy bir bornoza sarınmış, yüzü makyajdan arınmış ve gür kızıl saçları boynuna nemli bir şekilde dökülmüş olan Diana Foster, şafak vakti açan bir gülün nemli tazeliğine sahipti.

Sunday *Houston Chronicle*'ı sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. "Daha iyi görünüyorsun," dedi ona.

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Çok cesur olmaya ve yaşamaya devam etmeye karar verdim."

Onun bu esprisine kıkırdayarak, yemek tabaklarıyla dolu keten kaplı masayı işaret etti. "Duşu açtığını duyunca oda servisini aradım ve yiyecek bir şeyler göndermelerini istedim."

Yumurtalara, pastırmalara ve kreplere baktı ve ürperdi. "Ben o kadar cesur."

Cole onun itirazına aldırmadan masaya doğru yürüdü ve ona bir sandalye çekti. "Yemek yemelisin."

İçini çekti ama masaya doğru ilerledi, sandalyeye oturdu ve peçetesini açtı.

"Nasıl hissediyorsun?" Cole onun karşısına oturarak sordu.

"Aynı benim görüldüğüm gibi." Konuşurken, büyük boy bornoz sol omzundan kayarak onu çıplak bıraktı ve tekrar yerine çekti.

"O kadar iyi mi?" dedi.

Derin sesindeki sıcaklık ve gözlerindeki cesur hayranlık Diana'nın kalp atışlarında şaşırtıcı şeyler yaptı, hiç beklenmedik bir tepkiydi bu

ve o kadar güçlüydü ki yanakları kızardı. Hafif bir gülümsemeyle bakışlarını onunkilerden hızla ayırdı ve kendine onun sadece bir rol oynadığını, pazarlıkları süresince onu mutlu etme sözünü yerine getirdiğini hatırlattı. Bir pazarlıktı bu; hem onun için hem de kendisi için. Sorun şu ki, ailesinin bunu anlamasını nasıl sağlayabileceğini bilmiyordu.

Bir dilim kuru tosta uzandı ve daha sonra ailesiyle yaşayacağı sahneyi tahmin etmeye çalışarak sessizliğe gömüldü. Cole onlara evlendiklerini söylediğinde yanında olmakta ısrar etmişti ve onun kendi başlattığı bir eylemin sonuçlarını tamponlama ya da paylaşma konusundaki onurlu arzusunu takdir ediyordu. Herhangi bir kızgınlık sahnesi yaratmalarını beklemiyordu ama özellikle büyükannesinin bazı güçlü fikirleri olması muhtemeldi ve Cole'un ya da Diana'nın hesabına bunları saklayacak gibi görünmüyordu.

Cole her geçen dakika onun yüz ifadesinin daha da kasvetli bir hal almasını izledi. "Yardım edebilir miyim?" diye teklif etti sonunda.

Suçluluk duygusuyla başını kaldırıp baktı. "Korkarım hayır." Adam onu sessizce beklemeye devam edince Diana sessiz talimatını kabul etti ve onu endişelendiren şeyi anlattı. "Aileme bir anda ve tamamen pratik nedenlerle bir yabancıyla evlendiğimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Yani, sakinleştiklerinde anlamaya başlayacaklar. Muhtemelen kabul etmeyecekler ama anlayacaklar."

"O zaman sorun ne?"

"Sorun şu ki, ne yaptığımızı öğrendiklerinde verecekleri tepkiden korkuyorum. Onlara hayatlarının şokunu yaşatacağım."

"Şart değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Uçağımdan bazı telefon görüşmeleri yapmışsın."

Diana ona bön bön baktı. "Kimi aramışım?"

"Marge Crumbaker."

Rahatlama yanaklarına biraz renk getirdi. "Marge eski bir aile dostumuz." Belki unutmuştur diye ekledi: "Marge eskiden *Houston Post*'un sosyete köşe yazarıydı ama *Post* kapandı. Yani bu durumda, bu iyi bir şey."

"Ona haberi vermeyi bitirdiğinizde Maxine Messenger'ı aradınız."

"Bu çok kötü." *Houston Chronicle*'in sosyete yazarından söz edilince Diana'nın yüreği ağzına geldi; sonra neşelendi. "Maxine'den bunu gizli tutmasını istedim mi?"

"Korkarım hayır," diye cevap verdi Cole, kadının etkileyici yüzündeki duygu oyunlarından etkilenmişti. "Zaten ondan bunu gizli tutmasını istemenin de pek bir anlamı olmazdı."

"Lütfen bana başka birini aradığımı söyleme." "Tamam."

Şüphyle kısılmış gözlerle ona baktı "Başka birini aradım, değil mi?"

"Bir şeyler ye. Daha iyi hissedeceksin."

Kaşığını aldı, yarım greyfurtun üstündeki kırmızı kirazı itti ve dudaklarına doğru bir ısırık aldı.

"Başka kimi aradım?"

"Larry King."

İnkâr ve kendinden iğrenme, sesini boğuk bir fısıltıya dönüştürdü. "Bana gerçekten gecenin bir yarısı CNN'i arayıp Larry King'le konuşmak istediğimi mi söylüyorsunuz?"

"Korkarım öyle. Ancak orada değildi."

"Tanrı'ya şükür!"

"Yani onun yerine haber odasındaki bir adamla konuştun."

Başını salladı, iyimser olmak için umutsuzca bir neden arıyordu ve zayıf bir neden buldu. "Yaygın bir ismim var ve ayrıca büyükbabam erkekler arasında popüler olan biri. Ben dergiyle ilişkiyim ve okuyucularımızın çoğu kadın. CNN'deki habercinin beni ismimden ya da ünümden tanımasına imkan yok."

"Muhtemelen hayır," dedi Cole. "Ama 'küçük yaşlı beni' ismimden ve ünümden tanıdı."

"Beni durdurmalıydın!" diye inledi. "Telefonu elimden almalıydın. Hayır, beni uçaktan dışarı itmeliydin. En azından ben

ölseydim, bedenim bu kadar kötü hissetmezdi."

Sırıtişını bastıramayan adam, önündeki yemek tabağına başıyla işaret etti ve kız siparişini yerine getirene kadar başka bir şey söylemeyi reddetti. "Greyfurtunu bitir, biraz daha portakal suyu ve biraz da yumurta al."

Üç eşyaya baktı ve biraz ürperdi. "Her şey çok... çok *sarı* görünüyor. Greyfurt, yumurta, portakal suyu. Bu renk gözlerimi acıtıyor."

"Çok içersen böyle olur."

"Artık doktora yapmaya hak kazanabileceğim bir konuda verdiğiniz bu gereksiz konferans için teşekkür ederim."

Cole sarsılmaz bir mizahla, "Bir şey değil," dedi. "Biraz tost ye. Kahverengi olduğu için gözlerini acıtmaz."

"Üzerinde tereyağı var ve bu sarı."

"Kes şunu Diana," dedi kıkırdayarak. "Ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum ama kocan olarak ilk sabahımda hastalanmayı reddediyorum."

"Özür dilerim." Bir parça tost aldı ve ona baktı, yüz ifadesi o kadar sıkıntılıydı ki Cole endişelerini hafife aldığı ve daha fazla sorudan kaçınmaya çalıştığı için gerçekten üzgün hissetti. "Sorun nedir?" dedi nazikçe.

"Bana doğruyu söyleyin - o insanları ararken sesim mutlu geliyor muydu? Yoksa sarhoş mu?"

Cole diplomatik bir tavrıla, "Sesiniz mutluymuşsunuz ve muhtemelen biraz içmişsiniz gibi geliyordu," dedi, "ama bunu pek düşüneceklerini sanmıyorum. Gelinler genellikle düğün gecelerinde biraz fazla şampanya içerler."

"*Biraz fazla mı?*" Diana utançla tekrarladı. "İğrenç derecede sarhoştum-"

"İğrenç değildin," diye karşı çıktı Cole, ağzının sol köşesini çekiştiren küçük bir gülümsemeyle.

Diana biraz rahatlamış ama yılmamış bir şekilde, "Duyarsızdım-!" diye ekledi. "Tamamen değil," diye cesurca karşı çıktı.

"O kadar çok içtim ki uçakta sızmış olmalıyım." Tostu belli belirsiz ısırdı, sonra dilimi yerine koymadan önce tam bir ısırık aldı

Aşağı.

"Hayır," dedi güven verici bir şekilde, "uzun ve stresli bir akşamın ardından *uyuyakalmışsın*."

"Kusmamış olmam bir mucize-!" Diana farkında olmadan durakladı, onun bunu da inkâr etmesini bekliyordu.

Onun yerine kaşlarını çattı. Sessizlik. Onay.

"Oh, yapmadım!" diye nefes aldı ve yüzünü ellerinin arasına bıraktı. "Sonrasında kendini daha iyi hissettin," diye nazikçe işaret etti.

Ellerini bıraktı ve derin bir nefes aldı. "Başka bir şey yaptım mı?"

"Bana çok komik birkaç fıkra anlattın." Kendine biraz yumurta aldı.

"Bütün gece garip rüyalar gördüm - o kadar canlıydılar ki daha çok ama hepsini hatırlayamıyorum ve ne gördüğümden emin değilim. gerçekten oldu mu, yoksa bu rüyaların bir parçası mıydı? Demek istediğim, önemli olan başka bir şeyi unuttum mu?" Kızarmış ekmek dilimini aldı ama bir ısırık almak yerine doğrudan Cole'a baktı.

'Önemli'yi tanımla, diye düşündü Cole, Houston'a dönüş yolunda kalkıştan kısa bir süre sonra kucağına nasıl yerleştiğini hatırlayarak. Jet gökyüzüne doğru savrulurken, gülerek ona tekerlemeleri komik gösteren aptalca, değiştirilmiş sonları olan tekerlemeler söylemişti.

Küçük bir öpücük için dudaklarını onunkilere bastırışını ve daha sonra öpücüğü derinleştirdiğinde, elini smokin ceketinin altından geçirip boynuna dolayışını hatırladı, önce çekingendi, sonra boyun eğdi ve sonra ağzını kendi ağzına kilitledi. Uçak şafak öncesi gökyüzünde seyir irtifasında ilerlerken, adam işlerin kontrolden çıkmasını engellemek için çabalıyor, nefis karısı ise kontrolünün kırılmadan önce ne kadar esneyebileceğini görmek için eğlenceli, sarhoş ve şaşırtıcı derecede etkili taktikler uyguluyordu.

Otuz iki bin fitte biraz kendini kaybetti ve kanepeye uzanarak onu üzerine yatırdı. Bu sabah, onun hiç hatırlayamadığı şeyleri unutmaya çalışırken sorun yaşıyordu. Bu sabah

Öte yandan, hatırlamaması en iyisiydi, çünkü bunun bir tekrarı asla olmayacaktı. "Hatırlamaya değer bir şey yok," dedi Cole.

"Başka bir şey yaptığımı biliyorum. Arabadan kumarhanelerin geçişini izlediğimi ve ışıkların ne kadar parlak olduğunu ve her şeyin ne kadar heyecan verici görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum." Tosttan bir ısırık daha aldı ve biraz daha iyi hissettiğini fark etti.

Cole'un yüz ifadesinin ciddiyyetten zayıf bir şekilde gizlenmiş eğlenceye dönüştüğünü gördü ve endişeyle kollarını masanın üzerinde kavuşturup öne doğru eğildi. "Biz oradayken bir şey yaptım, değil mi?" diye sordu. Ateşli hayal gücü, sahneye tırmanmaya ve şov kızlarıyla dans etmeye çalışan mor elbiseli, sarhoş bir kadının görüntüsünü canlandırdı. Yoksa, Tanrım, *striptizci* miydiler? "Her ne yaptıysam korkunçtu, değil mi?" dedi zayıf bir sesle.

"Duruma göre değişir. Ahlaki veya dini olarak kumara karşı mısınız?" "Hayır."

"O zaman korkunç değildi."

Diana sevinçle ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini göğe dikti. "*Kumar oynadım!*" diye bağırdı.

Cole birkaç saat içinde onun ciddiyyetten paniğe, rahatlamadan espriye geçişini görmüştü ve onun ruh hali ne olursa olsun, arkadaşlığından çok hoşlandığını fark etti. Her zaman da öyle olmuştu. Yan yan gülümseyerek çatalını aldı ve çırpılmış yumurtadan bir ısırık aldı. "Nasıldım?"

"Fena değil."

"Kaybettim," dedi boğuk bir kahkahayla, mutluluğu ve iştahı bu keşifle dikkat çekici bir şekilde bozulmamıştı. Cole başıyla onaylayınca portakal suyuna uzandı ve biraz içti. "Ne kadar kaybettim?"

"Rulet masasında mı? Ya da bakara? Ya da kumar makinesinde?" Şaşkınlıkla bardağı yere bıraktı. "Üçünde de mi kaybettim?"

"Evet, ama yüksek bahisli bir poker oyununa girmeden önce seni durdurdum," diye ekledi kahve fincanını alıp bir yudum alırken.

"Kumarhanede ne kadar kaldık?"

"Çok değil, yarım saat."

"O zaman çok fazla bir şey kaybetmiş olamam," dedi Diana, ama adamın dikkatle kayıtsız kalan ifadesindeki bir şey onu duraksattı. "Ne kadar kaybettim?"

"Yaklaşık üç bin dolar."

Dehşete kapılmıştı ama başını salladı ve resmi bir tavırla "Sana bir çek yazacağım" dedi.

"Buna gerek yok."

"Israr ediyorum. Bir hanımefendi her zaman kendi kumar borcunu ödemelidir," dedi, sanki bunu okulu bitirirken öğrenmiş gibi esprili bir kesinlik içinde.

Cole onun sadece güzel, zeki ve esprili değil, aynı zamanda inatçı biri olduğunu da fark etti. Ama o zaman kendisi de öyleydi. "Ve bir centilmen her zaman balayının parasını öder," diye sertçe karşı çıktı.

Ne yazık ki, bir kumarhanede otuz dakikalık bir moladan "balayı" diye söz ederek, istemeden de olsa bu kelimeyle ve ondan önceki ani, romantik olmayan düğünle alay etmişti. Bunu söyler söylemez fark etmişti, Diana da öyle. Gülümsemesi soldu ama Diana'nın kızmadığını ya da incinmediğini fark etti. O sadece... gerçekliğe yeniden uyum sağlamıştı.

Onun yerine, "Keşke o telefon görüşmelerini uçaktan yapmama izin vermeseydin," dedi.

"Seni durdurmadım çünkü kamuoyunun benimle evlendiğini bir an önce öğrenmesi senin ve şirketinin yararınaydı." Onu bu yüzden durdurmamıştı ve ayrıca medyaya yaptığı telefon görüşmeleri, bu sabah yaptıkları anlaşmadan cayma ihtimalini ortadan kaldırmıştı. Ancak bu noktada düşüncelerini akıllıca kendine sakladı ve o da konuyu daha tarafsız bir konuya çevirerek işbirliği yaptı.

"En azından şimdi neden rüyamda sürekli kumar makineleri gördüğümü anlıyorum. Ancak rüyamdaki kumar makinesi devasa boyutlardaydı; senden daha uzun ve en az bir metre genişliğindeydi."

"Bu bir rüya değildi."

"Gerçekten mi?" dedi iyi yetiştirilmiş bir ilgiyle, ama bu bir soru değil, nazik bir ifadeydi. Kadın her zamanki gibi hoş bir çekingenlik duvarının arkasına çekilmişti ve Cole düşüncelerini işle ilgili ayrıntılara yöneltmişti.

"Konusmamız gereken bazı pratik ayrıntılar var ama bunu ailenizi görmeye giderken yolda yapabiliriz."

Başını salladı, saatine baktı ve ayağa kalktı. "Biz oraya vardığımızda saat beş olacak. Corey'nin dergi için bazı çekimleri yeniden yapması gerekti, bu yüzden biz oraya vardığımızda ekibin işi bitmiş olacak."

Elini yatak odasının kapısına dayayarak durdu ve döndü. "Dün gece kendi çantam yerine büyükannemin çantasını alıp kaçtım. Yanımda kimliğim olmadığına göre, biz nasıl evlendik?"

Cole fincanına kahve dolduruyordu ve yüzünde alaycı bir ifadeyle başını kaldırıp baktı. "Aslında bu birkaç dakikalığına küçük bir soruna neden oldu ama düğün şapeli bir adam ve karısına ait. Sizi tanıdı ve fazladan yüz doların da yardımıyla kocası bunun gerçek kimliğiniz için yeterli bir kanıt olduğunu kabul etti."

Diana bunu başını sallayarak kabul etti ve düşünceleri kıyafet sorununa döndü. "İyi ki dün gece arabamı valeye bırakmışım, yoksa üzerimi değiştirmek için daireme giremezdim."

Bölüm 31

" A "

YARIM SAAT SONRA BİR ÇİFT BEYAZ keten pantolon, beyaz sandaletler ve önünü belinden düğümlediği lila rengi ipek gömleğini giymiş, Inwood Drive'daki aile evine doğru yola çıkmışlardı.

Kendini hâlâ biraz keyifsiz hissettiği için arabasının direksiyonuna Cole geçti ve ağaçların arasında sıralanmış zarif konakların sıralandığı tanıdık bulvarlarda ilerlerken güçlü bir déjà vu duygusunun tamamen gerçekdışılık hissiyle birleştiğini hissetti. Hayatının son yıllarından bu yana aldığı tüm o tuhaf, öngörülemez dönemeçler ve dönüşler arasında

Bu sokaklardan geçerken, en tuhafı da Diana Foster'ın karısı olarak yanında otururken buraya dönmekti.

Diana onun düşüncelerinin yönünden habersiz, ailesine haberi vermenin en iyi yoluna odaklanmıştı. Bir şekilde, tam olarak hissetmediği bir iyimserlik sergilemeli ve aynı zamanda onları dn geceki evliliğin sadece akklı başında değil, aynı zamanda ideal olduğuna ikna etmeliydi.

Cole lacivert blazer ceketinin i cebine uzanıp katlanmış bir otel kırtasiye kâğıdı çıkardığında, stratejisi üzerinde çalışıyor, açılış konuşmasını prova ediyor ve konuşmayı yapmak için doğru yere karar veriyordu. Kâğıdı kıza uzatırken, iş adamı gibi bir sesle, "Sen bu sabah uyurken, sözlü anlaşmamızın şartlarının bir özetini yazdım. Temel olarak, evliliğimizin bir yıl süreceğini belirliyor. Bu sürenin sonunda, ikimiz de diğerine karşı herhangi bir mali talepte bulunmadan, sessiz ve dostane bir boşanma gerçekleştireceğiz."

Bir virajı döndüklerinde şeritlerinin ortasında bir bisikletli duruyordu ve Cole onun yanından geçerken durakladı; sonra devam etti, "Doğal olarak, birbirimize verdiğimiz hediyeler, örneğin alyanslarımız ya da dün gece sana aldığım kolye, alan kişinin malı olarak kalacak."

"Alyans mı?" Diana boş bir sesle yankılandı. "Ne alyansı?"

Ceketinin dış cebine uzandı ve iki düz, geniş altın yüzük çıkarıp avucunun içinde ona doğru tuttu. "Bu alyanslar."

"Bunları ne zaman aldın?"

"Silver Bells Düğün şapeli tam donanımlı, tam hizmet veren bir tesis. Onları orada sahibinden satın aldım ve tören sırasında değiştirdik." "Bazılarımız hayattaki hassas ve dokunaklı anları ne kadar çabuk unutuyor" diye alaycı bir dehşetle i geçirdi.

Diana avucundaki iki yüzükten küçük olanını alıp baş ve işaret parmakları arasında tuttu, adamın olayı dokunaklı ve hassas olarak tanımlamasına şaşırmıştı. "Hassas bir an mıydı?" diye sordu onun profiline bakarak.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "yle olduğunu düşünüyor gibiydin. Törenin büyük bölümünde ağladın."

"Düğünlerde hep biraz ağlarım," diye pişmanlıkla itiraf etti Diana.

"Kendi düğününde," dedi küstahça, "o kadar çok ağladın ki burnunu silmek için iki kez durmak zorunda kaldın."

Diana'nın başlangıçtaki dehşeti, mor bir gelinlik giymiş sarhoş bir gelinin hüngür hüngür ağlayıp burnunu sümkürdüğü resim karşısında yerini ani bir neşe patlamasına bıraktı. Koltuğuna yığıldı, vücudu gülmekten titriyordu. "Törenden önce dekor konusunda çok sıkıntılıydın." Diana daha sert güldü.

Ancak birkaç dakika sonra Cole'un tempolu sözleri onu ayılttı ve doğruldu. "Listemi gözden geçirin ve herhangi bir sorunuz ya da yorumunuz olup olmadığına bakın," diye talimat verdi.

Diana kâğıdı açtı ve adamın yazdıklarını okudu. El yazısı kalın bir karalamaydı ama yine de oldukça okunaklıydı.

"Oldukça basit." "Çok,"

diye mırıldandı Diana.

"Avukatınız resmi belgeyi hazırlamak için bunu kullanabilir. Hazırlanır hazırlanmaz Dallas'taki evime fakslayın."

Sol avucunu direksiyona dayayarak cebinden ince bir cüzdan çıkardı ve içinden beyaz bir kartvizit çıkardı. Kartviziti ona uzattı ve Diana, telefon numarasını ve adresini bilmediği bir adamla gerçekten evlenmiş olduğunu bir anlık panikle fark etti.

"Bu işi gizli ve hızlı bir şekilde halledeceğine güvenilebileceğiniz bir avukatınız var mı?"

Diana bunu Foster Enterprises'ı temsil eden sakin hukuk bürosuna anlatamazdı. Avukatlar kendi aralarında dedikodu yaparlardı ve o avukatlardan birine yaptıklarını itiraf edecek cesareti olsa bile, iç gıcıklayıcı bilgileri tamamen gizli tutacaklarına güvenemezdi. Kişisel ve profesyonel olarak güvenilebileceği tek avukat Doug Hayward'dı. Doug siyaset için hukuku bırakmıştı ve gerçek bir hukuk savaşında Cole'un sahip olabileceği türden avukatlarla boy ölçüşemezdi ama bu bir savaş değil, basit bir anlaşmaydı.

Evlilik sonrası anlaşmaların oldukça yaygın hale geldiğini biliyordu, ancak bunların genellikle evlilik öncesi anlaşmalardan önce yapıldığından emindi. Buna göre

Okuduklarına ve duyduklarına göre, daha önceki evliliklerinden çocukları ya da korunması gereken hayırsever vasiyetleri olan orta yaşlı zengin insanlar, yeniden evlendiklerinde bu tür evlilikleri sıklıkla kullanıyorlardı, çünkü mahkemede evlilik öncesi anlaşmalardan çok daha iyi sonuç veriyorlardı.

Charles Hayward, Doug'ın babası, muhtemelen onları kullanan pek çok arkadaş tanıyordu ve Diana ile Doug'a verebileceği iyi tavsiyeleri vardı. Babası öldükten sonra onun tavsiyeleri ve yardımını Diana için paha biçilmez olmuştu.

"Birini tanıyorum," dedi uzun bir süre sonra.

Cole, Inwood'dan Diana'nın genç bir kızken yaşadığı eve giden ağaçlarla çevrili uzun yola saptı ve evin önünde birkaç araba gördü. "Görünüşe göre ailenin bir sürü misafiri var."

"Explorer Corey'nin, BMW ise Spence'in. Spence burada çünkü fırsat buldukça Pazar yemeklerini ailece yemeye çalışıyoruz. Diğer arabalar Corey'nin asistanlarına ait. Corey memnun olmadığı bir çekimi yeniden yapıyor."

Bölüm 32

" A "

FOSTERS'IN EVİ, Cole'un ellili yılların sonlarında ve altmışlı yılların başlarında inşa edilmiş olan diğer pek çok ev gibi sade bir yerdi ama Cole onu antreden geçirip evin arka tarafına doğru bir koridordan geçirirken göz ucuyla baktığı odalar çok farklı bir ambiyansa sahipti. Bazı odalar resmi ve güzeldi, bazıları rahat ve samimi, ama *hepsi* davetkârdı.

Mutfak çok büyüktü ve belli ki çok ciddi yemek pişirme projeleri için yeniden tasarlanmıştı; iki ticari ocak, iki lavabo, büyük boy bir buzdolabı ve dondurucu ve tepesinde asılı bol miktarda bakır tencere ve tava vardı.

Cole'un aşçı, hizmetçi ya da her ikisi birden olduğunu düşündüğü orta yaşlı bir kadın doğrama tezgahında yaz kabaklarını dilimliyordu ve başıyla arka kapıyı işaret etti. "Herkes hâlâ arka tarafta çalışıyor," dedi Diana'ya ve sonra hafif sinirli bir sesle ekledi, "Büyükbaban bana yeni organik gübresinin çok daha büyük kabaklar ürettiğini söyledi. Neden sürekli kabak, kabak ve daha fazla kabak yetiştiriyor? Daha fazla kabak için ne yeterli yerimiz ne de yeterli tarifi var. Dondurucular kabak güveçleri ve kabaktan başka her şeyle dolu. Annen ve büyükannen kabak dondurması için bir tarif bulamazlarsa, daha fazla kabak kullanamayız!"

"Her zaman boyayabiliriz," diye cevap verdi Diana kayıtsızca.

Cole hâlâ kabak boyama fikrine alışmaya çalışıyordu ki onu dışarıda başka bir dünyaya doğru takip etti. Arka bahçenin büyüklüğü en az üç dönümdü ve her bölümü göze hoş görünecek ve aile işinde kullanılabilecek şekilde tasarlanmıştı. Her yerde insanlar vardı.

İki fotoğraf asistanı ellerinde ışıklar ve reflektörlerle kenarda beklerken, Corey geniş bir sebze bahçesinin ortasında, parka giymiş ve elinde kocaman bir balkabağı tutan büyükannesine poz veriyordu. Ayaklarının etrafına kurumuş meşe yaprakları yığılmıştı. Mary Foster, bir elinde boya kavanozu, diğerinde fırça, bir korkuluğun yüzüne rötuş yapıyordu. Üç kadın da Cole'u Diana'yla birlikte görünce irkilmiş görünüyordu ama hoşnutsuz olmadıklarını fark etti. Bu da haberi henüz duymadıkları anlamına geliyordu.

Corey, "İki dakika içinde işimiz bitecek," diye seslendi. "Sadece bir atış daha istiyorum."

Spence bir battaniyenin yanında duruyor, dikkatini karısı ve kocaman bir topun peşinde battaniyenin kenarına doğru ilerleyen tek yumurta ikizleri arasında bölüştürüyordu. Döndü ve Diana'ya gülümsedi. Sonra Cole'a baktı ve başını salladı ama gülümsemedi.

Diana bahçeye doğru başını sallayarak, "Şu anda Ekim sayısı üzerinde çalışıyoruz," diye açıkladı.

Cole, "Büyükkannen o parkanın içinde kavruluyor olmalı," diye gözlemledi.

Masalar çimenliğin sağ tarafına, daha çok bir masal kulübesine benzeyen bir atölyenin yanına yerleştirilmişti. Masalardan birinde iki kadın çam kozalakları, meyveler ve Cole'a boyanmış sebzeler gibi görünen şeylerden yapılmış çelenkler ve orta süsleri yerleştiriyordu. Sebzelerin, boyandıklarında gerçekten de çok çekici olduklarını biraz eğlenerek fark etti.

Başka bir masada genç bir adam ve kadın, büyük, eski, pirinç kapı tokmaklarından oluşan bir yığının üzerindeki kararmayı hararetle temizliyordu. Atölyenin yan tarafına çeşitli aşamalarda tamir edilmiş üç kapı yaslanmıştı. Diana, "'Kapılara Kişilik Kazandırma' konulu bir program yapıyoruz," diye bilgi verdi. O konuşurken atölyeden boya lekeli giysileriyle iki genç adam daha çıktı ve kapıları içeri taşımaya başladı.

Henry Britton kulübenin atölyesinin önündeki çalışma masasından, "Kapılara dikkat edin çocuklar," diye seslendi. Masanın üstündeki ve altındaki alan, Cole'un fark edebileceği özel bir kullanımı olmayan çeşitli şekil ve boyutlardaki ahşap kutularla esintiye karşı sabitlenmiş çizimlerle kaplıydı.

Henry, Diana ve Cole'u görünce yanlarına gelmeleri için seslendi. Cole'un elini sıkmak için elini sildi; sonra torununa döndü, yıpranmış yüzü ve açık kahverengi gözleri ona söyleyeceklerine odaklanmıştı. "Haftalardır bunu düşünüyordum Diana ve haklı olduğumdan eminim. Bir göz at."

Diana önce çizimlere, sonra da adamın yaptığı küçük ahşap kutulara baktı. "Bunlar ne?" diye sordu, konsantre olmak için büyük çaba harcayarak.

"Onlar kuş evleri! Kuş evleri büyük bir hit olur!" Henry tahmin etti. "Sadece sıradan olanlar değil Diana, küçük kalelere, saz çatılı kulübelere, minyatür ahırlara ve Güney plantasyon evlerine benzeyen kuş evleri. şehir evlerine ve apartmanlara benzeyen modern görünümlü olanları da tamir edebilirim."

Corey, annesi ve büyükannesi bahçedeki işlerini bitirmişlerdi ve onun son sözlerini duyabilecek kadar yakındılar. "Henry Britton," diye haykırdı karısı, "az önce gerçekten kuşlar için apartmanlar inşa etmeyi planladığınızı söylediğinizi mi duydum?"

"Ben  yle bir şey demedim. Diana ile kuş evleri için bir dizi tasarım hazırlamaktan bahsediyordum."

Diana'nın annesi, " ki yıl önce zaten kuş evlerine yer vermiştik baba," dedi, sürekli özgünlük ihtiyacından dolayı biraz stresli bir ses tonuyla.

"Bunlar kuşlar için kuş evleri değil, Mary," dedi, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Bunlar kuş evlerine benziyor, sadece s s için. Onları bahçenize dekorasyon için koyarsınız. Aman Tanrım!" dedi, coşkuyla bacağını tokatlayarak. "Bahçede sıra sıra dizilince çok şirin olurlar-"

Karısı hiç etkilenmemişti. "Kuşlar için bir banliyö gibi mi demek istiyorsun?"

Ona sinirli bir bakış attı. "Corey onları doğru şekilde yerleştirebilir, arkalarına benim pembe ve turuncu impatienlerimden koyabilir, şuraya buraya da küçük yeşil çalılar yerleştirebilir. Corey böyle bir düzende dergi için harika fotoğraflar çekebilir."

"Kuşların kullanamayacağı minyatür kuş evlerinin Diana'nın abonelerinin pek hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Evet, öyle. Her Noel, Noel ağacının altında iki gün geçirirsiniz, minyatür seramik evleri sıralarsınız, böylece Norman Rockwell kasabalarından biri gibi görünürler, ama kimse onlarda da yaşamayacak. Benim küçük evlerimin yazın dışarıda da aynı şekilde güzel görünmemesi için bir neden göremiyorum."

Herkes durdu ve karar vermek için Diana'ya baktı.

Her ne kadar Corey derginin sanatsal sunumundan, diğerleri de dergide yer alan projelerden sorumlu olsalar da, abonelerini memnun etme sorumluluğunun tüm yükünü Diana taşıyordu ve bu da derginin, dolayısıyla aile şirketinin nihai mali başarısını ya da başarısızlığını doğrudan etkiliyordu.

Diana evliliğinin duyurulması yerine buna konsantre olmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Aslında," dedi bir süre durakladıktan sonra, "sanırım büyükbabam haklı. Hatta bahçe süslerini ve dekorasyonlarını konulardan birinde ana unsur olarak kullanmak isteyebiliriz."

Bundan tatmin olan Henry daha keyifli bir konuya döndü ve umutla Diana'ya baktı. "Dün gece sen ve ben organik bahçeciliğe yer veren bir sayı daha yapmaktan bahsettik. Organik bahçecilik her zaman popülerdir. Belki senin önerdiğin gibi benim kuş evlerimi ve diğer bazı bahçe süslerini organik bahçecilikle birleştirebiliriz.

"Pekala," dedi büyükbabası, onun zihinsel gezintilerini bölerek, "eğer fikri beğendiysen, yarın bir makale fikirleri listesi oluşturmaya başlayacağım."

Diana toplantı için aileyi nerede toplayacağına karar vermeye çalışıyordu. "Kulağa hoş geliyor büyükbaba," dedi. "Bunu yapalım," diye ekledi ve annesi, büyükannesi ve Corey durup şaşkınlıkla ona baktılar.

Corey, "Ama kısa bir süre önce organik bahçeciliğe yer vermiştik zaten," dedi. "Ah, doğru ya. Unutmuşum," dedi Diana dalgınca. "O sebzeler içindi ve meyveler. Bunu çiçekler üzerine yapabiliriz." Gruba baktı ve içeri daldı. "Hepinizle oturma odasında birkaç dakika konuşmak istiyorum."

Corey başını kaldırıp güneşin açısına baktı. "Bütün öğleden sonra şu dalların arasından gelen güneş ışığını yakalamak için bekledim. Ver

Spence ve ikizleri ağacın altında battaniyeye yatırmak için on dakikam var. Bu çekim benim için."

"Otuz dakika sürer," dedi Diana, ekibin ayrılması ve ailesinin temizlenmek için zaman bulmasının o kadar uzun süreceğini fark ederek.

"Bu arada," diye ekledi Corey kamerasına ve tripoduna doğru ilerlerken, "Cindy Bertrillo aradı ve Glenna mesajı aldı. Cindy mümkün olduğunca çabuk onu aramanı söyledi. Seninle bir şeyi teyit etmesi gerekiyormuş. Ne olduğunu söylemedi."

Cindy derginin halkla ilişkiler bölümünden sorumluydu. Basın bir şeyi teyit etmek istediğinde onu arıyordu ve Diana, Cindy'den teyit etmesini istedikleri şeyin ne olduğundan çok emindi. "Onu sonra ararım," dedi Diana.

Cole, dergiden gelen ekip ekipmanı kaldırmaya başlarken çimenlikteki kontrollü koşuşturmayı izlemek için durmuştu. "Daha önce 'aile şirketi' ve 'küçük sanayi' terimlerini duymuştum," dedi sessiz bir hayranlıkla, "ama böyle bir şeyi ne görmüştüm ne de hayal etmişim. Yarattığınız şeyle gurur duymalısınız."

"Bundan faydalandım ve pazarladım," diye düzeltti Diana onu, "ama bunu ben yaratmadım." Başını ailesine doğru eğdi. "Onlar yarattı."

Diana ona inanmadığını biliyordu ve ona Diana'nın babasının Henry Britton'ın kızıyla evlenip onu ve yeni üvey kızını Houston'daki beyaz sütunlu malikânesine götürmeden çok önce, tüm Britton ailesinin kendi işini kendi gören mükemmel insanlar olduğunu açıklamak çok uzun sürecekti.

Bölüm 33

TAMAM," DEDİ DIANA SİNİRLİ BİR GÜLÜMSEMEYLE, KÜÇÜK BİRLİĞİ

Resmi oturma odasının bir ucunda kuyruklu piyano, diğer ucunda ise yükseltilmiş mermer ocaklı büyük bir şömine bulunuyor. "Herkes rahatına baksın."

Odanın ortasında, oymalı maun bir sehpayla ayrılmış, zengin bordo ve altın şeritlerle döşenmiş iki uzun kanepede duruyordu ve kanepeleri ve odayı daha davetkâr ve sıcak gösteren mücevher tonlarında ekosellerle kaplı bir dizi dolgun yastık serpiştirilmişti. Diana kolunu genişçe sallayarak kanepeleri ve yanlarındaki piyanoya bakan iki sandalyeyi işaret etti; sonra da klavyenin yanına gidip durdu.

Cole piyanonun diğer ucuna, gerektiğinde ortalarında olmadan da sürece katılabileceği bir yere yerleşti; sonra Diana'nın destek almak için piyanoya yaslanmasını, gergin bir şekilde avuçlarını birbirine sürtmesini ve genel olarak yaptığı açıklamanın ailesi üzerindeki etkisinden gerçekten korkuyormuş gibi davranmasını eğlenerek izledi. Cole'un kendi yetiştirilme tarzına ve yetişkinlik deneyimlerine dayanan bakış açısına göre Diana riskleri tartmış, kararını vermiş yetişkin bir kadındı ve ailesinden ne destek ne de gerçek bir ilgi beklememeliydi.

Diana'nın annesi ve büyükannesi kanepelerden birine, Corey ve Spencer Addison da diğerine oturdular. Ancak Diana'nın büyükbabası ayakta kalmayı tercih etti ve ellerini Diana'ya bakan sandalyelerden birinin arkasına dayadı. "Hayır, hayır büyükbaba, lütfen otur," dedi Diana.

"Ayakta durmayı tercih ederim."

"Bunu duyduğunda oturuyor olsan iyi edersin," diye mırıldandı Diana.

Henry sandalyeye otururken, "Bu bizim için hazırladığın büyük bir sürpriz olmalı," diye alay etti. Onun isteklerini yerine getirdikten sonra, Diana'nın gözle görülür gerginliğinin heyecandan kaynaklandığına ve söyleyeceği her ne olursa olsun memnun edici olmaktan başka bir şey olamayacağına dair yanlış bir inanca sahip olduğu açıkça belli olan, ona beklenti dolu bir gülümseme yaydı. "Tamam, hepimiz buradayız ve hepimiz oturuyoruz," diye işaret etti. "Başlayın."

Diana etrafta toplanan ailesinin dikkatli yüzlerine baktı, avuçlarını kalçalarına sürttü ve boğuk bir kahkaha atarak itiraf etti, "Ben

On altı yaşımdan beri hiç bu kadar gergin olmamıştım ve burada durup herkese babamın bana doğum günüm için aldığı yeni arabayı mahvettiğimi söylemek zorunda kalmıştım."

Corey, Diana'nın normalde sarsılmaz olan soğukkanlılığının onu fena halde hayal kırıklığına uğrattığını fark etti ve kendini toparlaması için ona daha fazla zaman tanımak için hızlı bir çaba gösterdi. "Aslında arabayı Diana mahvetmedi," diye itiraf etti pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "O zaman ben bozmuştum."

Şaşkınlık içindeki aile dönüp şaşkın şaşkın ona baktı ama Diana'nın büyükannesi daha çok şimdiki zamanla ilgileniyordu. Kaza yapmış arabalarla Diana'nın çağırdığı oturma odasındaki aile toplantıları arasında bir bağlantı kurmaya çalışarak kaşlarını çattı ve "Araban yine mi kaza yaptı Diana? Bu yüzden mi bizi buraya çağırdın?"

"Arabam iyi," dedi Diana. *Hayatım bir enkaz*, diye sessizce düzeltti, sonra yan gözle Cole'a baktı. Cole kaşlarını kaldırarak ona işe koyulması için meydan okudu ve Diana otomatik olarak itaat etti. "Tamam, işte başlıyoruz," dedi tüm dikkatini annesine ve büyükanne ve büyükbabasına yönelterek. "Dün gece müzayededen sonra Cole'u ilk kez seninle tanıştırmıştım, hatırladın mı?"

Annesi ve büyükanne ve büyükbabası hep bir ağızdan başlarını salladılar.

"Ancak, Cole'la daha önce tanışmamış olsanız bile, gerçek şu ki Corey, Spence ve ben onu uzun zamandır tanıyoruz. Uzun, çok uzun bir süredir," dedi Diana, aceleyle yaptığı evliliğin mantıksızlığını azaltmak için onu gerçekten tanıdığı sürenin uzunluğunu vurgulayarak. "Bizim için -en azından Corey ve benim için- Cole aslında eski bir aile dostu!"

Diana'nın annesi, "Bunu biliyoruz canım," dedi. Hoş bir gülümsemeyle Cole'a dönerek, "Dün gece eve dönerken Corey bize senin kim olduğun hakkında her şeyi anlattı. Yani kim olduğunu. Eskiden Hayward ailesi için çalıştığınızı, Diana ve Spence'le birlikte sizi ziyarete geldiklerinde orada gördüklerini söyledi."

Cole, Diana'nın kendisini Haywards'ların ahırıyla ilişkilendirmekten özenle kaçındığını fark etti ama Diana'nın büyükannesi belli ki yarı gerçekler ya da kaçamaklar için bir neden görmüyordu: "Diana genç kızken sizden bahsederdi," diye ekledi coşkuyla. "Bize senin Haywards'ların

Haywards'ın ahırına gidip atlarına bakıyordun ve yiyecek yeterince yemeğin yoktu ve hep açtın. Haywards'lara her gittiğinde Diana'nın sana getirdiği yiyecek torbalarını hazırlamasına yardım ederdim."

Cole'u eğlendirmek için, odanın diğer sakinleri onun patavatsızlığından o kadar rahatsız olmuşlardı ki, Corey'nin ilk servisi yapmasıyla birlikte, bir turnuva sırasında voleybol topu gibi odanın etrafında uçuşan aceleci bir övgü ve gerekçelendirme telaşıyla hepsi onu kurtarmak için atladılar: "Büyükanne, Hayward'ların ahırı çoğu insanın evinden çok daha büyük!" Beklentiyle kocasına baktı.

Spence, Corey'nin konuşma topunu aldı: "Üniversitedeyken," dedi Spence, "buraya gelir ve akşam yemeğinde ne varsa tika basa yedim. Sanırım erkek olmanın ve yirmi yaşın altında olmanın getirdiği büyük bir iştah var, değil mi Henry?" Spencer topu karısının büyükbabasına atarak sordu.

Henry daha yaşlıydı ve biraz sakardı ama topa erkekçe hamle yaptı ve onu oyunda tutmayı başardı: "Buna hiç şüphe yok. Rose'un yemeklerine ben de hiç dayanamadım. Sadece bu da değil, ahırımızda bir atla da yattım. Yaşlı kısırağımız hastalanıp yemek yemeyi bıraktığında, Corey ve ben bir gece orada birlikte yattık, çünkü Pearl'ün yalnız ölmesini istemiyorduk. Rose akşam yemeğimizi bize getirdi ve tatlımızın bir kısmını Pearl ile paylaştık. Pişmiş elmanın tadı ona yaşamaya devam etmesi için bir neden vermiş olmalı, çünkü onu yedikten sonra ayağa kalktı ve orada kaldı.

"Ondan sonra elmaya o kadar düşkün oldu ki, bir tane görür görmez çentik atmaya başladı ve yirmi iki yaşına kadar yaşadı!"

Çabasından son derece memnun bir şekilde dizini tokatladı ve hiç şüphelenmeyen kızına gülümseyerek konuşma topunun doğrudan ona doğru uçmasını sağladı. "Ee, Mary?" diye dürttü kızı telaşlanmış görüldüğünde. "Robert'ın annemin pişirdiği ya da konserve yaptığı her şeye ne kadar düşkün olduğunu hatırlıyor musun? Her ne olursa olsun yeterince yiyemezdi."

"Bu doğru!" Bayan Foster ev sahibi ekibe yardım etmek için geç de olsa öne atıldı. "Kocam, biz onunla burada yaşamaya başladıktan sonra yirmi kilo aldı. Büyük bir akşam yemeği yer, sonra da gerçekten aç olmadığı halde gece yarısı atıştırmak için gizlice aşağı inerdi. Diana bunu biliyordu ve eminim bu yüzden sana fazladan yiyecek getirmek istedi, Cole."

Sözlü voleybol oyununda başarılı bir oyun çıkardıktan sonra, henüz oyuna katılmamış birini aradı, tek olasılığın annesi olduğunu fark etti ve topu saha dışına göndermenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Topu doğrudan kenardaki Cole'a nişanladı. "Genç kızların ne kadar hayalperest olabileceğini bilirsin," dedi ona gülümseyerek. "Muhtemelen kulaklarına kadar tıka basa doluydun ve Diana'nın o yiyecek torbalarını getirmeyi bırakmasını diliyordun, Diana ise seni açlıktan kurtardığına inanıyordu. Sen kibar davranıyordun ve Diana da... aşırı hayalperest bir genç kız oluyordu."

Herkes sanki oyunun başarısı hakkında resmi bir karar bekliyormuş gibi umutla Cole'a bakıyordu. Cole bunu fark ettiğinde hemen maçın sona erdiğini ilan etti ve kararını verdi: "Diana çok nazikti ve nezaketini takdir ettim."

Rose Britton o ana kadar tüm sahneyi olaya karışmamış bir seyircinin masum tarafsızlığıyla izlemişti ama Cole'un kararına katılmayarak başını eğlenerek salladı. "Diana her zaman düşünceli ve nazik olmuştur, ama gerçek şu ki, sana aşıktı! Bu yüzden o yiyecek çuvallarını ve yemek artıklarını sürekli sana taşırdı. Sana karşı ne hissettiğini hepimiz biliyorduk. Gerçi," dedi biraz öne eğilirken anımsatıcı bir gülümsemeyle, "Diana, Corey'nin Spencer'a karşı olduğu kadar açık değildi. Corey on altı yaşına geldiğinde yatak odasının duvarlarını Spencer'ın resimleriyle kaplamış ve orayı bir tapınağa çevirmişti! Diana çok daha ketumdü, ama bana kalırsa o da muhtemelen Corey'nin Spencer için delirdiği kadar senin için deliriyordu. Aşık bir kızın tüm belirtilerine sahipti ve biz de düşündük ki-"

"Anne!" Bayan Foster alçak ve yalvaran bir sesle konuştu. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Rose Britton, "Gerçek gerçektir, doğru olsa da olmasa da," dedi; sonra destek almak için hiç beklenmedik bir anda Diana'ya baktı. "Yanılıyor muyum canım?"

Diana'nın büyükannesinin yorumundan duyduğu ilk dehşet yerini rahatlamaya bırakmıştı bile. Saatlerdir Cole'la ani evliliğini daha az haksız yere düşüncesizce yapılmış gibi göstermek için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu ve büyükannesinin istemeden de olsa ona sağladığı bu kırılgan bahaneyi değerlendirdi. "Hayır, kesinlikle haklıydın büyükanne!" diye haykırdı.

Ne de olsa eski bir tarih için fazla hevesli görünüyordu. "Aslında, ondan çok hoşlanıyordum!" diye ekledi, bu habere nasıl tepki verdiğini görmek için Cole'a hızlı bir bakış attı, ama yüz ifadesi en ufak bir titreşimle bile değişmemişti. Kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuş, ayaklarını hafifçe birbirinden ayırmış bir halde durmuş onu izliyordu. Onun tepkisizliğinden biraz ürkerek asıl konuya döndü. "Artık hepiniz gençken Cole hakkında neler hissettiğimi hatırladığınıza göre, size söyleyeceklerim o kadar da büyük bir sürpriz olmayabilir..." Dünyada en çok sevdiği insanlar güzel bir şeyler duyma beklentisiyle ona bakarken Diana duraksadı.

Spence cesaret verici bir sırtısla, "Devam et," diye ısrar etti. "Sürprizin ne?"

Diana sakın bir nefes aldı ve söze girdi. "Dün gece müzayededen sonra Cole'la bir süre dans ettik. Ve sonra... ve sonra..."

"Ve sonra?" Cümleinin sonunda boğulacak gibi olunca dedem dürtükledi.

"Sonra Cole'un süitine çıktık, bir şeyler içtik ve... bazı şeyler hakkında... konuştuk." Diana kanepelerin arasındaki sehpaye baktı, bacaklarının üzerinde yükselip onu korumak için öne fırlamasını diledi.

"Peki sonra ne oldu?" Büyükanne beklentiyle Diana'dan Cole'a bakarak dürttü.

Diana geri kalanını bir kelime selinin içinde itiraf etti: "Ve sonra... biz... otelden ayrıldık... ve... Las Vegas'a uçtuk... ve... evlendik!"

Bu açıklamanın ardından gelen gergin sessizlik Diana'nın sinir sistemini kara tahtaya çivi çakmak gibi yırttı. "Şu anda hepinizin biraz şokta olduğunuzu biliyorum," dedi kendisine inanmaz bir dehşetle bakan beş yüze.

Kendine gelen ve tepki veren ilk kişi büyükbabası oldu. Cole'a saf, su katılmamış bir nefretle bakarak acı bir şekilde, "Bayım, çok iyi bir konuşmacı olmalısınız. Özellikle de bir bayanı otel odanızda yalnız yakaladığınızda. Özellikle de o bayanın kalbi yeni kırılmışsa ve içmeye alışık olduğundan daha fazla içmişse."

"Hayır, şimdi bekle!" Diana sözünü kesti, yumuşak başlı büyükbabasının eşi benzeri görülmemiş öfkesi karşısında afallamıştı ve meseleye el koymaya kararlıydı. "Öyle bir şey değildi.

Hiç de değil, büyükbaba. Cole ve ben, Foster Enterprises'a fayda sağlamanın yanı sıra ikimize de kişisel olarak fayda sağlayacak bir iş anlaşması yaptık. Cole ile evlenerek kişisel gururumu biraz olsun kurtardım ama daha da önemlisi dergimizin kamuoyundaki imajını kurtardım. Cole'un da benimle evlenmenin çözeceği bir sorunu var. Hızlı bir evliliğin ikimiz için de ne kadar faydalı olacağını fark etti ve sonra şartları tartıştık ve ikimize de uyacak geçici bir düzenleme üzerinde anlaştık."

"Ne tür bir 'geçici düzenleme'?" Spence düşmanca bir ses tonuyla Cole'a sordu.

Cole, Spence'in ses tonuna uyarak, "Bir yıllık evlilik -sadece iş amaçlı-," diye karşılık verdi.

"Bu kadar mı?" Spence'in sesi artık kızgın olmaktan çok şaşkınlı.

"Bu kadar," dedi Cole.

"Diana ile evlenmenin çözmesi gereken sorunun tam olarak nedir?" Spence sordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Belki de değil," dedi büyükbaba sertçe, "ama bu *benim* işim, genç adam."

Diana işlerin bu kadar kötüye gideceğini hiç tahmin etmemişti ve sakın olması için yalvarmak üzere ağzını açtı ama Cole'un buz gibi bir nezaketle ama yine de nezaketle büyükbabasına teslim olması onu şaşırttı. "Kısaca söylemek gerekirse, yaşlı bir amcam var - aslında vekil babam - ağır hasta ve ölmeden önce benim bir koca ve baba olduğumu görmek için umutsuzca, saplantılı bir şekilde kararlı."

"Peki sadece iş amaçlı bir evlilikte nasıl baba olmayı düşünüyorsunuz?"

Cole kesin bir dille, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bunu bilmesine gerek yok ve ne yazık ki bunu kendi başına keşfedecek kadar uzun yaşamayacak."

"Her şeyi çözmüşsün, değil mi?" Büyükbaba ısıran bir küçümsemeyle konuştu; sonra Diana'ya baktı. "Anlayamadığım şey, bu düzenbazın seni tüm bunları yapmaya ikna etmesine nasıl izin verdiğin."

"Beni hiçbir şeye ikna etmedi, büyükbaba. Sana söyledim, Cole'la evlenmeyi kabul ettim çünkü bu çok zor bazı sorunları çözecekti - onun sorunlarını ve

Benim ve bizim," diye vurgulayarak elini kaldırdı ve hepsine doğru işaret etti.

"Yıllardır görmediğin işbirlikçi, tatlı dilli bir serseriyle evlenmenin ailene zerre kadar faydası olmayacak!" Büyükbaba karşılık verdi.

"Evet olacak!" Diana ısrar etti, kendini açıklamasına o kadar kaptırmıştı ki Cole'un "işbirlikçi, tatlı dilli bir serseri" olduğunu istemeden de olsa kabul ettiğini fark etmedi.

"Foster Enterprises'a fayda sağlayan her şey hepimize fayda sağlar, çünkü biz Foster Enterprises'ız. Halk da bunu böyle görüyor. Hepimiz medyada o kadar çok yer aldık ki, halk hepimizi tanıyormuş gibi hissediyor. Sizi, büyükannemi, annemi ve Corey'i kablolu televizyonda *The Foster Way* programında izliyorlar ve sadece yaptıklarınızı değil, kim olduğunuzu da seviyorlar. Mektupları bunu kanıtlıyor. Büyükanneme takılmandan ve ona 'Rosie' demenden ne kadar hoşlandıklarını yazıyorlar. Annemin sizinle çalışmasını ve birbirinize olan sevginizi görmeyi çok seviyorlar. En sevdikleri program ise Corey'nin bebekleri fotoğraflama tekniklerini göstermek için ikizleri programa çıkarmasıydı. Gösteriden keyif aldılar ve bazı numaralar öğrendiler ama Molly'nin büyükanneyi kucağına almak için kollarını uzatmasına ve küçük Mary'nin annesinin kurabiyelerinden birini kapmasına bayıldılar. Ancak, aniden Gram'ın gözünü morartırsanız ya da Corey sarhoşluktan tutuklanırsa ya da annem hırsızlıktan yakalanırsa ve medya bunu öğrenip bir sirke dönüştürürse, programınızın reytingleri kaya gibi düşer. Aynı nedenle, Dan beni terk ettiğinde ve bu medyaya yansdığına, beni ve temsil ettiğim her şeyi zavallı ve aptal durumuna düşürdü. Şimdi anlıyor musun?"

"Hayır, istemiyorum!" Büyükbaba sabırsızca karşılık verdi.

"O zaman daha açık ifade edeyim: halk dördünüzü çoğunlukla *Foster Way* ile ilişkilendiriyor, ama beni neredeyse sadece dergiyle ilişkilendiriyorlar ve nereden bakarsanız bakın, *Foster's Beautiful Living* dergisindeki her makalenin ve Corey'nin harika fotoğraflarının arkasındaki tema hep aynı: ev içi güzellik ve uyum. İşte benim için sorun da burada yatıyor. Derginin yayıncısı ve sözcüsü olarak bu temaya inanmalı ve ona uygun yaşamalıyım,

Ama bir kocam ya da bebeğim yok ve bir muhabirin geçen yıl bir şekilde keşfettiği gibi, ofislerimizde evimden daha fazla zaman geçiriyorum. Hatırlarsanız, o gazete haberinin sonunda muhabir benim *Working Woman*, *Vogue* ya da *Bazaar* için *Foster's Beautiful Living*'den daha iyi bir temsilci olacağımı söylemişti. Ve bu sırada Dan ile nişanlıydım. Beni bir İtalyan varis için terk ettiğinde, halk nezdindeki güvenilirliğim ve prestijim büyük bir darbe aldı, tabii ki bir sürü aşağılayıcı medya varsayımının da yardımıyla ve bu doğrudan dergiyi etkileyecekti. Önce abonelerimizi, kısa bir süre sonra da reklam verenlerimizi kaybederdik." Sözlerini bitirdiğinde, bu olasılıkla ilgili kişisel fikrini söylemekten çekinmeyen büyükbabasına baktı.

"Güvenmek ve sevmek için yanlış adamı seçtiniz diye dergiyi bırakacak kadar kararsız abonelerimiz ve reklamverenlerimiz varsa, canları cehenneme. Geldikleri yerde çok daha fazlası var. Eskilerin gitmesine izin verin ve yenilerini alın!"

"Bırakayım mı? Yenilerini mi alalım?" Diana, hayal kırıklığı ve kargaşa sonunda onu neredeyse on yıldır onlardan sakladığı şeyleri söylemeye iterken, inanamayarak homurdandı: "Hiçbiriniz Foster Enterprises'ın gelişmesini ve büyümesini sağlamanın benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsunuz, çünkü bilmenizi istemedim. Tanrım, tüm yetişkin hayatımı bu şirkete yatırdım. Babam öldüğünde sadece yirmi iki yaşındaydım ve üniversiteyi yeni bitirmiştım." Ağlamamak için uzun bir süre tavana baktı. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece bir şekilde yaşam standardımızı korumanın ve hepimizi bir arada tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Sizleri bir catering işinin üstesinden gelebileceğimize ve ardından hemen ilgili işlere dalabileceğimize ikna ettiğimde hepinizin benim zeki, yetenekli ve kendinden emin olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, ama değildim. Korkmuştum ve çaresizdim!"

Diana, Cole'la evlenme kararına neyin yol açtığını anlamalarını sağlamaya o kadar odaklanmıştı ki ailesinin yüz ifadelerinde giderek artan üzüntü ve pişmanlığı fark etmedi. Sesini yumuşatarak, anlayış istercesine ellerini uzattı. "Babam ve arkadaşları varlıklı ve başarılı oldukları için ve ben de bir ailede büyüdüğüm için hep böyle düşündüğünüzü biliyorum.

Onların arasında büyüdüm, başarılı bir iş kurmak için içgüdüsel bir yeteneğe sahip olduğumu düşündüm, ama değildim."

Bir an durakladığında, büyükannesi ona sessiz ve nazik bir sesle, "Ama yine de tam olarak bunu yaptın," diye hatırlattı.

Diana'nın taşkın duyguları neredeyse gözyaşlarından neredeyse kahkahaya dönüştü. "Bu bir şanstı!" dedi. "Yetiştirilme tarzımdan bana 'miras kalan' şey sağlıklı bir yoksulluk korkusuydu. Bu ve zengin insanların kendilerinden biri iflas ettiğinde ne kadar duygusuz ve soğuk olabileceğine dair ilk elden bilgi. Bununla ilgili bir damga var ve Corey'nin bunu zor yoldan keşfetmesini istemedim. Hiçbirinizin bunu yaşamasını istemedim. Cesur bir girişimci değildim, alternatiften korkuyordum ve bu yüzden bir risk aldım, çok büyük bir risk. Sahip olduğumuz tek şey bu evdi ve iş kurmak için evi ipotek ettirdiğimde o kadar korkmuştum ki eve gittiğimde kustum. Bizi bir arada tutacak ve yaşadığımız gibi yaşamaya devam etmemizi sağlayacak başka bir yol düşünemedim."

Gençliğindeki beceriksizliğinin gerçek boyutunu itiraf etmeden önce durakladı ve derin bir nefes aldı. "Özellikle başlangıçta, her zaman pişmanlık duyacağım bazı maliyetli hatalar yaptım. Özel yatırımcılardan para toplamak için onlara şirketteki hisseleri sattım, bu hisseler şu anda bizim için aldığım paraya kıyasla bir servet değerinde. Başka hatalar da yaptım, örneğin ilerlemem gerekirken korkudan birkaç kez geri çekildim."

En kötü itiraflarını bitirdikten sonra pişmanlıkla şöyle dedi: "Foster Enterprises ile başardığım her şey bir dehanın sonucu değildi; sonsuz endişe ve çalışmanın yanı sıra bolca şansın sonucuydu!"

Diana'nın ifşaatları karşısında afallamamış gibi görünen tek kişi Cole'du ama yine de en çok afallayan oydu. *Foster's Beautiful Living* dergisinin Robert *Foster* hayattayken bir hobi, bir heves olarak başladığını sanıyordu; Foster ailesinin başlangıçta ailenin sıra dışı yaşam tarzını göstermek, Corey'nin olağanüstü fotoğrafçılık yeteneğini sergilemek ve Diana'ya üniversiteden mezun olduğunda yayıncı olma şansı vermek için kullandığı, kendi yayınladıkları gösterişli bir dergiydi. Derginin bu şekilde yaratıldığını asla ama asla hayal edemezdi.

can sıkıntısı ve sınırsız zenginlikten değil, finansal gereklilik ve cesareten kaynaklanıyordu. O ana kadar, Diana'nın muhtemelen Foster Enterprises'in kurucusu değil de, görünen yüzü olduğunu düşünmüştü.

Onu en çok şaşırtan şey, bu büyük risk ve sorumluluğu henüz yirmi iki yaşındayken üstlenmiş olmasıydı. Yirmi iki. Kendi işini kurduğunda o da aynı yaşıydı ama o zamana kadar zaten zor bir hayat sürmüştü; skandallara, zorluklara ve muhalefete alışkındı. Öte yandan Diana ona her zaman narin, korunaklı ve sevimli bir şekilde ilkel gelmişti.

Aile son on yılın ikinci büyük şokuyla yüzleşirken oluşan huzursuz sessizlikte Cole'un orada olduğunu unutmuş gibiydiler ve normalde orada olmamayı tercih ederdi. Ya özür dileyerek ya da kibarca bu tür kişisel aile meselelerinin yabancılarla değil aileyle konuşulması gerektiğini hatırlatarak tartışmaya bir son verebileceğini biliyordu. Aslında bu taktiği mükemmelleştirmişti ve ne zaman görüştüğü bir kadın onu çocukları, ebeveynleri ya da eski kocası ve onun ailesi hakkında bir tartışmanın içine çekmeye çalışsa bunu sık sık kullanıyordu. Aile üyeleri arasında ya da aile üyeleri hakkında yapılan tartışmalar her zaman kendisini mağaradaki bir kayadan fırlamış ve ilk yirmi yılını ıssız bir gezegende geçirmiş uzaylı bir varlık gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kendi gençliği ona normal aile dinamikleri hakkında en ufak bir fikir vermemişti, hatta sevgi dolu bir ailenin üyelerinin nasıl etkileşimde bulunduğuna dair bir fikir bile vermemişti.

Henry Britton sonunda konuştu, sözleri suçluluk duygusu ve incinmişlikten kaynaklanıyordu. "Diana, bizim iyiliğimiz için bütün bunları yaşamana gerek yoktu. Ne de olsa biz sana bağımlı değildik. Büyükannen, annen ve ben Long Valley'e geri dönebilir ve eskiden yaşadığımız gibi yaşayabilirdik. Corey geceleri üniversiteye gidebilir ve gündüzleri bir fotoğrafçı için çalışabilirdi."

Cole, Diana'nın çabalarının ve fedakârlıklarının gereksiz görülmesi karşısında haklı bir öfke patlaması yaşamasını bekliyordu ama sesi ağlamaklı olmasına rağmen yumuşak bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. "Anlamıyorsun büyükbaba. En azından karşı koymadan bunun olmasına izin veremezdim. Corey'nin nadir bulunan bir yeteneği var, ama bunu göstermek için bir şansı olmalıydı ve eğer kendi geçimini sağlamak zorunda kalsaydı bu şansı asla elde edemeyebilirdi.

tüm övgüyü alan ve karşılığında ona çerez parası ödeyen yerel bir fotoğrafçı için samimi düğün fotoğrafları çekiyordu."

Diana bakışlarını annesine ve büyükanne ve büyükbabasına çevirdi ve sesi duygusallaştı. "Hiçbiriniz ne kadar olağanüstü yetenekli olduğunuzun farkında değilsiniz. Hepiniz o kadar muhteşem yeteneklere sahipsiniz ki milyonlarca insan size ve temsil ettiğiniz her şeye aşık oldu. Üçünüz de yaptığınız işi hala bir tür hobi, bahçede, atölyede ya da mutfakta 'oyalanmak' olarak görüyorsunuz ama bu bundan çok daha fazlası. Basit şeylerdeki güzelliği görüyorsunuz ve diğer insanlara da bunu nasıl görebileceklerini gösteriyorsunuz. İnsanlara yaratıcı eylemde zevk ve uyum olduğunu kanıtlıyorsunuz. İnsanlara gerçek bir ev sahibesinin işinin evini ya da eşyalarını sergilemek değil, misafirlerinin her birine kendilerini özel ve önemli hissettirmek olduğunu hatırlattınız. İnsanlar sizi televizyonda birlikte çalışırken ve gülerken izliyor ve size inanıyorlar."

Diana'nın sesi duygu yüklü bir şekilde titreyerek ekledi: "Dördünüz kadın-erkek, genç-yaşlı çok sayıda insanın tutum ve önceliklerinde *gerçek bir fark* yarattınız. Politikacıların hepsi geleneksel değerlere dönüşten ve temellere geri dönmekten bahsediyor ama siz insanlara onları oraya götürecek güzel ve basit bir yol gösterdiniz."

Aklına gelen her türlü açıklama ve argümanı bitirdikten sonra, buluşmanın asıl nedenine geri döndü: "Tüm bunlara inansanız da inanmasanız da, Cole'un beni onunla evlenmeye zorlamadığını söylediğimde bana inanmak zorundasınız. Bana göre onunla evlenmek olası tüm alternatifler arasında en iyisiydi ve bana bunu soracak kadar güvendiği için mutluyum. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğini biliyorum ve ben de kendi payıma düşeni yerine getirmeye niyetliyim."

Diana içgüdüsel olarak şu an için yapılacak en iyi şeyin ailesinin bu konuyu kendi aralarında tartışıp bir sonuca varmalarına izin vermek olduğunu hissetti. Cole'a baktı ve "Artık gitsek iyi olur," dedi.

Diana'nın ailesine karşı nazik ama kararlı bir şekilde kendisini desteklemesinin şaşkınlığını hala üzerinden atamayan Cole, onun hemen arkasından gitti ama kapıya yaklaştıklarında Diana'nın büyükannesi sert bir meydan okuma şeklinde bir davetiye çıkardı: "En azından Pazar akşam yemeğine kalmaya niyetin var mı genç adam?"

Diana, Cole'u daha fazla çile çekmekten kurtarmak için reddetti. "Bugün olmaz," dedi. "Belki başka bir zaman," dedi ama Cole aynı derecede meydan okuyan bir gülümsemeyle Gram'e dönüp, "Davet edildiğimin farkında değildim," diyerek onu şaşırttı.

"Artık sen varsın," diye duyurdu.

Mary Foster sessiz bir kararlılıkla daveti destekledi. "Lütfen akşam yemeğini bizimle birlikte yiyin."

Henry, sesi sert olmasına rağmen oybirliğiyle karar verdi. "Uzun zamandır Rose'un yemeklerinden yemedin."

Cole hepsine birden "Teşekkür ederim," dedi. Corey'ye baktı ve onun gözlerinde geçici bir arkadaşlık teklifi gördüğünü düşündü. "Bu durumda, kalmaktan mutluluk duyarım."

Diana yine de Cole'u dışarı çıkarmanın en iyisi olduğuna karar verdi, böylece ailesi kendi aralarında özgürce konuşabilecek ve alışılmışın dışındaki evliliğini kabullenebilecekti. Oturma odasındaki tavırlarını çoktan değiştirmeye başlamışlardı ve bunun kanıtı da Cole'u akşam yemeğine davet etmeleriydi. Yemeğin Cole için keyifli geçeceğini düşünmek için her türlü nedeni vardı ama Cole'un bunu bilmesine imkân olmadığından, daveti kabul etmesine hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

Bölüm 34

" A "

DIŞARIDA, ÇALIŞMA MASALARI VE EKİPMANLARIN HEPSİ KALDIRILMIŞTI VE onların varlığı gözleri dağıtmadan, arka çimenlik bakımlı, yarı tropikal ihtişamıyla normal haline dönmüştü.

Güzel kokulu gardenyalarla çevrili palmiye ağaçları, havuz kenarındaki şezlongların üzerine zarifçe eğilmiş, dev yaprakları esintide usulca hışırdıyordu.

Pembe ve kırmızı asterler kendilerini coşkulu bir ihtişamla kaplarken ve hibiskus çalıları mandalinadan sarıya ve kırmızıya kadar değişen renklerde salata tabağı büyüklüğünde egzotik çiçekler sergilerken, çiçeklerle damlayan krep mersinlerinin görkemli kümeleri açık pembe ve beyazın ağırbaşlı sıçramalarını ekledi.

Diana erkeklerin genellikle büyükbabasının alet, edevat, değirmen işleri ve kaliteli ahşaplarla dolu atölyesinden büyülendiğini bildiği için önce Cole'u oraya götürdü. Cole ona gösterdiği her şeyle ilgileniyormuş gibi davrandı ama ilgilenmediği belliydi, bu yüzden onu önce serayı, sonra da çimlerin arka köşelerine sıkışmış kesme bahçelerini gezmeye davet etti.

Hâlâ dalgın görüldüğünde, oturma odasındaki sahnenin onun ruh halini gösterdiğinden çok daha fazla kararttığına karar verdi. Söylenen bazı şeylere bakılırsa, onu suçlayamazdı. Konuyu açıklığa kavuşturmaya karar veren Diana, havuzun yanındaki çimenlikte durdu. Omuzlarını bir palmiye'nin pürüzsüz, kalın gövdesine yaslayarak basitçe, "İçeride söylenenler için özür dilerim. Lütfen büyükbabamın yaşını göz önünde bulundurmaya çalışın."

"Yaptım," dedi kuru bir sesle.

"Ama hâlâ utanıyorsun," diye tahmin yürüttü

Diana. Başını iki yana salladı. "Utanmıyorum, Diana."

"Kızgın mısın?" diye sordu, bir ipucu bulmak için adamın yüz hatlarını inceleyerek. "Hayır."

"O zaman nesin sen?"

"Etkilendim."

"Neyle?" Diana şaşırılmış bir halde sordu. "Senin tarafından," dedi ciddiyle.

Kadın gülerek gözlerini devirdi. "Etkilenmiş bir adam için son derece suratsız görünüyorsun."

"Muhtemelen çok sık olmadığı ve bu duyguya alışık olmadığım içindir."

Diana onun ciddi olduğunu fark etti ve bir an için zevk ve şaşkınlıktan dili tutuldu.

"Bu arada," diye ekledi, "bu benim 'acımasız' bakışım değil."

"Öyle değil mi?" dedi, iltifattan dolayı hâlâ parlıyordu. "Senin 'acımasız görünüşün' nasıl?"

"Bilmek istediğini sanmıyorum."

"Oh, devam et. Bir bakayım-"

Cole kendisine alaycı bir küstahlıkla davranılmasına o kadar alışkın değildi ki bu durum ondan bir kahkaha koparmasına neden oldu ve Diana bu kahkahanın paslı bir niteliği olduğunu düşündü.

"Beni neyin etkilediğini sormadın..."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Büyükbabamın atölyesi olmadığını biliyorum. Güzel bir maun parçasına 'tahta' dedin. Melez bir gülle ebegümecini ayırt edebileceğini de sanmıyorum."

"Her iki konuda da haklısın. Ama iş dünyası hakkında biraz bilgim var. Derginizin başarılı olduğunu biliyordum ama üvey anneniz ve onun ailesinden ulusal bir kişilik yaratmayı başardığınızı bilmiyordum. En azından bu inanılmaz bir başarı!"

"Onların kişiliklerini ben yaratmadım," dedi Diana başını sallayarak ve alaycı, sevecen bir gülümsemeye. "Onlarla tanıştığымda eşsizdiler ve hiç değişmediler. Onlar yaklaşmakta olan bir trendin öncüleriydiler."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Babam ve üvey annem evlendikten yaklaşık bir ay sonra Corey ve beni Long Valley'e götürdüler ve ilk kez büyükanne ve büyükbabamla tanıştım. O zamanlar bu terime aşına olmasam da, onlar mükemmel birer 'kendin yap'cıydı. Büyükbabam gündüzleri yaklaşık yedi bin nüfuslu bir kasabada haritacılık yapıyordu. Ama akşamlarını ve hafta sonlarını bahçesinde geçirir, kimyasal gübre ya da böcek ilacına başvurmadan Batı Teksas'taki en büyük ve en iyi çiçek ve sebzeleri yetiştirmenin yollarını denerdi.

"Tohum kataloglarını incelemeyi ya da bahçe böcekleri ve hastalıklarıyla mücadelede yeni veya eski yöntemler bulmak için kitapları karıştırmadığı zamanlarda zamanını evlerinin arkasındaki küçük atölyede geçirirdi; burada Corey için bebek evleri ve küçültülmüş mobilyalardan büyükanne için ahşap mücevher kutuları ve sallanan sandalyelere kadar her şeyi yapardı. Her şeyi severdim

Yerdeki talaşlardan kullandığı ahşap boyalarının kokusuna kadar büyükbabamın atölyesiyle ilgili her şeyi hatırlıyorum. O ilk ziyaretimde, tezgahının yanında duran yaklaşık bir inç karelik küçük bir tahta parçasına bastığımı hatırlıyorum. Onu aldım ve tezgahının yanındaki çöp kutusuna atmaya başladım. Güldü ve beni durdurup neden bir öpücüğü atmak istediğimi sordu. O zamanlar on dört yaşımdaydım ve ellili yaşlarının sonunda olmasına rağmen bana çok yaşlı görünüyordu. Bu yüzden küçük yumuşak bir tahta parçasını öpücük olarak tanımladığında, onun yaşlı olduğundan ve-" Diana işaret parmağıyla kulağının yanında dairesel bir hareket yaptı, bir çocuğun *delilik* pandomimiydi bu.

"Ama değildi," diye gülümseyerek söze girdi Cole, onun anlattıklarının, güneşin saçlarında parıldamasının ve sevdiği insanlardan bahsederken gözlerinin ışıldamasının tadını çıkarıyordu. Amerika'nın aristokrasisinin bir parçasıydı ama onda her zaman kendisine çekici gelen bir bütünlük ve nezaket vardı - şimdi her zamankinden daha fazla, çünkü bu kombinasyonun gerçekten ne kadar nadir olduğunu fark etti.

"Hayır, deli değildi. Küçük bir oyma bıçağı aldı ve onu yontarak yuvarlak bir üçgen haline getirdi; sonra rafa uzandı ve eski gümüş folyodan bir parça kopardı. Onu folyoya sardı ve avucumun içine bıraktı. Ve işte oradaydı - bir Hershey's 'öpücüğü'. Hiç kalorisi yok, dedi gülerek. Sonradan fark ettim ki, oturma odasındaki sehpanın üzerinde bunlardan bir kase vardı."

"Büyükannen ve annen bu resme nasıl dahil oldular?" Diana yanlarındaki büyük bir gardenya çalısını incelemek için yana döndüğünde Cole sordu.

Ona baktı, sonra dikkatini güzel kokulu çalıya verdi. "Annem, babamla tanıştığında bir imalat şirketinde sekreter olarak çalışıyordu ama boş zamanlarını büyükannem gibi yemek pişirerek, konserve yaparak ve gönlünce fırıncılık yaparak geçiriyordu."

Çalıdan bir sap kopardı ve ona döndü, elleri parlak, koyu yeşil yapraklardan oluşan bir tepeciğin etrafındaydı, ortasında krem şanti kadar yumuşak ve beyaz görünen mükemmel bir çiçek vardı.

"Devam et," diye ısrar etti Cole, çiçeği burnuna doğru kaldırışını izlerken.

"Büyükannem, büyükbabamın yetiştirdiği meyve ve sebzeleri kullanırdı ve büyükbabamdan kendisine aktarılan tarifleri denerdi.

Nesiller boyunca anneden kıza aile. Her tarifi, dost ataları ve geçmişteki olayları, harika tatları ve lezzetli kokuları çağrıştıran bir adı vardı. Büyükanne Sarah'nın üç fasulyeli salatası ve Büyük büyükanne Cornelia'nın vişneli tarçınlı turtası vardı. Hasat ayı pastası ve buğday harmanlı jambonlu bisküviler vardı."

"Long Valley'e ilk seyahatime kadar, çileklerin ağaçta yetiştiğini ve 'konserve ürünlerin' üzerinde Libby ve Green Giant yazan teneke kutular anlamına geldiğini ve kutuların kilerde gözlerden uzak bir yere ait olduğunu sanıyordum. O halde, üzerinde şeftali çiçekleri ve yapraklarından oluşan bir bordürle çerçevelenmiş bir şeftali ağacı ve altında battaniye üzerinde oturan bir bebeği tasvir eden bir etiket bulunan cam bir kavanozdaki parlak sarı şeftalileri gördüğümde nasıl tepki verdiğimi tahmin edebilirsiniz. Benim için bu harika olmanın ötesinde egzotik bir şeydi."

Adam ona eğlenen bir hayranlıkla baktı. "Çileklerin ağaçta yetiştiğine gerçekten inanıyor muydun?"

"Neden yapmayayım ki?" diye cevap verdi, kirpiklerini komik bir femme fatale taklidiyle kırıştırarak. "Tavuğun plastik ambalajlı bir kartonda yaratıldığını sanırdım. Aslında," diye itiraf etti mahcup bir şekilde, "hala öyle düşünmeyi tercih ediyorum"; sonra hikayesini bitirdi: "Büyükanneyle büyükbabamın evinin büyüğü olduğunu sanırdım. Houston'da bizimle yaşamaya geldiklerinde, evimiz de aynı harika şekillerde değişmeye başladı; onlar geldiğinde sadece bir yüzme havuzu ve birkaç palmye ağacından ibaret olan arka bahçeden evin odalarına kadar."

Bitirdiğinde ellerini kaldırdı ve çiçeği ona uzattı, sanki paha biçilmez bir hazineymiş gibi avuçlarının içinde tutuyordu. "Enfes, değil mi?" dedi usulca.

Çok zarıfsın, diye düşündü Cole ve ellerini kendi ellerinin arasına alıp çiçeği yüzüne götürme ve sonra da parmaklarının dudaklarında nasıl bir tat bırakacağını görme isteğinden kaçınmak için ellerini ceplerine soktu. Cinsel dürtülerini kontrol edememek onun için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Duygusallık, konsantrasyon eksikliği ya da altmış yaşın altındaki karşı cinsten birini koruma dürtüsü de öyle. Son yirmi dört yılda bu üç alanda da eşi benzeri görülmemiş başarısızlıklar yaşadığı için kendisine kızgındı.

"Ve böylece onların yetenekleri ve felsefeleri için bir pazar yaratmayı başardınız. Çok zekiymişsiniz."

Cole'un sert üslubu karşısında biraz şaşırmış görünüyordu ama başını salladı ve sesi yumuşak ama kararlı kaldı. Tıpkı vücudu gibi, diye karar verdi Cole ve düşüncelerinin yönü yüzünden kendinden tiksinierek ağacın gövdesine baktı. "Bir pazar yaratmama gerek yoktu; zaten oradaydı ve her yıl daha da büyüyordu, o zamanlar kimse fark etmemiş gibi görünse de."

"Pazar oradaydı ve büyüyordu da ne demek?"

"Amerikalıların kendilerini giderek daha köksüz, birbirlerinden ve doğal çevrelerinden daha kopuk hissettikleri bir dönemde yaşıyoruz. Kişisel olmayan bir dünyada yaşıyoruz; eve geldiğimizde, mobilyadan aksesuara kadar her şeyin seri üretildiği, neredeyse birbirinin aynısı evlerle dolu devasa alt bölümlerle karşılaşıyoruz. Hiçbir şey bize zamansızlık, istikrar, kökler ve gerçek bir kendini ifade etme duygusu vermiyor gibi görünüyor. İnsanlar, dış dünyayı kişiselleştiremeseler de yakın çevrelerini kişiselleştirme arzusu duyuyorlar. Foster Ideal, kişinin kendi yaratıcılığının hazzını ve derinliğini yeniden keşfetmesiyle ilgilidir."

"Kadınların bugünlerde şirket merdivenlerinde ne kadar yükseğe tırmanabileceklerini keşfetmekle daha çok ilgilendiklerini sanıyordum."

"Öyleyiz ama erkeklerin aksine, kendimizi işteki başarımızla ya da başarısızlığımızla tanımlayamayacağımızı erkenden öğreniyoruz. Hayattan bundan daha fazlasını istiyoruz ve verecek daha çok şeyimiz var."

Cole şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Kariyer odaklı kadınların derginizin okur kitlesinin önemli bir bölümünü oluşturduğunu mu ima ediyorsunuz?"

Başını salladı, açıkça onun yanlış yönlendirilmiş fikirlerinden hoşlanıyordu. "Demografik veriler sizi şaşırtacak. Pazar araştırmalarımıza göre, okuyucularımızın yüzde altmış beşi başarılı kariyerleri olan ya da olmuş üniversite eğitilmiş kadınlardan oluşuyor. Amerikalı kariyer sahibi kadınlar arasında çocuk sahibi olmayı otuzlu yaşlarına kadar erteleme, ardından da çocuklarının ilk yıllarında eve kapanma eğilimi giderek artıyor. Evde kalmaya başladıklarında ise, eski kariyerlerinde gösterdikleri özveri ve gayretle çocuk yetiştirmeye koyuluyorlar. Yüksek başarıya sahipler, sorumluluk almaya ve fark yaratmaya alışkınlar. Bazıları yaratıcı alanlarda, diğerleri ise iş ve finans alanlarında çalışmıştır. Bütün bunları

Yaratıcı ve organizasyonel yeteneklerini yeni rollerinde de yanlarında taşırlar, ancak bunun için evlerinden başka bir çıkış noktaları yoktur. Evlerini geliştirmenin, kişiselleştirmenin ve daha işlevsel ya da daha güzel hale getirmenin yollarını aramaya başlarlar. Kendilerini ifade etme ihtiyaçları doğal bir tasarruf arzusuyla birleşiyor ve *Foster's Beautiful Living*'i keşfediyorlar. Ve bizim aracılığımızla kendilerini keşfediyorlar."

Cole onun ne kadar güzel konuştuğunu fark ettiği için kendine kızarak, "Bu bir dergi için oldukça yüksek bir sipariş," dedi. Ve hareket ettiğini. Ve baktı.

"Foster Enterprises aylık bir dergi yayınlamaktan çok daha fazlasını yapıyor. Ayrıca kahve masası kitapları yayınlıyor ve çevre dostu, tamamen doğal temizlik ürünleri pazarlıyoruz. Ayrıca kendin yap 'kitleri' de pazarlıyoruz - bunlar genellikle ya büyükbabam tarafından ya da onun gözetiminde hazırlanıyor. CBS'de tatil dönemlerinde sezonluk televizyon programları yapmaya başladık ve reytingler o kadar yüksekti ki CBS yılda altı program için bizimle özel bir sözleşme imzalamak istedi. Bunu geri çevirdim çünkü finansal açıdan ve teşhir açısından haftalık bir program yapıp bunu sendikalaştırmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Prodüksiyon maliyetlerimiz nispeten düşük, bu nedenle CBS'in özel bir sözleşme karşılığında bunları karşılama teklifi, sitcom ya da talk show gibi daha maliyetli bir programı olan birine olduğu kadar bana cazip gelmedi."

"Görünüşe göre başarmışsın."

"*Kulağa öyle geliyor ama durum öyle değil. Gerçek şu ki, her zaman muazzam bir baskı altındayız, sadece rakiplerimiz her yerde ortaya çıkıp itibarımızdan ve kârımızdan kendilerine bir parça koparmaya çalıştıkları için değil, aynı zamanda halk bizi rakiplerimizden daha yüksek standartlarda tuttuğu için ve biz de buna uymak zorunda olduğumuz için. Her sayı, her kitap, her televizyon programı için sürekli olarak daha önce yaptıklarımızdan daha yeni ve daha iyi fikirler bulma baskısı çok yoğun. Daha iyi görünmek, daha taze olmak ve herkesten daha fazlasını sunmak zorundayız. Eskiden, yani şehirdeki tek oyun bizken bunu yapmak şimdi olduğundan çok daha kolaydı. Rakiplerimiz tarafından yerleştirilen iki 'casusu' kovduk."*

Cole şaşkınlıkla ona baktı. "Nedense kurumsal casusluğu hep elektronik ya da savunma alanlarıyla ilişkilendiriyorum."

"Biliyorum, ben de öyleydim- ta ki bu olana kadar. Diğer bir sorun da kamuoyundaki imajımız," dedi Diana, Dan'i kastetmeden, "ve bunu sağlam tutmak sadece benim için değil, hepimiz için bir halkla ilişkiler kâbusu olabilir. Nerede ve kiminle olursak olalım, söylediğimiz ve yaptığımız her şey konusunda dikkatli olmalıyız."

"Hepiniz mi?" Cole tekrarladı. "Bu alanda en büyük sorunun sizde olduğunu sanıyordum çünkü öncelikle dergiyle özdeşleşmiş durumdasınız."

"Size oturma odasında öyle bir izlenim verdim ama bu tam olarak doğru değildi. Hepimiz onunla özdeşleştik. *Foster's Beautiful Living*'i en başından beri benzersiz kılan şey, bunun bir aile girişimi olması ve halkın her zaman bundan etkilenmiş olmasıdır. Ne yazık ki basın da öyle, yani bir programı çekerken küçük bir konuda bile anlaşmazlığa düşsek, daha sonra bir dedikodu sütununda "Foster cennetinde sorun var" ya da başka bir aptalca slogan okumadan edemiyoruz.

"Annem dergi için en popüler özelliklerinden biri olan bir köşe yazısı yazıyor. Bu köşede büyükannesi ve büyükbabasının evlerinde geçirdiği bayramları, annesinin ona öğrettiği şeyleri anımsıyor ve erken yaşta verdiği partilerdeki bazı korkularıyla ilgili şakalar yapıyor. Büyükanne ve Büyükbaba ile Corey ve benim gençliğimize dair hikayeler anlatıyor. Hepimiz zaman zaman fotoğraflarda yer aldık ve okurlarımız bizi tanıdıklarını hissetmeye başladılar. Dergimizi satın alan halk hepimizi arkadaş olarak görüyor. Corey Spence ile evlendiğinde, kamyonlar dolusu el yapımı tebrik kartı geldi. İkizler doğduğunda, okuyucularımız hepsi el yapımı binlerce bebek hediyesi gönderdi. Bazılarına bebek sayımızda yer verdik. Büyükbabam bacağını kırdığında, daha fazla hediye ve geçmiş olsun kartı geldi. Halkın gözünde, sayılarımızda anlattığımız iyi hayatı yaşayan büyük, mutlu bir aile olarak kalmalıyız."

O dinlerken Cole da onun başarılarının boyutunu yeniden değerlendiriyordu. Çok az yardımla ve arkasında çok fazla para olmadan başardığı şeyi başaran birinin başarılarını bu kadar az düşünmesi onu gerçekten rahatsız ediyordu.

Cole öne doğru ilerledi ve elini başının üzerindeki ağaç gövdesine dayadı. "Bana bir şey söyle," dedi sertçe. "Sence neden

hatalarınız inanılmaz başarınızı geçersiz kılacak kadar büyük mü? Oturma odasında, kendi yeteneklerinizi ve başarılarınızı küçümsediniz ve başarılarınızı aptalca bir şanstın ibaretmiş gibi gösterdiniz."

İrkildi ve gözlerini kaçırdı. "Hatalarımın ne kadar zarar verici olduğunun ya da ne kadar çok hata yaptığımın farkında değilsin."

"Bana ne olduklarını söyle ve bırak da buna ben karar vereyim. Tarafsız olacağıma söz veriyorum."

Diana onunla vakit geçirme, yeniden tanışma fırsatından memnundu ama keşke bu konuda bu kadar ısrarcı olmasaydı. İsteksiz bir iç çekişle omuzlarını sandığa yasladı ve pes etti. "Orada işin özünü anladın. Yıllar boyunca bazı harika fırsatları kaçırdım çünkü şansımı denemek istemedim - çok hızlı büyümekten korktum."

Cole, Diana'nın on altı yaşındayken olduğu kadar içten ve etkilenmemiş görünmesine hayret ederek ve neredeyse öyle olmamasını dileyerek onun kalkık yüzüne baktı. Bu evlilikleri kusursuz değildi ve Penworth'un başaramadığını başarmak istemiyordu - onu soğuk bir alaycıya dönüştürmek.

"Sanırım," diye şaka yaptı, "şu anda senin acımasız bakışını görüyorum."

"Hayır," diye cevap verdi yarım bir gülümsemeyle. "Bu yine benim etkilenmiş bakışımdı." Kız bunun nedenini sorgulamadan önce, adam onun daha önceki yorumuna cevap verdi. "İşler her zaman başarısız olur çünkü birileri hayallerinin finansal kaynaklarını aşmasına izin verir. Tutuculuktan yana olmak çok daha akıllıca."

"Aptallık tarafında hata yaptım. Hatalarımın en büyüğü, kendi bahçe ve el sanatları ürünlerimizi pazarlamak için iki yıl öncesine kadar beklemek oldu. Sonunda bunu yaptığımızda, sanki hediye ediyormuşuz gibi satıldılar."

Cole, "Beklemek için nedenleriniz olmalı, o zamanlar mantıklı görünen nedenler," diye belirtti.

"Yaptım. Temel olarak kalite kontrol, başlangıç ve depolama maliyetleri konusunda endişeliydim. Sonunda ürün serisini piyasaya sürdüğümüzde büyük bir başarı elde ettik, bu da ben ayak sürerken çok fazla gelir kaybettiğimiz anlamına geliyor."

Cole alaycı bir ifadeyle, "Bu geriye dönük bir bakış açısı," dedi.

Diana büyüklük taslanmasını reddetti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Tüm rakipler bir adım önde başlarken bekleyip düşünecek miydin?" diye sertçe karşılık verdi.

Tartışmanın başında Cole dürüst olacağına dair söz vermişti. Bu sözünü tuttu. "Hayır," diye itiraf etti.

"İşte, gördünüz mü? Cesaretiniz ve öngörünüz var."

"Hayır, 'görmüyorum'. Benim koşullarımla sizinkiler arasında önemli bir fark var. Unified Industries'i kurduğumda arkamda yeterli para vardı ve ihtiyacım olduğunda daha fazlası da hazırды."

Parladı, ama sadece biraz. "Keşke geri alabilsem dediğim başka şeyler de yaptım."

"Ne gibi?" Cole ısrar etti, meraklı olduğunu bilmesine rağmen ona dürüstçe teselli vermek için içten gelen bir ihtiyaca tepki verdi.

"Oturma odasında da söylediğim gibi, yeni şirketimizin hisselerini, işe başlamamız ve daha sonra da devam etmemiz için para toplamak amacıyla dağıttım."

Cole aniden uzanıp onun yanağına dokunma isteği duydu ve ona cevap verdiğinde sesi alışık olmadığı kadar nazikti. "Bireysel yatırımcıları bir araya getirmeyi bırakın, yirmi iki yaşında bir bankayı planınıza yatırım yapmaya ikna edebilmenize şaşırdım."

Diana omuz silkti. "Banka fazla risk almıyordu, çünkü bu evi teminat olarak gösterdik."

Başarılarını küçümsemesine izin vermeyen Cole, "Gerçekten mi? O zaman özel yatırımcıların zor kazandıkları paralarını yüksek riskli, kâr potansiyeli olmayan bir anlaşmaya yatırmalarını nasıl sağladınız?"

"Ah, o mu?" dedi alaycı bir kahkaha atarak. "Çantamı resmi iş planları ve projeksiyonlarla doldurdum ve babamın arkadaşlarını aradım. Hepsi muhtemelen başarısız olacağımızı düşünüyordu, ama benim için üzıldüler, bu yüzden başımı okşadılar ve bana beş bin ya da on bin verdiler - en azından gelir vergilerindeki karlarını mahsup etmek için kullanabilecekleri bir vergi kaybıyla sonuçlanacaklarını düşündüler. Bunun karşılığında onlara yeni şirketin hisse senetlerini verdim." İçini çekti ve başka tarafa baktı. "Kısacası, ben

İşimizin o kadar çok parçasını verdik ki, bunlar toplandığında kendimiz için yüzde elliye düştük."

"Diana, başka bir seçeneğin var mıydı?"

"Şu anda ne kadar kârlı ve başarılı olacağımızı hayal edebilseydim-"

"Daha öncesinden bahsediyorum, siz işe başlarken," dedi sertçe. "İhtiyacınız olan parayı toplamak için başka bir yolunuz var mıydı?"

Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Hiçbiri."

"O zaman psişik olmadığınız için kendinizi suçlamayı bırakın ve yüzlerce engeli tek başınıza aştığınız için kendinize kredi verin - en yetenekli ve esnek girişimciler hariç herkesi eleyecek engeller!"

Diana onun sert ve yakışıklı yüzüne baktı ve tamamen ciddi olduğunu anladı. "Bunu senden duymak gerçekten de büyük bir övgü."

Sonra sıırttı. "Şunu unutma. Karımın etrafta dolaşıp başarılarını küçümsemesine izin veremem. Bu benim yargılarıma kötü yansiyabilir," diye şaka yaptı, "ve Unified'ın hisselerinin düşmesine neden olabilir."

"Ve Wall Street'in çöküşü," diye araya girdi Diana, onun ani gülümsemesinin sıcaklığı altında morali çılgınca yükseliyordu.

Bölüm 35

" A "

KIRMIZI yaprak marulu küçük parçalara ayırdığı mutfak lavabosunun başında duran Corey, arka bahçedeki çifti inceliyordu. Olaya ve olasılıklara o kadar dalmıştı ki, kocası arkasından gelip kollarını beline doladığında yerinden sıçradı. "Herkes nerede?" Spence sordu.

"Akşam yemeğinden önce dinlenmelerini önerdim. Glenna ve ben burada her şeyi kontrol altına aldık."

"Kızları yatağa yatırdım ve onlara annelerinden bir öpücük verdim. Olmak istediğim yer orası-" diye fısıldadı boynunun yan tarafına sokulurken, "- yatakta. Seninle birlikte."

Corey öpmek için yüzünü Glenna'ya çevirdiğinde temizlikçi telaşla mutfığa girdi ve suçlu gençler gibi otomatik olarak birbirlerinden ayrıldılar. "Ne yapıyorsan devam et," dedi Glenna. "Bölmeme izin verme. Sadece masaya yedi kişilik altı çeşit yemek koymaya çalışıyorum."

Kaşlarını çatan Spence onun telaşla gidişini izledi. "Neden hep beni suçlu hissettirecek bir şeyler söylüyor?" Otomatik olarak bir bıçak aldı ve yeşil biberleri ince şeritler halinde dilimlemeye başladı. "Bunu on beş yıldır yapıyor."

Corey bir kahkahayı bastırdı ama dikkati pencerenin ötesindeki manzaradaydı. "Bunu yapıyor çünkü çok işe yarıyor. Salataya yardım ediyorsun, değil mi?" Ona temiz bir bulaşık havlusu uzattı. "Bunu bel kemerinin içine sokarsan üzerine bir şey bulaşmaz."

Southern Methodist Üniversitesi'nin eski yıldız oyun kurucusu havluya şüpheyle baktı. "Gerçek erkekler önlük giymez," diye şaka yaptı.

"Bunu bir peştamal gibi düşünün," diye önerdi.

Her ikisi de arka bahçedeki çifti izleyerek birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştılar. Diana bir palmye ağacına yaslanmıştı ve Cole da onun önünde, elini başının üstündeki ağacın gövdesine koymuştu. Diana'nın söylediği her neyse onu güldürmüştü. "Biz gençken," dedi Corey anımsatan bir gülümsemeyle, "sana o kadar aşıktım ki diğer kızların Cole Harrison'ı neden bu kadar seksi bulduklarını anlamıyordum."

"Ama şimdi biliyorsun?"

Corey başıyla onayladı. "Bir gün onun fotoğrafını çekmeyi çok isterim. Muhteşem bir yüzü var; sert düzlemler ve sert açılardan oluşuyor."

"Bana *GQ* ya da Brooks Brothers malzemesi gibi görünmüyor."

"Oh, değil! Bir erkek giyim modeline göre çok fazla ham erkeklik var onda. Onda neredeyse... yırtıcı bir nitelik var."

Bir avuç kıvırcık marulu kaseye bıraktı ve birkaç uzun, nemli ıspanak yaprağı aldı, düşünceli bir şekilde devam ederken onları parçaladı. "Onun görünüşüne uygun bir ortamda fotoğrafını çektim."

Spence kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı, Corey'nin başka bir adamın yüzüne duyduğu hayranlık ve cömert övgülerden rahatsız olmuştu. "Ne tür bir ortam?" diye sordu kırmızı soğanı dilimlemeye başlarken.

"Sanırım bir tür engebeli arazi seçerdim. Kızgın güneşin altında bir çöl, belki de arka planda çorak dağlar."

Ağaçsız ve karsız dağlar Spence'e çirkin gelmişti. Başıyla onayladı. "Bu işe yarar. Ona çok yakışır."

Corey, onun olumlu yorumunun ardındaki olumsuz nedenin farkında olmadan, bir an için ıspanak yırtmayı bıraktı ve konusunu incelemeye devam etti.

"Bana bir şey söyle," diye meydan okudu Spence. "Onun gözlerini nasıl gizlersin?"

"Neden onun gözlerini saklamak isteyeyim ki?" diye sordu kocasına bakarak.

"ünkü granit kadar soğuk ve sertler. Bu öğleden sonra onu oturma odasında izledim ve içinde zerre kadar sıcaklık ya da duygu olduğunu sanmıyorum."

"Hatırladığımdan çok daha sert görünüyor," diye itiraf etti Corey, "ama soğuk olduğunu sanmıyorum. Müzayedede ona o kolyeyi nasıl aldığını ve herkese bunun onun için ilk görüşte aşk olduğunu düşündürdüğünü bir düşünün. Şimdi dışarıda ikisine birlikte bakın. Bunu yaptığımda, baloda Sindirella'yı kurtarmak için öne atılan Beyaz Atlı Prens'i görüyorum."

Spence şüpheli bir sessizlik içinde pencereden dışarı baktı. Corey, Spence'in cevap vermemesinin bir anlaşmazlık olduğunu fark ederek, "Onlara baktığında ne görüyorsun?" diye sordu.

"Kırmızı Başlıklı Kız'ın Büyük Kötü Kurt'a gülümsediğini görüyorum."

"Okuduğum ve duyduğum her şeye dayanarak, hakkında övgüler düzdüğün adamın muhtemelen en duygusuz orospu çocuğu olduğunu söyleyebilirim."

Bu on yılın en acımasız girişimcisi olmanın yanı sıra, şimdiye kadar karşılaştığınız en acımasız girişimci."

Corey parçaladığı yeşillikleri unuttu. Borsa konusunda Spence kadar zeki olmasa da ulusal haberleri takip ettiği kesindi. "Bunu neden söylediğini anlamıyorum. Kısa bir süre önce tüm haberlerde bir bilgisayar şirketinin satın alınmasını 'planladığı' yazıyordu ve bunu 'büyük bir darbe' olarak nitelendiriyorlardı. Yasadışı bir şey yaptığını söylemediler."

"Cushman Electronics'i satın aldı, Corey," dedi Spence kesin bir ifadeyle. "Buna darbe dediler çünkü Harrison şirketi satın almadan hemen önce Wall Street'te Cushman'ın yeni bilgisayar çipinin test aşamasında sorunlar yaşadığına dair söylentiler çıktı ve Cushman'ın hisseleri yirmi sekiz dolardan on dört dolara düştü. On dört dolara düşer düşmez Unified Industries harekete geçti ve Harrison bunun yarısına üç yüz milyon dolar değerinde bir şirkete sahip oldu."

"Bunun nesi yanlış? Hisse senedini düşüken, yükseleceğini umarak satın almanız gerekmiyor mu?"

"Sizce söylentileri kim *başlattı*? Ve bilin bakalım Cushman'ın çipini test etmek için kullandığı bağımsız test tesisinin sahibi kim?"

Corey'nin çenesi düştü. "Cole'un adamlarının test sonuçlarını tahrif ettiğini ya da söylentileri başlattığını kanıtlayan oldu mu?"

"Eğer birisi her iki durumu da kanıtlayabilirse, hapse girecektir."

Corey bir ürperti hissetti ama bu ürperti Cole'un Haywards'ların ahırında hasta bir tayı nazikçe sakinleştirdiği anı ve şimdi arka bahçede Diana'ya baktığında yumuşamış gibi görünmesiyle bir şekilde dengelendi. "Biri bunu kanıtlayana kadar, bu çirkin bir söylentiden başka bir şey değil," diye açıkladı.

Spence alaycı bir tavırla, "Söylentiler onu her yerde takip ediyor gibi görünüyor," dedi. "Harrison ne yaparsa yapsın, aklında her zaman bir tür karmaşık gizli gündem vardır. Dün gece," dedi, "amcasını yatıştırmak için uygun bir eşe ihtiyacı vardı. Diana'nın mükemmel bir fırsat olduğunu gördü ve müzayedede Sör Galahad'ı oynadı - basın da performansını kaydetmek için oradaydı - ve Diana şampanya ve minnettarlıkla parlarken, onu Nevada'ya uçurdu ve onunla evlendi - sicili için bir başka 'büyük darbe'.

On iki saatten kısa bir süre içinde bu aileye zorla girmeyi başardı ve şimdi *hepimizi çıldırtmış* durumda."

Corey söylediklerinin son kısmına gülümsedi ve dilimledikleri, parçaladıkları veya doğradıkları her şeyi yıllarca kullanılmaktan parlatılmış güzel bir ahşap kaseye koymaya başladı. "Yakışıklı ve seksi olmasının yanı sıra Cole bir milyarder ve pek çok güzel kadınla birlikte görülmüş. İnan bana Spence, Cole'un güzel bir eş bulmak için dün gece onca zahmete girmesine gerek yoktu."

"Harrison Diana'yla evlendiğinde kendine sadece güzel bir eş bulmadı," diye alay etti Spence acı acı. "Dün gece Cole Harrison neredeyse imkânsız da başardı: Kendine yeni ve parlak bir imaj kazandırdı."

"Nasıl?"

"Dün geceki fotoğraflar haberlere yansıdığına, kamuoyu Cole Harrison'ın Dan Penworth'un attığı kadına bir kez baktığına inanacak. -aynı zamanda Amerika'nın sevgililerinden biri olan bir kadın- ve gerçek bir peri masalı tarzında, başı dertte olan bu güzel kızı kurtardı, mücevher yağmuruna tuttu, özel jetine bindirdi ve aynı gece onunla evlendi. Bu haftanın sonunda Cole Harrison son on yılın en asil ve romantik kahramanı olacak."

"Bu kadar kötü olduğuna inanamıyorum. Haywards'ta çalışırken her zaman çok *iyiydi*."

Spence öne doğru eğildi, ellerini duruladı ve bir havluya sildi, yüz ifadesi asıktı. "O zamanlar bile o kadar 'iyi' olduğundan şüpheliyim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü pek çok düşmanı arasında Charles ve Doug Hayward da var. Ondan tamamen nefret ediyorlar."

Corey'nin elleri salata kâsesinin üzerinde hareketsiz kaldı. "Doug buna dair hiçbir belirti vermedi."

"Dün gece sana bir tane verdi. Müzayede bittiğinde Diana Harrison'ı masaya getirdi. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, tabii ki. Doug düşüncesizce ve ona yakışmayan bir şey söyledi ama yemek boyunca tuhaf görünüyordu."

"Diana, Cole Harrison ile balo salonuna girene kadar gayet normaldi. Daha sonra Harrison'ın elini sıkmaktan kasıtlı olarak kaçındı."

"Ama-"

"Beni dinle tatlım. Dün gece Harrison 'Diana'nın imdadına yetiştiği' için o kadar coşkuluydun ki bunu senin için bozmak istemedim ama gerçek şu ki Doug ve Charles Hayward ondan tamamen *nefret ediyor*. Bunu sana şimdi söylüyorum ki, bu evliliğin olduğundan daha fazla bir şeye dönüşebileceğini hayal ederek kendini ya da Diana'yı bir düşünüşe hazırlama."

"Onu küçümsemek mi?" diye fısıldadı. "Neden? Cole ne yapmış olabilir ki?"

"Size bildiğim her şeyi anlattım ve bu kadarını bilmemin tek nedeni Doug'ın birkaç yıl önce New York'taki hastanede Barbara'yı ziyarete gittikten hemen sonra beni Newport'ta ziyaret etmiş olması. Durumu iyiye gitmediği için üzgündü ve ben de onu neşelendirmek umuduyla önce yelkene, sonra da yemeğe götürdüm." Spence dolaplardan birine doğru yürüdü ve beyaz şarap sirkesi ile sızma zeytinyağı şişelerini alıp açtı ve ölçü kaplarına doldurmaya başladı. "Biraz şarap içtik ve gecenin geri kalanını benim evimde geçirmeye karar verdik. Haberleri izlemek için kütüphaneye gittik ve *Newsweek*'in son sayısı sehpanın üzerindeydi. Kapakta Harrison'ın resmi vardı ve Doug onu görünce Harrison'a karşı öyle bir kin kusmaya başladı ki, konuşanın Doug olduğuna inanamazdınız."

Spence yağ ve sirkeyi çırparken başını kaldırıp baktı. "İntikamdan ve babasıyla birlikte doğru fırsatı ne kadar uzun zamandır beklediklerinden bahsetti. Bir şekilde Barbara aklına geldi ve o anda adamın yıkılıp ağlayacağını sandım. Sonra bir de baktım ki kendini kontrol altına almış ve yatmış. Ertesi sabah özür diledi ve bir gece önce çok fazla içtiğini ve 'sarhoş saçmalıklarına' aldırış etmemem gerektiğini söyledi. "

Corey soyulmuş salatayı son bir kez savururken umutla, "Belki de hepsi buydu," dedi. "Doug hiçbir zaman içki içemedi."

"İnanın bana, biliyorum," dedi Spence anımsatan bir gülümsemeyle. "SMU'dayken, Dallas'a her geldiğinde benimle birlikte kardeşlik evinde kalırdı. Bugüne kadar Doug'dan başka hiç kimsenin

Süpermen ve üç rom ve kola ile yüksek binaları tek seferde atlamaya çalışın."

Corey başını salladı ama dikkati çimenlerin üzerindeki çifte dönmüştü. Diana'nın anlattıklarını dikkatle dinleyen Cole'u yakından izliyordu. Onun yanında Spence de aynı sahneyi gözlemliyordu. Corey istemeden de olsa düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "Buna inanamıyorum."

Spence akıllıca davranarak Corey'e bir ay önce bir marangoz yardımcısının garajlarından alet çaldığına inanmadığını, hatta arka cebinden bir İngiliz anahtarı çıktığını gördüğünü hatırlatmaktan kaçındı.

Corey, Spence'e dünya çapında bir sıçan olduğu ortaya çıkan Dan Penworth'ten hoşlandığını söylemekten kaçındı. Zaten bunun bir yararı olmazdı, çünkü bütün aile Dan'i sevmiştir. "En azından Cole'a şüpheyle yaklaşmayı deneyebilir misin? Bu her şeyi çok daha kolaylaştırırdı."

Spence onun endişeli yüzüne baktı ve kasıtlı olarak imalı bir bakış attı. "Tamam güzelim, ama bu sana pahalıya patlayacak," dedi ve gitmek için döndü. Corey onun kolunu yakaladı. "Şirin peştamal," diye alay etti, havluyu kurtarmak için beline uzandı.

Spence bu iltifata karşılık olarak ona doğru döndü, arkasına uzandı ve şakacı bir şekilde poposunu avuçladı. "Güzel popo," dedi ve kulağını ısırdı.

Sol taraflarında Glenna sessiz, lastik tabanlı ortopedik ayakkabılarıyla yürüyordu. "Kömür yığınının dönüşmeden önce ördeği ızgaradan alacağım," diye gönüllü oldu uzun süre acı çeken bir sesle.

Corey kaskatı kesildi ve Spence donakaldı; sonra onu kendine daha sıkı çekti ve gülerek onu yine de öptü.

Bölüm 36

COLE, Diana'nın yanında resmi yemek odasına girdiğinde, gördüklerinden ailesinin Diana'nın ani evliliğini cinayet yerine bir kutlama nedeni olarak göstermeye karar verdiğini düşündü.

Yemek masasının ortasında sarı güllerden oluşan büyük bir kase, şamdanlarla çevriliydi; masa resmi porselenler ve pırıl pırıl gümüş sofra takımlarıyla donatılmıştı. Büyük bir porselen tabakta etli ördek göğsü dilimleri, büyük bir tabakta kabarık ayranlı bisküviler ve iki servis kasesinde zeytinyağı ve biberiye ile kızartılmış yeni patatesler ve buharda pişirilmiş genç kuşkonmaz vardı.

Hanımlar ona gülümsemek için cesurca girişimlerde bulundular ve büyükbaba bile masanın başındaki yerini alıp Cole'a sağındaki koltuğa oturmasını işaret ederken kibarca başını sallamayı başardı. Diana'nın büyükannesi kocasının solunda, Cole'un tam karşısında oturuyordu ama Diana Cole'un yanına oturmak için masanın etrafında dönmeye başladığında büyükannesi, "Corey, canım, neden sen Bay Harrison'ın yanına oturmuyorsun ve Spence de benim yanıma otursun, böylece hepimiz birbirimizi tanıma fırsatı buluruz," dedi.

Bayan Foster masanın ayak ucundaki yerini aldı ve Diana da annesiyle Spence'in arasına oturdu. Cole, Bayan Foster'ın daha da tuhaf bir oturma düzenine yapılan bu tuhaf vurgu karşısında şaşkınlığını gizleyemediğini gördü ama Gram'ın özenle hazırladığı sıraya bir göz attığında Gram'ın kendisini "sıcak koltuğa" oturtmayı başardığını fark etti. Büyükbaba solunda, Gram ve Addison tam karşısında, Corey sağında ve Diana -tek müttefiki- oldukça uzaktaydı.

Hiçbir şey Cole'u, inanmadığı hayali bir Tanrı'ya, en başta başaramadığı şeyler için teşekkür etmekten ve ardından O'nun vermeye ne gücü ne de belki de eğilimi olduğu iyilikleri isteyerek aptallığı bir araya getirmekten daha büyük bir ikiyezlü gibi hissettiremezdi. İkiyüzlülük Cole'un pek çok kusurundan biri değildi ve bu yüzden resmi sorgulamanın başlamasını beklerken başını bir santimden daha az eğdi ve peçetesinin üzerindeki el işlemeli sarı gülü inceledi.

Henry Britton ertelemeyi seven bir adam değildi. Duayı bitirdi ve "Amin" dedi. Cole, planların nedir?"

Cole bir cevap veremedi. Diana, Corey'ye bakarak, "Corey düğünü duymak için can atıyor ve onu hepinize aynı anda söyleyebileceğim şu ana kadar beklettim," dedi.

Corey hiç tereddüt etmeden işaretini aldı. "Önce düğünü dinleyelim büyükbaba. Bugünü konuştuktan sonra Cole ve Diana bize gelecekle ilgili her şeyi anlatabilir." Cole'a, "Sorun olur mu?" diye ekledi.

O birkaç dakika içinde Cole birkaç anlamlı sonuca ulaştı: Gram, daha önce tahmin ettiği gibi sadece *yaşlı, açık sözlü ve sevimli bir şekilde eksantrik* değildi; *yaşlı, açık sözlü, muhtemelen eksantrik ve muhtemelen cehennem gibi kurnazdı*.

Corey, Diana'nın değişmez bir müttefikiydi ve onun söz konusu olduğu durumlarda muhtemelen tarafsızdı; Diana ise güzel yüz hatları ve yumuşak sesiyle

-Diplomasi konusunda, ister yemek masasında ister yönetim kurulu masasında olsun, her masada muazzam bir varlık olacak kadar yetenekliydi.

Onun, zar zor hatırladığı ani ve romantik olmayan bir düğünü coşkulu bir şekilde anlatmasını ve her iki cinsin de ilgisini çekecek türden ayrıntılarla süslemesini izledi.

"Otelden Cole'un limuziniyle ayrıldık ve havaalanına gittik. Cole'un uçağı bir Gulfstream, büyükbaba ve küçük bir Learjet'ten çok daha büyük. Erkeklerin yatak odaları için tasarladığın uçak maketine ekleyebilirsin. Her neyse, uçağı bindiğimizde soğutucuda bir magnum şampanya vardı ve pilotlardan biri çoktan kokpite girmiş, uçak kalkmadan önce pilotlar ne yapıyorsa onu yapıyordu," dedi ve zarif parmak uçlarını sallayarak uçuş öncesi ritüeli yok saydı. "Birkaç dakika sonra, adı Jerry Wade olan diğer pilot geldi. Oh, ve, Gram-" diye ekledi, o ana kadar Cole'a dikkatle kaşlarını çatan bayanı da sohbete dahil etmek için dönerek, "karanlıkta, en sevdiğin film yıldızına tıpatıp benziyor! Ona bir akşam uğrayıp seni ziyaret etmesi gerektiğini söyledim."

Bu sözün Rose Britton'ın dikkatini kendisinden uzaklaştırmasından etkilenen Cole, onun en sevdiği film yıldızının kim olduğunu öğrenmek için bekledi. "O

yapar! Gerçekten mi?" Büyükanne kuşku ve sevinç karışımı bir ifadeyle, "Gerçekten mi?" dedi. "Clint Eastwood'a mı benziyor?"

"Clint Eastwood neredeyse kel sayılır," dedi büyükbabam sinirli bir şekilde, "ve konuşurken fısıldıyor!"

Corey yana doğru eğildi ve kuşkonmaz tabağını uzatırken Cole'un dile getirilmeyen sorusunu yanıtladı, "Büyükanne Eastwood'a deli oluyor ve bu da büyükbabamı kıskandırıyor. Çok sevimli."

"Anne, Cole'un uçağın içine yaptıklarına bayılacaksın. Platin deri, pirinç ve altın dokunuşlarla döşenmiş güzel bir oturma odasına giriyormuş gibi hissediyorsun. Birbirine bakan iki kıvrımlı kanepeler, aralarında antika bir sehpa, pirinç menteşeli uyumlu bir büfe ve birkaç sandalye vardı."

Sanatçı ailesinin dikkatini çekmeyi başarmıştı ve Cole onun Waterford kristal lambalarından uçağın ana kabinindeki oryantal halıya kadar her şeyle ilgili renkli açıklamalarını dinlerken Diana hakkında iki ilginç gözlem daha yaptı: Birincisi, canlı bir resim yaratmak için kelimeleri kullanma konusunda tartışılmaz bir yeteneği vardı ve ikincisi, uçağın en önemli ikinci özelliğinden -yatak odasından- bahsetmiyordu.

Zihninde, yatağın pırıl pırıl gümüş saten yorganına uzanmış, dirseğine dayanmış, canlı mor ipek bir elbiseyle örtünmüş ve korsajının üstündeki dolgun göğüslerini erotik bir şekilde görmesini sağlayan şaşırtıcı güzelliğini hâlâ görebiliyordu. Yüzü ona dönüktü, öpücüğe davet ediyordu ama yatağa doğru eğilirken tereddüt etmişti. Soğuk akıl ve katı mantık, arzusuna karşı savaşa girdi ve Cole'a her zaman olduğu gibi diğer her şeye galip geldiler. Üzülerek ama kararlılıkla, "Hayır," diye fısıldadı; sonra geri çekilmeye başladı.

Elini kaldırdı, omzunun üzerinden ensesinin arkasına kaydırarak, parmakları açık gömleğinin yakasının üstündeki kısa saçlara kaydırarak ve ıslak yeşim taşı kadar yeşil ve incinmiş bir çocuğunki kadar savunmasız gözlere baktı. "Hayır," diye tekrarladı ama sesindeki tereddüt ve pişmanlığı duydu. Diana da duymuştu.

Diana uçağın kokpitinin tasvirine geçti ve yatak odasından incelikten mi, utançtan mı yoksa gerçekten hafıza eksikliğinden mi bahsetmediğini merak etti. Bunu hatırlayabildiğine inanmak zordu.

Uçağın içinin soluk gri deri döşemeli olduğunu ve kabinin üçte birinin yatak odası olduğunu unutmuştu. Öte yandan, evlenene kadar yatak odasını görmemişti... cafcıflı, neon ışıklı bir şapeldeki törenin stresi, bir kumarhanede mola ve stresi ortadan kaldırmak için onun tarafından sağlanan daha fazla şampanyadan *sonra*. Düğün töreni ve kumarhaneyle ilgili pek çok şeyi unutmuştu; Cole uçağın yatak odasında geçirdikleri zamanı da unutmuş olmasının aynı derecede mümkün olduğunu düşündü.

Diana az önce kendisine uzatılan kızarmış ördekten biraz ikram etmek için hikâyesine ara verdi ve Diana'nın büyükannesi bu fırsatı değerlendirerek kocasının bıraktığı yerden devam etti: "Bize kendinizden bahsedin Bay Harrison," dedi.

"Lütfen bana Cole deyin, Bayan Britton," dedi kibarca.

"Bize kendinden bahset Cole," diye düzeltti, ancak kendisine Bayan Britton'dan başka bir isimle hitap etmesini önermediğini fark etti.

Cole kasıtlı olarak geçmişinden değil, bugününden bahsetti. "Dallas'ta yaşıyorum ama iş için çok seyahat ediyorum. Aslında, her dört haftanın yaklaşık iki haftasında yurt dışındayım."

Bunu duymazdan geldi, gözlüğünün kenarından dikkatle ona baktı ve açıkça sordu: "Pazar günleri kiliseye gidiyor musun?"

"Hayır, tanımıyorum," dedi tereddüt etmeden ya da özür dilemeden.

Hayal kırıklığına uğramış bir bakış kaşlarını kırıştırdı, ama devam etti. "Anlıyorum. Peki, ailenizden ne haber?"

"Onlar da kiliseye gitmiyorlar," diye soğukkanlılıkla karşılık verdi.

Tamamen şaşırmış görünüyordu. "Ben ailenizi sormuştum, kiliseye gidip gitmediklerini değil." Ayrılan bisküviden küçük bir parça kopardı ve tereyağladı. "Bize biraz geçmişinizden bahsetmez misiniz?" diye sessizce davet etti. "Bize nereli olduğunuzu ve ailenizi anlatın."

Bunu yapmasını önermek o kadar imkânsız, o kadar iğrençti ki Cole bir yandan salatasından bir ısırık alırken bir yandan da masanın etrafında toplanan insanlara bakarak zaman kazanmaya çalıştı - Pazar yemeğini paylaşmanın ya da pırıl pırıl ahşap bir masada oturmanın olağandışı bir şey olmadığına inanan güzel insanlar.

Çatal ve bıçakların birbirine uyması ya da ayaklarının altında pislik yerine halı olması.

Bir Amerikan Güzeli Gülü kadar taze ve mükemmel görünen Diana'ya, golf kulübünde bir tenis maçını kaybetmekten daha "küçük düşürücü" bir şey yapmamış olan Addison'a ve asalet, zarafet ve etkilenmemiş nezaket örneklerini ustalıkla sergilemeyi başaran Mary Foster'a baktı.

Solunda, Diana'nın büyükbabası ter yerine taze sabun ve Old Spice kokuyordu. Karşısında, Diana'nın büyükannesi uyanık, ela gözlerle ona bakıyordu, kaşları umutlu bir beklenti içinde hafifçe kalkıktı, yüzünü dalgalı, beyaz saçları kısa ve makul bir şekilde kırpılmıştı ve altın tel çerçeveli gözlükler ona çok yakışıyordu. Düzgün ve terbiyeli görünüyordu.

Cole ona en erotik cinsel karşılaşmasının korkunç ayrıntılarını anlatmayı, erken yaşamı ve kökenleri hakkındaki gerçeği anlatmaktan daha kolay ve nazik bulabilirdi. Geçici torunu hakkındaki hayallerini bozmaktansa, sorularını her zaman amacına hizmet eden aynı kaçamaklarla yanıtladı: "Batı Teksas'ta Kingdom City adında küçük bir kasabadanım. Şu anda hayatta olmayan iki ağabeyim ve birkaç kuzenim vardı, onlar da zamanla taşındılar ve bir tanesi hariç onlarla bağlantımı kaybettim. Yaşayan diğer tek akrabam, size daha önce bahsettiğim büyük amcam. Babam kalıp çiftlikte çalışmamı bekliyordu. Cal üniversiteyi bitirecek kadar zeki olduğuma inanıyordu ve ben de buna inanmaya başlayana kadar başımın etini yedi. Diana'yı çok sevecektir. Gelecek hafta onunla tanışması için sabırsızlanıyorum."

"Ben de onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye araya girdi Diana, ama Cole'un geçmişiyile ilgili sorular karşısında takındığı ani soğukluğu, soğuk isteksizliği fark etmişti ve yıllar önce onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştığında bıktırıcı derecede belirsiz davrandığını hatırladı.

"Amcam Kingdom City'nin batısında yaşıyor, San Larosa'dan yaklaşık yüz seksen mil uzaklıkta. Tam olarak dağlık bir bölge sayılmaz ama güzel ve bozulmamış bir yer." Cole durakladı ve bir lokma ördek yedi.

"San Larosa," dedi Rose Britton kızına. "Robert'la kızları Yellowstone'a ilk kamp gezisine götürdüğünüzde uğradığınız yerlerden biri orası değil miydi?"

"Kampçılar için popüler bir yer," dedi Cole, konuyu değiştirmek için endişelenerek. "Ancak anladığım kadarıyla bölgenin büyük bir kısmı sadece deneyimli yürüyüşçüler ve kampçılar için uygun."

Nedense bu yorum tüm ailede kahkahalara yol açtı.

"Tam olarak 'deneyimli' değildik," diye açıkladı Bayan Foster. "Corey ve ben birkaç kez kamp yapmıştık, Robert ise izciydi. Onun diğer tek 'kamp deneyimi' Scottsdale'deki 'tenis kampı' ile sınırlıydı. Ama kızlarla ben bunun eğlenceli olacağını düşündük ve üç haftalık bir geziye çıktık, her birimiz 'zorlu' hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimizden emindik."

Cole, on dört yaşındayken bile beyaz tenis ayakkabılarından kısa, düzgün törpülenmiş tırnaklarına kadar her konuda çok titiz görünen Diana'yı hevesli bir kampçı olarak hayal etmekte zorlanıyordu. "Nedense, gençken bile seni hiç sertlikten hoşlanan biri olarak düşünmemiştim."

"Hepimiz harika vakit geçirdik. Ben bayıldım," diye yalan söyledi Diana.

Bunda doğru olmayan bir şeyler vardı ve sonra puslu bir anı odak noktasına geldi. "Bir keresinde Haywards'ların ahırında en sevmediğimiz şeyler hakkında sohbet etmemiş miydik?"

Diana o zamanlar ona çok aşık olduğu için, aralarındaki her konuşma ona dünyayı sarsan olaylar gibi gelmişti ve onun neden bahsettiğini hemen anlamıştı. Bunu hatırlamasına şaşırان Diana, beklenmedik bir şakalaşma fırsatından yararlandı. "Öyle mi?" diye sordu masum bir şaşkınlıkla, kızarmış patatesten bir ısırık almadan önce.

Cole kanmamıştı. "Yaptığımızı *biliyorsun*," diye karşılık verdi tembel bir gülümsemeyle. "En sevmediğin iki şey toprak ve kamp yapmaktı."

"Hayır, *yılanlar* ve kamp yapmaktı," diye düzeltti Diana onu, gözleri neşeyle parlıyordu. "Pislik listemde üçüncü sıradaydı." Corey'e baktı ve şakayla karışık, "Yine de çok iyi organize olmuştuk ve her olasılığa karşı hazırlıklıydık, değil mi?" dedi.

Corey Diana'nın kendisinden ne yapmasını istediğini hemen anladı ve Diana'nın masadaki havayı yumuşatmasına yardım etmek için hemen ona uydu. "Babamız gezinin ortak bir aile çabası olmasını istedi, bu yüzden yolculuktan önce hepimize görevler verildi. Babam ulaşım ve mali işlerden sorumluydu; annem

yiyecek ve içeceklerden sorumluydu; Diana güvenlik kılavuzları ve güvenlik malzemelerinden sorumluydu. Ben de ilk yardım ve fotoğrafçılıktan sorumluydum. İkimizin de rahat ve güvende olmak için ihtiyaç duyduğumuz her türlü eşyayı yanımızda bulundurmamız gerekiyordu. Ben yara bandı ve güneş kreminin ilk yardım için yeterli olacağını düşündüm ve yaban hayatı fotoğrafçılığı üzerine okumaya başladım, ancak Diana'nın hazırlık konusunda çok daha farklı bir yaklaşımı vardı. Yola çıkmadan haftalar önce *The Camper's Guide to Survival in the Wilderness* ve *The Camper's Companion* kitaplarını incelemeye başladı."

"Ve," diye gülerek vurguladı Diana, "Corey ve benim için mutlak ihtiyaç olduğunu düşündüğüm şeyleri seçip sipariş ettiğim L.L. Bean katalogları."

Konuştugu anda Cole'un bakışları ona kaydı ve Corey onun gülümsemesinin ılıklaştığını gördü, dikkatini tekrar Corey'e çevirdi ve devam etti, "Yola çıkmadan bir gün önce babam kiraladığı karavana almaya gitti, Diana ve ben de onlar geldiklerinde tavan arasında depoladığı 'kişisel erzaklarımızın' geri kalanını aşağı taşımaya başladık. Sonra rehber kitaplarda tavsiye edilen 'kampçıların güvenlik malzemeleri' ve ardından ilk yardım malzemeleriyle başladık."

Büyükanne hikâyeye gülümseyerek katıldı. "Kızlar hepsini aşağıya indirmek için en az on beş tur atmak zorunda kaldılar," dedi Cole'a.

"Ve sonra," diye ekledi büyükbaba kıkırdayarak, "Robert Yellowstone'a götürmek için karavana bir U-Haul römork bağlamak zorunda kaldı. Sorun suydur -" diye devam etti, omuzları gülmekten titremeye başlamıştı, "Robert ellili yıllarda babasının Cadillac'ından daha uzun bir şey kullanmamıştı. Garaj yolundan çıkarken, römorkla posta kutusunu devirdi ve direği ve kutuyu arkasından sürükleyerek caddeden aşağıya doğru sürdü-"

"Henry ve ben o kadar çok güldük ki postanın peşinden zor koştuk."

Cole hikâyeden ve Diana'nın geçmişine bu ek bakıştan o kadar keyif almıştı ki düşman bölgesinde olduğunu unutmuştu. "Diana bu kadar çok yer kaplayacak neyi yanında götürdü?" diye sordu ama Corey tereddüt etti.

Diana gülerek, "Devam et ve ona söyle," dedi. "O da artık ailenin bir parçası, yani teknik olarak bilmeye hakkı var."

"Hepsi Diana'nın eşyaları değildi, benim için de vardı," dedi Corey devam etmeden önce sadakatle. "Eğer ikimiz için de plan yapmamış olsaydı

Yırtık bir uyku tulumu, birkaç çift şort ve tişört, kamera ekipmanım, yirmi rulo film ve birkaç yara bandı ile iki haftalık bir yolculuk. Nokta. Her neyse," diye devam etti, "Diana rahat ve güvenli bir şekilde kamp yapmak için neye ihtiyacımız olduğu konusunda tamamen farklı bir anlayışa sahipti. Bizim için kırmızı, beyaz ve mavi tentesi olan beyaz bir çadır sipariş etti; sonra uyku tulumlarımızı, giysilerimizi, hatta fenerlerimizi ve el fenerlerimizi çadırın süslemeleriyle uyumlu hale getirdi. Diana'nınki maviydi. Benimkiler kırmızıydı. Hatta losyon, aspirin ve diğer şeylerle dolu kırmızı, beyaz ve mavi plastik şişelerimiz bile vardı."

Diana'nın hazırlıklarıyla dalga geçme konusunda tedirgin olan Corey durdu ve kendine biraz daha buzlu çay doldurdu.

Diana gülerek, "Kovucuları unuttun," diye sordu. "Tedbirli olmak için yanımda bir düzine kutu sivrisinek kovucu, eşek arısı kovucu, sürünen böcek kovucu ve uçan böcek kovucu getirmiştım. Ayrıca, her yeni yere koyduğumuzda çadırımızın dış çevresine özenle serptiğim birkaç jumbo kap yılan kovucum da vardı."

"*Yılan kovucu* mu?" Cole, Diana'ya boğuk bir kahkaha attı. "Yellowstone hakkında ne düşünüyorsun?"

Diana kuru bir sesle, "Kime sorduğunuza bağlı," dedi ve ailenin geri kalanı kahkahalara boğuldu. Bayan Foster gözlerini sildi ve şöyle dedi: "Yellowstone'daki ilk gün hepimiz yürüyüşe çıktık. Corey dağ keçilerinin fotoğraflarını çekti, ben de bazı güzel çizimler yaptım. Diana zehirli sarmaşık kaptı ve Robert alerji krizi geçirdi."

"Yine de geceler eğlenceliydi," diye itiraz etti Corey. "Dışarıda yemek pişiriyor, marshmelov kızartıyor ve şarkılar söylüyorduk."

"Ve biz yattıktan sonra rakunlar çöp konteynirlerimizi yağmaladı ve ayılar bizi yemek için fırsat kolladı," diye ekledi Diana ısırtık büyüklüğünde bir ördek parçası keserken. "Kampımızın on mil çevresinde biz oradayken yatağa aç giren bir rakun olduğunu sanmıyorum."

"Geriye dönüp baktığımda," dedi Corey pişmanlık dolu bir sırıtışla, "çok tek taraflı bir tatildi. Ben mükemmel bir fotoğraf çekmek dışında her şeyden bihaber ormanda yürürken, Diana arkamdan bir

ilk yardım çantası ve el kitabında kızışma mevsiminde sürpriz geyik tehlikesi ve düşmanca bir ayıyla karşılaşırsanız ne yapmanız gerektiğini okumak."

Mary Foster biraz hıçkırarak, "Bunu yaptığı için şanslısın," dedi.

"Bu doğru," dedi Corey Cole'a. "Eve dönmek için ayrılmamız gereken gün, şafak sökmeden hemen önce fotoğraf makinem ve tripodumla kamptan gizlice çıktım - babamın kimsenin kamptan tek başına ayrılmaması yönündeki emirlerine kesinlikle karşı geldim. Mesele şu ki, Gençlik/Dış Mekan kategorisinde bir fotoğraf yarışmasına katılmak istiyordum ama gerçekten olağanüstü olduğunu düşündüğüm bir şey elde edememiştim. Sonra Yellowstone'daki son gün öyle bir şey gördüm ki yarışmayı kazanacak bir kare olacağını biliyordum. Kamptan yaklaşık bir buçuk mil uzaktaydık, yürüyüş yapıyorduk, o sırada dik bir ormanlık tepeden akan bir şelalenin yakınındaki bir dereyi geçen birkaç geyik gördüm. Arka planda tepenin üzerinden yükselen güneşle birlikte bu kareyi çekebilirim yarışmayı kazanma şansım olacağını biliyordum. Babamdan benimle gelmesini istedim ama o sırada alerjisi o kadar kötüydü ki geyiklerin onun hırılıtısını ve öksürüğünü duyacağını ve fotoğraf için yeterince yaklaşmadan kaçacaklarını söyledi. Ben de yalnız gitmeye karar verdim."

"Onun yerine annenden gitmesini istemedin mi?" Cole sordu.

"Annem akşamın büyük bölümünü yemek pişirmek ve toparlanmakla geçirdi ve çok yorgun olduğunu söyledi."

"Peki ya Diana?"

"Diana'ya sormaya cesaret edemedim. Zehirli sarmaşık, güneş yanığı ve pembe kalamın losyonuyla kaplıydı. Ayrıca bir gün önce bileğini burkmuştu. Her neyse, şafaktan önce çadırdan gizlice çıktığımı duydu ve vahşi doğada tek başına deneyimsiz bir kampının başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri sıralamaya başladı, ama ben yine de sadece bir el feneri ve kamera ekipmanımıyla yola ıktım.

"Birkaç dakika sonra, arkamdaki ormanda bir şeyin çarptığını duydum ve kalamın losyonunun kokusunu aldım, bu yüzden Diana olması gerektiğini düşündüm. Tabii ki oradaydı, bileği elastik bir bandajla sarılmış, bir elinde güvenilir acil durum kiti, diğerinde mavi el feneri ile patikada topallayarak ilerliyordu. Ne sabahtı ama," diye bitirdi Corey anımsatıcı bir kahkahayla. "Seçtiğim noktaya vardığımızda, derenin bu tarafında ışığın açısının tamamen yanlış olacağını fark ettim,

Bu yüzden dereyi geçmek için sık bir yer bulmamız, şelalenin üstündeki tepenin kenarındaki ormanda ilerlememiz ve sonra aşağı inmemiz gerekiyordu."

"Gün doğumunda geyik fotoğrafı çekebildiniz mi?"

"Hayır, onun yerine kayboldum. Işık henüz çok iyi değildi ve farklı bir tepenin yakınındaki başka bir derenin kıyısına geldiğimizi bilmiyordum, bu yüzden tripodumu kurdum ve telefoto lensimi taktım. Gökyüzü parlak pembeye dönüyordu ve hala hiç geyik yoktu, bu yüzden geyiklerin ortaya çıkma ihtimaline karşı Diana'yı kamerayla bıraktım ve açıklığın kenarına doğru birkaç metre yürüdüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çömeldim, böylece geyiklerin göz hizasında olmayacaktım ve ormandan sürünerek kıyıya çıktım, gözlerimin gri gölgelerden sudan yansıyan pembe ışığa alışmasını bekledim. Güneşin olduğu yerde şelaleyi henüz hiç göremiyordum, bu yüzden oturdum ve cebimden kahvaltı için getirdiğim marshmallow artıklarını çıkardım. Ve sonra onu gördüm - sudan çıkıyordu ve doğrudan bana doğru geliyordu."

"Geyik mi?" Cole bisküvi tabağını Diana'nın büyükbabasına uzatırken "Geyik mi?" diye sordu.

"Hayır, *ayl*. Oldukça gençti, benden birkaç santim kısaydı, bunu fark etmedim çünkü dört ayak üzerinde koşuyordu. Bana saldırdığını düşündüm ve ellerimin ve dizlerimin üzerine sıçradım, ama ayağa kalkmadan oradaydı. Çığlık attım, durdu ve birbirimize baktık, göz göze geldik, ikimiz de ürkmüş ve korkmuştuk. Arka ayaklarının üzerine kalktı, ben de ayağa fırladım ve şekerlemelerimi ona fırlattım; sonra bir yöne doğru olabildiğince hızlı koştum, o ise diğer yöne doğru kaçtı.

"Her şey bir yana," dedi gülerek, "geri dönmeye başladığımızda kaybolduğumuzu fark ettik ve yürüdükçe daha da kaybolduk. Diana kamp güvenliği ile ilgili kitaplarında olduğumuz yerde kalmamız gerektiği konusunda ısrar ediyordu ama ben dinlemiyordum, ta ki sonunda bileğinin üzerinde daha fazla yürüyemeyeceğini iddia edene kadar. Gece karanlığında, acil durum çantasındaki kibritleri kullanarak arama ekiplerinin bizi bulmasına yardımcı olacak küçük bir ateş yaktı.

"El fenerimin pilini değiştirmeyi unutmuştum ve kurt ulumaları olduğunu sandığım sesleri duymadan önce pili bitmişti. Diana, pili yeni olmasına rağmen el fenerini kullanmama izin vermedi. Yakınımızda uçan arama uçaklarına işaret vermek için ona ihtiyacımız olduğunu söyledi ve haklı olduğunu biliyordum. Onun yerine,

Daha fazla ışık için daha büyük bir ateş yaktım ama o uluma sesini her duyduğumda histeriye daha da yaklaştım," diye itiraf etti Corey ve buzlu çayından bir yudum aldı. "O kadar çok titriyordum ki zorlukla konuşabiliyordum ve Diana'nın yüzümden akan gözyaşlarını görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Kendimi aptal gibi hissediyordum, özellikle de Diana'yla yılanlardan korktuğum, bir buket zehirli sarmaşık topladığım ve acil durum çantasını her yere yanımızda götürdüğüm için dalga geçtiğim için ve o sakince hayatta kalmanın tüm pratik meseleleriyle ilgilenirken ben bir bebek gibi ağlıyordum. Ben tüm kamp kılavuzlarını görmezden gelmişim ama Diana onları baştan sona okumuştı, bu yüzden kurt tehdidi konusunda beni güldürebiliyordu. Sonunda ateşin yanında uyumaya gittik. Ertesi sabah kurtarıldıktan sonra bile bu kadar aptal olduğum için benimle hiç dalga geçmedi. Aslında o hayali kurtlardan bir daha hiç bahsetmedik, ta ki şimdiye kadar."

Corey son cümlesini açıklamak için hiçbir belirti göstermeyince Cole, "Hayali kurtlar mı? Anlamıyorum." dedi.

"Belli ki," dedi Corey ona, "*Yellowstone Kamp El Kitabı'nı* da okumamışsın." Bulaşıcı bir şekilde gülümsedi. "Gördüğünüz gibi, o zamanlar Yellowstone'un o bölgesinde hiç kurt *yoktu*. Park servisi onları kampçılardan uzakta, parkın uzak bir bölgesine kapatmıştı. Duyduklarımız onlardı."

Cole bunun neredeyse imkânsız görüldüğünü ve milli parkların vahşi yaşam felsefesine aykırı olduğunu düşündü. "Park yetkililerinin o devasa park alanındaki tüm kurtları toplayıp çitlerin arkasına koyduklarını mı söylüyorsunuz?" Cevap almak için Diana'ya baktı ama o işaret parmağıyla bıçağının sapındaki deseni takip etmekle meşgul görünüyordu.

"Hayır, tabii ki değil!" Corey açıkladı. "Vahşi yaşam komisyonu Yellowstone'daki kurt nüfusunun kontrolden çıktığını fark etti çünkü kurdun doğal avcısı Rocky Mountain siyah ocelot'un nesli neredeyse tükenmek üzereydi, bu yüzden onları Kaliforniya'dan ithal ettiler. Ocelotlar kurtları avladı ve onları dağların derinliklerine sürdü."

Diana, Cole'un bakışlarının kendisine yöneldiğini hissedebiliyordu ve bundan daha fazla kaçınamadığında, sonunda gözlerini gümüş çatal bıçak takımından kaldırdı ve

İfadesinde bilmiş bir eğlence vardı. "Çok derli toplu bir açıklama," dedi kuru bir sesle.

Diana kıkırdarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Corey birinden diğerine baktı, o zamanlar sorgulamadan kabul ettiği uzun zaman önceki açıklama hakkında kendi düşünceleri vardı. Şimdi bunu yüksek sesle tekrarladığında kulağa çok tuhaf geliyordu. "Diana-" dedi şüpheyle. "Tamamen yalandı, değil mi?"

"Çok iyiydi!" Henry Britton yuhaladı. "Satın almana şaşırdım, Corey kız."

Özel olarak Cole, Diana'nın çözümünün dahiyane olduğunu düşünüyordu ama yeni ve geçici bir aile üyesi olarak karşıt bir görüş bildirme hakkını kendinde görmüyordu. Bunun yerine, "Yani korkunç bir geceyi tek başına geçirdin ve sonuçta fotoğraf yarışmasına katılamadın mı?" diye bitirdi.

Corey sırtarak, "Tam tersine, Candid Series bölümünde ikinciliği kazandım," dedi.

"Tebrikler," dedi Cole.

"Beni tebrik etmeyin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Onları ben almadım, ben içlerinde."

"Onları kim aldı?"

"Diana yaptı. Ayıyı görüp ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığımda, geyiği gördüğümü sandı ve kadrajın dışında kalmaya çalışıyordu, bu yüzden ona söylediğim gibi deklanşöre bastı ve otomatik kamera hızlı bir şekilde çekim yapmaya başladı. Geri döndükten sonra film rulosunu dışarı attım ama Diana gülmek için geri aldı. Film banyo edildikten sonra, yarışmanın gerektirdiği gibi üç kare seçti ve gönderdi."

"Evet," dedi Mary Foster anımsatan bir gülümsemeyle, "ve hatta *National Photographic* dergisi fotoğrafları yayınlarken Diana'nın gönderdiği başlıkları kullandı."

"Başlıklarınız neydi?" Cole sordu.

"İlk resim ayıyla burun buruna ilk karşılaştığımız andı. İkimiz de dört ayak üzerinde çömelmiş, şaşkın ve korkmuş bir şekilde birbirimize bakıyorduk." Corey güldü. "Bunun altına Diana 'İşaretinle-' yazmıştı."

İkinci resimde ayı ve ben ayağa kalkmış, kaçmaya hazırdık. Bunun altına Diana 'Hazır ol' yazmıştı- Son resim hepsinden komikti, çünkü ikimiz de hayatlarımız için zıt yönlerde kaçıyoruz. Diana buna 'Git!' demişti."

Bölüm 37

" ^ "

DIANA VE COREY KAMP hikâyeleriyle havayı belirlemişlerdi ve tatlı bittiğinde, Spencer Addison da dâhil olmak üzere masadaki herkes eğlenceli ve bazen de açıklayıcı bir anekdotun konusu olmuştu. Ve yemeğin ortalarında bir yerde Cole'a güvensiz bir davetsiz misafirden ziyade hoş karşılanan bir izleyici gibi davranılmaya başlandı.

Son hikaye, Rose Britton'ın Oprah Winfrey'in programında Henry ile evlenmeyi ne kadar çok istediğini anlatan bir hayranına verdiği öfkeli yanıtla ilgiliydi. Anlatılanları takip eden iyi huylu kahkahaların sonunda Mary Foster gülümseyerek Cole'a baktı. "Korkarım tüm karanlık aile sırlarımızı keşfediyorsun," dedi ona.

Cole ona gülümseyerek "Benimle güvendeler," diye cevap verdi ama içten içe bu ailenin "karanlık sırlarını" kendi sırlarıyla kıyaslamaktan acımasız bir eğlence duyuyordu. Yine de, yemeğin bu kadar sorunsuz geçmesine, kendisine daha fazla meraklı soru yöneltilmemesine ve herkesin onu şimdilik yeni bir aile dostu olarak kabul etmiş görünmesine minnettar ve şaşırmıştı.

Addison hariç herkes.

Addison tarafsız değildi. Cole'un sahip olduğu her içgüdü, Addison'ın Diana'nın evliliğine kesinlikle karşı olduğu konusunda onu uyarıyordu. Bunu açıkça belli etmiyordu. Addison karısının ailesini rahatsız etmek için fazla terbiyeliydi.

masalarında her türlü nahoş soğukluk vardı. Cole'un deneyimlerine göre, Addison gibi adamlar, sosyal olarak önde gelen arkadaşları ne kadar aptal, basiretsiz ya da kötü olursa olsun, her zaman kendi türlerinin yanında yer alırlardı. Doğuştan ve yetiştirilme tarzından dolayı Addison, Cole'u "ayrıcalıklı sınıfın" bir başka üyesiyle karşı karşıya getiren her durumda Cole'un doğal düşmanıydı ve Cole bunu biliyordu. Bunu anlıyordu. Cole iş hayatında her zaman Addison gibi rakiplerini, duygularını ve niyetlerini toplumsal gelenek ve ritüellerin neredeyse aşılmaz katmanlarının altına gizleyemeyecekleri açık alanlara çıkmaya zorlamayı alışkanlık haline getirmişti. Cole bunu yapardı çünkü bu onları garip, açıkta ve rahatsız hissettirirdi, bu da her türlü zekâ yarışmasını daha eşit hale getirirdi.

Bu durumda Cole, Addison'ı pasif muhalefet konumundan açık bir düşmanlığa zorlamak için hiçbir neden görmüyordu. Diana onunla çoktan evlenmişti ve Cole nedense onun kendisiyle yaptığı anlaşmadan geri adım atmayacağını biliyordu.

Cole, Corey'yle konuşmasını izlerken ona güvendiğini fark etti.

Ona güveniyordu ve bunun farkına varması son derece rahatsız ediciydi. Sonra onun Corey'nin peşinden acil durum çantası ve bandajlı bileğiyle ormanda koşturduğunu hayal etti ve endişesi neşeye dönüştü.

Akşam yemeğindeki uyum ve neşeye rağmen, fuayedeki vedalaşmalar anlaşılabilir bir şekilde garipti.

Normalde yeni evliler gelinin evinden pirinç yağmuru altında, aile ve arkadaşlarının iyi dileklerini haykırarak ayrılırlar. Bu uygun olmadığından, Diana'nın ailesi doğaçlama yapmaya çalıştı ve Cole'a göre sonuçlar ailenin kendisi kadar sevimliydi.

Diana'nın annesi yeni damadına elini uzattı, tereddüt etti ve sonra tedirgin bir şekilde, "Bunca yıldan sonra seninle tanışmak çok güzeldi Cole. Seni tekrar göreceğiz miyiz?"

"Eminim yapacaksın."

Büyükbaba onun elini sıktı. "Buraya her zaman hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

Spencer Addison bunun anlamlı bir olay olduğunu iddia etmedi ama düşmanca davranmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Diana'nın topraktan ve yılanlardan nefret ettiğini hiç bilmezdim. Haywards'ların ahırında yaşayan büyük kara yılan hakkında ne yaptın?"

Spence'e Cole'un o zaman bile ne kadar nazik olduğunu gösterme fırsatı yakalamak için sabırsızlanan Diana, Cole'dan önce cevap verdi. "Cole onu ben oradayken uzak durması için eğitti, böylece korkmayacaktım."

"Gerçekten mi?" Spence, Cole'un elini sıkmak için uzanırken kaşlarını eğlenerek kaldırarak Cole'a "Bunu nasıl başardın?" diye sordu.

"Onu çatı katına çıkarmak için Rocky Mountain'dan siyah bir ocelot getirdim," diye cevap verdi Cole dalgın dalgın.

"Bana *yalan* mı söyledin?" Diana gülerek sordu.

Corey Cole'a sarıldı.

Büyükanne ona bir düzine kurabiye ve bir somun taze pişmiş ekmek verdi.

Bölüm 38

" A "

Diana, Cole'la nasıl uygun ve tercihen moral verici bir şekilde ayrılacaklarını düşünürken salondaki dehşet arabanın içinde daha da artıyordu. Ayrıldıklarında Cole Balmoral'dan ayrılmıştı, bavulları Diana'nın bagajındaydı ve pilotları Cole'un onları kalkış saatiyle ilgili aramasını bekliyorlardı.

Eğer yerel televizyon kanalları Cole'un ona kolyeyi verirkenki görüntülerini henüz yayınlamamış olsalardı, bu haber ve fotoğraflar Pazartesi sabahı gazetelerde mutlaka yer alacak ve hemen ardından evliliklerinin duyurulması gerekecekti. Diana'nın bitkin haliyle yakın gelecek tehlikeli ve bunaltıcı görünüyordu.

Gösterge panelindeki saat 7:15'i gösteriyordu ve yarın arkadaşlarından, iş ortaklarından, çalışanlardan ve gazetecilerden gelecek telefon, yorum ve bakış kuşatmasını beklemekten başka yapacak hiçbir şeyi olmadan dairesinde yalnız kalma ihtimali iç karartıcı ve bunaltıcıydı.

San Felipe'ye döndü ve Cole'u bir şeyler içmek için dairesine davet etmeye karar verdi. Muhtemelen üzerinden geçmeleri gereken pek çok ayrıntı vardı.

Cole onun yanında, yüz ifadesinin düşünceli halden kasvetli hale ve mutsuzluğa geçişini izledi ve nedenini tahmin etti. "Neden beni bir içki içmeye davet etmiyorsun?" diye önerdi.

Bu onun gülmesine neden oldu. "Ben de tam bunu yapacaktım."

Diana'nın yüksek katlı dairesinin dış duvarları güzel bir manzara sunan camdan yapılmıştı ve ferah iç mekânın iyi bir tasarımcının elinden çıktığı belliydi. Zarif dalgalanmalar ve saçaklara sahip beyaz perdeler, kalın beyaz halıyı ve beyaz kanepeler ve sandalyelerden oluşan davetkâr grupları tamamlıyordu. İpek çiçeklerle süslü orta sehpa ve yastıklar leylak rengi, açık yeşil ve beyaz renkleri yansıtıyordu. Cole daha önce dairesinin lüks ve iyi döşenmiş olduğunu düşünmüştü ama şimdi River Oaks'taki evde o kadar çok bulunan ev dokunuşlarından yoksun olduğunu fark etti ve bu onu şaşırttı.

Kanepenin yanındaki masanın üzerinde çağrı cihazı ötüyor ve telesekreterinin ışığı yanıp sönüyordu. Doğrudan çağrı cihazına gitti. "Rahatınıza bakın," dedi, bir eliyle telefonu çevirirken diğer eliyle çağrı cihazını tutuyordu. "Halkla ilişkiler sorumlumuz Cindy Bertrillo'dan bir telefon var," diye açıkladı.

Cole, "Neden içkileri ben hazırlamıyorum?" diye önerdi.

Ona kısa bir minnettarlık gülümsemesi gönderdi ve çalan telefonu dinledi. Başını sağa doğru eğerek, "Mutfaktaki adada bir içki dolabı var. Benim için sade kola lütfen." Cindy'nin evinde kimse cevap vermedi, bu yüzden telefonu kapattı ve telesekreterin oynatma düğmesine bastı.

On bir mesaj almıştı, bunların on tanesi Cole Harrison hakkında soru sormak isteyen arkadaşlarından ve tanıdıklarından geliyordu. Son birkaç arama, Cole Harrison'ın bir video kasetini gösteren ^{akşam} altındaki bir haber bültenine atıfta bulunuyordu

ona kırk bin dolarlık kolyeyi takdim ediyordu. Aramanın özünü anlar anlamaz bunları atladi.

Sonuncusu yirmi dakika önce Cindy Bertrillo'dan gelmişti: "Diana, ben Cindy. Austin'deki kız kardeşimin yanından yeni döndüm ve telesekreterime medyadan çok garip çağrılar geldi. Ailenin evinde sana ulaşmaya çalıştım ve eve dönmek üzere olduğunu söylediler. Yakında sunacağımız yeni Holidays by Hand kitlerinin basın bültenini size vermem gerekiyor, bu yüzden şimdi oraya gideceğim ve mesajları size şahsen anlatacağım. Ailene hiçbir şey söylemedim," diye ekledi boğuk bir kahkaha atarak, "ama etrafta dolaşan hikayeleri duyana kadar bekle! Eğer orada olmazsan, basın bültenini kapıcıya bırakacağım. Hoşça kalın."

Diana geri sarma düğmesine dokunamadan kapıdaki zil sesi duyuldu ve Diana kendini hazırladı. Diana ne zaman televizyona ya da radyoya çıksa Cindy ile birlikte seyahat ederlerdi ve aralarında resmi bir işveren-çalışan ilişkisinden fazlası vardı; yıllar içinde arkadaş olmuşlardı. Cindy, Diana'nın Dan'le iki yıldır nişanlı olduğunu gayet iyi biliyordu; Diana'nın bundan önce çıktığı erkeklerin çoğunun adını da biliyordu ve Cole Harrison onlardan biri değildi.

Cindy taze bir esinti gibi içeri daldı, bronzlaşmış, gülümsüyor ve tükenmez bir enerjiyle dolup taşıyordu. "Dedikodu fabrikası kendini aştı," diye neşeyle duyurdu, güneş gözlüklerini kafasına geçirdi ve Diana'yı kanepeye kadar takip etti. Diana oturamayacak kadar gergindi ve Cindy'nin de oturamayacak kadar gergin olduğu belliydi, bu yüzden Cindy haberlerini patlatırken kokteyl masasının karşısında karşı karşıya geldiler: "Buna inanamayacaksın!" diye başladı. "Dün gece ne yaptın, Cole Harrison'la dans mı ettin, yoksa ona sadece gülümsedin mi?"

"Evet," dedi Diana zayıf bir sesle, duyurusunu yapması gerekenden bir an önce yapmak için cesaretini toplayamamıştı. "Yani, ikisini de yaptım."

"Basının bundan ne çıkardığını duyana kadar bekleyin!" dedi ve devam edebilmek için kahkahasını bastırdı. "*Chronicle*'ın ekonomi editörü, Associated Press muhabiri ve Financial News Network'ten bir yapımcı, Foster Enterprises'ın Unified Industries ile birleşmek istediğine dair söylentinin doğrulanması için telesekreterime mesaj bıraktı!"

Gölmekten ellerini havaya kaldırdı. "Bu bir lepiştesin köpekbalığıyla birleşmeye çalışması kadar saçma!"

Diana'nın bakışlarının mutfığa doğru kaydığını gördü. "Bekle, daha en iyi kısmını duymadın," dedi. Diana'nın dikkati ona döndü ve gülerek açıkladı: "*Sen* olduğunu söyleyen bir kadın CNN ve Maxine Messenger'ı arayıp *Cole Harrison*'la evlendiğini söyledi! Buna *inanabiliyor* musunuz?"

"Hayır," diye dürüstçe itiraf etti Diana. "Henüz değil."

"CNN'deki yapımcı kadının sesinin içkili gibi geldiğini söyledi. Ayrıca, dört yerel kanalımız da gerçek hikayeyi öğrenmek istiyor. Şimdi, onları geri aradığımda ne diyeceğim?"

Cole kapı aralığında, Diana'nın porselen yanaklarının pembe bir allıkla renklenmesini eğlenerek izledi, sonra Cindy, "Harrison'la evlendiğiniz söylentilerine 'gülünç' mü yoksa 'tek kelimeyle saçma' mı demeliyim? Yoksa daha yumuşak bir yaklaşım mı benimsemek istersiniz?"

Koyu renk saçlı bir adam bardağını ağzına götürüp kibarca, "Şahsen ben olsam daha yumuşak bir yaklaşım sergilerdim," derken derin bir bariton ses Cindy'nin başını kapıya doğru çevirmesine neden oldu.

Şok bir an için terbiyesinin önüne geçti. "Ne yaptın? Kimsin sen?"

Bardak aşağı indi ve çok tanıdık bir yüz ortaya çıktı. "Ben dün gece lepiştesle evlenen köpekbalığıyım," dedi dalgın dalgın.

Cindy kanepenin koluna çöktü. "Asılmak benim için çok iyi," diye mırıldandı küçük, uysal bir sesle.

Adam Diana'nın yanına gelip kolunu beline doladığında Diana toparlandı ve ayağa kalktı. "Ben Cindy Bertrillo," dedi ciddiyetle ve elini masaya uzattı. "Eskiden Foster Enterprises'ın halkla ilişkiler müdürüydüm."

Cole, Diana'nın sert bir şekilde azarlamasını bekliyordu, benzer durumlarda kendisi de böyle yapardı ama reklamcının elini sessizce sıkarken, onun mutsuzluğuna ya da mizahına tamamen kayıtsız değildi.

Diana ve Cole, Cindy'yi evlilikleri konusunda bilgilendirmek için birkaç dakika harcadıktan sonra reklamcı hatırı sayılır yeteneklerini kamuoyuna yapılacak bir duyuruyla ilgilenmeye yöneltti. Çok geçmeden, ilgili herkes için en iyi yöntemin ertesi gün sabah saatlerinde kısa bir basın toplantısı düzenlemek olduğu anlaşıldı. Reklamcı bunu hiç söylemese de Cole, halkla ilişkiler açısından Diana'nın Penworth'un terk ettiği damgasından kurtulmasına çok sevindiğini hissetti ve Diana ile Cole'un birbirlerini yıllardır tanıdıklarını fark ettiğinde olumlu bir şekilde aydınlandı.

Toplantı sona erdiğinde Diana ona çıkışı gösterdi. Sonra Diana Cole'un musluktan bir su bardağı doldurmakta olduğu mutfığa girdi. "Bu gece nerede uyumak istersin?" diye sordu.

Bakışları ona doğru kaydı. "Seçeneklerim neler?" "Burada," dedi Diana masumca, "ya da Balmoral'da." "Burası."

Başıyla onayladı. "Neden pilotlarını arayıp onlara plan değişikliğini söylemiyorsun, sonra bavulunu yukarı getir, ben de misafir odasını hazırlayayım."

Bölüm 39

" ^ "

BAZI NEDENLERDEN DOLAYI, GEÇEN GECEKİ RÜYANIN ANILARI Diana'nın zihninde canlanmaya başladı.

Misafir odasındaki yatağa yeni çarşaf lar sermeye başlar başlamaz aklına geldi. Çok gerçekçi görünmüştü ama yine de... değildi. O garip, yüzen yatak, onu normalde asla yapmayacağı şekilde davranmaya zorlayan iblis sevgili. Israrcı ağız, nazik eller... şefkatli... sert.

Başını salladı ve düşüncelerinin yönünden utanarak bir yastık kılıfına uzandı, ancak bir yastığı kılıfın içine soktuğunda, anılar zihninin kenarlarında gezinerek tekrar geri geldi. Mavi ışıklar. Küçük oda, alçak tavan, buhar ya da dumanla dolu ya da her şeyi gri gösteren bir şey. Gri.

Arkasından Cole, sağ elinde siyah bir giysi çantası, sol elinde ise bir evrak çantası taşıyarak sessizce odaya girdi. "Acaba-"

Diana boğuk bir çığlık atarak arkasına döndü, eliyle ipek gömleğinin bir avuç dolusu parçasını kalbinin üzerinde tuttu, sonra da güldü. "Oh, sensin..."

Evrak çantasını yatağın ayak ucuna bırakırken endişeyle ona baktı. "Karindeşen Jack'i mi bekliyordun?"

"Onun gibi bir şey," dedi kuru bir sesle, örtüyü yukarı çekip bir köşesini geriye katlayarak.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" diye sordu.

Döndü ve adamın ceketini yavaşça çıkarışını izledi, bu sıradan hareketin beklenmedik samimiyeti karşısında hipnotize olmuştu. "Hayır, elbette değil," diye yalan söylemeden onu temin etti. Ceketini bir sandalyenin üzerine bırakıp kravatını gevşetirken ve gömleğinin yakasından kurtarıırken gözleri onunkileri tuttu. Diana endişe dolu bir an için adamın onun önünde soyunacağını düşündü.

Beyaz gömleğinin üst düğmesini gevşetirken ağzının kenarlarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Seni sinirlendiriyorum."

Tepkisini suçlayabileceği bir şey bulmak için hızlıca düşündü ve kısmi bir gerçekle karşılaştı. "Bunun seninle bir ilgisi yok, gerçekten. Sen bavullarını arabadan çıkarırken, dün gece gördüğüm bir rüyayı düşünmeye başladım. Bazı açılardan çok şey... grafik... bir rüyaydı. Çok gerçek gibiydi."

Gömleğinin ikinci düğmesini açtı, gözlerini tuhaf bir parıltı aydınlattı. "Ne tür bir rüyaydı?"

"*Rosemary'nin Bebeği* adlı eski bir gerilim filmini hatırlıyor musun?"

Cole geçmişini düşündü ve şeytani ele geçirme hakkında bir şeyler hatırladı ve sonra başını salladı. "O filmdeki kadın uyuşturulmuş ve sonra şeytanla seks yapmaya zorlanmıştı."

Diana başını salladı ve yatağın yanındaki lambayı yakarak arkasını döndü. "Şey," diye açıkladı dönüp kapıya doğru yönelirken, "dün gece o kadın *bendim*."

Cole'un parmakları gömleğinin üçüncü düğmesinde dondu.

Az önce indirdiği sözlü darbenin farkında olmadan odadan çıktı ve kapı aralığından dönerek elini elektrik düğmesine götürdü. "Banyonuz hemen şurada. Yatmadan önce sana bir şey getirebilir miyim?"

"Büyük bir bandaj iyi olabilir," dedi alaycı bir tavırla.

Diana'nın gözleri genişledi, geniş omuzları ve beyaz gömleğinden siyah pantolonu ve siyah mokasen ayakkabılarına kadar adamın her yerini hızla taradı. "Ne için?"

"Egom için, Diana."

Diana'nın beyni basitçe kapandı. Duyma ve mantık arasındaki yolları tıkadı. Başını salladı ve odadan çıktı. "Pekâlâ. İyi geceler."

Kendi yatak odasının kapısının ardında güvende olan Diana, otomatik bir makine gibi yatmaya hazırlanma rutinine devam etti. Duşta, *Beautiful Living*'in son üç sayısındaki tüm makalelerin isimlerini zihninden geçirdi. Saçlarını kuruturken, yedinci sınıftaki tüm öğrencilerin isimlerini hatırlama zorunluluğu hissetti. Pijamalarını giyerken Noel listesini hazırlamaya başladı.

Saatli radyosundaki uyandırma saatini değiştirmek için şifonyerine doğru yürürken gözyaşlarına boğuldu.

Yatağının yanındaki kutudan bir avuç mendil kaparak odanın en ucundaki şezlonga doğru yürüdü, üzerine uzandı ve günlerdir içinde biriken gözyaşlarını serbest bıraktı. *Enquirer*'ı eline alıp Dan'in evliliğini okuduğundan beri ilk kez kendine acımaya başladı. İçinde yuvarlandı. Ellerini yüzüne kapatıp mendilleri gözlerine bastırarak dizlerini göğsüne doğru çekti ve ileri geri sallanarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Dan'in zihnine ve görünüşüne iltifat edip sessizliği vücudunu ve yataktaki performansını eleştirmek için nasıl kullandığını düşündü. "Piç kurusu," diye fısıldadı, daha çok ağlayarak.

Kendi programını onunkine uydurmaya çalışarak boşa harcadığı yılları düşündü, sadece onun bir çocuk gelinle evlenmesini sağlamak için. "Canavar!" diye ağladı, ileri geri sallanarak.

Cole Harrison'la olan çılgın evliliğini düşündü ve daha çok ağladı. "Deli."

Kendi düğünü sırasında sarhoş bir halde ayaklarının üzerinde sallanırken ve arkasına yaslanmış kemerli bir kafesi zihninde yeniden dekore etmeye çalışırken kendini düşündü ve inledi. "Aptal!"

Bu sabah Cole'u düşündü, akşamdan kalma haliyle ona nazikçe bakıyor ve önceki geceki sarhoş maskaralıklarını anlatırken iyi huylu bir şekilde sırtıyordu.

Rüya olmayan bir rüyayı düşündü; gökyüzünde hızla ilerleyen ve sonunda mavi ışıkların yanından geçerek bir piste çarpan özel bir jetin içindeki puslu gri tonlarındaki bir yatak odasını.

Onun aptalca baştan çıkarma girişimini reddetmeye çalışan bir adamı düşündü. Ve reddedememişti. Adam cinsel ve duygusal yakınlığın anlaşmalarının bir parçası olmayacağını açıkça belirtmiş, kadın da bunu kabul etmişti. Sonra mümkün olan ilk anda kendini ona atmış ve Cole her zaman nazik olduğu için bu fikre karşı duyduğu kişisel tiksintiyi bir kenara bırakıp onunla sevişmişti.

Nezaketine, düşünceliliğine, fedakârlığına karşılık, sevişmesini *Rosemary'nin Bebeği*'ndeki korkunç bir sahneye benzeterek en büyük hakareti etmişti. O kadar gururluydu ve geçmişleri arasındaki eşitsizliğe karşı o kadar hassastı ki, onun bu sözlerinden, olayı unutmuş olmasından iki kat daha fazla incinmiş olmalıydı.

Gözlerinden yeni bir suçluluk gözyaşı süzüldü ve Diana alnını dizlerine yasladı, omuzları utanç ve kederle titriyordu.

Başı ağrıyana, gözyaşları ve pişmanlık kuyusu nihayet kuruyana kadar ağladı; sonra gözlerini sildi ve burnunu sümkürdü. Düşünceli bir şekilde odanın karşısındaki duvarda asılı olan resme bakarken dakikalar geçiyordu,

Geçmişı yeniden değerlendiriyor ve gelecek için yeni planlar düşünüyordu. Daha fazla yönetim personeli işe alacak, sorumluluk dağıtacak ve kendine zaman ayıracaktı - yaklaşık sekiz haftalık uzun ve dinlendirici bir tatille başlayacaktı. Yunanistan'a gitmeye, adalar arasında lüks bir gemi yolculuğuna çıkmaya, Paris'teki arkadaşlarını ziyaret etmeye, Roma'yı keşfetmeye, Mısır'ı görmeye karar verdi. Anlamsız bir cinsel kaçamak bile yapabilirdi. Belki iki. Günümüz standartlarına göre neredeyse bir rahibeydi. Tüm bunlara hakkı vardı, hem de fazlasıyla. Cole ile yaptığı anlaşmayı onu utandıracak herhangi bir şekilde ihlal etmemeye dikkat edecekti.

Cole. Bu durumu bir dakika daha düşündü, sonra şezlongdan indi ve kararlı bir şekilde bornoz almak için dolabına gitti. Cole'a çok kötü ve içten bir özür borçluydu.

Cole omzunu duvara dayamış ve çenesini sıkmış bir halde yan odadan gelen kalbi kırık hıçkırıkları dinliyor, onun ağlama sesiyle kendini cezalandırıyordu. O bir dışlanmıştı, diye düşündü Cole kendinden nefret ederek, dokunduğu herkesi mahveden bir şeytan. O bir Harrison'dı; düzgün insanların arasında bulunmaya uygun değildi. Diğer Harrison'lardan daha yükseğe tırmanabileceğini düşünmeye hakkı yoktu. Para kazanabilir, daha iyi kıyafetler alabilir, kendini temizleyebilir, aksanından kurtulabilirdi ama ruhuna yapışmış olan Krallık Şehri'nin pisliğinden kurtulamazdı; bu pislik genlerine işlemişti.

Pazarlığını yapabileceği pek çok kadın vardı; aktrisler, garsonlar ya da kendisi gibi ahlaken ve ruhen iflas etmiş, sıkılmış, kırılgan sosyetiklerden biri. Diana Foster onlardan biri değildi; o özeldi. Enfesti. Çekici. Dokunulmaz.

Dayanılmaz...

Bırakın onu evlenmeye ikna etmeyi, dün gece ona yaklaşmaya bile hakkı yoktu ve onunla cinsel ilişkiye girerek pis bir piç kurusu olmuştu. Bunun olmasını asla istememişti. Kendini bunun olmayacağına ikna etmişti. İnançları ve kendini kontrol etmesi bir lanet günden daha az sürmüştü! Onun egosunu incittiğini söylemişti. Onun söz konusu olduğu yerde egosuna sahip olmaya hakkı yoktu.

Onun başarılarını düşündü ve onunla o kadar gurur duydu ki göğsü sızladı. Kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla etrafına bakındı. "Cole, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Cole ona içeri gelmesini söyledi ve kadın cebinde lacivert tuğrası olan sade beyaz ipek bir elbise giymiş, elinde mendiliyle Cole'un uzun zamandır ölmüş olan vicdanı intikam hırsıyla ayağa kalkmış bir halde odasına girdi. Yirmi dört saat önce, bir kraliçenin gururlu arabasıyla bir otele girmişti. Cole Harrison'la evlendikten bir gün sonra ise hüznü bir kimsesiz gibi görünüyordu. Bundan bir yıl sonra, onunla evli kalmaya devam ederse, muhtemelen annesi kadar yıpranmış ve umutsuz görünecekti.

"Diana-" dedi, sesi dikkatle ifadesiz çıkıyordu.

Onu susturmak için başını salladı ve saçları lamba ışığında bakır gibi parladı. "Lütfen oturun," dedi titrek bir sesle, aralarında bir okuma lambası bulunan, birbirine doğru açılı duran bir çift sandalyeye doğru yürüdü. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var," dedi, adam yanına oturana kadar bekledi.

Bütün anlaşmayı iptal etmeye çalışacaktı. "Sanırım ne söylemek istediğini zaten biliyorum," dedi öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak.

"Her şeyden önce, tüm bu olayla ilgili çocukça davranışlarım için özür dilemek istiyorum. İnsanların ne düşüneceği konusunda saçma bir şekilde endişelendim ve bundan utanıyorum. Seninle evli olmaktan gurur duyuyorum ve yarından itibaren hiç kimse aksini düşünmek için bir neden bulamayacak."

Cole onun solgun yüzüne baktı, kara kaşları tam bir inançsızlıkla çatılmıştı.

Gözlerini kucağına indirdi ve katlanmış ellerini inceledi; sonra başını kaldırdı ve doğrudan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdi sana dün gece uçakta olanlardan ne kadar pişman olduğumu söylemek istiyorum."

"Açıklamalar için çok uzaklara bakma riskini almak istemiyorum," dedi alaycı bir şekilde, "ama dün gece birbirimizden etkilendiğimiz için olmuş olabilir mi? Seni çok istediğimden eminim. Senin de beni istediğini biliyorum." Tembel gülümsemesinin ani cazibesi neredeyse itirafı kadar etkiliydi. "Aslında," dedi yumuşak bir sesle, "uzun zaman önce beni istediğini şüphe götürmez bir kaynaktan duydum."

Kadın yavaşça ayağa kalktı ve adam da öyle yaptı. "Dün gece olanlar için pişmanlık duymayı ya da özür dilemeyi reddediyorum," dedi. "Birbirimizi istedik. Bu kadar basitti. Birlikte bir hafta geçirmek üzereyiz. Biz evliyiz."

Diana kendini o zengin bariton sesin büyüüne kapılmış gibi hissetti.

"Daha da önemlisi, birbirimizden hoşlanıyoruz ve arkadaşız. Bunun kabul etmediğiniz bir kısmı var mı?"

"Hayır," dedi onun kasvetli yüzüne bakarak. "Ne öneriyorsun?"

"Benimle gerçek bir balayı yapmayı düşünmeni öneriyorum. Çiftliğe gittiğimizde. Bana şimdi cevap verme," dedi. "Bunu bir düşün. Yapacak mısın?"

Diana tereddüt etti. "Evet."

"O halde," dedi ve kızın alnına kardeşçe bir öpücük kondurdu, "hayatında önemli bir adım daha atman için seni acele ettirmeye karar vermeden önce buradan gitmeni öneririm."

Bölüm 40

" ^ "

COLE, bir ofis binasına girdiğinde kendisini tanıdıklarında her iki cinsiyetten kişiler tarafından izlenmeye alışmıştı ama o sabah Foster Enterprises'a geldiğinde maruz kaldığı gibi açık bir incelemeye hiç maruz kalmamıştı. Birkaç dakika içinde Diana'nın çalışanlarıyla, kendisinininkilerle olduğundan çok daha özgür bir ilişkisi olduğu ve kendisi için çalışan insanlar tarafından normalden çok daha fazla sevildiği anlaşıldı. Özellikle de onun durumunda.

Cole kendisine huşu, korku ve hatta üstü örtülü bir düşmanlıkla yaklaşılmasına alışkındı ama ona her zaman saygıyla yaklaşıldı ve bırakın küstahlığı, asla ama asla rahat bir samimiyetle bile davranılmazdı. Diana, Cole'u

Cole, Diana'ya iyi bakması için sert öğütlerden, aralarındaki boy farkının aile reisi olmasını sağlayacağına dair gülümseten sözlerle ve fiziksel özellikleriyle ilgili aleni yorumlara kadar her şeye maruz kaldığı tüm departmanlardaki herkesle tanıştırıldı. Önce şaşırılmış, sonra da bunu eğlenceli bulmuştu. Mizanpaj departmanındaki yirmi yaşlarında şımarık bir genç kravatına iltifat etti ve tekerlekli sandalyeye bağlı bir sanatçı ona bu kadar formda kalmak için her gün ne kadar egzersiz yapması gerektiğini sordu. Satış bölümünden ayrıldıklarında, başka bir kadın onun yapısı hakkında Diana'ya inanamayarak bakmasına neden olan bir yorum yaptı.

"Az önce ne dedi?" diye fısıltıyla sordu.

Diana gülen yüzünü eğik tuttu. "Senin 'harika topuzların' olduğunu söyledi. "Ben de öyle dediğini sanmıştım." Bir an sonra ona baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm.

Son bölümdeki kadın -elleri mürekkepli olan- sevdi kravatım. Bana ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim."

O sabah, yedek olarak yanında getirdiği tek kravatın arka planının sandığı gibi lacivert değil siyah olduğunu fark etmişti. Diana sorunu yatak odasına gidip bir kravat kutusuyla çıkarak çözdü. "Bunu gördüğümde çok sevdim," diye açıkladı, "bu yüzden bir başkası için aldım."

Cole onun duraklamasından Penworth için aldığını düşündü ve normalde giydiği muhafazakâr kıyafetlerden biraz daha parlak olsa da buna sahip olduğu için memnundu.

"Bu bir borç değil, bir hediye," dedi Diana basitçe. "Ve Dan için değildi. Beğendiğim şeyleri gördüğümde, el altında bulundurmak için satın alıyorum."

Basın toplantısı Diana'nın otuz muhabir ve fotoğrafçının çoktan doluştuğu büyük ofisinde yapılacaktı. Kapının dışında Diana durdu ve dönerek, içinde bulundukları olağandışı koşullar altında çok daha samimi görünen sıradan bir eş hareketiyle kravatındaki düğümü düzeltti. "Mükemmel," diye duyurdu.

Cole, gösterişli beyaz yakası ve geniş beyaz manşetleriyle limon rengi ipek elbisesinin içinde "mükemmel" görüldüğünü düşünüyordu ve bakışlarındaki cesur hayranlık bunu ona söylüyordu. İleriye doğru bir adım atıp gürültülü ve kalabalık ofisinin kapısını açtığında, bu sözsüz iltifat parmaklarının Cole'un elinin içinde kıvrılmasına neden oldu.

Cole'un ilk fark ettiği Şey Diana'nın b y k k nne ve b y k k basının, annesinin ve Corey'nin masasının yanında,  n tarafta olduklarıydı. Kameralar yanıp sönerken ve Minicam'ler vızıldarken odanın önüne doğru yürüyen Cole'u Şok eden ve duygulandıran bir aile dayanıŐması gösterisiydi bu.

Bir sonraki fark ettiği Şey ise, bu basın toplantısındaki atmosferin daha önceki deneyimlerinden çok farklı olduğuydu. Ortada düşmanlık ya da Şüphe yoktu. Ona imalarla dolu sorular yöneltmek yerine, uzun süredir devam eden bek rlığı hakkında ŐakalaŐmıŐlar ve Diana'yla bir kadının fikrini değiştirme hakkı hakkında dalga geçmiŐlerdi; Penworth'un firarını görmezden gelmenin oldukça cesur bir yolu Cole'u hem Şaşırtmış hem de memnun etmişti. Diana bunu sarsılmaz bir s k netle karşıladı, gülümsemesi hiç bozulmadı.

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" diye seslendi biri.

"İlk kez Cole  niversitedeyken tanıştık," diye cevap verdi Diana, Cindy'nin önerdiği gibi her biri sırayla cevap verdi.

"Balayı ne zaman?"

Cole, Cal'i ziyaret etmek için yapacakları geziye atıfta bulunarak, "Bu hafta içinde, ikimiz de programlarımızı netleŐtirdiđimizde," diye cevap verdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Diana cevap vermek için ağzını açtı ama Cole araya girdi. "Dünyada söyleyeceğimiz son insanlar sizsiniz," diye cevap verdi Cole, basın karşısındaki düşmanca önüne tamamen zıt olan Şakacı bir sevecenlikle.

Her Şey son soru ilk sıradaki zayıf, g z kl  bir adam tarafından Cole'a sorulana kadar aksamadan devam etti. "Bay Harrison, Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nun Cushman anlaŐmasıyla bağlantılı olası usulsüzlükler hakkında bir soruşturma hazırladığına dair söylentiler hakkında yorum yapmak ister misiniz?"

Diana'nın kaskatı kesildiğini görmekten ziyade hissetti ve Cole'un içinden küçük sansarı ayaklarından çekip pencereden aşağı atmak için neredeyse kontrol edilemez bir dürtü geldi. Başta Cole olmak üzere herkesi hayrete düşüren Şey, Diana'nın b y k k nnesinin yumruklarını havaya kaldırarak araya girmesiydi. "Genç adam," diye uyardı kırk yaşındaki gazeteciyi öfkeli bir sesle, "Yemeğine kimyasal gübre karıŐtırdıđını ve bunun mizacını etkilediğini söyleyebilirim!"

Haberciler Diana'nın ofisinden çıkarken tüm oda kahkahalarla inledi. Cole'un limuzini onu havaalanına götürmek için dışarıda bekliyordu, böylece bir buçuk saat içinde Dallas'taki ofisinde bir toplantıda olabilecekti. Muhabire öfkeliydi ve geçici akrabalarının, özellikle de Diana'nın büyükannesinin varlığı onu duygulandırmıştı. Foster'lara baktı ve ne diyeceğini bilemedi. Başka bir yol bilmediği için onlara doğru genel bir gülümseme gönderdi; sonra eğildi ve Diana'nın yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Perşembe günü görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapattı ve aileyi Diana'nın ofisinde yalnız bıraktı. İlk konuşan Henry Britton oldu. "Merak ediyorum," dedi düşünceli bir şekilde kapalı kapıya bakarak, "bu çocuk için biri konuşmayalı ne kadar oldu?"

Corey, Diana'nın ofisini toparlamasına yardım etmek için geride kaldı. Spence'in Cole'un şüpheli olduğu iddia edilen iş uygulamaları hakkındaki olumsuz sözleri, muhabirin SEC soruşturmasına yaptığı endişe verici atıfla birlikte zihninde dönüp duruyordu.

Soluk mavi halının üzerinden bir sakız paketi ve bir kâğıt parçası aldı. Odanın en ucundaki dört sandalyeyi yerlerine iterken Diana masasına doğru yürüdü ve kalçasını masanın kenarına dayayarak onu izlemeye başladı. "Corey?"

Corey, Diana'nın koleksiyonundaki Steuben kristallerinden birini, güzel bir tavus kuşunu kitap rafından dikkatle kaldırıp küçük konferans masasının tam ortasındaki yerine koyarken parlak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Hmm?"

"Sorun nedir?"

Corey tavus kuşunun kristal şeker kasesine göre konumunu kontrol etmek için geri çekildi ve kaseyi iki santim sola kaydırды. "Hiçbir sorun yok. Neden sordunuz?"

"Çünkü ben kompulsif bir düzenleyiciyim, hatırladın mı? Sen dağınıklığı seven bir gerbersin."

Corey elini şekillerine göre ayırmak üzere olduğu cam şeker parçalarından çekip etrafında döndü. "Sadece muhabirler her zaman

beni huzursuz ediyor."

"Diana bilmiş bir gülümsemeyle, "Özellikle de yeni kayınbiraderin hakkında aşağılayıcı imalarda bulundukları zaman mı?" diye sordu.

"Özellikle de o zaman," diye itiraf etti Corey iç çekerek. Diana'ya Spence'in Cole'un dürüstlüğü konusunda kendi şüpheleri olduğunu söylemeye dayanamıyordu ama Diana'yı bir tür uyarıda bulunmadan da bırakamazdı. "Spence dün Cole'un yıllar içinde pek çok düşman edindiğini söyledi."

Diana endişelenmeden, "Elbette öyle," diye cevap verdi. "Düşman edinmekten kaçınmanın tek yolu hiçbir şeyde başarılı olmamaktır."

Bu çok mantıklıydı ama Diana'ya bakarken Corey'i en çok etkileyen şey, kız kardeşinin böyle bir zamanda sakın ve mantıklı olma yeteneğiydi. Masasının kenarına tünemiş, parlayan saçlarının her biri yerli yerinde ve parlak ipek elbisesiyle ortaya çıkan düzgün fiziğiyle bir CEO'dan çok bir mankene benziyordu.

Başarılı bir şirket kurmuştu ve kadınlığından ya da insanlığından hiçbir şey kaybetmeden bu şirketi yönetmeyi başarmıştı.

Corey gülümsedi ve düşüncesini yüksek sesle dile getirdi. "Biz kadınları gururlandırıyorsun abla," dedi usulca, sonra da neşeli bir selamla gözden kayboldu.

O ayrıldığında Diana hayallere dalarak boşluğa baktı, Cole'un dün gece söylediği nazık, unutulmaz şeyleri hatırladı ve Perşembe günü başlayacak balayını düşündü. Gerçekliğe dönüp saatine baktığında, prodüksiyon toplantısından sonraya kadar Doug'ı arayacak vakti olmayacağını fark etti. Evlendiğini haberlerde duymasını istemiyordu; bunu ona kendisi söylemek istiyordu.

Diana toplantıdan döndüğünde Doug ofisinde bir ileri bir geri volta atıyordu ve yüzündeki uğursuz ifadeye bakılırsa onun adına hiç de mutlu değildi. Önlem olarak Diana ofisinin kapısını kapattı ve mandal yerine oturur oturmaz alçak ve öfkeli bir sesle patladı: "O kadar aptal, mantıksız -o pislikle gerçekten evlendiğine inanamıyorum! Sen aklını kaçırmışsın! Tanrım, seni sarsabilirim!"

Diana onu ikna etmeye çalışacaktı ama Cole'u tarif edişinden o kadar rahatsız olmuştu ki, onun yerine masasının arkasına geçti. Öfke içinde

Doug önünde bir ileri bir geri volta atıp, ellerini saçlarının kenarlarında delirmiş bir adam gibi gezdirirken, o öylece duruyordu. "Onu hemen boşaltmalısın. Bugün. Sana ilaç verdiğiğine dair bir duyuru yap, ne yaparsan yap ama ondan uzak dur ve ondan uzak dur. Seninle aynı odada bulunmaya uygun değil. Yapabileceği tek şey gübre küremek!"

"Seni *züppe*!" Diana patladı.

"Eğer bir şirket gangsterini küçümsemek beni *züppe* yapıyorsa, sanırım öyleyim."

"Ne cüretle böyle konuşursun!" Diana patladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun ki?"

Kadının inatçılığı onu sakinleştirmek yerine daha da sinirlendirdi. İki elini masaya vurarak, dişlerini sıkarak masaya doğru eğildi. "Ben senin arkadaşımın. Şimdi bunu benim için yap, o orospu çocuğundan kurtul!"

"Tamamen mantıksız davranıyorsun."

Tekrar volta atmaya başladı. "Anlaman için ne yapmam gerekiyor?" Durdu ve tekrar ona döndü. "Borsadaki çarkçılık ve ticaret günleri sona erdi! SEC onu kapatacak ve bu sadece başlangıç. Federal hükümetin onunla işi bittiğinde, tıpkı Ivan Boesky ve Michael Milken gibi ait olduğu yere, hapse gidecek. Teksas eyaleti de onu burada kapatacak. Herkesin onunla işi bittiğinde, beş parasız eski bir mahkum olacak!"

Diana sarsılmıştı ama sesini makul ölçüde sakinleştirmeyi başarmıştı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü Cushman anlaşması kirliydi. O bir hilekar ve manipülatör. O bir hayvan!"

"Bana bunu neden söylediğini anlat. Dedikodu yerine bana tek bir kanıt gösterin."

"Yapamam!" diye ısırdı.

"O zaman lütfen," dedi usulca, elini ona uzatarak, "söylentilere inanmaya başlama. Benim kararına güven. Benim için mutlu ol."

Sonunda sakinleşti ama ani üzüntüsü öfkesinden daha kötüydü. "Diana, senin için bir kamyonun önüne atladım.

Benden bunu yapmamı istedi ama onunla evli kalırsan senin için mutlu olamam ve sana yardım edemem."

Kendisini bile şaşırtan sessiz bir inançla, "Onunla evli kalmaya niyetliyim," dedi.

Yüzü, sanki kadın ona tokat atmış gibi soldu. "Bu piç her yaştan kadınla gerçekten iyi anlaşıyor, değil mi? Seninle bile. Sana her şeyi yaptırabilir."

Diana, Doug'ın Diana'nın ergenlik çağındaki tüm kız arkadaşlarının Cole'a aşık olduğunu bildiğini varsaydı ve buna ya da onun veda atışına cevap vermeyi reddetti. Hayat arkadaşı ofisinin kapısına doğru yürürken gözyaşları boğazını yakıyordu.

"Doug?" dedi, sesi acıyla gerilmişti. Adam döndü, yüzü sabitti. "Evet."

"Güle güle," diye fısıldadı acıyla.

Bölüm 41

" ^ "

COLE, Unified'ın yönetim ofisi binasının kapısından içeri gireli sadece birkaç gün olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Diana Foster'la evlenmişti. Bunu gerçekten yapmıştı. Şaşkın resepsiyon görevlisinin yanından geçerken bu düşünce onu gülümsetti.

Yaşadığı gerçek dışılık hissine ek olarak, buraya son gelişinden bu yana her şey değişmiş gibiydi. Birkaç dakika önce arabasıyla araziye girdiğinde, bakımlı çimler ona birden zümrüt kadifeyi, göl ise parıldayan mavi kristalleri hatırlatmıştı. Şoförüne günün son derece güzel ve gökyüzünün alışılmadık derecede parlak olduğunu söylemişti.

Bir keresinde, normalde sessiz olan işverenin bir anlığına boş sohbete dalmasına şaşırmişti.

Cole'un bildiği gibi, çevredeki farkı pek fark etmediler.

Çünkü Diana Foster'la yeni evlenmemişlerdi. Onun ne kadar tatlı, ne kadar komik, ne kadar cesur ve güzel olduğunu bilmiyorlardı. Eşleri muhtemelen hiç kampa giderken yanlarına yılan kovucu almamış ya da kendi düğünlerinde hıçkıra hıçkıra ağlamamış, sonra da uçakta kucaklarına oturup onlara şakalar yapmamıştı. Eşleri muhtemelen hiç kraliyet mor ipek elbisesi giyip bir balo salonunda kraliçe gibi yürümemiş, sonra şampanyayla çakırkeyif olup evliliklerini duyurmak için CNN'i aramamıştı...

Cole sekreter odalarının önünden geçip ofisine yaklaştığında bir yönetici personel toplantısı sona ermek üzereydi. Aralarında halkla ilişkilerden Dick Rowse ve Gloria Quigley ile insan kaynaklarından sorumlu başkan yardımcısı Allan Underwood'un da bulunduğu bir düzine yönetici konferans salonundan çıkmıştı. Belirsiz gülümsemelerle ona baktılar ve sonunda Allan Underwood buzları kırdı. "Bu ne sürpriz!" dedi Cole'a. Cole, Diana ile olan evliliğine atıfta bulunduğunu biliyordu. Diğerleri de hemen koro halinde söze girdiler.

"Tebrükler Cole." "Bu

harika!"

"Çok güzel!"

"Müthiş!"

"Harika."

Cole umutsuzca neşeli bir ruh hali içindeydi. "Demek hepiniz yeni kravatımı bu kadar beğendiniz?"

"Yeni neyin?" Gloria boş boş konuştu.

"Kravatım," dedi Cole ama ağzının bir köşesini kaldıran ya da gözlerinde parıldayan gülümsemeyi tam olarak kontrol edemedi. "Genelde taktıklarımın daha parlak."

"Yeni-" "Evet?"

"Karım."

Cole gülümsemesini gizlemek için verdiği savaşı kaybederek, "Ah, evet," diye cevap verdi. "Kravatı bana o verdi."

Döndü ve ofisine doğru yola koyuldu.

Arkasındaki yöneticiler birbirlerine bakakaldılar. "Kravat konusunda ciddi m i y d i ?" Underwood diğerlerine sordu.

Gloria ona gözlerini devirdi. "Hayır, bu bir şakaydı!" "Cole asla şaka yapmaz," dedi Dick Rowse.

"Artık biliyor," dedi Gloria ve koridordan geçerek kendi ofisine doğru yürüdü.

"Tebrikler Bay Harrison," dedi Cole'un sekreteri resmi bir gülümsemeyle, elinde not defteriyle onu ofisine kadar takip ederken. Shirley Forbes, "Tüm Foster ailesinin büyük bir hayranıyım," diye sır verdi.

"Ben de öyle," dedi Cole gülümseyerek ve masanın üzerindeki evrak çantasını açıp yanına aldığı dosyaları çıkarmaya başladı. Diana üzerinde daha fazla durmak istemediğinden dikkatini acil iş konularına çevirdi. "John Nederly'ye onu görmek istediğimi söyle."

Shirley başını salladı. "Şimdiden iki kez aradı ve seni görmek istediğini söyledi."

Nederly içeri girerken, "Evliliğin için tebrikler Cole," dedi. "Karım bir saat önce haber vermek için beni aradı. Bir gün Bayan Foster'la tanışma ihtimali onu çok heyecanlandırıyor. Büyük bir hayranı."

Cole nezaketle vakit kaybetmedi. "Kapıyı kapat," diye sertçe cevap verdi. "Şimdi, neler oluyor?" diye sordu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve Harvard Hukuk Fakültesi'nin en yetenekli mezunlarından birini aşırı hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çatarak inceledi. "Bu sabah bir muhabir basın toplantısı sırasında bana Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu tarafından soruşturma altında olduğumu bildirdi."

Nederly başını salladı. "Değilsin."

Cole'un kaşları çatıldı ama sadece bir anlığına.

"SEC, New York Borsası'ndan Cushman'ın satın alınmasını soruşturmasını istedi, ki bu ilk adım ve şu anda olan da bu."

"Sonra ne olacak?"

"SEC doğrudan Kongre'ye rapor verir, dolayısıyla gözetim yetkileri vardır; bu da NYSE ne bulursa bulsun SEC'in bunu inceleyeceği ve kendi kararını vereceği anlamına gelir.

"Muhtemel bir suiistimal olduğuna dair kanıt olduğunu düşünürlerse, SEC'in idari hukuk yargıcı önünde bir duruşmaya çıkmanız için mahkeme celbi alırsınız. SEC yargıcı aleyhinize karar verirse, konuyu federal mahkemelere taşır ve muhtemelen büyük jüri önüne çıkmanız için mahkeme celbi gönderilir. Sizi ne ile suçlayacaklarını bilmenin bir yolu yok - hisse senedi *manipülasyonu* kesin bir şey, *genel dolandırıcılık* da öyle. Test bilgilerini tahrif ettiğimizi kanıtlayamadıkları sürece sizi *yanlış bilgi vermekle* suçlamayacaklardır."

Cole alçak ve öfkeli bir sesle, "Söylesene," dedi, "sence de bu ezberin son kısmı biraz erken değil mi?"

Nederly takım elbisesine baktı ve pantolonunun paçasındaki bir lekeyi silkeledi. "Belki de üstün bilğimle hava atıyordum," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Yoksa?" Cole tersledi.

Nederly içini çekti. "Belki de bu konuda içimde iyi bir his yok Cole. NYSE soruşturması alışılmadık bir hızla ilerliyor ve yarı güvenilir bir kaynaktan NYSE soruşturmasının sadece rutin bir formalite olduğuna dair bir söylenti duydum bile. SEC zaten sizi kendi yargıçlarının huzuruna çıkarmak için makul bir neden olduğunu düşünüyor."

"Ne 'makul nedeni'?" Cole küçümseyerek söyledi.

"Bir hafta, Cushman'ın hisseleri yirmi sekiz dolardan satılıyor ve yükseliyor çünkü yeni bir mikroişlemci üzerinde çalışıyorlar. Ertesi hafta Wall Street'te ve medyada yeni çipin güvenilirmez olduğuna dair söylentiler dolaşmaya başlıyor. Hisseler on dört dolara düşer ve siz tüm şirketi satın almayı teklif edersiniz. Çok şüpheli görünüyor!"

"Hisse başına on dört dolar değil, on dokuz dolar ödediğimi unutmayalım." "Tüm şirketi satın almak için bunu yapmak zorundaydınız. Ben

Cushman'ın hissedarlarının iyi bir anlaşma yaptığını inkar etmek onların hisselerini bizimkilerle değiştirdik. Vergiden muaf bir takas ayarladığınız için daha da iyi bir anlaşma yaptılar."

"O zaman ne diye sızlanıp duruyorlar?"

"Dedim ya, görünüşte kötü görünüyor."

"İşlerin nasıl görüldüğü umurumda değil-"

John başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bence başlasanız iyi olur." "En iyi yasal tavsiyen bu mu?"

"Şu anda yapabileceğin başka bir şey yok."

Cole vahşi bir sesle, "Cehennem gibi," dedi; sonra dahili telefonunun düğmesine bastı. "Shirley, bana Washington'daki Carrothers ve Fineberg'i bağla. İkisinden biriyle konuşacağım."

Washington'daki en pahalı ve en etkili hukuk firmasının adı John'u biraz gülümsetti. "Zaten sizin adınıza çalışmalarını sağladım. Belki de SEC'i pervasızca hareket ettiklerine önceden ikna edebilirler."

Cole sekreterine aramayı iptal etmesi talimatını verdi. Pahalı yasal yetenekler ve kanıt eksikliğinin birleşiminin SEC'in her şeyi bırakmasına neden olacağından emin olarak tekrar sandalyesine yaslandı ve Nederly'yi düşünceli bir incelemeye tabi tuttu.

"Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu avukat. "Kravatınız," dedi Cole kayıtsızca.

Nederly, az önce Cole ve Unified'a yöneltilen çeşitli tehditler karşısında olduğu gibi, mükemmel görünüşüne yönelik olası bir hakaret karşısında da telaşlanmış görünüyordu. "Kravatımın nesi var?"

"Çok muhafazakâr."

"Sen de hep muhafazakâr kravatlar takıyorsun."

"Artık değil," dedi Cole, tertemiz bakımlı avukatın görünüşe göre kendisini taklit ettiğini keşfederek eğlendi.

Bölüm 42

YEDİ OTUZ YAŞINDA OLMASINA RAĞMEN UNIFIED'İN BİRÇOK YÖNETİCİSİ ÇALIŞIYORDU

Geç olmuştu ve Cole ofis kapısının dışında dolaştıklarını duyabiliyordu. Hâlâ bir saatlik işi vardı ve Diana'yı aramak istiyordu ama evinden, onunla rahatça konuşabileceği bir yerden. Yanından ayrılalı sekiz saatten az olmuştu ve şimdiden onunla tekrar konuşmak için sabırsızlanıyordu. Kendisine kara sevdalı bir ergeni hatırlatıyor olması onu rahatsız etmekten ziyade eğlendiriyordu.

Cal o gün öğleden sonra Cole'un evlendiğini haberlerde duyunca erkenden aramış ve Cole'un sekreterinden onu toplantıdan çıkarıp kendisiyle konuşmasını istemişti. Cal heyecanlanmak yerine, Cole'un hisse senedi transferinde Cal'ın imzasını alabilmek için "gerçekten gidip herhangi biriyle evlenmesine" öfkelenmişti. Cole'un şaşkın bakışları arasında yaşlı adam böyle bir hareketin aralarındaki anlaşmanın ihlali anlamına geldiğini, çünkü ona göre anlaşmanın amacının Cole'un bir eşle yuva kurmasını sağlamak olduğunu söyledi. Onu sakinleştirmek ve Diana'nın gerçekte kim olduğunu anlamasını sağlamak birkaç dakika almıştı.

Önümüzdeki Çarşamba sabahı Cal'in Austin'deki kalp uzmanıyla bir randevusu vardı ve Cole onu oraya uçurup doktorun söyleyeceklerini bizzat dinlemeyi planlıyordu. Randevudan sonra Diana'yı Houston'dan alabilmeyi umuyordu ama Diana'nın o gün için imkânsız bir programı vardı ve Perşembe gününe kadar ayrılamayacaktı, bu da onu görmek için bir gün daha beklemesi gerektiği anlamına geliyordu - birlikte olabilmeleri için bir gün daha. Yatakta. Onu yatağa götürmeyi düşünmek - ayık ve istekli - onu sertleştirmek için yeterliydi ve dikkatini okuduğu sözleşmeye geri döndürmeye zorladı.

Travis polo tişörtü ve gündelik pantolonuyla ofisine girdiğinde daha yeni imzasını atmıştı. "Geldin demek!" Travis patlayarak Cole'un kapısını kapattı. "Tanrı'ya şükür!"

Kırklı yaşlarının başında olan Travis, endişeli görünmediğinde -ki bu pek sık olmazdı- hoş bir yüze ve her sabah şafak sökmeden önce altı mil koşarak endişelerini kovan bir adamın atletik vücuduna sahipti. Çok çalışkandı ve kendisine rapor veren bilim adamlarının çoğu gibi entelektüel bir dev olmamasına rağmen

araştırma ve geliştirme. şirketin varlıklarını harcama konusunda genellikle uygun zamanlarda sağduyulu ve sıkı bir yumruğu vardı ve son derece sadıktı. Bu nedenle Cole ona Unified'da çalışan herkesten daha çok güvenirdi.

Cole alaycı bir gülümsemeyle "Buradayım," dedi ve Travis'in huzursuzca bara doğru yürümesini izledi. "Ama bunun için bir şeye teşekkür etmen gerekiyorsa, o zaman bu sözleşmeyi hazırlayana teşekkür et, çünkü onu gözden geçirmek neredeyse bir saatimi aldı."

Travis bir bardağa burbon doldururken boş gözlerle ona baktı. "Oh, bu bir şaka, değil mi?"

Cole kalemmini bir kenara atarak kuru bir sesle, "Belli ki iyi bir tane değil," diye cevap verdi. "şimdi, sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden buradayım ve bu yüzden bir içki içiyorum."

Travis için bile bu derece tedirginlik alışılmadı bir durumdu. "Belki de evliliğimi kutluyorsunuzdur diye düşündüm."

Travis elindeki bardakla döndü ve yumruk yemiş gibi bir ifadeyle Cole'un masasına doğru yürüdü. "Evlendin ve Elaine'le bana *haber* bile *vermedin* mi? Bizi *davet* bile etmedin mi?"

Travis'in bundan gerçekten incinmiş olmasından etkilenen Cole başını salladı. "Tamamen plansızdı. Cumartesi akşamı yapmaya karar verdik ve o fikrini değiştirmeden Las Vegas'a uçtuk," diye ekledi drş. "şimdi, seni içmeye iten şey nedir?"

Burbondan iki derin yudum aldı. "Takip ediliyorum."

Mantığı Cole'a bunun son derece olasılık dışı olduğunu söylese de, içinden geçen belli belirsiz huzursuzluk hissini bastıramadı. "Sana böyle bir şeyi düşündüren nedir?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Adamı dn evden çıkarken fark ettim. Siyah bir Chevrolet ile sokağın aşağısına park etmişti ve beni buraya kadar takip etti. Bu gece akşam yemeği için evden çıktığımda, arabayı ana kapımızın dışındaki otoyolun kenarında park halinde gördüm. Beni eve kadar takip etti. Ben de bu gece kıyafetlerimi değiştirdim ve beni takip edemesin diye buraya yürüyerek geldim. Yine de denedi. Onu gördüm."

Cole onu yakından inceledi. "Bir ilişki yaşıyor olamazsın, değil mi?"

"Bunun için ne zamanım ne de isteğim var, ayrıca Elaine beni öldürür."

Bunun son kısmı aslında doğrudu, bu yüzden Cole bunu kabul etti. "Hırsızların evinize girmeyi planlıyor ve önce alışkanlıklarınızı öğrenmeye çalışıyor olmaları mümkün mü?"

Travis içkisini iki yudumda bitirdi. "Ganimet yerine bir meydan okuma aramadıkları sürece hayır. İki bekçi köpeğimiz, her yeri gözetleyen kameralar, elektrikli kapılar gibi son teknoloji ürünü bir güvenlik sistemimiz var."

"O zaman neden biri seni takip etsin ki?"

Travis bir sandalyeye çöktü. "Bunun NYSE tarafından yürütülen soruşturmayla bir ilgisi olabilir mi?"

Cole'un daha önce hissettiği dehşet duygusu öfkeye dönüşmüştü. "Eğer durum buysa, zamanlarını boşa harcıyorlar demektir."

Cole o gece ofisten çıkarken dikiz aynasına baktı. Koyu mavi, son model bir Ford onu neredeyse malikânesinin kapısına kadar takip etti; sonra bir virajda gözden kayboldu.

Cole eve girdiğinde telefonu çalıyordu. Karşıdaki ses titrekle bir fısıltıydı ve Travis'in sesi olduğu zorlukla anlaşıyordu. "Bir sorunumuz var Cole. Bir şeyler oluyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" Cole kaşlarını çatarak söyledi.

"Neredesin sen?"

"Neden fısıldıyorsun?"

"Ofisimdeyim ama burada yalnız olduğumdan emin değilim."

Hayal kırıklığına uğrayan Cole takım elbisesini silkerek çıkardı. "Emin değilim de ne demek?" Travis'in ofisi araştırma ve geliştirme binasındaydı, ana laboratuvarla aynı kattaydı ve bölgeyi net bir şekilde görebiliyordu.

Hattın diğer ucundaki Travis uzun, duyulabilir bir nefes aldı ve sesi biraz daha normaldi ama hâlâ panik içindeydi. "Senden ayrıldıktan sonra eve gidemeyecek kadar heyecanlıydım, bu yüzden buraya gelip bir şeyler yapmaya karar verdim."

evrak işi. Laboratuvarın tavan ışıklarını yaktım ve onlar yanarken köşede bir gölgenin hareket ettiğini gördüm; sonra kayboldu. Ofisime koştum ve arkasındaki koridora çıktım ama kimseyi göremedim. Binanın güney ucundaki çıkış merdivenlerinden aşağı inmiş olmalı."

Cole, Diana'nın ona verdiği kravatı gevşetirken durakladı. "Gerçekten birini gördüğüne emin misin?"

"Hayır."

Rahatlayan Cole, hizmetçisinin kendisi için telefonun yanına bıraktığı mesajlara uzanmaya başladı.

"-Ama dosya dolaplarımı kilitlediğime eminim ve bir tanesi açık."

Cole kısaca, "Ben icabına bakarım," dedi. Şirket casusluğu her zaman bir olasılıktı, ancak Unified'in bir güvence olarak uyguladığı önemli güvenlik önlemleri vardı. "Dolapta bir rakibin özellikle aydınlatıcı bulacağı bir şey var mıydı?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Güzel. O zaman eve git. Ben hallederim."

Travis telefonu kapattığında Cole, Unified'in güvenlik şefi Joe Murray'i aradı ve Murray'in karısı onu televizyondaki maçtan uzaklaştırırken sabırsızlıkla bekledi. Ellili yaşlarının ortalarında olan Murray, kelleşmiş eski bir denizciydi ve fiziksel görüntüsüne mükemmel bir şekilde uyan derin, çakıllı bir sesi olan bir stoper gibi yapıydı. Sakız çiğneyip kendi esprilerine kahkahalarla gülerek etrafta dolaşırken herkesin omzunun üzerinden bakıyor ve bir şekilde yeteneklerinin çok ötesinde bir masa başı işine terfi etmiş sıradan bir eski güvenlik görevlisi izlenimi vermeyi başarıyordu.

Gerçekte, avlarının iç çevrelerine sızarken zararsız ve çok parlak olmayan görünme yeteneğine borçlu olduğu önemli suç tutuklamalarının bir listesine sahip eski bir FBI gizli ajanıydı. Maaşı yılda 225.000 dolardı, artı hisse senedi opsiyonları ve yan haklar paketi vardı.

Cole'un çağrısına cevap verdiğinde, aldatıcı şakacılığı tavırlarında yoktu. "Bir sorunumuz mu var?"

Cole ona, "Yarım saatten biraz fazla bir süre önce R ve D'nin altıncı katında davetsiz bir misafirimiz vardı," dedi. "Travis o gün için ayrılmıştı ve bazı işler yapmak için ofisine dönmeye karar verdi. Kilitli olmayan bir dosya dolabı bulmuş. İçindeki hiçbir şey bizim için hayati önem taşımıyordu, alınmış olsa bile."

"Kimseyi gördü mü?"

"Işıklar tamamen yanmadan önce köşede bir gölgenin hareket ettiğini gördüğünü sanmış."

"Ayrılmadan önce dolabı kilitlemeyi unutmuş olabilir mi?"

"Travis'in böyle bir şeyi unutması pek olası değil."

"Haklısın. Hemen oraya gidip kontrol edeceğim. Ana kattaki masada oturan güvenlik görevlisi bir şey görürse ya da bir şey öğrenirsem hemen size geri dönerim."

"Bunu yap," dedi Cole. "Ve yarından itibaren, ana girişte günün her saati düzenli bir güvenlik görevlisi istiyorum."

"Sana o şirin küçük kapı yerine oraya elektrikli kapılar koymamız gerektiğini söylemiştim."

Gün boyunca kapıda, cebinde şirket amblemi bulunan bir ceket giyen yaşlı bir adam görev yapıyordu. Bu kişi öncelikle ziyaretçilere yol tarif etmek için oradaydı. Asıl güvenlik, kampüsteki binaların her birinin zemin katındaki resepsiyon masalarında oturan benzer ceketli adamlar tarafından sağlanıyordu. İdari ofis binası bir istisnaydı. Şıklık ve lüks yanılsamasına uygun olarak Cole'un binasındaki resepsiyon görevlisi bir kadındı, ancak bölgede her zaman göze batmayan bir şekilde blazer ceketli bir erkek bulunurdu.

Cole tüm bunların ardındaki felsefeyi yeniden gözden geçirdi ve Murray'i tekrar reddetti. "Unified'ın mülkünü dünyanın en güzel mülklerinden biri yapmak için bir servet harcadım. Orayı kapatmayacağım, oraya silahlı üniformalı gardiyanlar koymayacağım ve orayı asgari güvenli bir hapisane gibi göstermeyeceğim."

"Karar senin Cole," dedi ama çoktan dikkati dağılmıştı, davetsiz misafirin izi hâlâ tazeyken yola koyulmaya hevesliydi. "Başka bir şey var mı?"

"Evet-Travis ve ben takip ediyoruz. Siyah bir Chevrolet onun peşinde. Benimki koyu mavi bir Ford."

"Neden ya da kim olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Yok," dedi Cole, çünkü SPK'nın buna başvurması mantıklı gelmiyordu. Fidyeye için adam kaçırma bir olasılıktı ama ciddiye alınamayacak kadar uzak bir ihtimaldi. Geriye tek bir olasılık kalıyordu ve Cole bunu Murray ile bile tartışmak istemiyordu. "Her kimlerse zamanlarını boşa harcıyorlar. Beni takip ederek işe yarar ya da suçlayıcı bir şey bulamayacaklar."

"İhtiyacınız olduğuunda onları nasıl sallayacağınızı biliyor musunuz?"

"Filmleri izliyorum," dedi Cole alaycı bir tavırla. "Bunu anlayabilirim."

Telefonu kapattıktan sonra Cole kendine bir içki hazırladı ve cam duvarların, ortasında bir çardak ve kemerli bir köprü bulunan devasa serbest biçimli bir yüzme havuzuna baktığı oturma odasına taşıdı. En uçta, plastik pipet çapındaki uzun tüplere yerleştirilmiş iki bin adet renkli fiber optik ışıkla bir kaya şelalesi yaratılmıştı. Su tüplerin içinden akıyor ve renkli havai fişeklerin yeryüzüne yuvarlanması gibi kayaların üzerinden yuvarlanıyordu.

Cole ayaklarını sehpaye uzattı ve Diana'nın numarasını çevirdi. İkinci çalışta cevap verdi, yumuşak, müzikal sesi onu yatıştırıyor ve neşelendiriyordu. "Günün nasıl geçti?" diye sordu ona.

Diana Doug'ın ziyareti hakkında düşünmeyi reddetti. "Çok güzeldi. Seninki nasıldı?"

Cole, SEC soruşturmaları, mahkeme celbi tehdidi, davetsiz bir misafir ve lacivert Ford'lu biri tarafından takip edilmek gibi sıkıntıları göz ardı etti. "Harika. Herkes yeni kravatımı beğendi."

Bölüm 43

COLE'UN şoförü limuzini limuzinin içine soktuğunda MAVİ FORD HÂLÂ BEŞ ARABA GERİDEYDİ.

Ertesi sabah Unified'ın girişinde. Araç geçerken Cole plakayı aldı. Onu takip eden her kimse belli ki Cole'u Unified'ın kampüsüne kadar takip ederek şansını zorlamak istememişti. "Saat beşte burada ol, Bert," dedi, aynı zamanda karısı Laurel ile ev işlerini paylaşan şoförüne. "Eğer beş buçuğa kadar çıkmazsam, doğruca eve dön."

"Doğru, Bay Harrison."

Murray zaten Cole'un ofisinin dışında bekliyor, Shirley ve Gloria'yı Küçükler Ligi beyzbol "kahramanı" olduğu günlerle ilgili bir tür hikâyeyle eğlendiriyordu. Cole'u ofisine kadar takip etti ve kapı kapandığında, "Gloria Quigley gizliden gizliye senin suyun üzerinde yürüdüğüne inanıyor ve Shirley de senin imajını korumak için buna tanıklık edecek."

"Gerçekten mi?" Cole buna biraz şaşırmıştı çünkü her iki kadınla da hiçbir zaman iyi bir fikir ya da herhangi bir kişisel ilişki geliştirmemişti. "Nedenini merak ediyorum."

"Sadakat," dedi Murray kesin bir ifadeyle. "Saygı duydukları insanlara kayıtsız şartsız verirler. Bu arada kişilik tipleri de aynı."

Cole cevap vermek yerine not defterine bir şeyler karaladı ve kâğıdı yırttı. "Bu mavi Ford'un plaka numarası."

"Hemen kontrol edeceğim," dedi Murray, sıradan kömür grisi takım elbise ceketinin cebine sokuşturarak. "Kişilik tiplerinden bahsetmişken," diye devam etti, boş boş tırnaklarını inceleyerek, "kuzenin alışılmadık derecede ürkek görünüyor. Bunun nedenini biliyor musunuz?"

Cole hafif bir alaycılıkla, "Aklıma birkaç neden geliyor," dedi. "New York Borsası SEC'in talebi üzerine bizi soruşturuyor, nereye giderse gitsin takip ediliyor ve dün gece birisi onun dosyalarını karıştırmaya çalışıyordu."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bu arada, muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, R ve D'deki güvenlik görevlisi dün gece olağandışı bir şey görmedi. Akşam altıdan sonra kimse binaya girmemiş ve o saatten sonra binadan çıktığını gördüğü kişilerin hepsi de tanıdığı çalışanlarmış. Saat yedide merdiven boşluğu girişlerindeki alarmları içeriden çalıştırıyoruz, bu da kimsenin dışarı çıkamayacağı anlamına geliyor

güvenlik kartı kullanmadan ya da alarmları çalıştırmadan bu şekilde binaya girebilir ve hiç kimse içeri giremez."

"O zaman içeri nasıl girdi?"

"Çalışanlar öğle yemeğinden dönerken resepsiyondaki görevliyi atlatmış ve öğleden sonrayı ziyaretçi kartı olmadan binada geçirmiş olabilir ki bundan şüpheliyim. Öte yandan, kapıyı açmak için güvenlik kartı olmadan Travis'in katına giremezdi, bu da bana zaten katta olduğunu düşündürüyor."

Cole bariz bir sonuç çıkardı. "Bir çalışan mı?"

"Muhtemelen. Bir kadın da olabilir, çünkü Travis ne gördüğünden emin değil. Ya da bir illüzyon, ışıkların yanması gibi bir numara olabilir ve Travis bir dosya dolabının kilidinin açık olduğunu fark ettiğinde hemen bir sonuca varmış olabilir. Daha önce de söylediğim gibi, çok ürkek. Parmak izi için dosya dolabının ve masanın tozunu aldım ve şu anda onları kontrol ediyorum. Yukarı çıkar çıkmaz bu lisans numarasını takip edeceğim ama bir iki gün sürebilir."

Kapıya doğru ilerledi ve Cole sinirli bir şekilde, "Neden bir ya da iki gün? Neden bir ya da iki saat değil?" Güvenlik şefi cevap vermeden önce Murray'nin hafif, tedirgin tereddütü Cole'un beyninde uyarı zillerini çaldırmıştı bile. "Sen ve Travis Ford ve Chevrolet'yi fazla sorun yaşamadan tespit ettiniz. Her iki olayda da arabalar evlerinizin bulunduğu sokağın aşağısına park edilmişti ama oldukça açıktaydı, değil mi?"

"Doğru."

"Ne yazık ki," dedi özür dileyen bir iç çekişle, "bu tür şaşırtıcı derecede beceriksiz teknikler genellikle eyalet ya da yerel kolluk kuvvetleriyle sınırlıdır. Onlar her zaman görünmez olduklarını düşünürler."

Cole'un kaşları buz parçaları gibi gözlerinin üzerinde birbirine çarptı. "Bana *polis*in bizi takip ettiğini mi söylüyorsun?" diye alçak ve öfkeli bir sesle konuştu.

"Bu benim önsezim. Bunu kontrol eder etmez teyit edeceğim."

Oradan ayrıldıktan sonra Cole arka arkaya üç telefon görüşmesi yaptı. İlki, öğlene kadar ofisine sade, dört kapılı bir sedan teslim edeceğine söz veren bir araba kiralama acentesiydi.

İkinci arama, Fairfax, Virginia'da bulunan ve Başkan'ın kulağını çınlatan, Tahsisat Komitesi'nde bir koltuğa ve büyük bir siyasi nüfuza sahip olan kıdemli bir Birleşik Devletler Senatosu üyesine ait özel, listelenmemiş bir telefon numarasıydı. Ayrıca Cole Harrison tarafından düzenlenen bir bağış toplantısından üç yüz bin dolarlık kampanya katkısı almıştı ve bir sonraki seçimlerden önce böyle bir etkinlik daha düzenlemeyi umuyordu.

Karısı Edna'ya göre Senatör Samuel Byers o sabah Tahsisatlar Komitesi'nin bir toplantısına katılıyordu. Cole ona haber bıraktı ama *Foster's Beautiful Living* dergisini ne kadar çok sevdiğini haykırmasını ve yıllık Noel partileri için Diana'yı Fairfax'e getireceğine dair ondan söz almasını beklemek zorunda kaldı.

Bir sonraki araması sadece Cole'un varlığından haberdar olduğu bir numaraydı. Parmaklarını sabırsızlıkla masaya vurdu ve Willard Bretling cevap verdiğinde Cole basitçe, "Bu akşam altıda orada olacağım," dedi.

"Kimsiniz lütfen?" Bretling sordu, sesi kullanılmadığı için dikkati dağılmış ve cızırtılıydı.

"Kim olduğunu sanıyorsun sen?" Cole tersledi.

"Oh, elbette, özür dilerim. Bütün gece oyuncağımızla oynadım," dedi yetmiş yaşındaki adam neşeli bir sesle.

Senatör Byers saat dörtte, Cole Diana'nın telefonunu kapattıktan hemen sonra Cole'un direkt hattını aradı. "Başına gelenleri duyduğuma üzüldüm Cole," dedi Sam ve sesi samimi geliyordu. "Eminim bir ya da iki hafta içinde her şey yoluna girecektir."

"Ben o kadar emin değilim," diye karşı çıktı Cole. "Ne yapabilirim ki?"

"Bu işin arkasında kimin olduğunu ve ne kadar ileri gittiğini öğrenebilirsiniz."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Sam, ama telefonu kapatmadan önce beceriksizce ekledi, "Bu çaydanlıktaki küçük fırtına dinene kadar beni ofisten ya da evden aramazsan iyi olur, evlat. Ben seni ararım. Yeni eşine de benden kocaman bir selam söyle," diye ekledi.

Cole bu son ikiyüzlülük karşısında tiksintiyle küfretti, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Sakinleşmek için Diana'nın bir görüntüsünü canlandırmaya çalıştı.

Günün karmaşası içinde zihninde beliren kız, evliliklerini ailesine duyurduktan hemen sonra onunla birlikte arka bahçede yürüyordu.

"Etkilenmiş bir adam için son derece suratsız görünüyorsun," demişti.

"Bu benim 'acımasız' bakışım değil."

*"Öyle değil mi? Senin 'acımasız
görünüşün' neye benziyor?" "Bilmek
isteyeceğini sanmıyorum."*

"Oh, devam et," diye alay etmişti. "Bir bakayım-"

Bu anı Cole'un yüksek sesle kıkırdamasına neden oldu.

Bölüm 44

" A "

COREY, Diana'nın ofisindeki konferans masasının üzerine yerleştirdiği SEKİZE ON PARLAK FOTOĞRAFI işaret etti. "Ne düşünüyorsun? Bunu mu kullanalım yoksa bunu mu?"

"Ne?" dedi Diana. Diana pencereden dışarı bakıp büyük bir jetin yavaş bir dönüş yaparak batıya doğru ilerlemeye başlamasını izliyordu.

Corey öne doğru eğilerek elini kız kardeşinin koluna koydu. "Diana, aklın bunların hiçbirinde değil ve eğer konsantre olamayacaksan, neden yarına kadar beklemek yerine bugün Cole'a amcasında katılmıyorsun?"

Diana başını salladı. "Hayır, ona bugün ayrılamayacağımı söyledim. Önümüzdeki hafta için izin aldım ama gitmeden önce yapmam gereken çok şey var. Yarın uçakla gelip beni alacak."

"Onun yerine bugün sen gitsen daha mutlu olmaz mı sence?"

Diana sessiz bir gülümsemeyle, "Biliyorum," dedi. Cole yarına kadar ona katılamayacağı için hayal kırıklığına uğramıştı ama anlayışla karşılamıştı. "Her neyse, şu anda amcasıyla birlikte Austin'e gidiyor. Cole'un sekreteri ona ulaşip bugün gidebileceğimi söylese bile, amcasının önce buraya, sonra da yaşadığı yere kadar uçmaya hazır olacağından şüpheliyim."

Corey, Diana'nın tereddüt ettiğini anlayabiliyordu ve bu onu mutlu ediyordu. Tüm içgüdüleri Cole Harrison'ın tam da kız kardeşine göre bir adam olduğunu söylüyordu. "Cole'un sekreterinden Cal'in adresini öğrenebilir, oraya kendin uçabilir ve indiğinde gelip seni alması için Cole'u arayabilirsin."

"Beni kışkırtma," diye uyardı Diana. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, Jeffersonville'e doğru yola çıkma arzusuyla dikkati öylesine dağılmıştı ki binanın önüne yanaşan üstü açık siyah Mercedes'e önce hiç dikkat etmedi. Fark ettiğinde ise dikkatini ilk olarak arabadan inen genç kadın çekti. Onlu yaşlarının sonlarında ya da yirmili yaşlarının başlarında olan genç kadın, uzun ve güzel bacaklarını sergileyen pembe bir etek ve dolgun göğüslerinin üzerine gergin bir şekilde gerilmiş pembe askısız örgü bir bluz giymişti. Kıyafetlerinden dolgun dudaklarına, uçuşan saçlarına ve somurtkan ifadesine kadar her şeyi şehvet doluydu. Arabayı kullanan adam içeriden uzanıp kızın elinden tuttu ve sanki kızın kendisiyle birlikte içeri girmesini istemiyormuş gibi onu arabaya geri çekti, sonra da kendisi indi.

Diana'nın sesi şaşkın bir fısıltıya dönüştü. "Dan burada. Ve gelinini de getirmiş."

"Ne!" Corey pencereye doğru koştu. Yeni karısı onun isteklerine açıkça karşı gelerek tekrar arabadan indi ve Dan gülerek onu arabaya geri sokarken, Corey ona iyice baktı. "Buna *inanabiliyor* musun!" diye patladı. "Aşırı seks düşkünü bir ergen gibi görünüyor."

Diana bir kıskançlık ve incinme hissi duydu ama bu his kısa sürede yok oldu. "Kız onun için mükemmel," diye karar verdi yüksek sesle. "Buraya geldiği için kıskanç ve güvensiz olduğu çok açıktı ve o da buna *bayıldı!* Gülüyordu."

"O bir domuz!" Corey öfkeyle söyledi. "Belli ki erkekliği konusunda sürekli güvenceye ihtiyacı var. Onunla ne hakkında konuşabilir ki?"

Diana onunla olan ilişkisini düşündü ve fark etti ki, Diana'nın kariyerinde başardığı her şeyle gurur duyduğunu *söylemesine* rağmen

ona her zaman diğer alanlarda eksik olduğu hissini vermişti. "*Kariyerin senden çok şey götürüyor, Diana.*" Bunu binlerce kez söylemişti. Öte yandan, kariyeri olmasa bile yeni karısının göğüslerine ya da uzun bacaklarına asla sahip olamazdı. Ve bunlara sahip olsaydı bile, Diana o kıyafetin içinde ölü bulunmazdı. "Nasıl bu kadar kör olabildim?" diye mırıldandı. Sonra pencereden döndü ve masasına doğru yürüdü.

"Onu görmeye mi gidiyorsun?"

"Bir dakika," dedi Diana, sekreterinin masasında vızıldayan dahili telefon düğmesine basarak.

"Kalmamı ister misin?" Corey sordu.

"Bu sana bağlı. Benimle bir tür dostluk ilişkisi kurarak suçluluk duygusundan kurtulmak istiyor." Sally dahili telefonu açtı ve Diana ondan Cole'un sekreterini aramasını ve Cal'in adresi ve telefon numarası hakkında kesin bilgi almasını istedi. Sally ayrıca Cole'a Diana'nın yolda olduğunu söylemesini ve bugün için uçuş ayarlamalarını yapmasını isteyecekti. Sözlerini bitirir bitirmez Sally'nin sesi endişeli bir fısıltıya dönüştü. "Bay Penworth koridorda yürüyor," diye uyardı.

"Diana!" diye haykırdı bir an sonra, rüzgârla savrulmuş, bronzlaşmış ve büyüleyici bir şekilde utanmış görünüyordu. "Dün döndüm ve elimden geldiğince çabuk buraya geldim."

Diana masasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Anlıyorum," dedi hafifçe, tiksintiyle karışık garip bir rahatlama hissiyle dolmuştu. Harika birini kaybetmemişti. O zayıf, bencil ve korkağın tekiydi. Cole onunla balkonda ilk karşılaştığında kadeh kaldırırken haklıydı.

"Keşke bunu biraz daha kolaylaştıracak bir şeyler söyleseydin," dedi Dan, onun yardımsever olmayışından dolayı gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bak, aramızda olanlardan çok etkilendiğini biliyorum."

"Tabii ki öyleydin," dedi Diana. Aslında onun bu itirafı gururunu okşamış ve hoşuna gitmiş görünüyordu. "Ne de olsa," diye ekledi Cole'dan alıntı yaparken önlenemez bir gülümsemeyle, "'dünyanın pisliği' tarafından terk edildim. "

Haklı bir öfkeyle topuklarının üzerinde döndü ve hışımla ofisten çıktı. Bir süre sonra Diana, Corey'e baktı.

Diana'nın masasının karşısındaki duvara yaslandı. Yüzü neşeyle parlayan Corey duvardan uzaklaştı. Çok yavaş ve çok yüksek sesle alkışladı.

Bölüm 45

" ^ "

DIANA, AUSTIN'DE VE SAN LAROSA'DA TEKRAR UÇAK DEĞİŞTİRMEK ZORUNDA KALDI. Saf değildi.

San Larosa'dan Kingdom City yakınlarındaki Ridgewood Havaalanı'na yapılacak uçuşun bir 747'yle olacağını tahmin edecek kadar... Ama eski moda pervaneler yerine jet motorları ve tek renk boyası olsaydı "sevimli" olduğunu düşünebileceği minyatür bir uçağa binmek için pistte topuklu ayakkabılarla yarım mil yürümek zorunda kalacağını da tahmin etmemiştir.

Yaklaştıkça Teksas Havayolları uçağı daha da küçük görünüyordu. Hızını neredeyse koşacak kadar artırdı, biletini alan ve onu kapıda teslim eden bagaj görevlisine yetişmeye çalışıyordu.

Belli ki genç adam topuklu ayakkabılarının hızlı tıkırtısını fark etmişti, çünkü durdu ve döndü. "Bu taraftan Bayan Foster, yoksa Bayan Harrison mı?" dedi sırtarak. "Sizi ve kocanızı haberlerde gördüm."

Diana'nın dikkati binmesi beklenen küçük, harap uçağa odaklanmıştı. "Bu uçmaya uygun mu?"

"Ona güveniyorum," dedi gülümseyerek. "Evet, ama içinde *uçar* mıydın?" "Bunu her zaman yaparım."

Uçağın içi eski püskü ve kirliydi. Koltuğuna oturduğunda koltuk bir o yana bir bu yana devriliyordu, bu yüzden zemini yokladı, emniyet kemerinin iki ucunu buldu ve hem kendini hem de sallanan koltuğu uçağın zeminine sabitlemek için kullanarak kemeri yerine sıkıca bağladı. Bilet görevlisi-bagaj görevlisi

ikiye bükölüp kokpite sıkışırken ona göz kırptı; sonra burnuna bir çift havacı güneş gözlüğü taktı ve yeni bir rol üstlendi. Pilot.

Uçak pistte sarsıla sarsıla ilerliyor, motorlar zorlanıyor, Diana'nın koltuğunu emniyet kemeri bağından kısmen kurtaracak kadar bir güçle soldan sağa sallanıyordu; sonra son anda uçak duyulabilir bir iniltiyle kendini havaya kaldırdı ve güneşe doğru süzölmeye başladı.

Yukarı çıkmayı başaran eski uçağın aşağı inebileceğinden emin olunca, Cal'in çiftliğine giden talimatlara bakmak için zarfı açtı. Ne yazık ki, pilot gözlerini gölgelemek için elini kaldırdığında ve ufku taramaya başladığında kokpite bakma hatasını *yaptı*. Sağdan sola. Soldan sağa. Radar yok.

Diana buna inanamıyordu! Küçük koltuğunun kenarlarından tutarak pilotun başının yavaş ve sabit dönüşünü izledi ve farkına varmadan ona yardım etmeye başladı. Öne doğru eğilerek küçük ön camdan dışarı baktı, kalbi ağzında ufku taradı... soldan sağa... sağdan sola... soldan sağa.

Bir saat sonra uçak Ridgewood Field'daki iniş pistine çarptı ve terminale doğru dörtlale ilerledi. Pilot emniyet kemerini çözerken, uçağın kapısını açarken ve basamakları indirirken ona gülümsedi. Sonra ona elini uzatmak için döndü. "Uçuştan memnun kaldınız mı?" diye sordu.

Diana sıcak ve sert kaldırıma adım attı ve son bir saatin ilk rahat nefesini aldı. "Eğer radar için para topluyorsanız, ben de katkıda bulunmak isterim," dedi alaycı bir tavırla. Güldü ve omzunun üzerinden başını salladı. Pistin sonunda, bir dizi küçük uçakla çevrili Cole'un jeti, köylüler arasında bir sultan gibi güneşte parlıyordu.

"Bununla uçtuktan sonra geri kalan her şey hayal kırıklığıdır. Kocanız sizi almaya gelecek mi?" diye ekledi.

"Önce onu aramalıyım."

İçerideki küçük metal terminal binası sıcak ve havasızdı. Üzerinde Araba Kiralama tabelası olan bir masanın karşısında bir otomat vardı. İsim etiketinde "Roberta" yazan garson üniformalı bir kadın, küçük bir yemek tezgahında kağıt bardaklardan kahve içen iki yaşlı adamla sohbet ediyordu. İki tuvaletin arasındaki karşı duvarda bir ankesörlü telefon vardı.

Yirmi dakika boyunca meşgul sinyali aldıktan sonra Diana operatöre hattı kontrol ettirdi ve hatta kimsenin olmadığı bilgisini aldı. Diana, Cole'un amcasının telefonunun arızalı olduğunu düşündü ve bir araba kiralamaya karar verdi.

"Üzgünüm hanımefendi," dedi Roberta, gerçekten üzgünmüş gibi bakarak, "ama sadece iki kiralık arabamız var. Susturucusu bozuk olanı bu sabah o kırmızı uçakla gelen bir sondaj şirketi görevlisi kiraladı. Lastikleri kötü olan araba geçen hafta kaza yaptı ve tamir ediliyor."

"Bu durumda, nereden taksi bulabilirim?"

Bu, yemek tezgahındaki yaşlı adamlardan birinin kahkahasına neden oldu. "Kızım, burası St. Louis, Missouri ya da San Angelo değil. Buralarda duran taksilerimiz yok."

Diana hayal kırıklığına uğramıştı ama yılmamıştı. "Krallık Şehri'ne bir sonraki otobüs ne zaman?"

"Yarın sabah."

Yerli Teksaslı erkeğin yiğitliğine hitap etmeye karar verdi. "Buraya kocamla tanışmaya geldim. Geçen hafta sonu evlendik ve bu bizim balayımız."

Balayı Roberta'nın kalbinde duyarlı bir akorda dokunmuştu. "Ernest," diye yalvardı, "hanımı Kingdom City'ye götürebilirsin, değil mi? Yolundan sadece birkaç dakika uzakta. Bunu yaparsan önümüzdeki iki hafta boyunca her gelişinde sana bedava kahve veririm!"

Ernest adındaki adam kürdanını düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra başını salladı. "Şunu üç hafta yap ve anlaşılm, Bobbie."

"Tamam, üç hafta."

"Gidelim o zaman," dedi Ernest, tezgâhtaki tabureden kayarak ön kapıya doğru yürüdü.

Diana rahatlamış bir halde, "Çok teşekkür ederim," dedi. Adama elini uzattı. "Benim adım Diana Foster." Adam uzattığı eli hızla sıktı ve kendisini Ernest Taylor olarak tanıttı. Adamın nezaketi bavulları kapsamıyordu belli ki, çünkü omzunun üzerinden bavullara baktı ve "Sizinle kaldırımda buluşurum, böylece onları otoparka kadar taşımak zorunda kalmazsınız," dedi.

"Çok nazıksınız," dedi Diana gizli bir alaycılıkla, üç çantadan ilkinin almak için dönerken. Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp onu şehre götürecek aracı gördüğünde üçüncü ve son yolculuğunu neredeyse tamamlamıştı ve eğer bu kadar yorgun ve sinirli olmasaydı, en yakındaki Louis Vuitton valizinin üzerine oturup ağlayana kadar gülecekti. Ronald Reagan tamponlu, tozlu lacivert bir kamyonet kaldırıma yanaştı ve kasasında bir yığın yağ varili, olta takımı, alet kutusu ve kablo yığılıydı. "Bagaj kapağının mandalı kırılmış. Bavulları üstünden arkaya doğru çek," diye önerdi Ernest ağzının kürdana kenetlenmemiş köşesinden.

Diana ağır valizleri bagaj kapağının üzerinden kamyonun arkasına taşımasının mümkün olmadığını biliyordu. "Acaba bana yardım edebilir misiniz?" diye sordu.

Ernest kapısını açtı ama bir ayağını yere basarak durdu. "Zahmetim için bana bir şey vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu. "Beş dolar gibi, belki?"

Yolculuk için ona yirmi dolar vermeye niyetlenmişti ama artık o kadar da hayırsever hissetmiyordu. "Peki."

Ernest kamyonundan indi ve beş bin dolar değerindeki Louis Vuitton bavulunu kirli alet kutularının ve pis paçavraların üzerine fırlatmaya başladı, ancak üçüncü parçayı petrol varillerine doğrulttuğunda Diana'nın sesi umutsuz bir çığlıkla patladı. "Şunu biraz daha dikkatli tutabilir misin? O bavullar çok pahalı."

"Ne, bu şey mi?" dedi küçümseyici bir ifadeyle, bavulu sanki ağırlıksızmış gibi kol uzunluğunda tutarken. "Nedenini anlayamıyorum. Üzerinde plastik bir kaplama olan kanvastan başka bir şey değil gibi görünüyor bana-"

Böylesine pis bir aracı isteyerek kullanan bir adamla bu konuyu tartışmaya çalışmanın boşuna olacağını bilen Diana yorum yapmamayı tercih etti. Ne yazık ki Ernest onun bu suskunluğunu gerçeği aniden fark ettiği şeklinde yorumladı ve bu da onu daha da ısrarcı olmaya itti. "Çirkin görünümlü bir renk kombinasyonu - kahverengi ve üzerinde yeşilimsi taba rengi harflerle 'LV' yazıyor. " Bunu söyledikten sonra son kutuyu da yağ tenekelerinin üzerine attı ve direksiyonun arkasına geçip bekleyerek Diana'nın bir yığın yol haritasını temizlemesini izledi,

olta takımını ve bir kutu WD-40'ı koltuğundan indirdi. "LV," diye işaret etti, "bir kelime bile değil."

O bir şey söyleyene kadar kamyonu vitesine takmaya isteksiz görüldüğü için Diana isteksizce, "Onlar baş harfler," diye cevap verdi.

"İkinci el eşya, ha?" Kamyonun vitesleri çalışıp kısa çakıllı araba yolundan otoyola doğru ilerlerken, bilgece bir ifadeyle sözlerini tamamladı. "Bunu nasıl anladım biliyor musun?"

Diana'nın ruh hali hafif bir kızgınlıktan neşeye dönüştü. "Hayır, nasıl tahmin ettin?"

"Çünkü senin adının baş harfleri LV
değil. Değil mi?" "Doğru."

"Bu çirkin şey sana yutturulmadan önce kime aitti?" "Louis
Vuitton," dedi Diana düz bir yüzle.

"Şaka mı
yapıyorsun?"

"Şaka
yapmıyorum."

Fren pedalını yanındaki pedalla birlikte yere vurdu ve dur işaretinde vites değiştirdi. "Erkek arkadaşın mı?"

Belki de dağların ve Cole'un yakınlığının heyecan verici etkisiydi ama Diana birdenbire her şeyle tam bir yardımlaşma içinde olduğunu hissetti. "Hayır, değil."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Başını çevirdi ve Ernest'in profiline hayranlıkla baktı. Kurumuş deri renginde ve dokusunda bir cildi, kahverengi gözleri, çukur yanakları ve ağzının kenarından sarkan bir kürdanı vardı. "Gerçekten, neden memnunsun?"

"Çünkü üzerinde adının baş harfleri yapıştırılmış bavulları taşıırken ölüme yakalanacak kırmızı kanlı bir Amerikalı erkek yoktur ve bu bir gerçektir."

Diana Louis Vuitton mağazasında gördüğü ve kendileri için alışveriş yapan adamlarla ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. Bir süre sonra gülümsemesini bastırdı ve başını salladı. "Haklısın."

Bölüm 46

İŞTE BURADAYIZ. KINGDOM CITY SOLDA," dedi ERNEST kolunu camdan dışarı uzatıp sola dönüş için eliyle işaret verirken. "Burası Ana Cadde."

Diana'nın içinden bir heyecan geçti. Burası Cole'un eviydi ve burayla ilgili her şeyi özümsemeye çalıştı. Şehir merkezindeki bölge, Capitol Tiyatrosu'nun da aralarında bulunduğu on blokluk işyeri ve dükkânlardan oluşuyordu ve bir eczane ile bir nalbur tarafından çevrelenmişti. Caddenin karşısında The Hard Luck Café, bir Farmers Insurance acentesi, Kingdom City Bank, bir fırın ve teypten at eyerine kadar her şeyi satan üç mağaza vardı.

Ernest ankesörlü telefonlarını kullanması için onu The Hard Luck Café'de bıraktı ama Diana'nın hayal kırıklığına uğramasına rağmen Cal'ın hattı hâlâ meşguldü. Kingdom City'de taksi hizmeti olduğunu çoktan öğrenmişti, o yüzden buna razı oldu.

Wilson's Feed and Grain'in önündeki dur işaretiyle yanaştıklarında Ernest kürdanını çenesinin diğer tarafına kaydırды. "Gideceğiniz yere nasıl gideceğiniz konusunda başka bir fikriniz var mı?"

"Evet, taksiye bineceğim."

"Bozulmuş." Kanıt olarak, tamir edilmeyi bekleyen araçlarla neredeyse abluka altına alınmış olan Gus'ın Tamirhanesi'nin önündeki otoparka doğru anlamlı bir şekilde başını salladı. Diana ön sırada, kaldırıma paralel park etmiş, kaputu kaldırılmış ve kapısında siyah renkle *TAXI* yazan beyaz bir Mercury sedan gördü.

Ernest onu Jeffersonville'e götüremeyeceğini açıkça belirtmişti, bu yüzden şu anda Diana'nın seçenekleri otostop çekmek ya da elinde bir avuç parayla bir köşede durup yoldan geçen araçlardan kendisini bırakmalarını istemekle sınırlı görünüyordu. İkisi de güvenli görünmüyordu. "Ernest," dedi çaresiz bir kadın sesiyle, "gerçekten çaresizim ve senin bir şeyler düşünebileceğini *biliyorum*. Buralarda arabasını bana kiralayacak biri var mı?"

"Hayır."

"Çok cömert bir ödeme yapmaya hazırım."

O ana kadar Ernest sorunun büyüklüğünü tam olarak kavramış ya da bir çözüm bulmakla kişisel olarak ilgileniyor gibi görünmüyordu ama "ödeme" ve "cömertçe" sözcüklerini duyunca tüm tavrı belirgin bir değişikliğe uğradı. "Normalde kiraladığınız bir araba size ne kadara mal oluyor?" diye sordu ve ona spekülâtif bir yan bakış fırlattı.

Diana, Dallas'ta birkaç günlüğüne kiraladığı Lincoln Town Car için bir ücret makbuzu imzaladığını hatırlıyordu. "İki ya da üç yüz dolar sanırım. Neden? Kiralayabileceğim bir araba düşündün mü?"

"Debriyaj ve fren pedallarına basarak eski kamyonu Gus'ın tamirhanesine soktu, taksinin arkasında durdu ve arka çamurluğuyla araba yolunun bir kısmını kapattı. "Gidip senin için ne tür bir anlaşma yapabileceğime bakacağım."

Diana o kadar minnettardı ki, adam kamyonetten inip kapıyı menteşesinde sallanır halde bırakırken neredeyse kolunu okşayacaktı.

Çok kısa bir süre içinde, cüruf taşlı binadan bir adam çıktı. Üzerinde açık mavi bir gömlek ve koyu mavi bir iş pantolonu vardı, arka cebinden kirli bir paçavra sarkıyordu. Gömleğinin cebindeki oval yama kırmızı harflerle "Gus" olduğunu ilan ediyordu. Yürürken pantolonundan bez parçasını çıkardı ve ellerini silmeye başladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, bayan," dedi Gus biraz tedirgin bir sesle. "Ernest, Ford'la ilgilendiğinizi ve onu getireceğini söyledi."

Binanın arka tarafından Diana bir motor sesi duydu, ardından mekanik bir öksürük ve tekleme geldi, sonra da sessizlik. Bir kez daha çalıştırma denemesi başarılı oldu ve Diana, Gus'ın kredi kartı kabul ettiğini umarak çantasını açtı. "İşte orada," dedi Gus.

Kahkahalar ve dehşet Diana'nın ağzını açık bıraktı; paslanmış turuncu kamyonet, eğer mümkünse, Krallık Şehri'ne bindiği mavi kamyonetten bile daha kötü durumdaydı. Kalın bir kir tabakasıyla kaplanmış, ön tamponu bir iple bağlanmış ve yolcu camı koli bandıyla tutturulmuştu. Nutku tutulmuş bir halde Ernest'in kamyondan inişini izledi.

yüz ifadesi memnun oldu. "Şaka yapıyorsun," dedi ona. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Sen al!" Ernest, bunun heyecan verici olduğu kadar açık da olması gerekiyormuş gibi haykırdı. Kollarını iki yana açarak, ellerini avuç içlerini yukarı kaldırarak mutlak bir sevinç hareketi yaptı. "Beş yüz dolara satın alırsın; sonra ya sende kalır ya da ayrılırken geri satarsın."

Diana kapana kısıldığını biliyordu ama bunun tek çözüm olduğuna inanamıyordu ve paslı, pis, itibarsız bir turuncu hurda yığınının zorlukla kazanılmış beş yüz dolar ödeme fikri neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. "Bu şeyin beş yüz dolar değerinde olduğuna inanamıyorum."

"Kaya gibi sağlam," dedi Ernest, gevşek tamponlar, elektrik kablolarından sarkan bir far ve bantlanmış cam gibi ayrıntıları gözden kaçırma konusunda olağanüstü bir yetenek sergileyerek.

Diana'nın başka seçeneği yoktu ve bunu biliyordu. "Ben alırım," dedi küçük, mutsuz bir sesle ve kredi kartını almak için çantasına uzandı. Hala sessiz olan Gus kartı aldı ve dükkâna girdi. Birkaç dakika sonra Diana'nın imzalaması için bir ödeme makbuzu ve bir avuç nakit parayla döndü. Diana fişi imzalarken, Ernest bavulları garaj yolundaki turuncu terk edilmiş arabanın arkasına attı; sonra da işlemlerin başarıyla sonuçlandığından emin olmak için yanlarına geldi. "Bu kadar o zaman," dedi ve Diana'nın şaşkınlığı içinde elini Gus'a uzattığını gördü, o da parayı saydı. İçinde 490 dolarlık fatura var.

"Diğer on dolarım nerede?" Ernest kaşlarını çatarak söyledi. "O lastik için bana hâlâ borçlusun."

Gecikmiş bir aldatmaca sezinleyen Diana iki adama da saldırdı. Gus hiçbir şekilde onu lanet olası kamyoneti almaya teşvik etmediği için suçu sadece Ernest'e yükledi ve daralan bakışlarını onun pişmanlık dolu, kösele gibi yüzüne çevirdi. "Yani bana," dedi alçak ve öfkeli bir sesle, "kendi arabayı benim üzerime yıkmayı başardığını mı söylüyorsun?"

"*Kesinlikle* öyle," dedi sırtarak. Sonra da onu dürterek, "İki yüz elli dolar alırdım ve bunu aldığımı memnun olurdum," diyerek hakarete hakaret ekledi.

İçten içe boynu bükülen Diana onun gözlerinin içine baktı ve hırsızlık yapan yaşlı adama onu geceleri uyutmayacağını umduğu bir yalan söyledi. "Evet, ama

Bin dolar verirdim." Adamın yüzündeki dehşet ifadesi o kadar komik ve tatmin ediciydi ki Diana'nın öfkesi daha Gus'ın boğuk kahkahasını duymadan oldukça yatışmıştı.

Ernest onu sürücü kapısına kadar takip etti ve Diana kirli, yırtık, vinil koltuğa tırmanırken kapıyı açık tuttu; sonra kapıyı onun için kapattı. Direksiyon kocaman görünüyordu ama Diana onu iyice kavradı; sonra ayak parmağıyla fren pedalını, eliyle de vites kolunu yokladı. Ayağı iki değil üç pedalla karşılaştı ve vites koluna baktığında *Sürüş*, *Park* ve *Geri Vites*'i gösteren güzel küçük harfler yerine bir diyagram gördü. Düz vites. Kalbi sıkıştı.

"Bahse girerim standart bir aktarımla başa çıkamazsın, değil mi?"

"Elbette," diye yalan söyledi Diana, kalbi gergin bir şekilde çarparken omzunun üzerinden bakıyordu. Kalabalık otoparktan çıkmanın tek yolu aşağıya, caddeye doğru eğimli olan araba yolundan geri dönmekti. Diana bebek taşıyan iki annenin arkasından ve yanından geçmesini bekler gibi yaparak şemaya baktı ve Doug'ın ona on altı yaşındayken öğrettiği debriyaj ve fren kullanımıyla ilgili numarayı hatırlamaya çalıştı.

Arkasında kimsenin olmadığından emin olunca debriyajı itti ve vites kolunu çekiştirdi, viteslerin metalik gıcırtısından irkildi; sonra kamyonu titreten bir sarsıntıyla debriyajı bıraktı ve gaza yüklendi. Kamyon geriye doğru savrulup hızlanırken Diana çılgınca direksiyonu kırdı ve Gus, Ernest'in kahkaha sesleri arasında bağırarak uyarıda bulundu ama her nasılsa kamyon güvenli bir şekilde caddeye indi ve ters yöne döndü. Gurur ve sağduyu Diana'nın geri dönmek yerine blokta daire çizmeye karar vermesine neden oldu.

Bölüm 47

KAMYON GERÇEKTEN BEŞ TAM MİL BİRLİKTE KALDIĞINDA, Diana yeterince rahatlamıştı.

manzarayı not almak için. Burası Teksas'ın nadiren gördüğü ama western filmlerini izleyen herkesin otomatik olarak eyaletle özdeşleştirdiği bir parçasıydı. Uçsuz bucaksız otlakları dolambaçlı ilçe yollarından ayıran kilometrelerce uzunluktaki çitlerin ardında, yeni doğmuş buzağılar annelerinin yanında oynuyor, kuyrukları uçuşan çetrefilli taylar, dikkatli kısraklar bakarken sallantılı bacaklarının üzerinde kısa aralıklarla koşuşturuyordu.

Buranın ilkbaharda nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu; mavi salkımların, düğünçiçeklerinin ve Kızılderili boya çalılarının çiçek açtığı, çiçeklerini buruşuk tepelerin ve sık vadilerin üzerine kabarık bir yama işi yorgan gibi yaydığı zaman.

Cal'in evinin sapağını geçmediğinden emin olmak için bir kez benzin istasyonunda durmak zorunda kaldı, çünkü adresler genellikle uzun otlarla kısmen örtülmüş kırsal posta kutularına yazılmıştı.

İleride, doğru yer olması gereken yeri gördü ve kamyonu yavaşça yavaşlattı, dönüşü yaparken ölmemesi için dua etti. Yavaşladığında geri tepti ve farklı bir vitese geçmeye çalıştığında vitesler korkunç bir şekilde gıcırdadı, ama dönüşü yaptı. Bunu yaptıktan sonra, bir mil uzunluğunda, kimsenin kesmek istemediği ağaçların arasında kıvrılan ve sonra tekrar keskin bir şekilde yükselen tepelik bir çakıl yol şeklinde yeni bir dizi sorunla karşı karşıya kaldı.

Cole saatine bakarak Cal'a, "Her an burada olabilir," dedi. "Eğer gelmezse, onu aramaya gideceğim." Ofisini aramış, Diana'nın yolda olduğunu öğrenmiş, sadece Cal'in adresini almış ve hemen havaalanını aramıştı. Orada çalışan kadın Diana'nın geldiğini ve Cole'a "oldukça saygıdeğer" olduğunu söylediği yerel bir adamla birlikte geldiğini söyledi.

"Onun peşinden gitmeliydin," dedi Cal endişeyle. "Kırlarda kaybolmuş ve tek başına dolaşan bir eşe sahip olamazsın. Bir eşe böyle davranılmaz."

"Birlikte olduğu adamın hangi yola saptığını bilseydim, yolunu kesmeye çalışırdım," diye açıkladı Cole sabırla.

Amcası Diana'nın yolda olduğunu fark ettiğinden beri eşi benzeri görülmemiş bir gerginlik sergiliyordu.

Cal'in sonraki sözleri garaj yolundan gelen gök gürültüsü gibi bir patlamayla kesildi. "Bu da ne böyle?" dedi, çoktan ön verandaya yönelmiş olan Cole'un peşinden hızla giderek.

"Sanırım bu Diana'nın aracı," dedi Cole, tamponu gevşemiş ve farları sarkmış turuncu bir kamyonete inanamayarak bakarken, yavaşça onlara doğru ilerliyordu, viteslerin ritmik gıcirtısı ve kulakları sağır eden geri tepmeler eşliğinde.

Cal bir an için onu izledi ama o daha çok yeni yeğeni üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmakla ilgileniyordu. Saçlarını iki eliyle dikkatlice şakaklarından geriye doğru düzeltti, omuzlarını dikleştirdi ve kravatını kontrol etti. "Cole," dedi sesinde garip bir tereddütle, "sence Diana benden hoşlanacak mı?"

Amcasının eşi benzeri görülmemiş gerginliği karşısında şaşırان ve duygulanan Cole, kesin bir ifadeyle, "Diana seni sevecek," dedi.

Cal tatmin olmuş bir şekilde dikkatini yaklaşan araca yöneltti, tam o sırada araç kulak tırmalayıcı bir çığlık daha attı ve ardından hızla ileri fırladı. "*Sonunda* ikinci vitesi bulmuş gibi görünüyor." Gözlerini kısarak ekledi, "Diana'nın onunla birlikte olup olmadığını söyleyebilir misin?"

Cole daha gençti ve gözleri daha iyiydi. Kamyon doğrudan ön kapıya çıkan düzlüğe ulaştığında Cole gözlerini açarak karısının yüzüne baktı. "Bu Diana," dedi ve Cal hemen peşindeyken verandanın merdivenlerinden aşağıya doğru aceleyle indi.

Önüne çıktıklarında Diana onları gördüğüne o kadar sevindi ki debriyajla freni karıştırdı ve gaza bastı.

"Dikkat et!" Cole bağırarak kadının yolundan atladı ve Cal'i de peşinden sürükledi. Kamyon onları birkaç santimle ıskaladı, yuvarlanarak durdu, geri tepti ve öldü.

Neredeyse iki adamı da ezecek olmanın verdiği korkuyla titreyen Diana, Cole ona yardım etmek için kamyonetin etrafında koşarken alnını direksiyona dayadı. Cole kapıyı açmak için kolu tuttuğunda Diana doğruldu. "Bu hurda yığınının sahibi kim?" diye sordu Cole. Kapı kolu geldi

ve açık pencereden uzanarak el yordamıyla iç taraftaki kolu aradı.

Kapıyı tutup çekti ve Diana'nın inmesine yardım etmek için elini uzattı. Karısı zarif bir genç kadın gibi elini kabul etti, kıcını vinil koltukta bir kanyon kadar derin bir yırtıktan nazikçe çıkardı ve sonra zarifçe indi.

Üzerindeki kiri temizlemek için kısa bir an durakladıktan sonra Cole'un dirseğinde duran Cal'a sıcak bir gülümseme fırlattı; sonra da mahcup bir gülümsemeyle Cole'a baktı. "Biliyoruz."

Cal keskin bir kahkaha attı.

Cal, "Burası benim evim," diye açıklayarak onu ön kapıdan içeri soktu ve en rahatı olduğu için kendi sandalyesine oturması için ısrar etti; sonra ona bir bardak taze limonata getirmek için mutfığa koştu. Her yerde çok çeşitli konularda dergi ve kitap yığınları vardı ve sehpanın üzerine, herkesin görebileceği bir yere, *Foster's Beautiful Living*'in son kopyasını özenle yerleştirmişti.

Diana, ona hayatının güneşiymiş gibi bakan bu nazik ve sevimli adamın, güçlü yeğenini, "Cole'un iyiliği için" de olsa, şirketinin yarısıyla şantaj yaparak evliliğe zorlayan aynı acımasız ve kararlı adam olduğuna inanamıyordu.

"Bir süre burada kalacağız," diye açıkladı ve ona bir bardak limonata uzatıp içmesi için yardıma ihtiyacı varmış gibi önünde durdu. Sonunda, görünüşe göre bunu kaldırabileceğinden emin olarak, Cole'un yanındaki kanepeye onun karşısına oturdu ve günün programını anlatmaya devam etti. "Birazdan diğer eve gideceğiz. Akşam yemeğini orada yiyeceğiz, sonra sen ve Cole orada kalacaksınız, ben de buraya döneceğim."

Diana beş dakikadan kısa bir süre içinde ona tapmaya başlamıştı. "Ama ben seninle kalacağımızı sanıyordum," dedi Cole'a şaşkın bir bakış fırlatarak, "böylece ben buradayken birbirimizi tanıyabiliriz."

"Diğer ev burada, çiftlikte," diye güvence verdi Cal, onu daha fazla görmek istemesinden duyduğu memnuniyeti dile getirerek.

Ona evini gezdirdikten sonra, gitme vaktinin geldiğine karar verdi.

Cal'in evi geniş bir açıklıkta düz bir arazideydi, manzara için değil rahatlık için konumlandırılmıştı, ama yolun bir mil ilerisinde ve keskin bir virajın etrafındaki diğer ev manzara ve ortam için konumlandırılmıştı ve her ikisine de sahipti. "Ne kadar güzel!" Diana, Cole'un steysin arabasından inerken haykırdı.

Sığ bir vadiye bakan ormanlık bir tepenin kenarında, üç tarafı tepenin kenarında havada asılı duran devasa bir güverte ile çevrili, taştan ve kaba kesilmiş sedirden yapılmış şirin bir ev vardı. İçerisi rustikti; bir ucunda kocaman bir şömine, diğer ucunda ise güverteye açılan sürgülü kapılar vardı. İki büyük yatak odası oturma odasına açılıyordu ve mutfak Cal'in evinin aksi yönündeki tepelere bakıyordu.

"Bu Letty," dedi Cole sevgiyle, saçlarını topuz yapmış tombul bir kadını mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürürken. Letty de Diana'yı tanımaktan en az Cal kadar mutlu görünüyordu.

"Akşam yemeği saat altıda," dedi, çoktan mutfağa geri çekilmişti. "Süslü bir şey değil. Ve derginizdeki güzel resimler gibi de değil."

"Pek iyi bir aşçı değilimdir," diye itiraf etti Diana.

"Güzel," diye cevap verdi gözlerinde bir pırıltıyla.

Diana arkasını döndü ve kapı aralığından Cole'un bavullarını büyük boy yatağın ayak ucuna koyduğunu gördü. Cole dönüp Diana'nın kendisini izlediğini fark edince, vücudundan Diana'nın vücuduna doğru bir elektrik akımı fırlamış gibi oldu. Onu Cal'la tanıştırdığında kolunu rahatça sahiplenici bir hareketle omuzlarına dolamıştı. Ama o hareket ya da yaptığı başka hiçbir şey, bunun bir balayı olup olmayacağı konusunda ne hissettiğini göstermiyordu.

Bunun, öyle olduğunu kabul ettiği anlamına mı geldiğinden, yoksa öyle ya da böyle fazla endişelenmediği anlamına mı geldiğinden emin değildi.

Akşam yemeği bittiğinde her şey değişmeye başladı.

Bölüm 48

Akşam yemeğini bitirip Letty tabakları topladığında gün batımı gökyüzünü vahşi eflatun, mor ve kırmızı çizgilerle boyamıştı.

Cal'ın oraya ilk gittiğinde gösterdiği ilk gerginlik kaybolmuştu. Onun yerini, ailenin bir parçası olduğu ve her zaman da öyle kalacağı varsayımı almıştı. Bu durum Diana'nın kendini sahtekâr gibi hissetmesine yol açmanın yanı sıra, annelikle ilgili birtakım sorular sormasına neden oldu; örneğin hem şirketini nasıl yöneteceği hem de bir bebeğe nasıl bakacağı gibi. Daha da kötüsü, Cal'ın bunların hiçbirini düşünmediğinin farkında olduğunu ve neden düşünmediği konusunda şüphe duyduğunu hissediyordu.

Sinir bozucu bir şekilde, Cole onun suçluluk duygusundan ya da öz bilincinden hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aslında onu rahatsız ediyordu ve bunu kasten yaptığını hissediyordu. Konuşmaya dikkat kesilmiş gibi görünürken, ağır ağır kapanan koyu gümüş gözleri onun yüz hatlarını öyle bir değerlendiriyordu ki, Diana utanarak uzanıp yanağındaki bir tutam saçı kaldırdı.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, gün batımını görmezden gelerek ona bakıyordu. Tek bir kasını bile oynatmadan ya da tek kelime etmeden, bıçakla kesilebilecek kadar somut bir yırtıcı erkeklik aurası yayıyordu.

Her şey bir yana, her iki adam da Diana'yı son derece tedirgin eden, sinir bozucu bir düzenlilikle sohbe sızmış gibi görünen başka şeyler konusunda hiç utanmıyordu. Diana'nın oturdukları el yapımı demir masayla ilgili basit bir iltifatı, Cal'in ona Cole'un aslında dört gün önce yatak odasındaki çift kişilik yatağın yerine bir kral yatak getirttiği bilgisini vermesine yol açtı. Sonra da kamyonla gelen diğer yeni mobilyalar arasında oturma odasındaki L şeklindeki büyük kanepenin de bulunduğunu ve üzerinde şimdiye kadar gördüğü üç yataktan daha fazla yastık olduğunu belirtti.

Evin etrafındaki peyzajın çok güzel olduğunu düşündüğünü söylediğinde, Cole'un kendisi gelmeden bir saat öncesine kadar bir işçi ordusuyla evin etrafını düzenlediğini öğrendi. "Bir gelin getirmeye uygun değildi," diye bilgilendirdi Cal onu. Sonra başını birkaç metre ötedeki güvertede duran çift kişilik şezlonga doğru eğdi. "Cole bunu senin kalman için Dallas'tan getirtti," diye sır verdi. "Böylesini hiç görmemiştim, ya sen?"

Dönüp ikili koltuğa baktı ve gülümseyerek başını salladı. "Daha önce bir kez."

"Sana ne bildiğimi göstereyim. Bana sanki verandaya bir yatak koyuyormuş gibi geldi! Daha önce de verandalarda yatak görmüştüm," diye şaka yaptı, "ama genellikle yanlarında eski bir çamaşır makinesiyle birlikte atılmış bazalar olurdu."

Diana'nın kalbi yerinden fırladı. Belki de gerçekten bir yatağa benziyordu. "Cal," dedi Cole hafifçe.

Diana onun yatak konusuna itirazının çok geç ve çok az olduğunu düşündü.

Burada "balayı" yapmayı kabul etseydi, ki bunu yapmayı umuyordu, biraz daha geç başlayan ve biraz daha yavaş ilerleyen bir şey hayal etmişti.

Saat tam 8:30'da Cole Cal'e baktı, Cal de saatine baktı, hızla ayağa kalktı ve "İşe dönme vaktim geldi," dedi. İşi olmadığından ve hava henüz tamamen karardığından Diana, Cole'un evdeki yeni, tamamen dolgulu, yatay yüzeylerden birini kullanma zamanının geldiğini düşündüğü ve Cal'in onu büyük-büyük-yeğen yapmakla meşgul olmalarını istediği sonucuna vardı.

Diana da neredeyse onun gibi aniden ayağa kalktı. "Sanırım bir duş alacağım ve üzerime daha temiz bir şeyler giyeceğim!"

Cole onun kapıdan geri dönüşünü izledi ve kendisiyle yalnız kalmasına verdiği tepkiye şaşırdı. Onunla yatmaya niyetli olduğundan emindi. *Oldukça* emindi.

Hiç emin değildi.

Birkaç dakika sonra bir bardak buzlu çay içmek için mutfığa gittiğinde yatak odasının kapısının açık olduğunu fark etti. Bavullarından biri kayıptı ve kullandığı banyo ikinci yatak odasıdaydı. Yatak odasının kapısını

bunun sonuçlarını düşünerek sürahiye kaldırdı. Diana'nın ve şimdi kendisinin çevresinde ayrı banyolar pratik ve kullanışlı bir donanımdı. Medeni ve sofistike davranıyordu. Ya da utangaç. Ya da kaçamak.

Normalde Cole en karmaşık durumları bile birkaç dakika içinde değerlendirebilirdi. Bu gece, kendi karısının niyetini tahmin edemiyor gibiydi. Kaşlarını çatarak, duş almak niyetiyle yatak odasına gitti. Gömleğini çıkardı ve karısı gelmeden bir saat önce duş aldığını geç de olsa hatırladı. Şimdi gergin bir gelin gibi davranıyordu.

Mutfığa geri döndü, buzlu çayı boşalttı ve onun yerine bir içki içmeye karar verdi. Onu verandaya taşıdı ve çift kişilik şezlonga uzandı.

Diana'nın onu istediğini çok iyi biliyordu.

Birbirlerinden etkilenmişlerdi. Hem de çılgınca.

Ona karar vermesine izin vermeyi teklif etmişti. Ya karar vermekte zorlanıyordu ya da onun hoşuna gitmeyecek bir karar vermişti ve bunu ona söylemekten kaçınıyordu.

Yıldızlar teker teker ortaya çıktı ve gökyüzü, onlar gökyüzünde parlak mücevherli yollar gibi parıldayınca kadar karardı.

Diana misafir yatak odasında, şifonyerin önünde saçını taramayı bitirdi ve ne giyeceğini düşündü. Bornoz giymek için çok erken bir saatti, açık seçik müstehcenlikten bahsetmeye bile gerek yoktu. Bunun yerine bir çift beyaz şort ve parlak yeşil ipek bir gömlek giymeye karar verdi. Cole muhtemelen onun ince ve açık bir şeyle görünmesini bekliyordu. Bir gecelik. Kırılğan ve dantelli bir şey.

Bir ruj sürdü ve Cole'un düğün gecelerinin bir tekrarını beklediğini düşündü, sadece çok daha fazlasını ve eli o kadar titredi ki ruj tüpünü düşürdü. O zaman o kadar sarhoştı ki nerede ya da kim olduğunu bilmiyordu, ama şimdi biliyordu ve midesi gergin bir belirsizlikle kasıldı.

Ne yapıyordu, kendini buna mı bırakmıştı! Fırçayı eline aldı ve saçlarını tekrar taradı. Kocasını olsun ya da olmasın, Cole bir yabancıydı. Dağlar büyüklüğündeki engelleri hiç tereddüt etmeden ve zorlanmadan aşan ve tepkileri umursamayan bilinmeyen bir varlık.

Her ikisi için de yeterince endişeleniyordu. Houston'dan ayrıldıktan sonra günde binlerce kez onu düşündüğünü ve her düşüncesinin bir öncekinden daha tatlı olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Ve burada onunla "balayı" yapma fikrinin dizlerinin bağını çözdüğünü ve hâlâ çözmeye devam ettiğini de inkâr edemezdi. Ama şimdi buradaydı ve bu resimde yanlış bir şeyler vardı. Yasal olarak evli olmalarına rağmen, bunun *geçici* olduğu aralarında açıkça anlaşılmıştı. Bu yüzden Cole'un Houston'da önerdiği şey, bir hafta boyunca seks alemine dalarak bu saçmalığı daha da karmaşık hale getirmeleri idi.

Fikri sunduğunda, bunu bir öneri olarak sunmuş ve kararı ona bırakmıştı. O da bunu yapmaya karar vermişti.

Artık burada olduğuna göre, adamın varsayımlarda bulunduğu, bunlara göre hareket ettiği ve her şeyi kendi istediği gibi yapmaya niyetli olduğu açıktı. Bunu yapmamaya karar verdi. En azından, kesinlikle bu gece değil.

Kontrolü elden bırakmayacaktı. Hayatının, bugününün ve geleceğinin kontrolünün kendisinde olmasını seviyordu ve normalde bunu çok iyi idare ediyordu. Cole işin içine girdiğinde her şeyi alt üst etmesi dışında. Bu durması gereken bir modeldi. Öğrenmesi gereken bir dersti.

Diana bu kararlılıktan cesaret alarak saç fırçasını şifonyerin üzerine koydu ve misafir odasından çıktı.

Evin geri kalanı karanlıktı ama Cole'un odasının ışığı yanıyordu ve onun duş aldığını düşündü, bu yüzden onu verandada beklemeye karar verdi.

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, sonra korkuluklara doğru yürüdü, ay ışığıyla yıkanan tepelere baktı. Orada tam bir dakika durmuştu ki, alçak perdeden, baştan çıkarıcı bir ses, "Bana katılmak ister misin?" dedi.

Diana dönüp baktı. Mokasen ayakkabılar ve pantolon giymiş, uzun bir sandalyeye uzanmıştı ama göğsü çıplaktı ve o anki ruh haliyle gömleğini çıkarmış olması Diana'ya kasıtlı olarak kışkırtıcı bir manevra gibi geldi.

Bakışları bir dönümlük kaslı göğsü ve kaslı omuzları kaplayan bronz tende perçinlendi; sonra endişeyle onun gözlerine kaydı. Onun da şezlongda kendisine katılmasını istiyordu. Dışarıda onu bekliyordu. Hain kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Diana kararını kesin bir dille kendine hatırlattı. "Sanmıyorum," dedi reddini istemeden de olsa kayıtsız ve umursamaz gösteren bir gülümsemeyle. Bunu düzeltemeyince, kararında ısrar etti. "Yine de bir bardak limonata alacağım sanırım."

Cole'un şezlongunun yanından geçerken, Cole onun elini tuttu ve onu durup dönmeye zorladı. Sessizce, sanki bir cevap arıyormuş gibi kızın yüzünü inceledi ve kızın dikkati dağılmışken onu yavaşça ileri doğru çekmeye başladı. Adamın ses tonu o kadar nazikti ki, en az hareketi kadar dengesini de bozmuştu. "Benimle oyun oynama, Kedicik." Onun diğer kolunu tuttu ve çekti.

Diana onun üzerine indi, alnı çenesindeydi, sol eli üst kolundaydı. Avuçlarını adamın omuzlarının yanında birleştirerek göğsünü adamınkinden kaldırdı ve öfkeli bir inançsızlıkla ona baktı. Sağ elini kaldırdı ve parmak boğumları kadının çıplak kolunu sabırlı bir okşayışla usulca okşarken bakışları onunkileri tuttu. O zorlayıcı gri gözlerdeki mesaj, sanki fısıldıyormuş gibi açıldı: *Kararını ver.*

Diana kendisinden sadece birkaç santim ötedeki şehvetli ağza baktı. Davetkâr bir ağız. Şefkatli gülümseme. *Kararını ver.*

İstemeden dudakları onunkilere yaklaştı ve kalbi heyecanla çarpmaya başladı. *Karar ver.*

Gözleri kapandı ve nefesi bir iç çekişle dışarı çıktı. Onu usulca öptü ve dudaklarının karşılık verdiğini hissetti, dudaklarında hareket ediyordu, onlarla birlikte hareket ediyordu, elleri kollarına doğru kayıyor ve sıkılaşıyordu. Kadın öpüşmeyi kesti ve adam da buna izin verdi ama kadının altındaki beden sertleşmeye ve gri gözler yanmaya başlamıştı. Avucunu yanağına dayadı, yavaşça geriye doğru götürdü, ensesinde dolaştırdı ve onu daha yakına çağırdı. *Tekrar.*

Adamın ağzı derin ve aç bir öpücükle onunkine açıldığında kolları güçsüzleşti ve göğüsleri adamın sert göğsüne yaslandı. Parmakları saçlarına gömülüp ağzını hapsederken, kolunu kalçalarının üzerinden geçirerek onu yan yatırdı ve üzerine eğildi.

Kalçaları ona doğru bastırırken, dili kadının ağzını tattı, zorladı ve yavaşça ağzına girdi. Sert kalçalar. Talepkâr.

Elleri onu daha yakına bastırdı; vücudu daha da yaklaştı. Ağzını onunkinden gömleğinin düğmelerini çözüp açacak kadar uzun süre ayırdı ve

Gördükleri onu uçurumun kenarına bir adım daha yaklaştırdı. Sıkı tomurcuklar halinde sertleşmiş meme uçları, kadının geri kalanıyla mükemmel bir orantı içinde olan iki zarif soluk kürenin ucundaydı.

Meme ucuna dokundu ve daha da gerildi. Başını eğip onu öptü ve kadın yüksek sesle inleyerek, yoğunluğuyla onu ürküten bir zevk patlamasıyla sırtını kamburlaştırdı. Kendini yavaşlatmaya çalışarak diğer meme ucunu öptü, ağzına çekti ve parmakları refleks olarak saçlarında sıkılaştı, sırtı daha da yükseldi.

Kadının aldığı zevkin ifadesiyle uyarılan bedeni daha fazlasını yapma arzusuyla kabardı. Çaba sarf ederek kendini yavaşlattı ve onu tekrar üstüne yuvarladı. Şaşırtıcı bir şekilde gömleğini çekip kapattı ve ayağa kalkmaya başladı. Tam ereksiyonunun üzerine oturduğu anda onu durdurdu.

Diana onun neden yavaşladığını tam olarak bildiğini düşündü. Onun bakışlarından kaçınmak için başını eğdi ve küçük göğüslerinin üzerinden gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı.

Boğuk bir kelime parmaklarını susturdu. "Yapma!"

Bakışları Cole'a kaydı, elleriyle gömleğinin kenarlarını kapatıyordu. Cole görebilmesi için ellerini çekti. "Çok güzel," diye fısıldadı, gömleğini omuzlarından tamamen sıyrarak. Avuçlarını göğüslerinin üzerinde birleştirerek onları okşadı.

Diana'nın kalbi şok, utanç ve enfes bir zevk karışımıyla gümbür gümbür atmaya başladı.

Cole ona o kadar uyum sağlamıştı ki kendi kalbi de çarpmaya başladı ve aniden *onun* tepkilerini vücudunda hissettiğini fark etti. Başparmaklarını onun meme uçlarına sürttü ve kendi meme uçları sertleşti. "Dokun bana," diye fısıldadı ona, bunu yaptığından ne olacağından yarı yarıya korkuyordu.

Sesinin sarsıcı tınısı Diana'nın ellerinin titremesine neden olurken, Diana onun üzerine eğildi ve dudaklarıyla göğüs ucunu kapatıp diliyle alay etti. Adam nefesini keskin bir şekilde içine çektiğinde, Diana onun kalçalarının sanki içindeymiş gibi ani bir şekilde sarsıldığını hissetti ve birdenbire şezlongun üzerine doğru çekildi ve hemen onun altında kısıtırıldı. Birlikte okşayan eller, istekli ağızlar ve daha fazla zevk vermek için kıyafetlerini döken aceleci uzuvlar vardı.

Göğüsleri güzeldi, vücudu bir heykel, o efendiydi, o köleleştirilmişti. Adamın iniltisi onun müziği, kadının iç çekişi de onun duasıydı. Kıpırdamadan birbirlerine sarıldılar, kadının bedeni adamın yavaşça iten sıcaklığını memnuniyetle karşıladı ve nazik bir sallanma olarak başlayan şey şiddetli, talepkâr itişlere dönüştü. Kadın titreyen bir ihtiyaçla ona doğru gerildi ve adam onu sonuna kadar götürmek için umutsuz bir arzuyla tekrar tekrar içine girdi. Kadın haykırdı ve onu bulduğunda ona sarıldı ve adam da ona orada katıldı.

Daha sonra, kollarında sıkıca sıkışmış halde yatarken, göğsüne usulca düşen gözyaşları ona aitti. Bir zamanlar parlak ve berrak olan yıldızların, şimdi garip bir şekilde bulanıklaşan gri gözlerin önünde dalgalanıp parıldadığı öteye bakarken onları orada hissetti.

Gözlerini kapadı ve başını eğerek göklerin altında diz çöktü.

Pazarlıklar, rüşvetler ve vaatler sundu.

Ve cevap gelmeyince, şiddetle fısıldadı, "*Lütfen.*"

Elini kızın ıslak yanağına koydu; kız yüzünü avucuna çevirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Kutsanmıştı.

Başını Cole'un göğsüne yaslayarak büyük boy yatakta uzanan Diana, Cole'un bir şey söylemesini beklerken karanlığın içinde gülümsedi. Cole'un şu anda sakın bir şekilde hayatının geri kalanını yeniden keşfettiğine dair çok güçlü bir şüphesi vardı ve muhtemelen şimdiye kadar meseleleri ele aldığı aynı güç ve hızla.

Adamın, yeni başlayan evliliklerinin önündeki bazı engelleri nasıl aşmaya çalışacağını çok merak ediyordu. Onu seviyordu, o da onu seviyordu, önemli olan da buydu ama bazı küçük sorunlar *vardı*. Onları zihninde saydı:

Houston'da yaşıyordu ve orada büyük bir iş yapıyordu.

Dallas'ta yaşıyor ve orada daha da büyük bir iş yürütüyordu. Onun çocuklarını doğurmak istiyordu.

Çocuk istemiyordu.

Açıkçası, göğüs kafesinin üzerindeki sert bir kasın çizgisini izlerken, bunun navigasyondan daha fazlasını gerektireceğine karar verdi; bir mucize gerekecekti.

Gözlerini kapatarak bunlardan bir tane daha saymaya karar verdi. Uyuyakaldı ve birkaç dakika sonra uyandığında komodinin üzerindeki küçük lamba yanıyordu. Adamın parmakları onunkilerin arasından geçmişti ve elini tutuyordu. "Düşünüyordum," dedi şefkatle, "ve bazı sonuçlara vardım."

Bu şaşırtıcı açıklama karşısında kendi kendine gülümsedi. Gülümsemeyi bırakacak gibi görünmüyordu. Yüzünü onunkine çevirerek, karar verme sürecini kendisine danışmadan ne kadar ileri götürdüğünü öğrenmek için kendini hazırladı.

"Bir lojistik sorunumuz var," diye başladı Cole. Onun gözlerinin kahkahalarla parlamaya başladığını gördü ve ona daha sıkı sarıldı. Ona yeterince yakın olamıyordu. "Sanırım Dallas'a taşınmak zorunda kalacaksın, sevgilim. Unified'ı Houston'a taşıyamam. Birçok nedenden ötürü kötü bir fikir, mali açıdan intihar etmekten bahsetmiyorum bile."

İç çekiyormuş gibi yaptı. "İlk anlaşmamızın şartlarına göre, iki şehirde ayrı konutlar tutacaktık. Anlaşma böyleydi."

Cole onun ciddi olduğunu düşündü. "Bu imkansız."

"Anlaşmamız buydu. Çok sağlam bir sözlü anlaşmamız vardı."

Bunu eğlenen bir erkek kibriyle bir kenara itti. "Sözlü bir anlaşma yapamazsınız. Bu tam anlamıyla bir çelişkidir."

"Yani tüm bahisler kapandı mı?"

Cole sertçe aşağı baktı, zarifçe kanatlanmış kaşların altındaki uzun kıvrık kirpiklerle saçaklanmış geniş yeşim gözlerin aldatıcı masumiyetini inceledi. "Diana," diye fısıldadı, "çok güzelsin. Ve bir şey yakalamaya çalışıyorsun. Nedir o?"

"Foster Enterprises'ın idari ve ticari bölümlerini Dallas'a taşımaya ve sanat ve prodüksiyon kadrosunu Corey yönetiminde Houston'da bırakmaya hazırım."

"O zaman bu her şeyi çözer," dedi memnuniyetle ve onu öpmek için başını eğdi. Vücudu şimdiden onunla yeniden sevişme fikrini heyecanla karşılıyordu.

Parmaklarını araladı ve elini adamın karnının düzleminde gezdirdi, gözleri umutlu ve cazibe doluydu.

"Gözlerindeki o bakışla her ne soruyorsan," dedi Cole yumuşak bir sesle, "cevabım evet."

"Bebekler istiyorum. Senin bebeklerini."

Kaşlarını çatarak çenesini aşağı eğdi. "Kaç kişi?"

Gülümsemesi güneş ışığı gibi parlıyor, gözleri uyurken parmağına taktığı sekiz karatlık oval elmas gibi ışıldıyordu. Yüzüğü buraya bunun olacağını umarak getirmişti. Hayır, *bunun* olacağını ummaya asla cesaret edememişti.

"Üç çocuk istiyorum," diye cevap verdi. "Bir," diye sertçe karşı çıktı.

Ona baktı. "Eğer iki tane alabilirsem Park Place ve Boardwalk'u ve tüm kiralık mülklerimi sana veririm."

"Bitti!" dedi kıkırdarak.

Bölüm 49

" A "

CAL'IN ÖN KAPISI AÇIKTI, DIANA İÇERİ GİRDİ. Cole geç saate kadar uyumasına izin vermiş ve uyandığında Cal'in evine gelmesi için bir not bırakmıştı. Letty kahvaltıyı hazırlarken Cal'in mutfakta Cole'la konuştuğunu duyabiliyordu. "Sana daha önce söylememekle hata mı ettim?"

"Hayır," dedi Cole kesin bir ifadeyle. "Ve şimdi bana söylediğine göre, daha az umursayamazdım."

Cal'ın sesi rahatlamış gibiydi. "Benim için şu ayak işlerini yapar mısın? Eski eve uğrayıp istediğin bir şey olup olmadığına bakabilirsin. Yolunuzun üzerinde."

Cole soğuk bir sesle, "Nerede olduğunu hatırlıyorum," diye eklediği sırada Diana mutfığa girdi.

Masada oturuyorlardı ve Cal ona hızlı bir gülümsemeye selam verdi; sonra tüm dikkatini devam etmekte olan tartışmaya verdi. Diana masanın etrafından dolaşarak Letty'nin çırpılmış yumurta ve beyaz köy sosuna bulanmış bisküvi tabaklarını masaya taşımasına yardım etti. "Neyin nerede olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Atalarımın evi." Bunu söylerken sesinde alaycı, tatsız bir ton vardı ve Diana bir elini onun omzuna koyup tabağıyla birlikte ona doğru eğilirken bunu fark etti. "Ben de seninle geleceğim. Görmeyi çok isterim."

"Hayır!" dedi o kadar sert bir sesle ki Diana tabağı onun önüne koyarken durakladı. Ses tonu için özür dileyerek uzanıp Diana'nın elini yakaladı ve bir an için omzuna bastırdı.

İki adam Diana sandalyesine oturana kadar beklediler, sonra Cal nedenini tekrar ele aldı ve Diana, Cole'un

Azim. "Arada bir mali tablolar ve hisse senedi prospektüsleri dışında bir şeyler okusaydınız, bir kayıptan sonra yas tutmayı ve çözüme ulaşmayı bilirdiniz. Psikologların söylediği, ya şimdi ya da sonra başa çıkın. Uzmanlar tarafından yazılmış kitaplarda ve dergi makalelerinde tam da oturma odasında yazıyor."

"Geçen yıl," dedi Cole Diana'ya alaycı bir ifadeyle, "benim 'kadınısı tarafımla temasa geçmem' için bir kampanya yürütüyordu. "

Diana kahvesini yudumlarken boğuldu.

O bölgede yaşayan birinin öldüğünü zaten öğrenmişti ama Cole bu kişinin ölümüne tamamen kayıtsız görüldüğü için konunun peşine düşmedi. Dahası, Cal konuya tekrar dönmeye çalıştığında Cole ters bir şekilde, "Bu konunun Diana'nın önünde tartışılmasını istemiyorum" dedi.

Cole kahvaltıdan hemen sonra Cal için kasabada en fazla iki saat sürmesini beklediği bir dizi iş yapmak üzere ayrıldı ama Diana'nın Cal ile kalması konusunda ısrar etti. Masadan kalkarken Diana'nın saçlarını karıştırdı, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bileğini bırakmadan ilerledi. Diana gülerек evden verandaya çıkarıldı, güzelce öpüldükten sonra tekrar içeri gönderildi.

Cal, Diana'ya en iyi ihtimalle kasvetli, en kötü ihtimalle de onaylamayan bir ifade takınarak küçük tabloyu inceledi. Kendini biraz incinmiş, biraz da utanmış hissederek, çoğu oldukça eski olan çerçeveli resimlerin sıra sıra dizildiği şöminenin şöminesine doğru yürüdü. Ellerini arkasında birleştirerek her birini incelerken, Cal'ın bakışları arkasından onu delip geçti.

"Bu Cole mu?" Şöminenin üzerinden bir çerçeve kaldırdı, kanepeye getirdi ve onun yanına oturdu.

Resme bir göz attı ve ardından rahatsız edici ve öyle olması gereken bir bakışla onu kıstırdı. "Neden seninle resimlerden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz?" dedi, iki şeyi çok net bir şekilde kanıtlayan saçma sapan bir ses tonuyla: Calvin Downing görüldüğünden çok daha zekiymi ve hiç de kolay lokma değildi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" dedi Diana ihtiyatla. "Sen ve Cole. Senin için sorun olur mu?"

Kadın başını salladı ve adam da "İyi, çünkü zaten yapacaktık" dedi.

Diana da kolay lokma değildi. "Bay Downing, belki de Cole dönene kadar beklemeliyiz."

Garip bir şekilde kızın alaycı cevabı onu rahatsız etmedi. "Sende görünüşten fazlası var. Cesaretin de var ve bu iyi bir şey. Şimdi, bir kalbin var mı?"

"Ne!"

"Ve eğer varsa, kime ait?"

Diana ona baktı, ses tonundan olmasa da konudan etkilenmişti. "Anlamıyorum."

"Kabul ediyorum, benim için de biraz karmaşık bir durum. Çünkü iki haftadan daha kısa bir süre önce *Enquirer*'ı elime aldım ve ilk sayfada senin resmin vardı, yanında da süslü sevgilin tarafından terk edildiğine dair bir haber. Bir hafta sonra, yeğenim Cole ile evlendin."

Beş gün önce, bu makaleden bahsedilmesi bile onu küçük düşürürdü. Bunun yerine dudaklarında asi bir gülümseme belirdi. "Evet," diye itiraf etti, "bunun nasıl biraz tuhaf görüneceğini anlayabiliyorum."

"Bu mantıklı olan *tek* kısım," diye açıkça karşı çıktı. "Cole çok kızgındı ve ben de bir şey anlatmak için ona resmi gösterdim, o da hisselerini geri almak için seninle evlenerek bir şey anlatmaya çalıştığını düşündüm. Ama sonra bana üniversitedeyken bahsettiği küçük kızın sen olduğunu söyledi ve adının Diana Foster olduğunu hatırladım, bu yüzden gerçekten sen olduğunu biliyorum. Beni takip mi ediyorsun?"

"Şimdiye kadar, evet."

"Tamam. İkinizin eski arkadaş olduğunuzu, terk edildiğinizi ve Cole'un hisselerini geri almak için bir eşe ihtiyacı olduğunu düşündüm, böylece ikiniz bir anlaşma yaptınız. Şu ana kadar nasılım?"

Diana ona şüpheyile baktı. "Oldukça iyi," diye itiraf etti titrek bir gülümsemeyle.

"Cole'un kalbim için endişelendiğini de biliyorum. Bu yüzden onu sıkıştırdığım pazarlık yüzünden çılgına döndükten sonra, ikinizin birbirinizi gerçekten önemsiyormuş gibi davranmanızın benim iyiliğim için daha iyi olacağına karar verdi. Benimle misin?"

Temkinli bir şekilde başını salladı.

"Güzel, çünkü şimdi beni en çok korkutan kısma geliyoruz."

"O da ne?"

"Dün evde herkesi en küçük ayrıntılar için çıldırtıyordu, böylece sizin için olabildiğince güzel olacaktı. Karısını çok düşünen bir adamın çok iyi bir taklidini yapıyordu. Seninle tanışacağım için çok heyecanlandım. Dün gece gözlerini senden alamadı. Ama sana açıkça söylemeliyim Diana, onun duygularını paylaştığın fikrine kapılmadım. Yine de bu sabah kalbini koluna takıyor, bu yüzden dün gece bununla bir ilgin olduğunu düşünüyorum."

Vurgulama için durakladı, asıl konuya geldiğinde sesi ısrarcı bir hal aldı: "Onun kalbiyle oynamaya kalkma kızım. Ya hepsini al ya da rahat bırak. İşine geldiğinde ve işine gelirse, ufak tefek parçalar alma. Kötü ya da zalim olmanın senin içinde olduğunu sanmıyorum, ama bazen bir kadın bir erkeğin nasıl hissettiğini bilmezse, bu olabilir."

Diana, Cole'un resmini göğsüne bastırarak hafifçe gülerek kanepeye yaslandı. Yüzünü kocasını da seven yaşlı adama çevirdi ve utanmadan ya da numara yapmadan, "Cole kalbini koluna takmıyor. O *benim* kalbim."

On beş yaş daha genç görünüyordu... ve gecikmiş bir utanç içindeydi. Başına açtığı bu durumdan kurtulmak için etrafına bakınarak ayağa kalktı ve şöminenin yanına gitti. "Elindeki resim Cole'un on altı yaşındayken çekilmiş. Burada iki tane daha var."

Onları ona büyük bir özenle sundu ve Diana da öyle tuttu ama gülümsemesi solmaya ve kalbi sızlamaya başladı. Dergide bazı şeyleri çabucak fark edebilecek kadar çok fotoğrafa bakmıştı ve koyu renk saçlı küçük çocuk, parmaklarını yanındaki melez collie'nin ağır tüylerinin arasına sokmuş, kameraya çok ciddi bir ifadeyle bakıyordu. Altı ya da yedi yaşındaki bir çocuk için fazla ciddiydi. Diğer fotoğrafı çekti.

"Orada dokuz yaşındaydı," dedi Cal. Collie onun bir yanında, başka bir melez köpek de sol yanındaydı. Diana köpekleri neredeyse hiç fark etmedi; gülümsemeye çalışsa da mutlu görünmediğini fark etti. Ve

Her iki resimde de pantolonu ayak bileklerinin birkaç santim üzerindeydi. Bir fotoğrafta eski bir lastik salıncağın yanında, diğerinde ise bir tür kulübenin önünde duruyordu.

Birden Cal'in ona Cole hakkında bilgi verebileceğini fark ettiğinde tüm bunları unuttu. "Onu daha önce tanıdığım da bile," diye gülümseyerek itiraf etti, "geçmiş hakkında sinir bozucu bir şekilde ketumdu." Yanındaki koltuğa vurdu. "Bana her şeyi anlat. Küçükken nasıl biri olduğunu, annesinin nasıl biri olduğunu ve her şeyi anlat."

"Sana ne söyledi?" Cal temkinli bir şekilde sordu.

"Hiçbir şey! Kendisinden iki yaş büyük bir erkek kardeşi ve üç yaş büyük başka bir erkek kardeşi olduğunu ve Cole üniversiteye gittikten hemen sonra ikisinin de bir kazada öldüğünü biliyorum. Annesinin de o üniversitenin ilk yılındayken kanserden öldüğünü biliyorum. Babasının ne zaman öldüğünü bana hiç söylemedi. Çok fazla trajedi yaşadı," diye ekledi sessizce.

Oturduktan sonra Cal'in konuşmasını bekledi, ama Cal derin bir sıkıntı içinde ve gerçekten ne yapacağını bilemez halde görünüyordu. Bir yığın okuma parçasına bakıp duruyordu. "Psikolojiyi severim," dedi, görünüşe göre hiçbir şey yokmuş gibi. "Buna inanıyor musun?"

"Tabii ki."

"Bir insanın içinde kötü şeyleri saklamasının ve bunları onu seven kadından gizlemesinin - ve yaşadığı sürece bunu yapmaya devam etmesinin - iyi olduğuna inanıyor musunuz?"

Diana, Cole hakkında konuştuklarını kesin ve ciddi bir önseziyle biliyordu. Yardım etmek istiyordu ama burnunu sokmak da istemiyordu.

"Bir şeylere burnumu soktuğumu düşünmesini istemem." "Ben buna bir yarayı deşmek derim, burnumu sokmak değil."

"İyileşmeyen yaraları sevmem," dedi Diana. "Asıl soru, iyileşmelerine yardımcı olabilir miyim?"

"Zarar veremezsin."

Elindeki resme baktı ve dün gece Cole'un kollarında uzanışını düşündü. Verecek çok fazla sevgisi vardı ve o hepsini istiyordu. Hiçbirini kaybetme riskini almak istemiyordu. "Eğer bana söyleyeceğin şey gerçekten kötüyse, o zaman Cole bunu bildiğimi öğrenirse ne hisseder?"

"Öğrenirse değişeceğinden endişelenmesine gerek kalmayacak. Gerçekten nasıl hissettiğini merak etmesine gerek kalmayacak. Dr. Richenblau buna 'katartik' diyor. Söylemesi uzun sürmeyecek. Bu konuda ne yapacağınız size kalmış."

Diana derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Anlat bana."

"Hayatında pek çok trajedi yaşadığını söylemişsiniz. En büyük trajedi ise Harrison ismiyle doğmuş olmasıydı."

Diana'nın söylemesini beklediği son şey buydu. "Neden?"

"Çünkü Cole'un büyüdüğü Kingdom City'de bu isim bir lanettir. Herkes kendini bildi bileli Harrisonlar vahşi ve değersizdir. Onlar ayyaş, hilekâr ve cehennem kaçkını, hepsi değersiz insanlardı ve Cole da bu damgayla büyüdü. Cole'un annesi Tom Harrison'la kaçtığında kardeşim ağlamıştı. Küçük kızının bunu yaptığına inanamıyordu. Tom'un onu hamile bıraktığı ortaya çıktı ve o gün ve yaşta, bu bölgelerde hamile kalan kızlar evlenmek zorundaydı. Bunun başka yolu yok."

Diana onun eğilip dergileri düzeltmesini ve genel olarak oyalanmasını izledi; sonra doğruldu ve şöyle dedi, "Cole'un iki erkek kardeşi Cole üniversiteye gittikten bir yıl sonra öldürüldü. Amarillo'daydılar, sarhoştular ve daha da sarhoş olmak istiyorlardı ama hiç paraları yoktu. Bu yüzden yaşlı bir kadını cüzdanı için öldüresiye dövmüşler; sonra arabalarına atlayıp kaçmışlar. Kırmızı ışıktaki geçitler ve polisler peşlerine düştü. Arabaları bir elektrik direğine çarptığında saatte 100 milin üzerinde gidiyorlarmış. Onlardan iyi ki kurtulduk, o zaman da söyledim şimdi de söylüyorum."

"Yine de Cole'un babası o iki oğlunu severdi. Eski topraklardı."

O durakladığında Diana kesin bir ifadeyle, "Ama Cole değildi," dedi.

"Hiç olmadı. Asla da olamazdı. Üçünün toplamından daha zekiydi ve bunu biliyorlardı. Bu yüzden ondan nefret ediyorlardı. Cole'un o günlerde sahip olduğu tek arkadaşları köpekleriydi. Köpekler, atlar ve kediler... Hayvanlar bu çocuğu çok severdi ve o da onları severdi. Birbirlerini anlıyorlardı. Belki de bunun nedeni, yardım isteyecek kimse olmadan çaresiz kalmanın nasıl bir his olduğunu bilmeleriydi."

Diana yüksek sesle, "Demek üniversiteye giden tek kişi Cole'du," dedi.

Cal neşesiz bir kahkaha attı. "Onuncu sınıfı geçebilen tek kişi oydu." Başını arkaya eğerek, "Resimde Cole'un yanında olan Collie'yi biliyor musun?" dedi.

"Evet."

"Cole üniversiteye gitmeden yaklaşık bir hafta önce kardeşleri ona küçük bir veda hediyesi verdi."

Diana bunun iyi olmayacağını biliyordu ama duyduklarına hazırlıklı değildi.

"Köpeği ahıra asmışlar."

Diana inledi ve elini ağzına kapatarak oturduğu yerden yarı kalktı; sonra kendini tekrar oturttu.

"Daha sonra ortadan kayboldular ve Cole ayrılana kadar da geri dönmediler.

Eğer öyle olsaydı, sanırım onları öldürürdü."

"Yaşayabileceği başka bir yer yok muydu?"

"Burada yaşayabilirdi ama babası onu orada, erkek işi yaparken görmek istedi. Binlerce kez Cole'un evden uzaklaşması halinde bunun bedelini Cole'un annesinin ödeyeceğini söyledi. Ve Cole'un annesi -zavallı, zayıf ruhlu bir kadındı- o piçi bırakmadı. Cole üniversiteye gittiğinde, o kadar hastaydı ki zamanın yarısında nerede olduğunu bilmiyordu ve Tom için istismar edilmeye değmezdi."

Diana, Collie'yi düşündükçe hâlâ biraz midesi bulanıyordu. "Peki ya Cole'un babası? Ne zaman öldü?"

"Geçen hafta."

Diana yavaş yavaş kahvaltıdaki konuşmayla bu bilgi arasındaki bağlantıyı kurdu.

"Cole'a eski evine dönmesi gerektiğini söyledim, belki orada annesine ait bir şeyler vardır diye. Gerçek şu ki, orayı bir erkek olarak görmesini istedim. Kitaplarımdan birinde, yetişkinlerin 'çocukluklarının kötülükleriyle' yüzleştiklerinde genellikle daha iyi hissettikleri yazıyordu. Bence orada olsun ya da olmasın, sizin orayı gördüğünüzü ve bunun önemli olmadığını bilmesi iyi bir fikir olacaktır. Şahsen ben oraya gideceğini düşünüyorum."

"Bana bir harita çizer misin?" dedi ve yanağına bir öpücük kondurarak onu şaşırttı. "Eve gidip kamyonetin anahtarlarını alacağım."

Cal, Cole'un arabası olduğu için ona Letty'nin arabasını teklif etmeye başladı ama Letty market alışverişı yapmak için ayrılmıştı.

Bölüm 50

" ^ "

COLE DOĞDUĞU YERİN ÖN BAHÇESİNE YAKIN BİR YERDE OTURUYORDU; zemini çürümüş tahtalarla kaplı dört odalı bir baraka, çorak bir toprak parçası üzerinde çirkin bir kabuk.

Doğduğu yer. Onun mirası.

Neden geldiğinden emin değildi. Annesi buradan sağ çıkamamıştı, dolayısıyla annesine ait herhangi bir şeyin onun için burada olacağını düşünmesi için bir neden yoktu. Belki de hayaletleri ile yüzleşmek ve sonra da yakıp yıkmak için gelmişti...

Burada saklayabileceği hiçbir mutlu anısı yoktu; katlanabileceği tek şey annesiydi. Annesi kırk ikinci doğum gününden hemen sonra, o üniversitenin ilk yılındayken ölmüştü. Gerçi ondan önceki doğum gününde onunla birlikte olmuştu. Ona bir doğum günü hediyesi almak için otostop çekerek kasabaya gitmiş ve geç dönmüştü. Ev sessizdi ve bir an için babasının ahırda ya da daha uzak bir yerde sarhoş olduğuna dair yanlış bir umut beslemişti. Neredeyse annesinin odasına varmıştı ki, babasının sesi ön odanın karanlık bir köşesinden bir kamçı gibi fırladı. "Hangi cehennemdeydin, evlat?"

Babasının ruh halini zihinsel olarak çirkin ama fiziksel olarak acımasız değil olarak ölçerken, kasveti dağıtmak için bir ışık düğmesine uzanmıştı. Babasının ruh halini ölçme konusunda uzmandı, çünkü bu konuda yapılacak herhangi bir hata sadece Cole için değil, annesi için de korkunç sonuçlar doğurabilirdi.

"Şehre gitmem gerekiyordu."

"Sen lanet bir yalancısın. Jeffersonville'e göt herif amcanın yanına gittin, kafanı o süslü fikirleriyle doldurmasına izin verdin. Sana söyledim.

Seni bir daha onunla takılırken yakalarsam sana neler yaparım. Sadece bir ders istiyorsun, evlat!" Cole ruh halini potansiyel acımasızlığa indirgedi. Çocukken böyle anlarda dehşetten kustuğu olmuştu. Daha sonraları en büyük korkusu, bir gün o adamı öldürüp hayatını hapiste geçirmek olmuştu.

Cole'un elinde tuttuğu kutunun üzerindeki çiçek baskılı hediye paketi babasının dikkatini dağıttı. "Bu da ne böyle?"

"Annem için bir hediye. Bugün onun doğum günü."

Bu duygu karşısında eğlenen babası elini uzattı. "Ona ne aldın?"

Cole onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "İsteyeceğin bir şey değil, süslü bir fırça ve ayna."

"Ona süslü bir fırça ve ayna mı aldın?" diye alay etti. "O sıska karga için süslü bir fırça ve ayna mı? Bu senin havalı bir üniversiteli olacağını düşünmenden bile daha komik." Bu sözler üzerine keyfi yerine gelen Cole, yanındaki masadan viski şişesini aldı ve annesinin odasına gitti.

Yastıkların üzerine uzanmış, yüzü ona dönük bir şekilde uyukluyordu. Yanındaki yaralı masanın üzerinde, içinde yarısı yenmiş bir sandviç olan bir tabak duruyordu. Cole lambayı yaktı ve kadının kalçasının yanına oturdu. "Akşam yemeğinde sadece bunu mu yedin?"

Başını yastıklara yasladı ve ona baktı, ışığa alışmak için gözlerini kırptırdı. Gülümsedi ama gülümsemesi bile kasvetliydi. "Aç değildim. Birkaç dakika önce bağırın baban mıydı, yoksa ben mi hayal gördüm?"

"Bağırıyordu."

"Babanı üzmemelisin, Cole."

Babasının çirkin huyuna ve aşağılık öfkesine ömür boyu boyun eğmesi Cole'un asla anlayamadığı bir şeydi. Kadının sürekli olarak adamı yatıştırmaya, onun için bahaneler üretmeye çalışmasından nefret ediyordu. Bazen kendi ayakları üzerinde durup adama karşı gelmediği için onu azarlamamak için kendini zor tutuyordu. Onu terk etmeyecekti ve Cole da onu orada bırakmayacaktı.

"Sana bir doğum günü hediyesi getirdim."

Kadın aydınlandı ve bir an için Cal Amca'sının bir zamanlar onun olduğunu söylediği karanlık güzelliği hayal edebildi. Hediye kaldırdı ve biraz salladı, heyecanı biraz daha uzattı; sonra ambalaj kâğıdını dikkatlice çıkardı ve kutuyu açtı. "Bu çok güzel!" Bakışları adamın yüzüne kaydı. "Parasını nasıl ödedin?"

"Çalmak varken neden parasını ödeyeyim ki?" "Oh, Cole, hayır!"

"Şaka yapıyordum! Hadi ama anne, çalsaydım hediye paketi yaptırmak için bekler miydin sanıyorsun?"

Yastıkların üzerine uzandı ve yüzünü incelemek için aynayı kaldırdı. Kız gibi utanarak, "Eskiden ne kadar güzel olduğumla gurur duyardım, bunu biliyor muydun?" diye itiraf etti.

"Hala güzelsin. Dinle anne. Ben üniversiteden mezun olduktan birkaç yıl sonra her şey çok daha iyi olacak. Büyük planlarım var ve Cal eğer çok çalışırsam bunların gerçekleşeceğini düşünüyor. Birkaç yıl içinde Cal'ın evinde sana özel bir ev yapacağım - taştan ve sedir ağacından yapılmış, bir sürü penceresi olan bir ev - ve onu şu tepenin yamacına koyacağım, her tarafında büyük verandalar olacak, böylece orada oturup bütün gün dışarı bakabileceksin."

Sanki saklanmaya çalışıyormuş gibi yastıklara gömüldü, parmakları adamın kolunu kavradı. "Hayal kurmaya devam etme! Gerçekleşmedikleri zaman, işte o zaman baban gibi olursun. O bu yüzden böyle. Eskiden hayalleri vardı."

"Ben o değilim!" Cole onun tepkisi karşısında dehşete düşmüştü. "Ben onun gibi değilim." Babasının "hayaller" hakkında konuştuğu tek zaman, sarhoşken tırat atmak için bir bahane aradığı ve aklına başka bir neden gelmediği zamanlardı.

Yoldan çıktığında turuncu kamyonet durdu ve Diana onu orada bırakıp yürüdü, bir araba yolu oluşturan derin yarıklardan geçerek ilerledi. On dakika sonra keskin bir virajı döndüğünde Cole'u gördü; uzun boylu, yalnız bir adam omuzlarını dikleştirmiş, saçlarını karıştıran bir esinti dışında tamamen hareketsiz duruyordu. Birkaç adım daha atınca kocasının doğduğu, gençliğini geçirdiği evi net bir şekilde görebildi. Gördüğü şey Diana'nın öğürecek gibi hissetmesine neden oldu. Bir şeyler bekliyordu

çekici değildi; sefalet için hazırlıklı değildi. Ev, bir tepenin dibine çömelmiş, kırık çitler ve onlarca yıllık birikmiş çöplerle çevrili, çürümeye yüz tutmuş ahşap bir gecekondudan ibaretti. Çevresindekilerin aksine Cole, ayna parlaklığında cilalanmış kahverengi mokasenleri, ütülenmiş haki pantolonu ve manşetleri bronzlaşmış kollarında geriye katlanmış tertemiz beyaz oxford gömleğiyle tertemiz bakımlıydı. Ensesindeki kaslara masaj yapmak için boynunun arkasına uzandı ve gömleği geniş omuzları boyunca gerildi. Diana'nın kollarını dolamak ve yanağını dayamak istediği omuzlar.

Diana tam yanına gelene kadar onun orada olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu ve sonra ölü bir sesle, "Buraya gelmemeliydin," dedi. O zaman ona baktı ve Diana dönüşüm karşısında şok içinde yutkundu. Yüzü tamamen ifadesizdi; taştan yapılmış bir yüz, demirden bir çene ve soğuk çelikten gözlerle. Ve şimdi o sert çekirdeğin nerede dövüldüğünü anlıyordu. Buradaydı. Ona bu yerden kurtulma gücünü vermişti. "Gelmek zorundaydım," dedi basitçe, bu yerin pençesinden kurtuldukça yüzünün gevşemeye başlamasını izleyerek. "Burada olduğumu ve burayı gördüğümü bilmen gerekiyordu."

"Anlıyorum," diye cevap verdi, kalbi şefkatle sızlayarak. "Ve şimdi onu gördüğüne göre," diye ekledi kayıtsız görünmeye çalışarak, "ne düşünüyorsun?" Onun da kendisiyle gelmesini bekleyerek uzaklaşmak için döndü.

O ne düşünüyordu? Bunun üzerine Diana öfkelerini dindirmek ve fikrini ifade etmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. Etrafına bakınarak yerden ağır bir taş aldı ve öfkesinin tüm gücüyle fırlattı. Cole, taşın ön pencereden içeri fırladığı ana bakmak için döndü. Ağzı açık bir şok içinde önce kadının güzel ve öfkeli yüzüne, sonra da yaşadığı cehennem çukurunun kırık penceresine baktı. Sandy Koufax'a taş çıkartacak bir atış yaptıktan sonra ellerinin tozunu zarıfçe alırken, "İşte bu," dedi ona, "benim düşüncem bu."

Cole'un kahkaha çılgılığı pencereden daha yüksek sesle patladı. Ani bir özgürlük patlamasıyla onu kollarının arasına aldı ve bir un çuvalı gibi omzunun üzerinden fırlattı. "Beni yere bırak," diye güldü kız, kıpırdanarak.

"Sen söz verene kadar olmaz."

"Ne sözü?" diye kıkırdadı, kıvranıyordu.

"Asla ama asla *bana* bir şey fırlatacak kadar sinirlenmeyeceğine dair."

"Tutamayacağım bir söz veremem," diye ciddiyetle öğüt verdi ona.

Kadının arkasına vurdu ve yola devam etti. Islık çalmaya başladı. Kız gülmeye başladı.

Neşeli sesler geriye, yaşadığı kulübeye doğru yuvarlandı. Evin pencere çerçevesinden geriye kalan tek cam parçası, pencerenin içindeki toprak zemine çarptı.

Cal's'ta kaldıkları süre boyunca neşeli günler ve tutkulu geceler bir rutine dönüştü.

Ayrılma vakti geldiğinde Cal onları uçak pistine götürdü ve elini sallayarak uçağın kalkışını izledi. Ayrılacakları için kalbi göğsünde ağırlaşmıştı ama zayıf hissetmiyordu. Çok güçlü hissediyordu.

Cole Washington'a gitmek üzere onu evinde bıraktığında Diana'nın kalbi o kadar da güçlü hissetmiyordu. "Seni şimdiden özledim," dedi. "Bu iki şehirli yaşam düzeni yürümeyecek."

Cole onun çenesini yukarı kaldırdı. "Washington'da işleri yoluna koyar koymaz, birkaç gün içinde işleri yoluna koyacağız. Aradaki zaman çok çabuk geçecek."

Alnını çattı. "Bunu nasıl *söylersin*?" "İkimizi de ikna etmeye çalışıyorum."

"İşe yaramıyor."

Cole onu kendi boyuna doğru ezdi. "Biliyorum."

"Beni aramayı unutma."

Bu saçmalığa gülümsedi ve ona daha sıkı sarıldı. "Seni aramayı nasıl unutabilirim, sevgilim?"

Bölüm 51

Gulfstream uçağı gökyüzünden süzülüp Dulles Uluslararası Havaalanı'nın yağmurla kaplı pistine indiğinde SAM BYERS arabasında oturuyor, motoru çalışıyor ve silecekleri çalıştırıyordu. Uçağın taksi yaparak pistlerin birleştiği yerde durmasını, kuleden gelecek talimatları beklemesini ve sonunda doksan derecelik bir dönüş yaparak yanından geçip gitmesini izledi. Pilotlar indiğinde yağmurluğunu kulaklarına kadar çekti ve su birikintilerinin arasından koşarak ilerledi.

"Bu şekilde buluşmak zorunda olmamız çok yazık," dedi Byers nefes nefese, iri yarı altmış yaşındaki adam son basamağı tırmanıp neredeyse kanepeye yığılacakken, "ama bunları sana şahsen vermek istedim ve birlikte görünmemiz kötü bir fikir." Yağmurluğunun içine uzandı ve büyük kahverengi bir zarf çıkardı.

Cole aldı ve ona içinde votka, buz ve limon olan bir bardak uzattı.
-Senatör Byers'ın tercih ettiği içkiyi biliyordu.

Senatör, krom ve pirinç süslemeli lambaları ve masalarıyla lüks, soluk gri deri iç mekana bakarken ev sahibinin az önce servis ettiği votka markasını not etti. "Tarzın ve zevkin var Cole," dedi. "Ne yazık ki," diye ekledi Cole karşısındaki kanepeye otururken, "kendine güçlü bir düşman da edinmişsin."

"Kim o?" Cole tersledi.

Kadeh kaldırma taklidi yaparak kadehi kaldırdı ve şöyle dedi: "Büyük Teksas Eyaleti'nin genç senatörü Douglas J. Hayward. Sizi işinizden edip cezaevine tıkmakla yakından ilgileniyor." Kin gütmeden ekledi, "Bu çocuğun ciddi başkanlık hevesleri var. Muhtemelen bunu da başaracak. Genç Jack Kennedy gibi bir görünüşü ve karizması var." Dinleyicilerinin öfkeli bir şok içinde olduğunu geç de olsa fark ederek, "Onu kızdıracak bir şey mi yaptınız, yoksa o sadece prensip gereği mi sizi yakalamaya çalışıyor?" diye sordu.

Cole'un aklına gelen tek olası açıklama Jessica Hayward ve uzun zaman önce kocası Charles'ın beklenmedik bir şekilde eve geldiği geceyle ilgiliydi; yine de genç Hayward'ın on yıldan uzun bir süre sonra annesinin var olmayan onurunu savunmak için bu kadar zahmete girmesi delice görünüyordu. "Aklıma gelen tek neden çok saçma," diye cevap verdi Cole sertçe.

Sam kuru bir sesle, "Bu onu pek ilgilendirmez," dedi. "Her başkan adayının bir davaya, kamu yararı için öldürebileceği bir ejderhaya ihtiyacı vardır. Bu onlara tanıtım sağlar ve tanıtım da seçilmelerini sağlar. Reagan'ın Ayetullah'ı vardı, Kennedy'nin Hoffa'sı vardı - ne demek istediğimi anladınız mı?"

Cole buz gibi bir sesle, "Anlamını anlıyorum ama benzetmelerden hoşlanmıyorum," dedi.

Sam kıkırdarak, "Beni dövmek için harekete geçmeden önce beni bir dinle," dedi. "Şunu söylemek üzereydim, yüksek mevkideki politikacılar öldürmek için meşru bir halk düşmanı bulamadıklarında, genellikle kendi düşmanlarını yaratırlar. Nedense Senatör Hayward bu onur için sizi seçti."

İçkisini yudumlamak için durakladı; sonra devam etti, "Cushman'ın yönetim kurulu Senatör Hayward'ın hemen arkasında, onu bu 'adalet' arayışında teşvik ediyor ve ekipte kendi siyasi müttefikleri de var. Aralarında, New York Borsası'nı, SEC'i ve kendilerini, mikroişlemcilerinin hatalı olduğuna dair o kötü söylentileri sizin başlattığınıza ikna etmeyi başardılar, böylece hisselerinin değeri düşecek ve şirketlerini yarı değerine satın alabilecektiniz. Bunların çoğunu zaten biliyorsunuz. İşte bilmediğin kısım: Cushman halkı toplu dava açacak. Birkaç yüz milyon dolarlık tazminata ek olarak, Cushman mahkemeden Unified'in işlemci piyasaya sürüldüğünde elde edeceği tüm kârın kendilerine verilmesini istiyor ve ayrıca ileride kullanabileceğiniz başka herhangi bir cihaz, tasarım ya da formülden elde edilecek tüm kârın da size verilmesini talep ediyor. Kaynaklarımın bana söylediğine göre Cushman özellikle son kısım konusunda çok ısrarcı."

İçkisinden bir yudum daha aldı ve Cole'un okunamayan ifadesini inceledi; sonra omuz silkti. "Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm ama ben sadece bir taşra çocuğuyum. Ama benim gibi bir taşra çocuğu bile

Eğer federal mahkemede suçlamalardan herhangi birinden suçlu bulunursanız, o zaman Cushman'ın toplu davası devre mahkemesinde kazanılmış sayılır."

"Zarfin içinde ne var?" Cole, aklının çözümlerde ve karşı önlemlerde olduğunu söyledi.

"Umduğunuz şey buysa, onu etkisiz hale getirmenizi sağlayacak bir şey değil, ancak size nerede durduğunuz hakkında bir fikir verecektir. Davanıza bakacak olan SEC idari yargıcı William C. Gonnelli, suçlu olduğunuzdan o kadar emin ki, federal savcıya bir sonraki adımın sizi büyük jürinin önüne çıkarıp iddianame hazırlamak mı, yoksa kısa yolu seçip yargıçtan tutuklama emri istemek mi olduğuna karar vermesi için yardım ediyor. Orada SEC mahkeme celbinin bir kopyası var. Yarından sonraki gün avukatınıza tebliğ edilecek. Doğal olarak, basına sızdırılacak. Korkarım ki o günden itibaren kapıdan çıktığınızda yüzünüze mikrofon sallayacaklar."

Cole, Byers'tan bu kadar bilgi ya da işbirliği beklemiyordu ve onun bu kadar çaba göstermesinden garip bir şekilde etkilendi - özellikle de Cole'un herhangi biri için daha fazla bağış toplamaya sponsor olması pek olası görünmediği için.

Politikacı Cole'un ne düşündüğünü biliyormuş gibi ayağa kalktı ve Cole'un elini sıktı. "Seninle tanıştığımda senden hoşlanmıştım Cole, ama sonra daha da çok hoşlandım." Sırıtarak, "Hiç kimse elime üç yüz bin dolarlık bir çek tutuşturup, Cumhuriyetçi aday olsaydı bunu bir gorile vereceğini yüzüme karşı söylemedi" dedi.

"Bunun için özür dilerim Senatör," dedi Cole resmen ve bunda ciddiydi. "Ayrıca yardımınız için de minnettarım."

"Açık sözlü dürüstlüğünüzün ferahlatıcı olduğunu düşündüm. Buna alışık değilim." Döndü ve koltukların arasına sıkıştı, sonra uçağın açık kapısında tekrar durdu ve yağmurluğunun yakasını yukarı çekti. "Ben de senin masum olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki," diye bitirdi, "bundan sonra seninle bir daha konuşamayacağım. Anlıyorsun, değil mi?"

"Mükemmel," dedi Cole duygusuzca.

Yine de duygusuz hissetmiyordu. Üzerinde adının yazılı olduğu mahkeme celbine bakarken, daha önce hiç yaşamadığı bir öfke hissetti. Mahkeme celplerinden, duruşmalardan ya da asılsız suçlamalardan korkmuyordu.

suçlamalar ya da iyi isminin zarar görmesi. Sorun, iki gün içinde adının *dolandırıcılıkla* eşanlamalı hale gelecek olmasıydı.

Diana'nınki de öyle.

Cole'un içinde bir kahkaha yükseldi, sonra ıstıraba dönüştü. Diana onunla gururunu ve haysiyetini kurtarmak için evlenmişti. Şimdi ise Penworth'un asla yapamayacağı bir şekilde, Diana'nın itibarıyla birlikte tüm bunları da yok edecekti.

Geçen hafta Diana onu sevmiş ve ona inanmıştı.

Gelecek hafta, ondan nefret edecekti.

Cole başını kanepenin arkasına yasladı ve gözlerini kapatarak onu güvende tutmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı... onu güvende tutmanın bir yolunu. Hiçbir şey düşünemediğinde, boğazındaki alışılmadık daralma acı verene kadar büyüdü.

Bölüm 52

" ^ "

DIANA SAATİNE VE SONRA TELEFONA BAKTI, çalmasını istiyordu. Şimdiye kadar, Cole Washington'daki toplantısını bitirmiş ve ya eve dönmüş ya da dönmek üzereydi ama onu aramamıştı ve içgüdüsel olarak haberlerin iyi olmadığını biliyordu. Sessizlikten kurtulmak için televizyonu açmıştı ama ne televizyona ne de başka bir şeye konsantre olabiliyordu.

"Şimdi de iş dünyasından haberler. Borsa bugün karışık bir işlem hacmiyle kapandı..."

Cole'un masumiyetine tamamen inanmasına rağmen, aşırıya kaçan hayal gücü ona sürekli olarak Cole'un mahkemeye çıktığını, gazeteciler tarafından takip edildiğini ve iğrenç suçlarla suçlandığını gösteren resimler sunuyordu. Cole böyle bir şeyin olmayacağını söylüyordu ama içinde, her şeyin Cole'un kontrolü dışında olduğuna dair korkunç bir his vardı. Gençliğinin damgalarından kurtulmak için çok çalışmıştı ve

Şimdi o da kardeşleriyle aynı kaderi paylaşıyordu... Sadece *onunki* dünya çapında bir skandala dönüşecekti.

"Günün en büyük kaybedeni, hisseleri son elli iki haftanın en düşük seviyesinden kapanan Unified Industries oldu. Analistler bu düşüşten Unified'in başkanı ve CEO'su Cole Harrison'ın Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'nun idari yargıcı önüne çıkmak üzere mahkemeye çağrılacağı söylentilerini sorumlu tutuyor. Güvenilir kaynaklar, SEC duruşmasının sadece bir formalite olacağını ve Harrison'ın büyük jüri önüne çağrılacağını söylüyor..."

Doug'ı arayıp ondan tavsiye istemek için ani ve çılgınca bir dürtü duydu. Hayır, aslında yapmak istediği şey bir şekilde araya girmesi için ona yalvarmaktı. Şu anda ne ona ne de Cole'a yardım edebilirdi. Cole konusuna gelince, o tamamen mantıksızdı. Onun öfkeli tiradını düşündü... *Onu hemen boşaltmalısın!.. O piçin her yaştan kadınla arası iyi... seninle bile!* Cole'un "her yaştan kadınla" ilişkisi hakkındaki sözleri, yıllar önce Cole'un Doug'ın aşık olduğunu hayal ettiği bir kızı çalıp çalmadığını merak etmesine neden oldu. Sebep her ne olursa olsun, Doug'ın Cole'a duyduğu nefret o kadar derindi ki, Diana'dan bile nefret ediyordu. Onu uyardıktan sonra, şimdi ondan gelen herhangi bir çağrıya sempati duymayacaktı. Olacakları *tam olarak* tahmin etmişti.

Diana yavaşça doğruldu, neredeyse düşünölemeyecek kadar müstehcen bir olasılık şekilleniyordu. Doug onu uyarmıştı... Ona neler *olacağını* söylemişti. Cole'dan elle tutulur bir şiddetle nefret ediyordu.

Çantasını ve arabasının anahtarlarını aldı ve bilme ihtimali olan tek kişiyi bulmaya gitti, eğer biliyorsa ona söyleyecekti.

Corey ön kapıyı açtı ve Diana onun kederli ifadesinden haberi onun da duyduğunu anladı. "Corey, sana bir şey sormam gerekiyor. Son derece önemli. Spence sana hiç Doug'ın Cole'dan nefret ettiğini söyledi mi?"

"Evet. Sen ve Cole bir gece önce evlendiğinizi söylediğinizde bana bunu söyledi. Cole'u sen de seviyordun, ben de seviyordum, bu yüzden Doug'ın fikrinin o kadar da önemli olduğunu düşünmedim."

"Spence'i görmem
gerek." "Havuzun
yanında."

Spence havuzun derin ucundaki merdivenin cıvatarını sıkıyordu. "Diana, sorun ne?"

"Ben de senden bunu öğrenmek istiyorum. Cole ile evlendiğimizi açıkladığımız basın toplantısından birkaç saat sonra Doug beni görmeye geldi ve Cole hakkında ne hissettiğini açıkça söyledi ama *neden* böyle hissettiğini söylemedi. Siz ikiniz ezelden beri arkadaşsınız. Cole'dan neden nefret ettiğini biliyor olmalısın."

"Tatlım, Doug Hayward hakkında endişelenmeden de yeterince sorunun var." İngiliz anahtarını son bir kez sertçe çekti ve ayağa kalktı.

"Bence sorun Doug'da," dedi Diana. "Sen neden bahsediyorsun?"

Onu bir şezlonga çekti. "O gün Doug beni görmeye geldiğinde Cole'la evlendiğim için çok öfkeliydi. Cole'un iş uygulamalarının ne kadar sahtekârca olduğu hakkında atıp tuttu, ama Doug sadece ilkelere kızmakla kalmadı, bunu kişiselleştirdi!"

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Söylediği başka bir şeye geliyorum. Bana borsanın Cole'u soruşturduğunu söyledi. Ancak SEC'in Cole'u yargılanması için federal mahkemelere teslim edeceğini de söyledi."

Diana bir an için Spence'in onun ne demek istediğini anlamadığını düşündü ama sonra sessizce, "Bütün bunları biliyordu ve henüz gerçekleşmemişti, öyle mi?" dedi.

"Aynen öyle. Söylediği her şeyden tamamen emindi ve hepsi gerçekleşiyor! Doug'ın Cole hakkında neden böyle hissettiğini biliyor musun?"

Spence'in ona saçmaladığını söylemeye çalışmaması onu şaşırttı ve rahatlattı. "Charles Hayward muhtemelen Doug dışında bunun gerçek cevabını bilen tek kişi. Doug bu konuyu bana açtığında sarhoştum ama Barbara'nın bir şekilde bu işin içinde olduğu hissine kapıldım."

"Barbara?"

"Mantıklı konuşmuyordu, o yüzden emin değilim."

Diana ayağa kalktı. "Charles Hayward'dan öğrenmeye niyetliyim." Spence de ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum."

Diana dudağını ısırđı, Spence'in bir varlık mı yoksa bir yük mü olacağını düşünüyordu. "Yalnız olursam Charles'la daha iyi anlaşabileceğimi düşünüyorum."

Bölüm 53

" ^ "

CHARLES HAYWARD ÇALIŞMA ODASINDAYDI, DERİ KOLTUĞUNDA OTURUYORDU ve elinde VCR'lar vardı.

Jessica Diana'yı görmeye götürdüğünde elinde uzaktan kumanda, Cole hakkındaki CNN haberini geri sarıp oynatıyordu. "Diana seninle konuşmak istiyor, Charles."

Charles sandalyesinden etrafına baktı ve başını salladı; sonra uzaktan kumandanın geri sarma düğmesine tekrar bastı. "Merhaba," dedi karşısındaki kanepeyi işaret ederek. "Oturun." Diana kanepeye otururken oynatma düğmesine bastı ve Diana'nın şaşkın bakışları arasında haber klibini onun önünde tekrar izledi, izlerken de biraz gülümsedi.

Yaptığı şeyde neredeyse hortlakvari bir şeyler vardı ve Jessica'nın kapı aralığında gezinmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Diana dikkatli bir nefes aldı, bunun bilmesi gereken şeyi öğrenmek ve onu etkisiz hale getirmek için tek şansı olduğunu biliyordu. "Acaba seninle özel olarak konuşabilir miyim Charles?"

"Elbette," dedi Jessica ve kapı aralığından geri çekildi.

"Elbette canım," dedi Charles, kaseti durdurup uzaktan kumandayı sehpanın üzerine bırakarak. Beklenti dolu bir sessizlikle ona baktı, yüzünde televizyon ekranını izlerken gördüğü o acımasız memnuniyetten eser yoktu.

Diana çok dikkatli bir şekilde ilerledi. "Charles," diye başladı sessizce, "babam öldükten sonra tavsiye almak için hep sana başvurdum."

Bundan memnun olmuş gibi başını salladı.

"Ve şirketi kurmaya karar verdiğimde, bunu yapmam için bana borç para veren insanlardan biri de sendin."

"Gelecek vaat eden bir girişime *yatırım yaptım*," dedi nazikçe. Ona ne zaman teşekkür etmeye çalışsa hep bunu söylerdi.

"şimdi yine yardıma ihtiyacım var. Ama bu sefer çok daha önemli. Cole hakkında."

Yüzü de gözleri gibi soğudu. "Bu durumda, sana şimdiye kadar verdiğim en iyi tavsiyeyi vereceğim. Ondan kurtul!"

"Bunu yapmayacağım."

Ayağa kalktı ve Diana da ayağa kalkana kadar onun üzerinde yükseldi. "şu anda seni masum bir kurban olarak görmeye çalışıyorum Diana. Ama eğer ondan kurtulmaz ve yolumdan ekilmezsen, onun bulaştığı pisliğe sen de bulaşacaksın. Kongre'nin SEC üzerinde kontrolü var ve Cole Harrison hakkında onu asmaya yetecek kadar delilimiz var."

" '*Biz*' mi?" Diana patladı. " '*Biz*' *mi*? Sen Kongre'ye karışmadın, Doug karıştı."

Charles, "Onu asacağız ve sonra da gömeceğiz," diye karşılık verdi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Diana ağladı. "Cole sana ne yaptı da ondan bu kadar nefret ediyorsun?" aba sarf ederek sesini hırçın değil de istekli çıkarmaya zorladı. "Anlamama yardım et, o zaman dediğini yapıp yapmayacağıma karar verebilirim."

Charles'ın öfkesi üzerinde uyguladığı kontrol aniden kırıldı. "Bana ne yaptığını bilmek mi istiyorsun?" diye alay etti korkunç bir sesle. "Sana ne yaptığını söyleyeyim: Ailemi mahvetti! O pis orospu çocuğu benim ahırımın gerçek aygırıydı. Tanrı bilir Barbara'nın kaç küçük arkadaşını daha taciz etti-"

"Tacize uğradım," dedi Diana zayıf bir sesle.

Onun omuzlarını tuttu. "Bilmek istiyordun ve şimdi her şeyi öğreneceksin. Benim küçük güzel kızımı hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?" diye sordu elini sallayarak.

Diana irkilerek geri çekildi ama her şeyi duymadan gitmeyi başaramadı. "Tabii ki hatırlıyorum," dedi titreyerek.

"O hayvan küçük kızımı hamile bıraktı. Bir gece ahırda neredeyse onları yakalıyordum ve onu kovaladım ama o çocukla gerçekten seks yaptığığını hayal bile edemezdim."

Diana başını salladı. "Oh, hayır, Charles, yanıyorsun-"

"Ben haksız değilim!" diye bağırdı. "*Haksızlığa uğrayan* benim. Barbara hamile olduğunu fark ettiğinde -neredeyse beş aylık hamileydi- annesine söyledi ve Jessica onu kürtaj yaptırmaya götürdü. Üç şey olmasaydı bu konuda hiçbir şey bilmiyor olacaktım. Bunların ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Diana yutkundu ve başını salladı.

"Barbara neredeyse öldüğü ve bunu önlemek için histerektomi olmak zorunda kaldığı için ve küçük kızım hayatının geri kalanını bu yüzden birbiri ardına psikiyatristlerin bakımında geçirdiği için öğrendim! Ve bunu bana her gün ne hatırlatıyor biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Torunlar! Benim hiç torunum yok. Evlendiğin o orospu çocuğu beni kızımdan, kızımı çocuklarımdan, beni de torunlarımdan mahrum bıraktı."

Kapıyı işaret etti ve sesi öfkeyle titredi. "Şimdi evimden defol git ve bir daha asla geri gelme!"

Bölüm 54

" A "

DIANA HİÇBİR BİLİNÇLİ ÇABA GÖSTERMEDEN VE BUNUN FARKINDA OLMADAN EVE DÖNDÜ. Saat on birde hâlâ aynı sandalyede oturuyor, bacaklarını altına sıkıştırmış, ellerini buza çeviren ve onu sarsıcı bir şekilde titreten soğuktan korunmak için omuzlarına bir battaniye sarmış ve kucağının üzerine yaymıştı.

Corey her on beş dakikada bir arıyordu. Diana hareket edemediği için telesekreterin açmasına izin verdi.

Cole hiç aramadı.

Tek bir damla gözyaşı dökmekten ya da bir daha kusmaktan acizdi. Tamamen boştu.

Cole hiç aramadı.

Saat on bir on beşte Corey tekrar aradı ve bu sefer endişeli değildi, çıldırmış ve kızgındı. "Diana, telefonu hemen açmazsan geliyorum."

Diana telefonu açmak için çaba harcadı ama Corey çoktan kapatmıştı. Spence'le birlikte rekor bir sürede geldi ve Diana'nın dairesine girmek için anahtarını kullandı.

"Diana?" Corey yatıştırıcı bir sesle, Diana'ya büyük bir dikkatle yaklaştığını fark etti, sanki ikisi de Diana'nın delirdiğini düşünüyorlardı. Spence onun önünde çömeldi, yakışıklı ve şefkatliydi. "Diana," dedi nazikçe.

"Charles Hayward sana ne dedi tatlım?"

Corey onun yanına çömeldi ve Diana'yı böylesine akılsız bir duruma düşüren, duymak üzere oldukları iğrenç şey her neyse ona karşı bir destek olarak omzunu sıkıca kavradı.

Diana ikisine de baktı. "Oh," dedi düşünceli bir şekilde, "Cole'un Barbara'yı taciz ettiğini ve hamile bıraktığını, Barbara'nın da kürtaj yaptırdığını söyledi. Artık başka çocuk sahibi olamıyor ve bu yüzden hep böyle dengesizdi."

"Ne!" Corey ayağa fırlayarak patladı.

Diana'nın bakışları otomatik olarak onun hareketini takip etti ve başını geriye eğdi. Sesi fısıltıya dönüştü. "Bu *harika* değil mi?"

"-'İnanılmaz' mı?" Corey, yavaşça onun yanında ayağa kalkarken Spence'e tereddütlü bir bakış fırlattı. "Düşündüğün şey bu mu?"

O anda Diana'nın bilinçaltında saatlerdir korktuğu şey oldu; gülmeye başladı ve duramadı. "Cole Barbara'ya elini bile sürmezdi! Her gün bizim ona asılacağımız korkusuyla yaşardı. Bizi fark etmesi için ne kadar uğraştığımızı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye itiraf etti Corey, ama kaşları dikkatli bir şekilde çatılmıştı.

"Çok komik... çok iğrenç derecede komik."

"Öyle mi? Komik mi?" Corey temkinli bir ifadeyle "Komik mi?" dedi ama Diana'nın sandalyede kıvrılmış yattığını gördüğünde tahmin ettiğinden çok daha net düşündüğüne inanmaya başlamıştı.

"Evet, öyle!" Diana ısrarla başını salladı. "Çok komik. Biliyorum, çünkü bahisleri tutan bendim."

"Ne bahsi?"

"*Bahisler!*" diye güldü. "Barbara dahil herkes bir kutuya para koydu ve Cole'un onu öpmesini sağlayan ilk kişi kazandı." Diana daha sert güldü. "Ben haznedardım. Ve *kimse kazanamadı!*" Birden yüzünü sandalyeye çevirdi ve kahkahalar yerini hıçkırıklara bıraktı. "Kimse kazanmadı!" diye hıçkırdı. "Onu yok ediyorlar... ve *hiç kimse kazanamadı!*"

Bölüm 55

" ^ "

DIANA ertesi sabah COLE'u evden aramaya çalıştı ama telefona cevap veren adam Bay Harrison'ın işte olduğunu söyledi. Bay Harrison'ın sekreteri de ofisinde olmadığını söyledi. Diana, kendisinin erkekler için vazgeçilebilir bir meta olduğu ve Cole'un Cal'le birlikteyken sadece evlilikle oynayarak kendini eğlendirdiği sonucuna vardı. Hayatındaki diğer meseleler aciliyet kazandığında ya onunla uğraşmak istememiş ya da onun varlığını unutmuştu! Beyni bunu kabul ediyordu ama kalbi bunu reddediyor ve acı çekmeye devam ediyordu.

Bir şekilde günü işte geçirmeyi başardı. Daha fazla sorumluluk devretme kararına uygun olarak, öğleden sonrasının çoğunu

Hepsinin aynı şekilde düşündüğünden emin olmak için iki yöneticisiyle yakın çalışıyordu. Nereye giderse gitsin ya da binada kimi görürse görsün, neşeli ve hoş bir yüz ifadesini koruyordu. Cole'un adı ve içinde bulunduğu durum aslında onun yanında birkaç kez gündeme geldi, ancak bu sadece onun için çalışan insanların Cole sanki yanlış bir şey yapmış ya da ölmüş gibi davranmaktan kaçınmak için gösterdikleri düşünceli bir çabaydı.

Geriye dönüp baktığında, Dan'in kaçıışının bir felaket olduğunu düşünmesi komikti. *Bu* bir felaketti.

Saat beş buçukta ofisten çıktı ve ailesinin ısrarı üzerine akşam yemeği için onların evine gitti. Orada olmak ofiste olmaktan bile daha zordu. Çalışanlarının aksine, Corey ve Spence sessiz ve destekleyici kalsalar da, ailesi Cole'un durumuyla ilgili fikirlerini söylemekten ya da Diana'nın bu konuda konuşması için ısrar etmekten çekinmiyordu. Glenna'nın bile ifade edecek bir fikri vardı ama o da ailenin bir parçasıydı. Ayrıca, kulak misafiri olduğu da aşikârdı. Glenna Diana'ya acil bir telefon aldığını söylemek için dışarı çıktığında herkes akşam yemeğinden önce dışarıda havuz başında oturuyordu. Tüm aile Cole'un aradığını düşünerek sevindi.

Glenna elinde *bekleme* ışığı yanıp sönen bir telsiz telefon tutarken, "Bir muhabir," dedi.

"Hiçbir gazeteciyle konuşmak istemiyorum," diye cevap verdi Diana ve ailesine ekledi, "Bu numarayı nereden buluyorlar bilmiyorum ama muhtemelen değiştirmek zorunda kalacağız."

"Sana boşanmanla ilgili sorular sormak istiyor."

Herkes konuşmayı kesti ve gözlerini hizmetçiye dikti. "Benim neyim?"

"Kullanacağınız 'gerekçeler' hakkında sizden bir yorum istediğini söylüyor."

Diana telefonu aldı, alo dedi ve bir süre dinledi. "Bunu nereden duydun?" diye sordu. Diana yavaşça ayağa kalkarak, "Aslında bunun 'kamu bilgisi' olduğunu *sanmıyorum* Bay Godfrey," diye cevap verdi, "çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Güle güle," dedi ama Diana'nın kalbinde yavaş yavaş küçük bir umut belirmeye başlamıştı. Arkasını döndü ve ailesiyle birlikte en yakındaki televizyona doğru koştu. Ekran, yerel Houston haber bülteni ekibinin gazete muhabirinin az önce Diana'ya söylediklerini doğrulaması için tam zamanında aydınlandı.

Ekrandaki kadın, erkek meslektaşına "Cole Harrison-Unified Industries kargaşasında yeni bir gelişme oldu," dedi. "İki haftadan kısa bir süredir evli olduğu eşi Diana Foster, belirtilmeyen gerekçelerle boşanma davası açıyor."

"Bu çok uzun sürmedi," dedi kameraya.

Yardımcı sunucu başını salladı. "Cole Harrison'a yakın kaynaklar bir saatten kısa bir süre önce söylentiyi doğruladı. Görünüşe göre Diana Foster, Harrison'ın Cushman Electronics'i devralmasıyla ilgili olarak Washington'da patlak veren skandaldan kendisini ve şirketini ayırmayı tercih etti."

Henry Britton neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle Diana'ya baktı. "Yapacağın şey bu mu, Diana?"

Diana yavaşça başını salladı, gözleri rahatlama ve mutlulukla parlıyordu. "Cole da benden bunu yapmamı *istiyor*. Charles ve Doug Hayward skandalın bana sıçramaması için Cole'dan kurtulmam konusunda beni uyardılar. Şimdi Cole bunun olmayacağından emin olmaya çalışıyor."

Corey kocasına baktı ve sessizce, "Cole'un onunla kamuoyundaki imajına yardımcı olması için evlendiği teorisi buraya kadarmış. Onun için her şeyi mahvetti."

Diana bunu duymadı; düşünüyor ve plan yapıyordu.

"Ne yapacaksın?" Gram sordu ama Mary Foster bunun cevabını zaten biliyordu. Kolunu Diana'nın omuzlarına dolayarak yumuşak bir kahkahayla, "Diana Dallas'a gidiyor," dedi.

Diana kesinlikle Dallas'a gidiyordu ve bir zamanlar ayrıntılı bir program olmadan çalışamayan ya da her giysisini kâğıt mendille kaplamadan kısa bir yolculuğa çıkamayan bir kadın için bu işi inanılmaz bir çabuklukla başarmıştı. Corey ve büyükannesi çaresizce beklerken, evde ne kadar kıyafeti varsa sahip olduğu iki bavula doldurdu; sonra da tüm banyo malzemelerini onların üzerine attı. "Hepsi bu kadar," diyerek son bavul parçasını da kapattı. Daha sonra iki üst düzey yöneticisini aradı ve onlara sorumlu olduklarını ve soruları ya da sorunları olursa Cole'un numaralarından kendisini aramalarını söyledi.

Corey'e dönüp, "Sally'ye söyle bütün randevularımı iptal etsin," diyerek dolu takvimindeki işleri halletti.

"Herkes ne sebep göstermeli?"

"Herkes söyle," dedi Diana iki ağır çantayı yatağından sürükleyerek çıkarırken, "Dallas'ta olduğumu söyle. Kocamla birlikte."

Yedi kırk beşte Corey onu havaalanına bırakmıştı ve Diana saat sekizdeki uçağına binmek için sıraya girmişti ki kapıların önünden koşarak kendisine doğru gelen adamın Spence olduğunu fark etti. "Bunu Cole'a ver," dedi cebinden bir zarf çıkararak. "Ona bunun gecikmiş bir düğün hediyesi olduğunu söylediğimi ve çok mecbur kalırsa bunu bir eşitleyici olarak kullanmasını söyle."

"Ne oldu?" Diana, biniş işlemi devam ederken ilerleyerek sordu.

Spence üzgün bir ifadeyle, "Bu Doug'ın siyasi kariyerinin sonu," dedi.

Bölüm 56

" A "

İTERKOMU AÇAN VE Cole'un malikanesinin kapısında bulunan küçük bir kameradan ona bakan adam, Bayan Harrison'ın önceden haber verilmeksizin içeri alınarak kocasına sürpriz yapmasına izin verilmesi gerektiğine şaşırtıcı derecede kolay ikna oldu. Aslında, orta yaşlı adam onu sessiz evin içinden geçirip devasa serbest yüzme havuzunu çevreleyen verandaya açılan arka kapıya götürürken mutluluktan gözleri parlıyordu.

Cole karanlıkta tek başına duruyordu, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu, başı sanki yıldızlara bakıyormuş gibi arkaya eğikti. Diana kapıyı açtı ve sessizce dışarı süzüldü, onu izliyor, tek yapmak istediğı kendini onun kollarına atmakken nereden başlayacağını düşünmeye çalışıyordu. Uçakta bir düzine açılış konuşması prova etmişti, hepsi de

Onun kalmasına ve sorunlarıyla onunla birlikte yüzleşmesine izin vermeyi tasarladılar. Yalvarmayı, akıl yürütmeyi, talep etmeyi düşünmüştü. Direncini zayıflatmak için gözyaşlarını denemeyi düşünmüştü. Ama nihayet o an geldiğinde, bir türlü başlayamıyordu. Öne doğru bir adım attı ve konuştuğu anda onun dirençle kaskatı kesildiğini gördü. "Cole?" Adam başını çevirip ona bakmadı bile. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dua etmek."

Onun bu fikri, bir şeye sahip olamayacakları gerçeğiyle yüzleşmek istemeyen aptalların-hayalperestlerin son çaresi olarak reddettiğini hatırladığında gözleri yaşardı. "Ne için dua ediyorsun?"

"Senin için dua ediyordum," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Diana onun kollarına doğru yürüdü. Adam dudaklarını Diana'nın dudaklarına gömerken, kolları Diana'nın etrafını sararak onu kendine doğru çekti. Sonunda öpüşmeyi bitirdiğinde, Diana'yı kendi boyuna doğru bastırdı, çenesi Diana'nın başına yaslandı, sanki Diana'nın yok olmasından korktuğu için onu bırakmaya korkuyordu. Orada kalmaktan memnun, yanağını onun sert göğsüne sürttü. "Seni seviyorum."

Eli kadının sırtını okşayarak yukarı kayd ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Sevdiğini biliyorum. Kanıtı kollarımda."

"SEC ile neden bu kadar sorun yaşadığınızı biliyorum. Charles Hayward söyledi."

Kıpırdamadan durdu. "Sana ne söyledi?"

"Dün gece onu görmeye gittim. Bana Barbara'yı hamile bıraktığını ve kürtaj yaptırmak zorunda kaldığını söyledi. Bundan kaynaklanan komplikasyonlar nedeniyle çocuk sahibi olamıyor. Yıllardır yoğun terapi programlarına girip çıkıyor."

"Sana bütün bunları anlattı," dedi Cole, arkasına yaslanıp şaşkınlık ve inançsızlıkla onu inceleyerek, "ve sen buraya, bana mı geldin?"

Ay ışığında ona gülümsedi ve başını salladı; sonra tekrar onun kollarına sarıldı. "Bunun doğru olmadığını biliyorum."

"Bana inandığın için mi?" diye tahmin yürüttü, kafası karışmıştı.

"Evet, çünkü o zamanlar kimin seni öpeceğine dair bahse giriyorduk."

Cole'un göğsünde, kulağının dibinde alçak bir kıkırdama gümbürdedi. "Ve kimse kazanmadı," dedi Cole, onun ne demek istediğini hemen anlamıştı. Sesinde bir gülümsemeyle, "Ne kadar bahse girdin?" diye fısıldadı.

Karısı gömleğinin düğmesini açtı ve göğsüne şakacı bir öpücük kondurdu. "Hiçbir şey. Ben sadece Las Vegas'ta aptalca bahisler yaparım."

Diana ona vermek için ne getirdiğini hatırladığında yatak odasına doğru gidiyorlardı. "Nedir bu?" Cole bavullarını yatağının ayak ucuna koyarken sordu. Ona bir zarf ve elle süslenmiş bir çuval uzattı. Önce zarfı, sonra da çuvalı açtı. Spencer Addison ona Doug Hayward'ın alkollü araba kullanırken tutuklanmasının kısa bir tarihçesini göndermişti; sonuncusu hukuk fakültesindeyken gerçekleşmiş ve o sırada yanında bulunan kadın yolcunun yüzünden ciddi şekilde yaralanmasıyla sonuçlanmıştı.

Rose Britton ona bir paket ev yapımı çikolata parçacıklı kurabiye göndermişti.

Seviştikten sonra bile Diana uyuyamadı. Başını adamın koluna yaslamış, yatak odasının cam duvarının ötesindeki renkli şelaleye bakıyordu.

"Eskiden seni yorardım," diye nazikçe alay etti Cole. "Şimdi uyuyormuş gibi yaparak uyanık yatıyorsun. Bu önümüzdeki elli yıl için iyiye işaret değil."

"SEC duruşmasında ne olacak?"

Sesi uyanık ve çok endişeli geliyordu. "Sana endişelenmemeni söylememin bir yararı olur mu?" diye sordu.

"Hem de hiç."

Tereddüt etti, şu anda kendisini güçsüz kılan tuzağın ayrıntıları hakkında onunla konuşmaktan nefret ediyordu ama kadının bilmeye ve anlamaya hakkı vardı. Kamp gezisi hikâyelerini ve işini yürütme biçimini hatırladığına göre, görünür bir tehditten çok bilinmeyene karşı daha büyük bir korkusu vardı.

"Kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum," diye mırıldandı karanlıkta, "ama Cushman mikroişlemcisi olmadan gelişen bir şirketiniz vardı. Tüm bu olanlardan sonra, keşke bunu tüm şirketle birlikte onlara geri verebilseydin."

"Cushman'ı çiplerini almak için satın almadım. Intel yüksek uçta lider. Alt uç pazar zaten daha küçük ve daha büyük parçalara bölünüyor.

birçok yabancı üretici tarafından daha küçük parçalar halinde üretiliyor. Bence dünyanın başka bir bilgisayar çipi sağlayıcısına ihtiyacı yok."

Diana yan yattı ve başını elinin üzerine koyarak ona baktı. "O zaman Tanrı aşkına neden onları almak için o kadar zahmete girdin?"

"Sahip oldukları ve nasıl kullanacaklarını bilmedikleri bazı patentleri istedim. Şu anda dünyada en çok arzulanan malı üretmek için ihtiyacımız olan yapbozun küçük bir parçasına sahiptiler. Diğer her şeyi bir araya getirmiştik."

"Hangisi?"

"Bu, dizüstü bilgisayarları ve cep telefonlarını saatler yerine günlerce çalıştıracak ultra uzun ömürlü bir batarya. Herkes bunun üzerinde çalışıyor ve biz de dahil olmak üzere herkes buna yaklaşıyor, ancak bu pili pazara ilk kim getirirse oyunu o kazanacak ve riskler neredeyse anlaşılamayacak kadar büyük. Benim için projeyi yöneten bilim adamı eskiden Cushman için çalışıyordu ve patenti biliyordu. Ne yaptığını tam olarak anlamayan birkaç asistanıyla birlikte yürüttüğü bir laboratuarda gizlice çalışıyor. Bu konuda ben de öyle. Asistanları onun süper ince bir bilgisayar monitörü/televizyon seti üzerinde çalıştığını düşünüyorlar, ki öyle de yapıyor - boş zamanlarında."

"Cushman'a çiplerini geri satıp patentleri sizde tutabilir misiniz?" diye sordu yardımsever bir şekilde.

"Hiç şansları yok," dedi Cole alaycı bir ifadeyle. "O çipi istemiyorlar. Geçen gece bir arkadaşımdan öğrendiğime göre, Cushman o bataryadan elde edeceğimiz kârı istiyor. Bu kâra el koyabilmeleri için tek şansları, ben satın almadan önce hisselerinin değerini düşürerek onları kandırdığıma mahkemeyi ikna edebilmeleri."

"Patentler kamuya açıldı ve öyle de kaldı, dolayısıyla beni içeriden bilgi sahibi olmakla ya da buna benzer bir şeyle suçlayamazlar."

Diana parmaklarını adamın karın ve göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi. "Şu anda bunun altından kalkmak için neye ihtiyacın var?"

"Bu konu üzerinde çalışan bir avukat ekibim var. Bir yolunu bulacağız," dedi Cole kesin bir inançla.

Bunu yapacağından emin olan Diana ona doğru kıvrıldı ve hemen uykuya daldı.

Cole sabaha kadar uyanıktı çünkü "bir yol" olmayacağını zaten biliyordu. Avukatları ona dolandırıcılıkla suçlanmayı ve mahkemeye çıkmayı beklemesini söylemişti. Bir mucize dışında hiçbir şey bunun olmasını engelleyemez, diye düşündü acımasızca. Ama sonra, Diana kollarında, yatağında yatıyordu... ve bu bir mucizeydi. Duyduğu ve gördüğü her şey onu cehennem gibi kaçırması gerekirken onunla birlikte olmaya gelmişti. Bu daha büyük bir mucizeydi.

Bölüm 57

" A "

Ertesi gün öğleden sonra -COLE'ün SEC yöneticisi önündeki duruşması için ayrılmasından iki gün önce- takip edilmediğinden emin oldu ve Diana'yı da yanına alarak Willard Bretling'in laboratuvarını görmeye gitti.

Şehrin eski bir bölgesinde yer alan bina, eski Cyclone çitleriyle çevrili ve hırlayan köpekler tarafından korunan terk edilmiş bir depoya benziyordu. Dışarıda park halinde duran birkaç araba binadan daha eski görünüyordu.

İçerisi, her türlü son teknoloji ürünü elektronik ekipmanla antiseptik bir şekilde temizdi.

"Bu James Bond filmlerinden fırlamış gibi," diye heyecanla haykırdı Diana. Willard Bretling ince ve uzun boyluydu, dar omuzları hafifçe bükülmüştü, tel çerçeveli gözlükleri vardı ve sürekli dalgın bir şekilde kaşlarını çatıyordu. Laboratuvarın bir köşesindeki masada oturmuş, iki asistanıyla yeni tost makinesini nasıl kullanacaklarını tartışıyordu.

"Ah, Cole!" diye haykırdı. "Bu lanet şeylerin nasıl çalıştığını biliyor musun?" Tepkisini göstermemeye çalışan Diana'dan özür diledi.

onun ikilemini. "Böyle bir bilgi bizimkinden daha az akla sahip olanlarla sınırlıdır," dedi. Ona gülümsedi ve Cole bu eksantrik yaşlı adamın sırtıttığını ilk kez görüyordu.

"Eğer durum buysa," dedi Diana, kendi mükemmel zekâsını küçümseyerek, "bu tam bana göre olmalı." Dünyanın en önemli bilimsel beyni arkasına yaslandı ve Diana'nın bir düğmeyle oynamasını ve bir kola basmasını gergin bir beklentiyle izledi - elinde Pop-Tart'ı. Hiçbir şey olmadı.

Bretling, "İşe yaramaz bir alet," dedi.

"İşte başlıyoruz," diye ilan etti Diana. Kolu sonuna kadar bastırdı ve yeni bir elektrikli aletin kullanılmaya başlanmasının kokusu yayıldı.

"Ne yaptın sen?" Bretling biraz kırgın görünerek sordu.

Diana ona çok yaklaştı ve elini koluna koydu; sonra sanki aptal durumuna düşürülmek konusunda ne kadar hassas olduğunu hissetmiş gibi kulağına fısıldadı.

Cushman Electronics'ten ayrılmıştı çünkü patentleri üzerinde çalışmasına izin vermeyerek ve nihayetinde onu daha genç, daha az yetenekli bir bilim adamının altında çalışmak üzere görevlendirerek aptal durumuna düşürmüşlerdi. Diana'nın bu basit hareketi, Cole'un eğlenen gözleri önünde, huysuz Bretling'i bir oyuncak ayıya dönüştürdü.

Bretling laboratuvarında dolaşırken onunla durmadan sohbet etti. Cole ne hakkında konuştuklarını hayal bile edemiyordu. Beyninin bilimsel saçmalıklarla aşırı yüklendiğini hissetmeden adamla ancak bir saat geçirebiliyordu.

Sol taraflarındaki bir masada Bretling'in gözde projelerinden bir diğeri, Cole'un çok yakında duyurmaya kararlı olduğu ve böylece Mitsubishi'nin son tanıtımını utandıracak mükemmel bir görüntüye sahip ultra ince bir televizyon seti duruyordu. Şu anda Unified Industries'in Yüzyılın Televizyonu adayı titrek, beyaz bir ekrandan ibaretti.

Devasa odanın en ucundaki masalar, ultra uzun ömürlü şarj edilebilir pillerle doluydu.

Willard Bretling göz ucuyla Cole'un huzursuz hareketlerini izledi; sonra Diana'ya bakarak, "Kocanız sabırlı bir adam değil. Yine de ileri görüşlü bir adam."

Diana başını salladı ve Bretling'in romatizmalı parmaklarının insan saçı kadar ince bir teli tutuşunu izledi. "O da senin hakkında çok iyi şeyler düşünüyor."

Parmakları durdu, soluk mavi gözleri gözlüklerinin kenarından keskin bir şekilde baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Diana ona Cole'un yolda anlattığı her şeyi anlattı ve Cole gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Çok yakında bir gün o bataryayla 'evreni kurtaracağını' düşünüyor," dedi Diana.

Yaşlı adam inatla, "Önce ince televizyon, sonra pil," diye açıkladı. "Japonların zaten bir tane var, ama görüntü normal bir setle aynı değil. Bizimki öyle olacak."

Diana, iki ürünün geliştirilme sırasını Cole'un değil de bilim adamının belirlediği gibi tuhaf bir izlenime kapılmıştı. "Bataryaya çok ihtiyacı var."

Bretling cevap vermeden bir mikroskobun üzerine eğildi ve Diana'nın göremediği ya da hayal edemediği bir şeyi inceledi. "Her girişimcinin istemeyi en sevdiği şey vardır. Cushman aptal bilgisayar çipini istedi ve projelerimde çalışması için ihtiyacım olan insanları aldı. Beni testlerden sorumlu tuttular. Ben yaratıcı bir dahiyim ve beni bir test laboratuvarına koydular."

Diana daha önce de dahi IQ'ya sahip birkaç kişiyle birlikte olmuştu ve Willard Bretling gibi onlar da her türlü muhalefete karşı son derece hassas görünüyorlardı. Sinirli bir çocuğu sakinleştirmek için kullanacağı bir cevapla karşılık verdi. "Bu senin için çok utanç verici olmalı."

Kafasını kaldırmadan slaytları değiştirdi. "Onlara bunun güvenilir olmadığını söyledim. Bu yüzden beni kovdular. Kurucusu iyi bir adamdı ama oğulları domuz gibiydi. Onlar için kırk yıl çalışmıştım ve beni kovdular. Sanki daha fazla kalırsam bir şeyler çalacağımı düşünmüşler gibi beni binadan dışarı çıkardılar."

Diana onun yanındaki tabureden kaydı ve ciğerlerinden nefes alamayarak koluna yapıştı. "Çiplerini test ettin ve işe yaramadı mı?"

"Evet."

Çıglık atmamak ya da bağırmamak için elinden gelen tek şey buydu. "Bunu kocama söyledin mi?"

"Ona bunun iyi olmadığını söyledim, evet."

"Ama *ona test* ettiğinizi söylediniz mi?"

"Neden bir dalkavuğa indirgendiğim için övüneyim ki? Ona bunun iyi olmadığını söyledim."

"Bay Bretling, gazete okumuyor, televizyon seyretmiyor ya da radyo dinlemiyor musunuz?"

"Hayır. Diskte klasik müziği tercih ederim. Yaratıcı ruhu rahatlatıyor." Adam başını kaldırıp ona baktı; sonra tekrar ona baktı ve ağzı açık kaldı. "Yüzünde neden gözyaşları var?"

Bölüm 58

" A "

SONRAKİ İKİ GÜN COLE EVDE KALDI AMA DIANA onu telefonla konuşmadığı ya da birileriyle görüşmediği zamanlarda neredeyse hiç görmedi. Ziyaretçiler, gazetecileri ve diğer herkesi dışarıda tutmak için kapıya yerleştirilen yeni bir güvenlik görevlisinin dikkatli gözleri altında eve girip çıktılar.

Cole artık misyonu olan bir adamdı; kendi güçlerini harekete geçiriyordu ve onu iş başında görmek hayranlık uyandırıcıydı. Kütüphanedeki masasının arkasında oturmuş, parmaklarını önünde birleştirmiş, Dallas'taki avukatlarının tavsiyelerini dinlerken, çoğunu bir kenara atarken ve kendi emirlerini verirken onu izledi. Washington'dan gelen avukatlarla stratejiler üzerinde çalışıyor, güvenlik şefi Murray ile planlar yapıyor ve aynı anda şirketini evinden yönetiyordu. Hiç beklemediği bir anda aniden yanında beliriyor, uzun bir öpücük için onu kollarının arasına alıyor ve sonra bir sonraki toplantıya, bir sonraki telefon görüşmesine geri dönüyordu.

Diana onu seyretmeye bayılıyordu ve o da boş durmuyordu. Kendisi de bazı telefon görüşmeleri yapmış ve sonunda Barbara'yı bulmuştu.

Hayward'ı Vermont'a götürmüş ve onunla konuşmuştu. Diana zamanının geri kalanını kendi ofisiyle konuşarak ve Spence ve Corey'e, büyükanne ve büyükbabasına ve annesine her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vererek geçirdi. Ve sonra onlara tekrar güvence verdi. Hatta Willard Bretling'in yalnız olduğunu ve biraz nazik bir ısrar ve içten iltifatlarla projelerini hızlandırabileceğini düşünerek onu iki kez aradı.

Diana ve Cole ertesi sabah Washington'a gitmek üzere yola çıkacaktı ve orada en fazla iki gün kalmayı planlıyorlardı.

Bölüm 59

" ^ "

WILLARD BRETling, JOE MURRAY, TRAVIS, COLE VE DIANA Cole'un arabasıyla Dulles'a uçtular. özel uçak; avukatları ticari uçağa bindirdi. Diana bunun onun küçük bir tuhaflığı olduğunu keşfetmişti. Cole avukatları sevmezdi. Kendi avukatlarını bile. Uçakta ayrıca, moda aksesuarları arasında ruhsatları olan gizli silahlar da bulunan dört iyi giyimli adam vardı.

Cole ona bunun sadece Joe'nun bir kaprisi olduğunu söylemişti ama Diana daha iyi biliyordu. Joe, Cushman'ın Bretling'i bulmaları için adam tuttuğundan emindi ve önümüzdeki kırk sekiz saat içinde Cole, Cushman kardeşlere onun ölmesini istemeleri için bir neden vermeye kararlıydı.

SEC konularında uzmanlaşmış Washington'daki bir hukuk firması, Cole'un saat 11'deki duruşmasına gitmeden önce, ertesi sabah saat sekizde Cole ile oteldeki odasında bir araya geldi. Cole'un Kongre üyelerine ve SEC'e açık olacak bir duruşma için müzakere edilemez talebi hakkında birbirleriyle ve Cole ile tartışılar.

Barbara Hayward otelden yirmi mil uzakta, ağabeyinin Washington, D.C.'deki evine doğru yürürken babası kapıyı açtı. "Barbara!" diye bağırdı. "Tatlım, burada ne işin var?"

Doug için etrafına bakındı ve onun gömleğinin manşetlerini ilikleyerek odaya girdiğini gördü. Soğukkanlılıkla durdu, onun ziyaretinden duyduğu memnuniyet kararlılığını biraz sarsmıştı. "Annem burada mı?" diye sordu geniş şehir evine bakarak.

Jessica her zaman tercih ettiği ipeksi, yapışkan sabahlıklardan biriyle aşağıya süzülürken, "Buradayım hayatım," dedi. "Asıl önemli soru, sen neden buradasın?"

Barbara, odadaki diğer üç kişi arasında Jessica'nın çoktan doğru sonuca varmış olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı. Barbara, annesi onunla, şimdi bile, nihayet hayatını toparlamış ve onu seven bir kocayla iyi bir evlilik kurmuşken, onu akılsız gibi gösterecek şekilde konuşmaya başladığında bundan emin oldu.

"Neden Vermont'taki güzel ve huzurlu evinde değilsin?" Jessica ona bir fincan çay doldurmak için aceleyle yanına geldi. "Büyük şehirlerin seni nasıl üzdüğünü biliyorsun. Neden Washington'dasın?"

Barbara kanepeye oturdu ve nihayet on beş yaşından beri korktuğu ana geldiğini fark etti. Annesi ondan nefret edecek ve onu bir manyak ya da yalancı gibi gösterecekti. Doug ve babası ona olan inançlarını kaybedeceklerdi, kimse onu sevmeyecekti, terk edilecekti- Barbara başını öfkeyle sallayarak, neredeyse çıldırana kadar aynı ilahiyi söyleyen o panik içindeki sesi susturdu.

"Çay içmeye geldim," dedi Barbara sakın bir gülümsemeyle, fincanı ve tabağı alıp yanındaki koltuğa hafifçe vurarak. Doug oraya oturdu. Babası ve annesi de onlara bakan sandalyelere oturdular. "Ben de annemin on beş yıl önce işlemesine yardım ettiğim bir yanlış düzeltmek için buradayım."

Jessica ayağa fırladı. "Yine büyülerinden birini yaşıyorsun. Çantamda biraz sakinleştirici var."

Barbara onu kasıtlı olarak yanlış anlayarak, "İhtiyacın varsa bir tane al," dedi. "Baba," dedi kız kararlılıkla. "Cole Harrison asla ama asla

bana elini sürmedi. Annem o gece ahırdı ve odama koşup onunla kıyafet değiştirmem için bana yalvardı."

"Buna *inanabiliyor* musun!" Jessica çılgık attı. "Sen tamamen delisin!"

Babası yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Barbara, bunu kendine yapma. Olan oldu, tatlım. O piç seni hamile bıraktı."

Belki de Barbara'nın sakinliği babasının ve erkek kardeşinin inançsızlığını azaltıyordu. Belki de hüzünlü gülümsemesiydi. "O bebeğin babası bir rock konserinde tanıştığım bir çocuktan baba. Adını bile bilmiyordum. Sadece onu baştan çıkarıp çıkaramayacağımı görmek istedim. Ben sadece" -bakışlarını annesinin beyaz yüzüne çevirdi- "senin gibi olmak istedim."

Bölüm 60

" ^ "

NASIL GEÇTİ?" Öğleden sonra geç saatlerde yalnız başına döndüğünde DIANA sordu.

Cole onu kollarının arasına aldı. "Bu bir değiş tokuştu," dedi sırtarak. "Biraz verdik ve biraz kazandık. Sonra da asıl duruşmanın yarın sabah saat on bire ertelenmesinde ısrar ettik."

"Ne kazandın?"

"Yargıcı, SEC Kongre'ye bağlı olduğu için, Kongre üyelerinin ve SEC üyelerinin katılmak istemeleri halinde duruşmalara katılmalarına izin verilmesini talep etme hakkına sahip olmam gerektiğine ikna ettik. Ayrıca kısa bir açılış konuşması yapmama da izin verilecek."

Uzandı ve ona verdiği kravatın düğümünü düzeltti.

"Böyle bir açık duruşmanın sizin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

"Bu önemli çünkü Cushman anlaşması yüzünden benim ve şirketimin adı çamura bulandı." Çelik sesini incelterek ekledi: "Bunun nedenlerinden hoşlanmıyorum. Kullanılan yöntemlerden hoşlanmıyorum. Ve katılımcıları da sevmiyorum."

Sesini yumuşatmak için çaba sarf ederek, "Cushman'lar eski ve güçlü bir Amerikan ailesi ve bu işten zararlı çıkmam için muazzam bir siyasi baskı ve sosyal nüfuz kullandılar. IRS çoktan bu işin içine çekildi. Politikacılar ve medya tarafından yargılanıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. En önemlisi de bunun arkasındaki ikiyüzlülüğten nefret ediyorum."

Son birkaç gün içinde kocası hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da acımasız ve vicdansız olduğu düşünülen bir adam için Cole Harrison'ın pazarlık yapmaya yanaşmadığı çok güçlü kişisel inançları olduğuydu.

"Ve bir şekilde," diye tahmin yürüttü bir parça korkuyla, "yarın tüm bunlar hakkında bir şeyler yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Tüm bunları gösterebilirim."

Diana nasıl olduğunu bilmiyordu ve onu daha da endişelendireceğinden korktuğu için öğrenmeye de korkuyordu.

Onun yerine, "Bu sabah bana ne kazandığını söyledin; nelerden vazgeçtin?" diye sordu.

"Açılış konuşması yapmakta ısrar edersem, Beşinci Değişikliği savunma hakkımdan vazgeçmem gerekir."

"Beşinci maddeyi savun,' dedi Diana ürpererek. "Bu seni bir gangster gibi gösteriyor."

Bu onu sırttırdı. "Bana bir gangster gibi davranıldı. Ve bu," diye fısıldadı, kulağını ısırarak, "hiçbir yerden gelen hiç kimse büyük liglere girip Brooks Brothers takım elbiseli adamlarla oynamaya başladığında olan şeydir."

"Brooks Brothers takım elbise giymiyorsun," diye kıkırdadı adam kulağıyla alay etmeye devam ederken.

"Biliyorum," dedi utanmaz bir sırıtışla. "Onları kızdıran da bu. Bizimle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Tahmin edilemeziz. Biz dışarıdayız

üniforma."

Onun yerinde olsaydı, Diana yargılanma ve ikinci dereceden bir kanıtlı haksız yere mahkûm edilip hapse gönderilme ihtimali karşısında çılgına dönerdi. Ancak Cole'un öyle güçlü bir amacı vardı ki bu ona güç veriyordu. Kendi gücünü yarattı ve bu güç insanları da beraberinde sürükledi.

Diana parmaklarını adamın sert çenesinin üzerinde gezdirdi. "Gerçekten *biliyor* musun Yarın ne olacak?"

"Hayır. Ben sadece ne olabileceğini ve ne olmasını istediğimi biliyorum." "Ne olmasını istiyorsun?"

Öpmek için yüzünü yukarı çevirdi ve hüzünlü bir gülümsemeyle, "Olmasını istediğim şey şu: Uyuduğumda ve uyandığımda yüzünü yanımdaki yastıkta görmek istiyorum. Ve şu anda dünyadaki her şeyden çok, sana istediğin her şeyi vermek istiyorum."

"Sen?" diye sordu ve onun gri gözlerinin şefkatle karardığını izledi. "O da var," diye fısıldadı.

Telefon çaldı ve Diana isteksizce onun kollarından kurtulup telefonu açmak için uzandı. Hâlâ neşeli bir ruh hali içinde, "Bu gece insan doğası konusunda uzman olan sensin. Güçlerini kullan ve bana bunun kim olduğunu söyle."

Cole aklına gelen ilk ismi söyledi. "Hayward," diye tahmin etti; sonra haklı olduğu ortaya çıkınca şokunu gizlemek zorunda kaldı.

Diana eliyle ağızlığı kapattı. "Yukarı gelmek istiyor." Cole cevap olarak ellerini ceplerine soktu ve başıyla onayladı.

Bölüm 61

DIANA'NIN DOUG'UN ÖZÜR DİLEYECEĞİ VE DURUŞMA YAPMAYI TEKLİF
EDECEĞİ YÖNÜNDEKİ KISA HAYALI

iptal etmek sadece onun yerine getirebileceğinin ötesinde değil, aynı zamanda düşünebileceğinin de ötesindeydi. Bunun yerine, iki adam birbirlerine yeminli düşmanlar gibi baktı. Cole ellerini ceplerinde tutuyor ve sadece kaşlarını kaldırarak mesafeli bir sorgulama yapıyordu.

Doug da aynı derecede mesafeliydi. "Fazla kalmayacağım," dedi. "Barbara'nın başına geldiğine inandığım şeylerin sonucu olarak söylediğim ve yaptığım her şey için ikinizden de özür dilemeye geldim."

"Bu sırtımdan inmeyi planladığın anlamına mı geliyor?" Cole alay etti.

Doug bunu düşünmeyi reddetmekle kalmadı, düşünmesi gerektiği önerisine de öfkeleni. "Hiç şansın yok," dedi küçümseyerek. "Cushman gibi sağlam, saygın, eski şirketleri yutarak bir imparatorluk kurdunuz ve bu şirketler sizin taktiklerinizden kurtulamadıkları için sizinle mücadele edemiyorlar."

"Gerçekten bu kadar sofu musun, yoksa sadece saf mısın?" Cole kasıtlı olarak aşığılayıcı bir ses tonuyla sordu.

Diana, Doug'ın ellerinin yumruk haline geldiğini gördü, Cole da öyle ama yine de Cole onu daha da kışkırttı. "İşi devraldığım da kâr eden insanlardan bahsetmeyi unutmuş olman ilginç değil mi - hani şu kötü yönetime ve köhne tesislere sahip, tepedeki yönetim dışında kimseye faydası olmayan, kârları hissedarlara akıtamadan kanını emen 'sağlam, saygın' şirketlerin hissedarları.

"Ahlakım, yöntemlerim ya da güdülerim umurunuzda bile değil. Siyasi imajınız için yüksek profilli bir fethe ihtiyacınız var ve beni seçerek hata yaptınız. Bana yönelttiğiniz her suçlamada suçsuz olduğumu size kanıtlasam bile, yarın federal mahkemelerin aleyhime karar vereceği umuduyla konuyu yine de gündeme getirirsiniz."

"İftira davası terimi seni etkiliyor mu?" Doug yumuşak, ölümcül bir sesle karşılık verdi.

"Evet," diye alay etti Cole. "Sana onu kışına sokmanı söylemek için bir dürtü uyandırıyor."

"Kes şunu!" Diana, Doug'ın artık ona düz vites araba kullanmayı öğretmeye çalışan o kaygısız genç olmadığını unutarak ağladı. "Cole yaptığına inandığınız her şeyde masum. Kanıtı gördüm, lanet olsun."

"Kanıt istemiyor," dedi Cole, Doug'ı küçümseyen bir bakışla süzerek. "Kendine bir ün yapmak istiyor."

Nedense Diana bu kez Cole'un masum olduğunu iddia edince Doug duraksadı. "Cushman'ın hisselerini yarı değerine düşüren söylentileri senin başlatmadığını kanıtlayabileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Cole kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona öfkeden çok tiksintiyle baktı. "Sen bir avukatsın. Bana son üç ay içinde hiçbir kadına güzel olduğunu söylemediğini kanıtla. Bana bunu nasıl kanıtlayacağını göster."

Cole meramını anlattıktan sonra, "Yarın yargıç karşısına çıkması gerekenler Cushman kardeşler ve onların yandaşlarıdır," dedi. Cole tartışmayı burada bitirmek istemişti ama Hayward'a bakarken genç senatörün tavrında -neredeyse- samimi bir şeyler olduğunu fark etti.

"Sadece meraktan soruyorum," diye ekledi Hayward dönüp gitmeye başladığında daha yumuşak bir sesle, "Cushman'ların günah kadar suçlu olduğunu size kanıtlarsam ne yaparsınız?"

Doug bir usta tarafından manipüle edildiğine tamamen ikna olmuştu ama durup soruyu cevaplayacak kadar da meraklıydı. Doug açık ve net bir şekilde, "Yargıcı bu gece yatağından kaldırıp mahkeme celbini imzalatırdım," dedi. "Ve sonra, diğer şeylerin yanı sıra, ABD hükümetini kötüye kullandıkları için hapse girdiklerini görmeyi kişisel görevim haline getirdim."

Cole bu koro çocuğu konuşmasıyla o kadar eğlenmişti ki, Hayward'ın son iki haftada Diana'ya yaşattığı sefaletin intikamını biraz olsun alabilmek için blöfünü görmeye karar verdi. "Bunu yapacağından *tamamen* emin misin?"

Doug, "Bu yapacağım şeyin sadece başlangıcı," dedi. "O halde beni takip edin."

Cole onu otel koridorunun sonundaki bir odaya götürdü; iyi giyimli iki adam içeride bir arkadaşlarını bekliyordu. Cole onlara başıyla işaret edince kenara çekildiler. "Sizi Bay Bretling ile tanıştıracam," dedi Cole. "Ve Bay Bretling size müttefikleriniz Cushman'lar ve onların sözde mucize çipi hakkında her şeyi anlatacak. Bay Bretling ile konuştuktan sonra, size Bay Bretling'in arkadaşına bir göz attıracağım."

bizimle seyahat ediyor. Şuradaki masanın üzerinde, büyük boy, derin tabak pizza kutusunun içinde."

O akşam saat yedi buçukta, Diana akşam yemeği için kıyafetlerini değiştirirken, kocasının ve çocukluk arkadaşının süite döndüğünü duydu. Merakına dayanamayarak kapıyı açtı ve oturma odasına göz attı.

Doug son derece kızgın görünüyordu. Telefon ahizesini yuvasından çekip çıkardı, kravatının düğümünü çözdü ve telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Diana rahatlamıştı. Doug'ın araba kazası gerçeğini ona karşı kullanma düşüncesi kalbini kırmıştı. Gerçekten kendini işine adanmış ve ahlaklı bir politikacı olmasının yanı sıra, alkolle ilgili sorunu alkolizm değil, nadir görülen bir metabolik alerjiydi.

Cole yatak odasına girdi ve kollarını ona doladı, ellerini sırtının alt kısmında birleştirirken tembel bir sırıtış sert yüz hatlarında ilerledi. Kadının dile getirmediği sorusuna cevap olarak, "Senatör akşam yemeğinde bize katılmak istiyor," dedi.

"Ne dedin sen?" Diana ihtiyatla sordu.

"Nezaket gereği kabul etmek zorunda hissettim kendimi," diye cevap verdi dindarca. Diana sahte bir ciddiyetle, "Elbette," dedi.

"Ama parasını ödemeye gönüllü olana kadar olmaz."

Bölüm 62

" ^ "

Ertesi sabah saat on buçukta, KENDALL VE Prentice Cushman ile Cole Harrison'a karşı hazırlanan toplu davanın diğer üç sponsoru

ve Unified Industries meraklı kalabalığın arasından ite kaka duruşmanın yapılacağı büyük odaya girdiler.

Dostları ve müttefikleri olan New York Eyaleti Senatörleri Longtree ve Kazinski onlar için ilk sırada yer ayırmıştı.

Saat on kırkta, Senatör Hayward'ın asistanı ön sıraya doğru yürüdü ve kibarca iki senatöre ve Cushman'ın beraberindeki beş kişiye birer zarf uzattı. Her zarfın içinde bugünkü duruşma boyunca hazır bulunmalarını gerektiren bir mahkeme celbi vardı.

"Bu ne için?" Senatör Longtree, Prentice Cushman'a şöyle dedi.

Prentice Cushman cevap vermedi çünkü kambur omuzları olan tanıdık yaşlı bir adamın koridordan geçip Harrison'ın masasına oturmasını izliyordu.

Diana ortaya çıkan dramı odanın arka tarafından, SEC güvenlik görevlisini personelinin bir üyesi olduğuna ve gözlem yapmasına izin verilmesi gerektiğine ikna etmiş olan Senatör Byers'in yanında durarak izledi. Belirli aralıklarla uzanıp kolunu güven verici bir şekilde sıkıyordu.

İlk başta her şey acı verici bir yavaşlıkla ilerliyor gibiydi. Cole'un avukatları, yargıcın davanın sunumunda bir dereceye kadar esnekliğe izin vermesi halinde, tüm meselenin kolayca çözülebileceğini açıkladılar. Yargıç odadaki iki yüz kişilik kalabalığa bakmaya devam etti ve meseleyi en kısa sürede sonuca ulaştıracak her şeyi yapmaya son derece istekli görünüyordu. Zaten Cole'un suçlu olduğuna ikna olmuştu, Diana biliyordu.

Daha sonra Cole ifadesini verdi. Kategorik olarak Cushman mikroçipinin güvenilirliği hakkında herhangi bir söylenti başlatmadığını ya da başlatılmasına neden olmadığını söyledi. Şirket için hisse başına on dokuz dolar teklif ettiğinde çipin performans göstereceğine inandığını ve Cushman yönetim kurulunun sorumlu üyeleri tarafından çip hakkındaki söylentilerin doğru olmadığına dair kendisine güvence verildiğini - ilk test sonuçlarının piyasadaki diğer çiplere göre büyük bir gelişme olduğunu gösterdiğini söyledi.

Yargıç Cole'un ifadelerine itiraz etmek için iki kez sözünü kesti, bu da Diana'yı kızdırdı ve senatörün tekrar güven verici bir şekilde kolunu sıvazlamasına neden oldu.

Cole ifadesinin sonunda, Cushman'ın çiple ilgili test kayıtlarında tahrifat yaptığını söyledi. Yargıç bunu çok gülünç buldu.

Diana onun güleceğini düşündü. "Bakalım sizi anlamış mıyım Bay Harrison?" dedi, kalemını önündeki deftere vurarak. "Bana Cushman'ın çipin güvenilmez olduğunu bildiğini mi söylüyorsunuz?"

Cole tam olarak bunu söylediğini belirtti ve yargıç da bunun üzerine atladı. "O zaman bana Cushman Electronics'in eski sahiplerinin ve hissedarlarının neden resmi Őikayette bulunduklarını ve Şimdi bu çipin haklarını geri almaya çalıştıklarını ve sizin neden geri vermek istemediğinizi açıklamak ister misiniz efendim?"

Cole ne kendisinin ne de Cushman'ın  iple ilgilenmediğini söyleyince salonda ani bir sessizlik oldu. Bu durum yargıcın sabırsızca kaşlarını  atmasına neden oldu. "O halde Cushman Electronics'i satın alırken ne kazanmayı ama lıyordunuz?"

Cole, "İki patent," diye yanıtladı.

Daha sonra Cole'un avukatları Willard Bretling'den ifade vermesini istedi. Cole'un söylediği her Şeyi doğruladı. Cushman'ları test sonuçlarını tahrif etmekle suçladı ve büyük bir öfkeyle Cushman'ın tesislerinden utanç verici bir Şekilde kovuluşunu anlattı. Bay Harrison'a m kemmел referanslarından bahsettiğini ve Bay Harrison satın almadan önce onu Cushman  ipinin iyi olmadığı konusunda uyardığını açıkladı. Diana odadaki tepkiyi hissedebiliyordu. Zavallı Willard onlara, yeni işverenini desteklemek için her Şeyi söylemeye hazır, hoşnutsuz bir eski çalışan gibi görünüyordu.

Cole'un avukatları yargıca patentlerin içeriğinin kamuya açık olduğunu ve bu nedenle *içeriden bilgi* teşkil etmediğini hatırlatmak için duruşmaya ara verdi.

Yargıç bunu geçiştirdi ve Willard'a Bay Harrison'ın bu iki patent için Cushman'ın " ng r s zl ğ " nedeniyle göremediği bir kullanımı neden gördüğünü sordu.

Taciz edilen dahi, sanki bir çocuğa sabırla açıklama yapmaya çalışıyormuş gibi, "Yaratım bir yapboz gibidir," dediğinde Diana alkışlamak istedi. Bay Harrison'da zaten bir kutu dolusu parça vardı. Sadece benim patentlerimden birkaç tanesine daha ihtiya ı vardı."

"Ne yapmak için, sormama izin verirseniz?"

"Size göstereceğim."

Willard sonsuz bir özen ve gururla sergi masasına doğru yürüdü ve şapkadan tavşan çıkarmak üzere olan bir sihirbaz gibi yassı, kare bir nesnenin üstünü örten örtüyü kaldırdı. Tüm izleyiciler hafifçe öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu, ama önce yargıç gördü. "Bu mahkemeye yüz elli milyon dolar değerinde patentten *pizza* yaptığınızı mı söylüyorsunuz?"

Duvarları sarsan kahkaha tufanı konuşmayı imkânsız kılıyordu ve bu yüzden Willard kutuyu yavaşça açarken kutudan gelen sesleri kimse duymadı. İçindeki nesneyi kaldırıp seyircilere doğru çevirdi ve sanki dev bir el odadaki herkesin ağzını kapattı.

Sekiz kiloluk televizyon setindeki görüntü mükemmel renklere ve kusursuz netliğe sahipti. Ekran diyagonal olarak yirmi altı inç ölçülerindeydi. Yüksekliği ise yirmi bir inçti.

Sadece 5 inç kalınlığındaydı.

Oprah iki aile psikoloğuyla röportaj yaparken, yirmi sıra kadın ve erkek aynı anda sandalyelerinde öne doğru eğildi ve tüm sessiz seyirci düzleşip eğildi.

Yargıç sakinleşmiş görünüyordu. "Ultra ince bir televizyon. Bu büyük bir başarı."

Willard, "Mitsubishi'ninki bununla kıyaslanamaz," diye kabul etti. "Ve tabii ki onlarınkinin bir elektrik prizine ihtiyacı var."

"Pille çalışan bir set mi?" diye sordu yargıç. "Bu pille ne kadar süre çalışıyor?"

"Yaklaşık beş gün."

Diana'nın önündeki sırada oturan bir adam yavaşça ayağa kalktı. Yanındaki adam da onu takip etti. Bir sonraki sıra hızla dışarı çıktı. Diana'ya kilise sıralarından düzenli bir şekilde çıkmak için acele eden insanları hatırlattı. Birkaç dakika içinde odanın dörtte üçü neredeyse bir izdiham halinde dışarı çıkmıştı. Son dörtte birlik kısım ise *Oprah*'nın şovuna daha yakından bakmak için kalmıştı.

Onun yanında, Senatör Byers omuzlarını duvara yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve usulca güldü, hayran bakışları avukatlarıyla sessizce konuşmakta olan Cole'un üzerindeydi.

Ayrılın. "Diana," dedi Sam Byers, "kocan çok zeki bir adam. Ve aynı zamanda ölümcül."

Diana daha çok, insanların skandal yaratabilecek bir gösteriye tanıklık etmek için toplanmasına ve kan dökme vaadi ortadan kalktığında ayrılmasına neden olan insan doğasının karanlık tarafıyla ilgileniyordu. Bu konuda Sam Byers'a şöyle demişti: "Kan dökülmeyeceğini anladıklarında işlerine dönmek için acele ediyorlardı."

Sam Byers'ın kıkırdaması karnının derinliklerinden yayılan bir kahkahaya dönüştü. "İşe geri dönmüyorlar, Diana. Unified'ın hisseleri için alım emri vermek üzere brokerlarını aramak için telefon bulmaya koşturuyorlar!"

"Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum. Kocanız az önce en az yüz politikacıyı, teknik olarak kendilerine bağlı olan SEC ile bir dizi suçlama ve karşı suçlama içine sokacak büyük bir ahlaki ikilem yarattı."

"Nasıl?"

"Bu oturum aslında halka açık değildi; sadece Kongre ve SEC üyelerine açıktı. Yani şu anda, buradan aceleyle çıkan Kongre üyelerinin çoğu, kolayca 'içeriden bilgi' olarak kabul edilebilecek şeylere dayanarak, alabilecekleri tüm Unified hisselerini satın almakla meşguller. " Başını salladı. "Bu en büyük darbe."

Sonsöz

" ^

Dördüncü Temmuz

GÖKYÜZÜ DANS EDEN IŞIKLAR VE DÖNEN ŞEKİLLERLE CANLANIYORDU.

Birbirlerini gökyüzüne doğru kovaladılar ve parıldayan bir şelale halinde aşağı yuvarlandılar.

Başını kocasının omzuna yaslayarak bir battaniyenin üzerine uzanan Diana, Unified'ın güzel peyzajlı arazisindeki çimenlerin üzerinde, gölün kenarından nefes kesici gösteriyi izledi. Ring kenarında bir koltukları vardı ve her yer kendilerine aitti.

"Sence Cal bunu görebilir mi?"

"Evet."

"Sence hoşuna gidiyor mudur?"

Kıkırdadı. "Nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Bizimle gelmek istedi."

"Onu da getirmeliydik."

"Hayır," dedi şakağını öperek, "onu getirmemeliydik.

Ne pahasına olursa olsun mirasçı istediğini

hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum."

"Artık yepyeni bir tane var. Conner'ın dadısıyla birlikte havai fişek gösterilerini evden izleyebilir ve yeğenine göz kulak olmasına yardımcı olabilir."

"Ama-"

Cole onun itirazını bir öpücükle bastırdı ve onu battaniyenin üzerine sırtüstü yatırarak altına kıstırdı. "Gençliğimi kaçırdığımı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Diana elini kaldırdı ve parmak uçlarını yavaşça adamın sert çenesinde gezdirerek yumuşak bir okşayışa başladı. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı havai fişekler tepelerinde bir ses ve ışık kreşendosu halinde patlarken.

"Kaçırdığım en önemli şeyi biliyor musun?"

"Hayır, neyi?"

"Her zaman omzumun üzerinden havai fişekleri izleyen bir kadınla sevişmek istemişimdir."

Buna gülümsedi ama başka şeyler de hatırlıyordu. Üç ay önce oğlunu ilk kez kucağına aldığı anı hatırladı. Onu hastane odasının pencerelerine doğru taşımıştı, yüz ifadesi

merakla doldu, sonra onu pencerelere doğru çevirdi. "Conner," dedi kucağındaki bebeğe, "burası Dallas şehri. Baban onu sana verecek."

Cole onun gülümsemesini inceledi. "Ne düşünüyorsun?" "Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

"Hatırlamak için başka bir şey ister misin?" diye sordu boğuk bir kahkaha atarak.

Diana bakışlarını havai fişeklerden çekti. "Hem de çok."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.